„Citiți această carte și toată lumea obișnuită va dispărea."
STEPHEN KING

JUSTIN CRONIN

TRANSFORMAREA

vol. 1

NAUTILUS

JUSTIN CRONIN s-a născut în New England în 1968. A studiat la Harvard University. A ţinut cursuri de scriere creativă la Universitatea La Salle din Philadelphia până în 2003 şi a predat literatură engleză la Rice University. Primul său roman, *Mary and O'Neil* (2001), a câştigat PEN/Hemingway Award şi Premiul Stephen Crane. Romanul *Transformarea (The Passage),* publicat în 2010, s-a bucurat de un real succes în rândul cititorilor şi a devenit repede bestseller *New York Times.* Seria omonimă a continuat cu *The Twelve* (2012) şi *The City of Mirrors*

(2016), în pregătire la Editura Nemira.

JUSTIN CRONIN

TRANSFORMAREA

vol. 1

Original: *THE PASSAGE* (2010)

Traducere din limba engleză:
ŞTEFAN GHIDOVEANU
CRISTINA GHIDOVEANU
ANDREEA FLORESCU

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA
2017

Copiilor mei

„Văzând, sub mâna vremii furioase,
Cum lumi cu mândră pompă-n vânt se cern,
Şi cum se surpă turnuri glorioase,
Şi cum se vinde Morţii-un bronz etern;
Văzând cum muşcă-oceanu-nfometatul
Bucăţi din mari împărăţii de lut,
Şi marea cum o-nghesuie uscatul,
Scăzând prin spor, sporind prin ce-a scăzut;
Văzând că nicio stare nu-i deplină,
Ci totu-n sine este nimicit,
Pricep din zilnic proaspăta ruină
Că timpul o să-mi smulgă ce-am iubit.
Iar gându-acesta-i moarte ce dezmiardă
Tot ce-a-nţeles că trebuie să piardă.”

WILLIAM SHAKESPEARE, *Sonetul 64,*
traducere de Ştefan Augustin Doinaş

PARTEA I

CEL MAI URÂT VIS DIN LUME

5-1 B.V.

„Drumul către moarte este un marş îndelungat, asaltat de toate relele, iar inima se năruie puţin câte puţin la fiecare nouă teroare, oasele se revoltă la fiecare pas, mintea îşi clădeşte propria rezistenţă plină de amărăciune, şi cu ce rezultat? Barierele se cufundă una câte una şi nicio încercare de a acoperi ochii nu alungă peisajul dezastrului, nici priveliştea crimelor comise acolo.”

KATHERINE ANNE PORTER, *Calule alb! Călăreţule palid!*

1

Înainte să devină Fata de Nicăieri – Cea Care A Păşit Înăuntru, Prima şi Ultima şi Unica şi Cea care a trăit o mie de ani – fusese doar o fetiţă din Iowa, pe nume Amy. Amy Harper Bellafonte.

În ziua în care s-a născut Amy, mama ei, Jeanette, avea nouăsprezece ani. Jeanette i-a dat bebeluşului numele de Amy după mama ei, care murise când Jeanette era mică, şi al doilea nume, Harper, după Harper Lee, doamna care scrisese *Să ucizi o pasăre cântătoare,* cartea favorită a lui Jeanette – ca să spunem adevărul, singura carte pe care-o citise de la un capăt la altul în liceu. Ar fi putut s-o boteze Scout, ca pe fetiţa din poveste, pentru că dorea ca fetiţa ei să crească astfel, puternică, amuzantă şi înţeleaptă, aşa cum ea, Jeanette, nu reuşise niciodată să fie. Dar Scout era un nume de băiat şi nu voia ca fiica ei să-şi petreacă întreaga viaţă dând explicaţii.

Tatăl lui Amy era un bărbat care intrase într-o zi în restaurantul unde Jeanette servise la mese de când împlinise şaisprezece ani, un local căruia toată lumea îi zicea Cutia, pentru că aşa arăta: o cutie mare, cromată, de pantofi, aşezată pe marginea şoselei locale, având în spate câmpuri de cereale şi de fasole, cu nimic altceva în jur, cale de câţiva kilometri, în afară de o spălătorie de maşini, de felul celor la care trebuia să pui monede în maşinărie şi să faci singur toată treaba. Bărbatul, al cărui nume era Bill Reynolds, vindea combine şi secerători, chestii mari de genul ăsta, şi-i spusese vorbe dulci lui Jeanette în timp ce ea îi turna cafeaua, iar mai târziu, de nenumărate ori: cât era de drăguţă, cât de mult îi plăcea părul ei negru ca pana corbului, ochii căprui şi încheieturile fine; spunea totul într-un fel care suna serios, nu aşa cum vorbeau băieţii de la şcoală, ca şi cum vorbele ar fi fost ceva care trebuia spus doar ca s-o convingă să-i lase să facă ce doreau. Avea o maşină mare, un Pontiac nou, cu bordul luminând ca o navă spaţială şi scaune de piele crem, ca

untul. Ar fi putut să-l iubească pe bărbatul acela, credea ea, să-l iubească sincer şi din toată inima. Dar el rămăsese în oraş numai câteva zile, apoi îşi văzuse de drum. Când îi spusese tatălui ei ce se întâmplase, acesta zisese că vrea să se ducă să-l caute, să-l facă să-şi onoreze responsabilităţile. Dar ceea ce Jeanette ştia şi nu spunea era că Bill Reynolds era căsătorit, bărbat însurat; avea familie în Lincoln, tocmai în Nebraska. Îi arătase chiar şi pozele băieţilor lui, ţinute în portofel, doi băieţei în uniforme de baseball, Bobby şi Billy. Aşa că, indiferent de câte ori întrebase tatăl ei cine era bărbatul care-i făcuse asta, ea nu-i răspunsese. Nu-i zisese nici măcar numele bărbatului.

Şi adevărul era că n-o deranja nimic din toate astea, nu tocmai: nici sarcina, care fusese uşoară până la sfârşit, nici naşterea propriu-zisă, care fusese neplăcută, dar rapidă, nici, mai ales, faptul de a avea un copil, pe mica sa Amy. Ca să-i arate lui Jeanette că se hotărâse s-o ierte, tatăl îi dăduse fostul dormitor al fratelui ei pe post de cameră pentru copil şi coborâse din pod vechiul pătuţ de bebeluş, cel în care dormise chiar Jeanette cu ani în urmă; se dusese la Walmart cu Jeanette, în ultimele luni dinainte să se nască Amy, să aleagă câteva lucruri de care era nevoie, cum ar fi nişte pijamale, o cădiţă din plastic şi o jucărie cu tot felul de părţi mobile, ca s-o agaţe deasupra pătuţului. Citise o carte în care scria că bebeluşii aveau nevoie de asemenea lucruri, obiecte la care să se uite, pentru ca micile lor creiere să se trezească şi să înceapă să lucreze cum se cuvine. Încă de la început, Jeanette se gândise întotdeauna la copil ca la o „ea”, pentru că în adâncul inimii îşi dorea o fetiţă, dar ştia că nu era soiul de lucruri pe care să le spui oricui, nici măcar ţie însăţi. Făcuse o ecografie la un spital din Cedar Falls şi o întrebase pe femeie, o doamnă într-un halat înflorat care plimba lopăţica de plastic peste abdomenul lui Jeanette, dacă îi putea spune ce era; dar femeia râsese, uitându-se la imaginile de pe televizor ale copilului lui Jeanette dormind înăuntrul ei şi răspunsese: *Drăguţo, copilul ăsta-i ruşinos.*

Uneori poţi să-ţi dai seama, alteori nu, iar asta-i una din dăţile când nu poţi. Aşa că Jeanette nu ştia, ceea ce, trăsese concluzia, n-o deranja câtuşi de puţin şi, după ce ea şi tatăl ei goliseră camera fratelui şi dăduseră jos vechile fanioane şi afişe – Jose Canseco, o formaţie de muzică numită Killer Picnic, Bud Girls – şi văzuseră cât de decoloraţi şi de plini de lovituri erau pereţii, o vopsiseră într-o culoare pe care eticheta de pe cutie o numea „Ora visului", care era cumva atât roz, cât şi bleu în acelaşi timp – bună indiferent ce se nimerea să fie copilul. Tatăl ei pusese un chenar de tapet de-a lungul marginii tavanului, un model repetitiv cu raţe bălăcindu-se într-o băltoacă, şi curăţase un balansoar vechi, din lemn de arţar, pe care-l găsise la sala de licitaţii, aşa încât, când Jeanette avea să aducă fetiţa acasă, să aibă un loc în care să se aşeze şi s-o ţină în braţe.

Copilul se născu în vară – fetiţa pe care şi-o dorise şi căreia îi dădu numele de Amy Harper Bellafonte; nu părea să aibă vreun rost să folosească numele de Reynolds, numele de familie al unui bărbat pe care Jeanette bănuia că n-avea să-l mai vadă niciodată şi, acum că o avea pe Amy, nici nu mai voia să-l vadă. Iar Bellafonte era cel mai bun nume pe care-l putea avea. Însemna „fântână frumoasă" şi chiar asta era Amy. Jeanette îi dădea să mănânce, o legăna şi o schimba, iar când Amy plângea în toiul nopţii pentru că era udă sau flămândă sau pentru că nu-i plăcea întunericul, Jeanette se împleticea pe hol până în camera fetiţei, indiferent cât era ceasul sau cât de obosită se simţea după lucrul la Cutie, o lua în braţe şi-i spunea că e lângă ea, că avea să fie mereu lângă ea – plângi şi o să vin în fugă, asta-i înţelegerea între noi, între tine şi mine, pentru totdeauna, mica mea Amy Harper Bellafonte. Şi o ţinea în braţe şi-o legăna până când zorii începeau să albească storurile şi se auzeau păsările cântând pe ramurile copacilor de afară.

Apoi Amy împlini trei ani, iar Jeanette rămase singură. Tatăl ei murise, un atac de inimă, îi spuseseră, sau de apoplexie. Nu era genul de lucru pe care să fie nevoie să-l

verifice cineva. Orice-ar fi fost, îl lovi devreme într-o dimineaţă de iarnă, în timp ce mergea spre camion, să se ducă la lucru, la ascensor; avu doar atâta timp cât să pună cafeaua pe aripa camionului, înainte să se prăbuşească şi să moară, fără să verse niciun strop. Ea avea încă slujba de la Cutie, dar banii nu-i mai ajungeau acum, nici pentru Amy, nici pentru nimic altceva, iar fratele, înrolat în Marină, nu-i răspundea la scrisori. *Dumnezeu a inventat Iowa,* zicea el mereu, *pentru ca oamenii să poată pleca de acolo şi să nu se mai întoarcă niciodată.* Şi-atunci ce avea să facă ea de una singură?

Apoi, într-o zi, un bărbat veni la cină. Era Bill Reynolds. Se schimbase oarecum şi nu în bine. Bill Reynolds pe care şi-l aducea ea aminte – şi trebuia să recunoască faptul că se gândea încă la el din când în când, în cea mai mare parte la lucruri mărunte, ca de pildă felul în care părul nisipiu îi flutura pe frunte când vorbea sau cum sufla în cafea înainte de a sorbi, chiar şi când nu mai era fierbinte – avea ceva, un fel de lumină caldă în interior, de care voiai să te apropii. Îi amintea de beţişoarele acelea din plastic pe care le frângeai pentru ca lichidul dinăuntru să le facă să lumineze. Cel de acum era acelaşi om, dar lumina dispăruse. Arăta mai bătrân, mai slab. Observă că nu se bărbierise şi nu-şi pieptănase părul, care era unsuros şi zburlit în toate părţile, şi nu purta un tricou cu guler, bine călcat, ca înainte, ci doar o bluză de lucru obişnuită, precum cele pe care le purtase tatăl ei, nebăgată în pantaloni şi pătată la subraţ. Arăta ca şi cum şi-ar fi petrecut toată noaptea afară, în bătaia vântului, sau undeva într-o maşină. L-a zărit în uşă făcându-i semn şi ea îl urmă într-un separeu din spatele sălii.

— *Ce faci aici?*

— *Am părăsit-o,* răspunse Bill.

Fata simţi miros de bere din răsuflarea lui, dar şi de transpiraţie şi de haine murdare.

— *Am terminat cu toate, Jeanette. Mi-am părăsit nevasta. Sunt un om liber.*

— *Ai mers cu maşina atâta drum ca să-mi spui asta?*

— M-am gândit la tine.

Îşi drese glasul.

— Mult. M-am gândit la noi.

— Care noi? Nu există niciun noi. Nu poţi să vii pur şi simplu şi să zici că te-ai gândit la noi.

Bărbatul îşi îndreptă spatele.

— Ei bine, asta fac. Asta fac chiar în clipa asta.

— E aglomerat aici, nu vezi? Nu putem sta la discuţii. O să trebuiască să comanzi ceva.

— Bine, răspunse el, dar nu se uită la meniul de pe perete, rămase doar cu ochii aţintiţi asupra ei. O *să iau un cheeseburger. Un cheeseburger şi o coca-cola.*

În timp ce nota comanda şi cuvintele pluteau prin faţa ochilor ei, îşi dădu seama că începuse să plângă. Se simţea de parcă n-ar mai fi dormit de o lună, de un an. Existase o vreme când voise să facă ceva cu viaţa ei – să se tundă, poate, să-şi ia diploma, să deschidă un mic magazin, să se mute într-un oraş adevărat, ca Chicago sau Des Moines, să închirieze un apartament, să-şi facă prieteni. Se imagina stând într-un restaurant, o cafenea, dar una drăguţă; era toamnă şi frig afară, iar ea era singură la o măsuţă lângă fereastră, citind o carte. Pe masă se afla o cană aburindă de ceai. Se uita pe fereastră la oamenii de pe stradă, din oraşul în care se afla, zorind încoace şi-ncolo în haine groase şi pălării, ca şi propria ei imagine, reflectată în geam, plutind pe deasupra imaginii tuturor oamenilor de afară. Dar în timp ce stătea acolo, aceste idei păreau să aparţină unei cu totul alte persoane. Acum exista Amy, care mai tot timpul era răcită sau avea un virus la stomac, căpătat la grădiniţa plină de şobolani unde-şi petrecea ziua în timp ce Jeanette lucra la Cutie. Şi tatăl ei murise aşa, pur şi simplu, atât de repede de parc-ar fi căzut printr-o trapă în pământ, şi Bill Reynolds stând la masă de parcă ar fi ieşit la o scurtă plimbare şi nu una lungă de patru ani.

— De ce-mi faci asta?

El o privi adânc în ochi şi îi atinse mâna.

— Hai să ne vedem mai târziu. Te rog.

Sfârşi prin a locui în aceeaşi casă cu ea şi cu Amy. N-ar

fi putut spune dacă ea îl invitase să stea sau doar se întâmplase, cumva. Oricum, ajunse foarte repede să-i pară rău. Acest Bill Reynolds; cine era el în realitate? Îşi părăsise soţia şi băieţii, Bobby şi Billy, în costumele lor de baseball, tocmai în Nebraska. Pontiacul dispăruse şi nici nu avea slujbă; se terminase şi cu asta. Aşa cum mergea economia, explica el, nimeni nu mai cumpăra nici cel mai mic lucru. Spunea că avea un plan, dar singurul plan pe care-l vedea ea părea să-l includă pe el stând în casă fără să facă nimic pentru Amy, nici măcar să spele vasele de la micul dejun, în timp ce ea lucra toată ziua la Cutie. O lovi prima oară la trei luni după ce se mutase la ea; era beat şi, imediat după aceea, izbucni în plâns şi repetă la nesfârşit cât de rău îi pare. Se lăsă în genunchi, smiorcăindu-se, ca şi cum *ea* i-ar fi făcut ceva *lui.* Trebuia să înţeleagă şi ea, zicea el, cât de greu era totul, toate schimbările din viaţa lui însemnau mai mult decât putea suporta un om, oricare om. O iubea, îi părea rău, n-avea să mai întâmple niciodată aşa ceva. *Jura.* Nu faţă de ea şi nici faţă de Amy. Şi până la urmă, Jeanette îşi auzi propria voce zicând că şi ei îi părea rău.

O lovise din cauza banilor; când veni iarna şi ea nu mai avu destui bani în contul curent ca să-l plătească pe omul cu combustibilul pentru încălzire, o lovi din nou.

— La naiba, femeie! Nu-ţi dai seama că am necazuri aici?

Ea stătea pe podeaua bucătăriei, ţinând mâna la cap. O lovise destul de tare ca s-o trântească pe jos. Ce ironie! Cum zăcea aşa întinsă pe gresie, văzu cât de murdară era aceasta, îmbâcsită şi pătată, cu cocoloaşe de praf şi cine ştie ce altceva, adunat pe sub dulapuri, acolo unde nu-l puteai vedea de sus. Jumătate din mintea ei observa asta, în timp ce jumătatea cealaltă spunea: Nu gândeşti corect, Jeanette! Bill te-a lovit şi ţi-a deranjat ceva la cap, aşa că acum îţi faci griji pentru praf. Se întâmpla ceva nostim şi cu felul în care suna lumea. Amy se uita la televizor la etaj, la micul aparat din camera ei, dar Jeanette auzea de parcă ar fi mers în capul ei, Barney dinozaurul violet şi un

cântecel despre spălatul pe dinţi; şi apoi, de departe, se auzi sunetul camionului pentru combustibil demarând, cu motorul scrâşnind în timp ce ieşea de pe alee şi pornea pe drumul local.

— *Nu-i casa ta!* exclamă ea.

— *Ai dreptate.*

Bill luă o sticlă de Old Crow de pe marginea chiuvetei şi turnă puţin într-un borcan gol de jeleuri, deşi era numai zece dimineaţă. Se aşeză la masă, dar nu încrucişă picioarele ca atunci când voia să stea comod.

— *Nici petrolul nu-i al meu.*

Jeanette se rostogoli şi încercă să se ridice în picioare, dar nu reuşi. Îl privi cum bea.

— *Ieşi afară!*

El râse, clătinând din cap, şi luă o înghiţitură de whisky.

— *E amuzant că-mi zici asta de pe podea, aşa cum eşti.*

— *Vorbesc serios. Ieşi afară!*

Amy intră în încăpere. Ţinea în braţe iepuraşul de pluş, pe care încă îl căra cu ea peste tot, şi purta o salopetă, cea bună, pe care Jeanette i-o cumpărase de la magazinul fabricii OshKosh B'Gosh şi care avea căpşuni brodate pe pieptar. Una dintre bretele se desfăcuse şi-i flutura în talie. Jeanette îşi dădu seama că Amy trebuie să fi făcut singură asta, pentru că avea nevoie să meargă la baie.

— *De ce eşti pe jos, mama?*

— *N-am nimic, puişor.*

Se ridică în picioare ca să-i arate. Urechea dreaptă îi ţiuia puţin, ca într-un desen animat cu păsări zburându-i în jurul capului. Văzu că avea şi un pic de sânge pe mână; nu ştia de unde se alesese cu asta. O luă în braţe pe Amy şi făcu tot ce putea ca să zâmbească.

— *Vezi? Mama s-a împiedicat doar, asta-i tot. Ai nevoie la baie, puişor? Ai nevoie la oliţă?*

— *Uită-te la tine!* zicea Bill. *Ia uită-te puţin în oglindă!*

Clătină iar din cap şi sorbi din pahar.

— *Femeie proastă! Probabil că nici nu-i a mea.*

— *Mama,* continuă fetiţa şi arătă cu degetul, *te-ai tăiat. Ai o tăietură la nas.*

Şi, fie din cauza a ceea ce auzise, fie din cauza sângelui, fetiţa începu să plângă.

— *Vezi ce-ai făcut?* comentă Bill, apoi i se adresă lui Amy: *Hai, hai! Nu-i mare lucru, uneori se mai ceartă oamenii, asta e.*

— *Îţi repet, pleacă odată!*

— *Atunci ce-o să faci, spune? Nici măcar nu poţi să umpli rezervorul cu petrol.*

— *Crezi că nu ştiu? Chiar n-am nevoie să-mi aminteşti tu.*

Amy începuse să plângă în hohote. Luând-o în braţe, Jeanette simţi umezeala fierbinte răspândindu-i-se în jurul taliei, când fetiţa îşi dădu drumul la vezică.

— *Pentru numele lui Dumnezeu, fă copilul ăla să tacă!*

Jeanette o strânse pe Amy la piept.

— *Ai dreptate. Nu-i a ta. Nu-i a ta şi nici n-o să fie vreodată. Pleacă sau chem şeriful, jur!*

— *Nu-mi face aşa ceva, Jean. Vorbesc serios.*

— *Ei bine, îţi fac. Exact asta fac!*

Apoi el se ridică şi se apucă să trântească prin casă, adunându-şi lucrurile şi aruncându-le înapoi în cutiile de carton pe care le folosise ca să le aducă în casă, cu luni în urmă. De ce nu se gândise ea mai bine atunci cât de ciudat era că nici măcar n-avea o valiză cum se cuvine? Se aşeză la masa din bucătărie, ţinând-o pe Amy în poală, cu ochii aţintiţi asupra ceasului de deasupra aragazului şi numărând minutele până când el avea să se întoarcă în bucătărie s-o lovească din nou.

Auzi însă deschizându-se uşa de la intrare şi paşii lui apăsaţi, pe verandă. Continuă să intre şi să iasă pentru o vreme, cărând cutiile, lăsând uşa deschisă, aşa încât aerul rece pătrunse în casă. În sfârşit, intră în bucătărie, aducând zăpadă pe picioare şi lăsând petice mici, imprimate pe podea cu tălpile ghetelor.

— *Bine! Bine! Vrei să plec? Uită-te la mine!*

Luă sticla de Old Crow de pe masă.

— *Ultima şansă!* adăugă el.

Jeanette nu scoase un cuvânt, nici măcar nu se uită în

direcţia lui.

— Prin urmare, aşa stau lucrurile. Bine! Ai ceva-mpotrivă să iau una la drum?

Atunci Jeanette întinse mâna şi-i aruncă paharul până în capătul celălalt al bucătăriei, izbindu-l cu dosul palmei ca pe o minge de ping-pong cu paleta. Ştia că o să facă asta cam cu jumătate de secundă înainte s-o facă şi că nu era cea mai bună idee pe care-o avusese vreodată, dar era prea târziu. Paharul lovi peretele cu o bufnitură surdă şi căzu pe podea, fără să se spargă. Închise ochii, ţinând-o strâns pe Amy, anticipând ce va urma. O clipă, sunetul paharului rostogolindu-se pe podea păru să fie singurul lucru din încăpere. Simţea furia lui Bill izvorând din el ca nişte valuri fierbinţi.

— Aşteaptă numai să vezi ce-ţi rezervă lumea, Jeanette! Să-ţi aduci aminte c-am zis asta!

Apoi paşii îl purtară afară din încăpere şi dispăru.

Plăti omului cu petrolul cât putu şi coborî termostatul la zece grade, ca să-l facă să dureze.

— Vezi, Amy, puişor, e ca şi cum am plecat într-o excursie lungă cu cortul, spuse în timp ce îndesa mâinile fetiţei în mănuşi şi-i punea o căciulă pe cap. *Ei, hai, nu-i aşa de frig, nu chiar. E ca o aventură.*

Dormeau împreună sub o grămadă de cuverturi vechi, în camera atât de îngheţată încât răsuflarea le învăluia feţele în ceaţă. Îşi luă o slujbă de noapte, curăţenie la liceu, lăsând-o pe Amy cu o doamnă din vecini, dar când femeia se îmbolnăvi şi trebui să se interneze în spital, Jeanette fu nevoită s-o lase pe Amy singură. Îi explică ce să facă: stai în pat, nu răspunde la uşă, doar închide ochii şi nici n-o să ştii când mă întorc acasă. Avea grijă ca Amy să adoarmă înainte să se strecoare afară pe uşă, apoi străbătea repede aleea înzăpezită până unde-şi parcase maşina, departe de casă, pentru ca Amy să n-o audă pornind.

După care făcu însă o greşeală într-o noapte, spunându-i cuiva despre asta, o altă femeie din echipa de lucru, când ieşiseră amândouă la o ţigară. Lui Jeanette nu-i plăcuse

niciodată câtuşi de puţin să fumeze şi nu voia să cheltuiască banii, dar ţigările o ajutau să rămână trează, şi, fără o pauză de fumat pe care să o aştepte cu plăcere, erau doar alte toalete de frecat şi coridoare de spălat. Îi ceru femeii, al cărei nume era Alice, să nu spună nimănui, ştia că ar putea avea necazuri dacă o lăsa pe Amy singură în felul ăsta, dar fireşte că Alice făcu exact asta: se duse direct la şef, care o concedie pe loc pe Jeanette.

— *Nu-i în ordine să laşi singur un copil,* îi zise în biroul lui, lângă boilere, o cameră pătrată cu latura de trei metri, cu o masă metalică plină de adâncituri, un fotoliu vechi, cu umplutura ieşită la îmbinări, şi un calendar pe perete care nici măcar nu era din anul care trebuia; acolo aerul era mereu atât de fierbinte şi de închis, încât Jeanette abia reuşea să respire. Continuă: *Ai noroc că nu chem poliţia districtuală pe capul tău.*

Jeanette se întrebă de când devenise ea o persoană căreia cineva să-i poată spune aşa ceva şi să nu greşească. Fusese destul de drăguţ cu ea până atunci şi poate că ar fi reuşit să-l facă să înţeleagă situaţia, că fără banii de la curăţenie nu ştia ce-o să facă, dar era prea obosită ca să găsească vorbele potrivite. Îşi luă ultima leafă şi se duse acasă cu amărâta ei de maşină, Kia, pe care şi-o cumpărase în liceu, când era deja veche de şase ani şi pe cale să se facă bucăţi atât de repede, încât vedea practic, în oglinda retrovizoare, cum saltă pe pavaj bucăţi din ea; şi când opri la Quick Mart să cumpere un pachet de ţigări Capri şi apoi motorul nu mai vru să pornească din nou, începu să plângă. Jumătate de oră nu reuşi să se oprească din plâns.

Problema era bateria; una nouă costa optzeci şi trei de dolari la Sears, dar deja lipsise o săptămână de la lucru şi-şi pierduse şi slujba de la Cutie. Mai avea doar atâţia bani cât să plece, împachetând lucrurile în câteva pungi de băcănie şi în cutiile de carton lăsate în urmă de Bill.

Nimeni nu află vreodată ce s-a ales de ele. Casa rămase goală; ţevile îngheţară şi crăpară ca nişte fructe prea

coapte. La venirea primăverii, curse apă din ele zile întregi, până când compania de distribuţie, dându-şi seama că nu plăteşte nimeni factura, trimise doi oameni s-o oprească. Se mutară în casă şoarecii, iar când o fereastră de la etaj se sparse în timpul unei furtuni de vară, rândunelele îşi construiră cuiburile în dormitorul în care Jeanette şi Amy dormiseră în frig. Curând casa se umplu de zgomotul şi de mirosul păsărilor.

În Dubuque, Jeanette lucră în schimbul de noapte la o staţie de benzină, în timp ce Amy dormea pe canapeaua din camera din spate, până când patronul află şi-i dădu papucii. Era vară, locuiau în Kia şi foloseau toaleta din spatele staţiei ca să se spele, aşa că plecarea era doar o problemă de a te sui în maşină şi de a porni motorul. O vreme, stătură la o prietenă a lui Jeanette din Rochester, o fată pe care o cunoscuse la şcoală şi care se dusese acolo să-şi ia diploma de soră medicală; Jeanette se angajă să spele podelele la acelaşi spital la care lucra prietena ei, dar era plătită doar cu salariul minim, iar apartamentul prietenei era prea mic pentru toate; se mută la un motel, dar nu avea cine să aibă grijă de Amy, prietena nu putea face asta şi nu cunoştea pe nimeni care-ar fi putut, aşa că sfârşiră prin a locui iarăşi în Kia. Venise luna septembrie; deja se simţea răcoarea în aer. Radioul vorbea toată ziua despre război. Porni spre sud şi reuşi să ajungă până la Memphis înainte ca maşina să cedeze definitiv.

Făcură autostopul, iar bărbatul care le luă cu un Mercedes spuse că îl chema John – o minciună, ghici ea, din felul în care-o spusese, ca un copil care povesteşte despre cine-a spart veioza, cântărind-o din priviri o secundă înainte de a vorbi.

— *Mă cheamă… John.*

Aprecie că avea cincizeci de ani, dar nu se pricepea prea bine la lucrurile astea. Avea o barbă bine aranjată şi purta un costum cambrat, de culoare închisă, ca un antreprenor de pompe funebre. În timp ce conducea, tot arunca priviri către Amy în oglinda retrovizoare, aşezându-se mai bine pe scaun, şi-i punea întrebări lui Jeanette despre propria ei

persoană, unde se ducea, ce fel de lucruri îi plăcea să facă, ce-o adusese în Marele Stat Tennessee. Maşina îi amintea lui Jeanette de Grand Prix-ul lui Bill Reynolds, doar că era mai frumoasă. Cu geamurile închise, abia dacă auzeai ceva de afară, iar scaunele erau atât de moi, încât se simţea de parcă ar fi stat într-un castron cu îngheţată. Era pe cale să adoarmă. Până când traseră în faţa motelului, abia dacă-i mai păsa ce urma să se-ntâmple. Părea inevitabil. Erau aproape de aeroport; terenul era neted, ca în Iowa, iar în razele amurgului zărea luminile avioanelor care înconjurau pista, mişcându-se în arce lente, apatice, ca ţintele de la o galerie de tir.

— Amy, puişor, mama o să se ducă înăuntru pentru un minut cu omul ăsta drăguţ, bine? Uită-te la cartea cu poze, draga mea.

El fu destul de politicos, văzându-şi de treabă, adresându-i-se cu păpuşă şi alte asemenea vorbe, şi înainte de a pleca puse cincizeci de dolari pe noptieră – destul pentru ca Jeanette să plătească o cameră pe timpul nopţii pentru ea şi Amy.

Alţii însă nu erau la fel de drăguţi.

Noaptea, o încuia pe Amy în cameră, cu televizorul pornit, ca să facă un pic de zgomot, ieşea pe şosea în faţa motelului, fără să facă altceva decât să stea acolo, şi nu trecea prea mult timp. Cineva se oprea, întotdeauna un bărbat, şi odată ce se tocmeau, îl lua cu ea în motel. Înainte să-l lase pe bărbat înăuntru, intra singură în cameră şi o ducea pe Amy în baie, unde făcuse un pat pentru ea în cadă, din pături şi perne suplimentare.

Amy avea şase ani. Era liniştită, abia dacă scotea vreo vorbă în cea mai mare parte a timpului, dar învăţase singură să citească puţin, uitându-se mereu la aceleaşi cărţi, şi ştia să socotească. Odată, se uitau la *Roata Norocului* şi, când veni timpul ca femeia să cheltuiască banii pe care-i câştigase, fetiţa ştiu exact ce putea cumpăra, că nu-şi permitea vacanţa în Cancun, dar că putea să ia mobila pentru camera de zi şi să-i rămână

destui bani pentru crosele de golf pentru două persoane. Jeanette se gândea că Amy dădea dovadă de inteligenţă precoce, poate mai mult decât inteligenţă, şi bănuia că ar trebui probabil să se ducă la şcoală, dar Jeanette nu ştia unde erau şcoli prin preajmă. Erau numai ateliere de reparat maşini, case de amanet şi moteluri aidoma celui în care locuiau ele, SuperSix. Patronul era un bărbat care semăna mult cu Elvis Presley, nu când era tânăr şi chipeş, ci bătrân şi gras, cu păr transpirat şi ochelari cu ramă groasă, aurie, care-l făceau să arate ca un peşte înotând în acvariu, şi purta o jachetă de satin cu un fulger pe spate, aşa cum avea Elvis. Stătea mai mult la birou, în spatele casei de marcat, făcând pasienţe şi fumând o ţigară mică înfiptă într-un muştiuc de plastic. Jeanette îi plătea pentru cameră cu bani lichizi în fiecare săptămână şi, dacă-i dădea cincizeci de dolari în plus, n-o sâcâia câtuşi de puţin. Într-o zi, o întrebă dacă are ceva pentru protecţie şi dacă nu voia să cumpere un pistol de la el. Ea îi răspunse că da, sigur că da, cât costă? Iar el răspunse că încă o sută. Îi arătă un mic revolver cu aspect cam ruginit, calibrul .22, şi când Jeanette îl luă în mână chiar acolo, în birou, nu i se păru mare lucru, cu atât mai puţin ceva care ar fi putut împuşca o persoană. Dar era destul de mic să intre în poşeta pe care-o purta pe şosea şi nu credea că ar fi fost un lucru rău să-l aibă la îndemână.

— *Ai grijă încotro îndrepţi ăla!* îi zise patronul, iar Jeanette răspunse:

— *În regulă, dacă deja ţi-e frică de el înseamnă că funcţionează. Ţi-l cumpăr.*

Şi se bucura că-l are. Simplul fapt că îl ştia în geantă o făcea să-şi dea seama că înainte îi fusese frică, iar acum nu-i mai era sau, cel puţin, nu atât de mult. Pistolul era ca un secret, secretul despre cine era ea, ca şi cum ar fi dus în poşetă ultima părticică din ea însăşi. Cealaltă Jeanette, cea care stătea pe şosea în bluză şi fustă mulate, care-şi unduia şoldul şi zâmbea şi întreba *Ce doreşti, puiule? Te pot ajuta cu ceva în noaptea asta?* – acea Jeanette era o persoană inventată, ca o femeie dintr-o poveste la care nu

era sigură că vrea să afle sfârşitul.

Bărbatul care o agăţă în noaptea întâmplării nu era unul la care s-ar fi gândit. Pe cei răi puteai de obicei să-i depistezi imediat şi uneori spunea nu, mulţumesc, şi trecea mai departe. Dar acesta arăta cumsecade, un student, sau cel puţin destul de tânăr ca să fie student, şi frumos îmbrăcat, cu pantaloni kaki bine călcaţi şi o cămaşă din aceea cu omuleţul călare mânuind crosa. Era gătit ca pentru o întâlnire, ceea ce o făcu să râdă în sinea ei când urcă în maşină, un Ford Expo mare, cu un portbagaj deasupra pentru bicicletă sau ceva asemănător.

Apoi se petrecu însă ceva ciudat. Tânărul nu o duse cu maşina la motel. Unii bărbaţi voiau să-i rezolve pe loc, în maşină, fără să se ostenească nici măcar să tragă pe dreapta, dar când ea începu să facă asta, crezând că aşa dorea şi el, o dădu deoparte cu blândeţe. Voia s-o scoată undeva. Jeanette întrebă:

— *Ce vrei să spui cu „undeva”?*

— *Într-un loc drăguţ,* explică el. *N-ai prefera să mergem mai degrabă într-un loc drăguţ? Îţi plătesc mai mult decât primeşti de obicei.*

Se gândi la Amy, care dormea în cameră, şi presupuse că n-ar fi mare diferenţă, într-un fel sau altul.

— *Atâta vreme cât nu durează mai mult de-o oră,* răspunse ea. *Apoi trebuie să mă aduci înapoi.*

Dar dură mai mult de-o oră, mult mai mult; până când ajunseră la locul către care mergeau, lui Jeanette i se făcu frică. Tânărul trase în faţa unei case cu o inscripţie mare deasupra porticului, având trei semne care arătau aproape ca nişte litere, dar nu tocmai, şi Jeanette îşi dădu seama ce era: o fraternitate. Un loc unde locuiau o mână de băieţi bogaţi, care se îmbătau pe banii tăticului, prefăcându-se că se duc la şcoală să devină doctori şi avocaţi.

— *O să-ţi placă prietenii mei,* zise el. *Hai, vreau să-i cunoşti!*

— *Nu intru acolo!* protestă ea. *Du-mă înapoi în clipa asta!*

El se opri o clipă, cu ambele mâini pe volan, şi când

Jeanette îi văzu chipul şi ceea ce sclipea în ochii lui, pofta dementă, dintr-odată nu i se mai păru un băiat atât de simpatic.

— *Asta,* insistă el, *nu-i o variantă. Trebuie să spun că nu-i în meniu în momentul ăsta.*

— *Pe naiba nu e!*

Femeia deschise brusc portiera şi porni să se îndepărteze, fără să-i pese că nu ştia unde se află, apoi însă coborî şi el şi o apucă de braţ. Era destul de limpede acum ce-o aştepta înăuntrul casei, ce voia de la ea, cum se lămurea totul. Era vina ei că nu înţelesese mai devreme – mult mai devreme, poate tocmai de la Cutie, din ziua în care intrase Bill Reynolds. Îşi dădu seama şi că băiatului îi era teamă – că cineva îl punea să facă asta, prietenii din casă, sau poate că aşa simţea el, oricum. Dar ei nu-i păsa. Băiatul se duse pe la spatele ei şi încercă s-o apuce cu braţul pe după gât, s-o imobilizeze cu cotul, iar ea îl lovi tare cu pumnul acolo unde durea mai rău, ceea ce-l făcu să ţipe şi s-o numească nenorocită şi curvă şi tot restul şi s-o lovească peste faţă. Jeanette îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate, apoi el se aruncă peste ea, cu picioarele desfăcute deasupra taliei ei, ca un jocheu călărind un cal, şi o plesnea şi-o lovea, încercând să-i ţintuiască braţele de pavaj. Dacă reuşea, se termina totul. Probabil că lui nu i-ar fi păsat dacă era conştientă sau nu când o făcea; niciunuia nu i-ar fi păsat. Întinse mâna către geantă, în locul unde căzuse pe iarbă. Propria viaţă era atât de ciudată, încât părea că nu-i mai aparţine, dacă îi aparţinuse vreodată din capul locului. Dar totul avea sens pentru un pistol. Un pistol ştia ce reprezintă şi Jeanette simţi metalul rece al revolverului alunecându-i în palmă ca şi cum el singur şi-ar fi dorit să fie acolo. Mintea îi vorbi: *Nu gândi, Jeanette!,* iar ea puse ţeava la tâmpla băiatului, simţind pielea şi osul când îl apăsă, socotind că era destul de aproape ca să nu rateze, apoi apăsă pe trăgaci.

Avu nevoie de tot restul nopţii ca să ajungă acasă. După ce băiatul alunecă de pe ea, fugise cât o ţineau picioarele

către şoseaua cea mai mare pe care-o văzuse, un bulevard lat, strălucind în luminile de pe stâlpi, chiar la timp ca să prindă un autobuz. Nu ştia dacă are sânge pe haine sau altceva, dar şoferul abia dacă se uită la ea în timp ce-i spunea cum să ajungă înapoi la aeroport şi Jeanette se aşeză în spate, unde n-o vedea nimeni. În orice caz, autobuzul era aproape gol. N-avea nici cea mai mică idee unde se afla; autobuzul înainta încet prin cartiere de case şi magazine, toate cufundate în întuneric, pe lângă o biserică mare şi apoi pe lângă indicatoarele pentru o grădină zoologică, şi intră în sfârşit în centrul oraşului, unde o lăsă sub un adăpost de plexiglas; rămase acolo tremurând în aerul umed şi aşteptând un al doilea autobuz. Îşi pierduse ceasul şi nu ştia cât e ora. Poate-i alunecase când se luptau şi poliţia l-ar fi putut folosi ca indiciu. Dar era doar un Timex pe care-l cumpărase de la Wallgreens şi nu credea că o să le spună prea multe. Pistolul, în schimb, era cel care avea s-o dea de gol; îl aruncase pe pajişte – sau aşa-şi aducea aminte. Mâna îi era încă amorţită din cauza forţei cu care i se declanşase în pumn, oasele îi vibrau ca un diapazon ce nu voia să se mai oprească.

Până când ajunse la motel, răsărea soarele; oraşul se trezea. În lumina cenuşie, intră în cameră. Amy dormea cu televizorul încă deschis pe un program de teleshopping despre un aparat de gimnastică. Un bărbat musculos, cu părul legat în coadă şi cu o gură uriaşă, ca de câine, lătra fără glas pe ecran. Jeanette îşi închipuia că nu are mai mult de două ore până să-i apară cineva la uşă. Fusese o prostie din partea ei să lase pistolul în urmă, dar n-avea niciun rost să-şi mai facă griji pentru asta acum. Îşi dădu cu puţină apă pe faţă şi se spălă pe dinţi, fără să se privească în oglindă, apoi se schimbă în blugi şi tricou şi duse hainele vechi, fustiţa, bluza strâmtă şi jacheta cu franjuri pe care le purtase pe şosea, în spatele motelului, în tomberonul urât mirositor, în care le îndesă cât mai adânc.

Se părea că timpul se comprimase oarecum, ca un acordeon; toţi anii pe care-i trăise şi tot ce i se întâmplase

se găseau brusc sub greutatea acestui unic moment. Îşi aminti cum stătea, dimineaţa devreme, pe când Amy era doar un bebeluş, cum o ţinea şi o legăna lângă fereastră, deseori adormind şi ea. Acestea fuseseră nişte dimineţi frumoase, ceva de care avea să-şi amintească întotdeauna. Împachetă câteva lucruri în rucsacul lui Amy cu Powerpuff Girls şi puse nişte haine şi bani într-o sacoşă de băcănie, pentru ea. Apoi închise televizorul şi o scutură încetişor pe Amy ca s-o trezească.

— Hai, puişor, scoală-te! Trebuie să plecăm.

Fetiţa era pe jumătate adormită, dar o lăsă pe Jeanette s-o îmbrace. Aşa era mereu dimineaţa, ameţită şi oarecum desprinsă de realitate, iar lui Jeanette îi părea bine că nu era altă oră, când ar fi fost necesar s-o convingă şi să ofere mai multe explicaţii. Îi dădu fetiţei un baton de cereale şi o cană de suc de struguri cald şi ieşiră amândouă la şosea, unde o lăsase autobuzul pe Jeanette.

Îşi aduse aminte că văzuse, pe drumul de întoarcere la motel, biserica mare de piatră cu inscripţia pe faţadă: MAICA NOASTRĂ A DURERII. Dacă nimerea autobuzele, presupuse ea, aveau s-o ducă de-a dreptul înapoi acolo.

Se aşeză cu Amy în spate, cu braţul pe după umerii ei, ca s-o ţină aproape. Fetiţa nu scoase niciun cuvânt, cu o excepţie, ca să spună că-i era încă foame, şi Jeanette mai scoase un baton de cereale din cutia pe care-o pusese în rucsacul lui Amy, alături de hainele curate, de periuţa de dinţi şi de Iepuraşul Peter al lui Amy. Amy, gândea ea, eşti fetiţa mea cea bună, fetiţa mea atât de bună, îmi pare rău, îmi pare rău… Schimbară autobuzul din nou în centru, mai merseră jumătate de oră şi, când Jeanette văzu indicatorul pentru grădina zoologică, se întrebă dacă nu mersese prea departe; însă îşi aduse aminte că biserica fusese înainte de grădina zoologică, aşa că acum avea să fie după ea, pentru că mergea în sens invers.

Apoi o zări. La lumina zilei arăta altfel, nu la fel de mare, dar era de-ajuns. Ieşiră pe uşa din spate şi Jeanette îi încheie lui Amy fermoarul de la jachetă şi-i puse rucsacul în spate, în timp ce autobuzul se îndepărta.

Se uită şi văzu apoi cealaltă inscripţie, cea pe care şi-o amintea din noaptea dinainte, atârnând de un stâlp la marginea unei alei care mergea pe lângă biserică: MĂNĂSTIREA SURORILOR MILEI.

O luă pe Amy de mână şi porni pe aleea mărginită de arbori uriaşi, un soi de stejari cu ramuri lungi, acoperite cu muşchi, întinse deasupra lor. Nu ştia cum ar arăta o mănăstire, dar se dovedi a fi doar o casă, frumoasă de altfel. Era făcută din piatră care sclipea uşor, cu acoperiş de ţiglă şi perdele albe la ferestre. În faţă avea o grădină cu plante aromate şi se gândi că probabil asta era ceea ce făceau călugăriţele: veneau aici şi îngrijeau de plăntuţe. Păşi în faţa uşii de la intrare şi sună.

Femeia care răspunse nu era o doamnă bătrână, aşa cum îşi închipuise Jeanette, şi nu purta o robă sau cum se numeau chestiile alea. Era tânără, nu cu mult mai în vârstă decât Jeanette, şi, în afară de vălul de pe cap, era îmbrăcată la fel ca toată lumea, cu o fustă, o bluză şi o pereche de pantofi ieftini, maro. Şi era negresă. Înainte să plece din Iowa, Jeanette nu mai văzuse în viaţa ei decât unul sau doi oameni negri, în afara celor de la televizor sau din filme. Dar în Memphis mişunau peste tot. Ştia că unii oameni au probleme cu ei, dar Jeanette nu avusese până acum şi bănuia că o călugăriţă negresă era în regulă.

— Îmi pare rău că vă deranjez, începu Jeanette. Mi s-a stricat maşina afară, pe stradă, şi mă întrebam…

— Sigur că da, răspunse femeia.

Avea o voce stranie, nu semăna cu nimic din ce auzise Jeanette vreodată, ca şi cum nişte note muzicale ar fi răsunat în interiorul cuvintelor.

— Intraţi, intraţi!

Femeia le făcu loc, iar Jeanette şi Amy pătrunseră în holul de la intrare. Undeva în clădire, se gândea Jeanette, se aflau şi alte călugăriţe – poate că tot negrese – care dormeau, găteau, citeau sau se rugau, ceea ce presupunea ea că nişte călugăriţe fac de multe ori, poate în cea mai mare parte a zilei. Era destul de linişte, aşa că probabil avea dreptate. Acum trebuia s-o determine pe femeie să le

lase o clipă singure pe ea şi pe Amy. Era absolut sigură de asta, aşa cum era sigură de faptul că omorâse un băiat noaptea trecută şi de tot restul. Ce era pe cale să facă acum era mult mai dureros, dar cu nimic diferit, doar mai multă durere adunată în acelaşi loc.

— Domnişoară…?

— O, îmi puteţi spune Lacey, replică femeia. Nu suntem prea protocolari pe-aici. E fetiţa ta?

Se lăsă pe genunchi în faţa lui Amy.

— Bună! Cum te cheamă? Am o nepoţică, e cam de vârsta ta şi aproape la fel de drăguţă ca şi tine.

Ridică privirea spre Jeanette.

— Fetiţa ta e foarte sfioasă. Poate că-i de vină accentul meu. Vezi tu, sunt din Sierra Leone, din vestul Africii.

Se întoarse din nou spre Amy şi o luă de mână.

— Ştii unde e asta? E foarte departe.

— Toate călugăriţele sunt de acolo? întrebă Jeanette.

Ridicându-se în picioare, femeia izbucni în râs, arătându-şi dinţii strălucitori.

— O, Doamne, nu! Mă tem că sunt singura.

Pentru o clipă, niciuna dintre ele nu spuse nimic. Lui Jeanette îi plăcea femeia asta, îi plăcea să-i asculte vocea. Îi plăcea cum se purta cu Amy, felul în care se uita în ochii ei când îi vorbea.

— Mă grăbeam s-o duc la şcoală, vezi tu, vorbi Jeanette, când maşina asta veche a mea… a cedat pur şi simplu.

Femeia dădu din cap.

— Te rog. Pe aici…

Le conduse pe Jeanette şi pe Amy prin hol până la bucătărie, o încăpere mare, cu masă uriaşă de stejar şi dulapuri cu etichete pe ele: VESELĂ, CONSERVE, PASTE ŞI OREZ. Jeanette nu se gândise niciodată până atunci cum se mănâncă la călugăriţe. Presupuse că, având în vedere toate călugăriţele care locuiau în clădire, era de folos să ştii unde era fiecare lucru în bucătărie. Femeia arătă către telefon, unul vechi, maro, cu firul lung, agăţat pe perete. Jeanette plănuise destul de bine următoarea mişcare. Formă un număr în timp ce femeia aduse o

farfurie de prăjituri pentru Amy – nu cumpărate de la magazin, ci unele chiar coapte de cineva –, apoi, în timp ce vocea înregistrată de la capătul celălalt îi spuse că urma să fie înnorat astăzi, cu temperatura maximă de treisprezece grade şi şanse de averse către seară, pretinse că vorbeşte cu AAA, dând din cap de mai multe ori.

— Vine depanatorul, anunţă ea, punând telefonul la loc în furcă. A zis să mă duc afară să mă întâlnesc cu el. De fapt, a zis că are pe cineva chiar după colţ.

— Ei, asta-i o veste bună! exclamă femeia cu vioiciune. Azi e ziua ta norocoasă. Dacă vrei, poţi s-o laşi pe fiica ta aici, cu mine. Nu-i o idee prea bună să o cari după tine pe o stradă aglomerată.

Aşadar, asta era. Jeanette nu mai trebuia să facă nimic altceva decât să accepte oferta.

— Nu te deranjez?

Femeia zâmbi din nou.

— O să ne simţim foarte bine aici. Nu-i aşa?

Îi aruncă lui Amy o privire încurajatoare.

— Vezi? E foarte fericită. Du-te să te ocupi de maşină.

Amy stătea pe unul dintre scaunele de la masa mare de stejar, cu o farfurie neatinsă cu prăjituri şi un pahar cu lapte în faţă. Îşi dăduse jos rucsacul şi-l legăna în poală. Jeanette îşi îngădui o ultimă clipă să o privească, apoi îngenunche lângă ea şi o îmbrăţişă.

— Să fii cuminte! spuse ea şi, lipită de umărul său, Amy dădu din cap. Jeanette ar fi vrut să spună altceva, dar nu reuşea să găsească vorbele. Se gândi la biletul pe care-l lăsase în rucsac, bucăţica de hârtie pe care aveau s-o găsească sigur când Jeanette n-avea să se mai întoarcă s-o ia. O îmbrăţişă atât cât îndrăznea. O învăluia senzaţia prezenţei lui Amy, căldura trupului ei, mirosul părului şi al pielii ei. Jeanette ştia că o podideau lacrimile, ceva ce femeia – Lucy? Lacey? – nu trebuia să vadă, dar o ţinu pe Amy încă o clipă, încercând să aşeze această senzaţie într-un loc din mintea ei, un loc sigur, unde s-o păstreze. Apoi îi dădu drumul fiicei ei şi, înainte ca oricine să apuce să mai scoată vreun cuvânt, Jeanette ieşi din bucătărie şi o luă pe

alee către stradă, unde merse mai departe, fără să se oprească.

2

Din fişierele din computerul lui Jonas Abbott Lear

Profesor, Departamentul de Biologie moleculară şi celulară, Universitatea Harvard.

Repartizat la Institutul de Cercetări Medicale al Armatei Statelor Unite pentru Boli Infecţioase (USAMRIID)

Departamentul de Paleovirologie, Fort Detrick, MD

De la: lear@amedd.army.mil
Data: Luni, 6 februarie, 1:18 p.m.
Către: pkiernan@harvard.edu
Subiect: Conexiunea prin satelit e stabilită

Paul,

Salutări din junglele din Bolivia, haznaua fără ieşire la mare a Anzilor. De unde stai tu, în îngheţatul Cambridge, uitându-te cum ninge frumos, sunt sigur că o lună la tropice nu sună ca o afacere chiar atât de proastă. Dar crede-mă: nu e St Barts. Ieri am văzut un şarpe de mărimea unui submarin.

Drumul până acolo a fost lipsit de evenimente – şaisprezece ore în aer până în La Paz, apoi un avion guvernamental mai mic până la Conceptión, în bazinul acoperit de junglă din răsăritul ţării. Aici drumurile decente se cam termină: e o ţară complet înapoiată, aşa că o să călătorim pe jos. Toată lumea din grup e destul de entuziasmată, iar lista tot creşte. Pe lângă grupul de la UCLA, Tim Fanning de la Columbia ne-a ajuns din urmă în La Paz, ca şi Claudia Swenson de la MIT (cred că mi-ai spus cândva că ai cunoscut-o la Yale). În plus faţă de această forţă nu tocmai neglijabilă, alcătuită din staruri, o să fii fericit să auzi că Tim a adus cu el şase asistente, aşa că dintr-odată vârsta medie a echipei a scăzut cu vreo zece ani, iar balanţa sexelor

s-a înclinat decisiv către cel feminin. „Nişte savante grozave”, a insistat Tim. Trei foste neveste, una mai tânără decât alta; tipul nu se-nvaţă minte!

Trebuie să spun că, în ciuda presimţirilor mele rele (şi desigur, cu toate presimţirile tale şi ale lui Rochelle) în legătură cu implicarea militarilor, a însemnat o mare diferenţă. Numai USAMRIID are forţa şi banii să adune o echipă ca asta în numai o lună. După ani întregi în care am încercat să fac oamenii să asculte, simt că o uşă s-a deschis brusc şi tot ceea ce avem de făcut este să păşim prin ea. Mă cunoşti, sunt om de ştiinţă până în vârful unghiilor; n-am niciun strop de superstiţie în sânge. Dar o parte din mine trebuie să creadă că la mijloc e soarta. După boala lui Liz, după lupta ei îndelungată, ce ironie ca eu să am şansa de a rezolva cel mai mare mister dintre toate – nici mai mult, nici mai puţin decât misterul morţii. De fapt, cred că i-ar fi plăcut aici. Parc-o văd, purtând pălăria aceea mare de pai, stând pe un buştean pe malul râului ca să-l citească pe iubitul său Shakespeare sub razele soarelui.

Apropo: felicitări pentru hotărârea privind numirea definitivă! Chiar înainte de plecare, am auzit despre comitetul care te-a votat în uralele generale, ceea ce nu m-a surprins după votul departamentului, despre care nu-ţi pot spune, dar care, neoficial, a fost unanim. Nu pot să-ţi spun cât de uşurat mă simt. Nu contează că eşti cel mai bun biochimist pe care-l avem, omul care poate face o proteină tubulinară citoscheletică să stea în picioare şi să cânte „Aleluia”. Ce-aş mai fi făcut la ora prânzului dacă partenerul meu de squash n-ar fi obţinut numirea?

Transmite-i dragostea mea lui Rochelle şi spune-i lui Alex că unchiul lui, Jonas, o să-i aducă ceva special din Bolivia. Ce zici de un pui de anaconda? Am aflat că sunt animale bune de casă, atâta vreme

cât îi hrăneşti bine. Şi sper că rămâne valabil că mergem la meciul de deschidere cu Sox. N-am nici cea mai mică idee cum ai pus mâna pe biletele alea.

Jonas

De la: lear@amedd.army.mil
Data: Miercuri, 8 februarie, 8:00 a.m.
Către: pkiernan@harvard.edu
Subiect: Re: Pune mâna pe ele, tigrule

Paul,

Mulţumesc pentru mesaj şi, desigur, pentru sfatul tău foarte înţelept, ref: femei drăguţe postdoctoranzi cu diplome de la universităţi din Ivy League. N-aş spune că nu sunt de acord cu tine, şi gândul mi-a trecut prin minte nu doar o dată, în nopţile singuratice din cort. Dar pur şi simplu nu e în cărţi. Deocamdată, Rochelle e singura femeie pentru mine, şi poţi să-i transmiţi c-am zis asta.

Noutăţile de-aici, şi deja aud un mare „Ţi-am spus eu" din partea lui Rochelle: se pare că ne-am militarizat. Presupun că era inevitabil, cel puţin de când am luat banii USAMRIID (şi vorbim despre o grămadă de bani – recunoaşterea aeriană nu e ieftină: douăzeci de mii de dolari ca să reorientezi un satelit, şi asta numai ca să câştigi treizeci de minute). Totuşi, pare excesiv. Făceam ieri ultimele pregătiri de plecare, când un elicopter a coborât din cer în tabăra-bază şi cine crezi că iese din el, dacă nu un detaşament din Forţele Speciale, cu toţi soldaţii echipaţi de parcă erau gata să cucerească o cazemată inamică: camuflajul de junglă, vopseaua verde şi neagră, ochelari în infraroşu şi pistol-mitralieră – tot tacâmul. Nişte tipi foarte zeloşi. Pe urmele haitei vine un tip în costum, un civil, care pare să fie la comandă. Traversează ţanţoş câmpul către locul unde stau şi văd cât e de tânăr, nici

treizeci de ani. Şi e bronzat ca un jucător profesionist de tenis. Ce face împreună cu un detaşament de la operaţiuni speciale? „Tu eşti tipul cu vampirii?” mă întreabă. Ştii ce părere am despre cuvântul ăla, Paul – încearcă doar să capeţi o bursă de cercetare, având cuvântul „vampir” scris oriunde în hârtii. Dar, numai ca să fiu politicos şi pentru că – ce naiba! – are în spate destulă putere de foc ca să răstoarne un mic guvern, răspund că sigur, eu sunt. „Mark Cole, doctore Lear”, se prezintă el şi-mi strânge mâna, cu un zâmbet larg. „Am făcut un drum lung doar ca să vă cunosc. Ia ghiciţi: acum sunteţi maior.” Mă întreb: ce fel de maior? Şi ce fac aici indivizii ăştia? „E o expediţie ştiinţifică civilă”, îi zic. „Nu mai e”, răspunde el. „Cine a hotărât asta?” întreb. Iar el răspunde: „Şeful meu, doctore Lear.” „Cine-i şeful dumneavoastră?” îl întreb. Iar el spune: „Doctore Lear, şeful meu e preşedintele Statelor Unite.”

Tim e cu capsa pusă, pentru că primeşte doar gradul de căpitan. N-aş deosebi un căpitan de colonelul Sanders, aşa că pentru mine e totuna. Claudia a fost cea care-a stârnit de-a binelea un scandal. Chiar a ameninţat să-şi facă bagajele şi să plece acasă. „N-am votat pentru individul ăla şi n-o să intru în afurisita lui de armată, indiferent ce zice jigodia asta.” Nu contează că niciunul dintre noi n-a votat pentru el şi toată chestia chiar seamănă cu o mare glumă. Dar se dovedeşte că ea e quaker. Fratele său mai mic chiar refuzase serviciul militar din motive de conştiinţă, în timpul războiului din Iran. Până la urmă o potolim totuşi şi o convingem să rămână, atâta vreme cât îi promitem că nu trebuie să salute pe nimeni.

Chestia e că nu prea reuşesc să-mi dau seama ce caută aici tipii ăştia. Nu de ce se interesează militarii, pentru că, la urma urmei, banii lor îi cheltuim, şi sunt recunoscător pentru asta. Dar de

ce să trimită un detaşament de soldaţi de la operaţiuni speciale (tehnic vorbind, sunt de la „recunoaştere specială”) ca să dădăcească o ceată de biochimişti? Puştiul în costum – bănuiesc că-i de la NSA, deşi cine ştie, de fapt? – mi-a zis că zona în care intrăm era cunoscută ca fiind controlată de cartelul drogurilor Montoya, iar soldaţii sunt aici pentru protecţia noastră. „Cum ar arăta ca o echipă de savanţi americani să fie omorâţi de baronii drogurilor în Bolivia?” m-a întrebat. „N-ar fi o zi prea bună pentru politica externă a Statelor Unite, n-ar fi o zi prea bună deloc.” Nu l-am contrazis, dar ştiu al naibii de bine că nu există nicio activitate legată de droguri acolo unde ne ducem – totul e în vest, pe platourile Anzilor. Bazinul estic e practic nelocuit, în afară de câteva aşezări indiene risipite care-ncotro, dintre care cele mai multe n-au avut niciun contact cu exteriorul de ani buni. Toate astea ştie şi el că eu le ştiu.

Amănuntul mă pune pe gânduri, dar, din câte-mi dau seama, nu e nicio diferenţă pentru expediţia propriu-zisă. Avem doar nişte oameni cu arme de calibru mare care vin cu noi la drum. Soldaţii se ţin deoparte în cea mai mare parte a timpului: abia dacă l-am auzit pe vreunul deschizând gura. Destul de înfricoşător, dar măcar nu ne încurcă.

Oricum, dimineaţă plecăm. Oferta pentru un şarpe ca animal de casă e încă valabilă.

Jonas

De la: lear@amedd.army.mil
Data: Miercuri, 15 februarie, 11:32 p.m.
Către: pkiernan@harvard.edu
Subiect: Vezi ataşamentul
Anexă: DSC00392.JPG (596 KB)

Paul,

Şase zile în zonă. Scuză-mă că n-am ţinut legătura şi, te rog, spune-i lui Rochelle să nu-şi facă griji. Ne-am târât cu greu, pas cu pas, sub bolta deasă a copacilor şi cu multe zile de ploaie fără oprire – prea mult de lucru ca să mai pornim şi comunicaţia prin satelit. Când vine noaptea, mâncăm ca nişte argaţi de la fermă şi ne prăbuşim istoviţi în corturi. Şi nimeni de-aici nu miroase prea frumos.

Dar în noaptea asta sunt prea agitat ca să dorm. În ataşament o să găseşti explicaţia. Am crezut întotdeauna în ceea ce facem, dar sigur că am avut şi clipe de îndoială, nopţi fără somn în care m-am întrebat dacă totul nu e decât o aiureală completă, un soi de fantezie pe care creierul meu a ticluit-o când Liz s-a îmbolnăvit atât de rău. Ştiu că şi tu ai crezut aşa. Aşa că aş fi un neghiob să nu-mi pun la îndoială propriile motive. Acum însă n-o mai fac.

Potrivit GPS-ului, avem mai bine de douăzeci de kilometri până la locul căutat. Topografia se potriveşte cu recunoaşterea din satelit – teren acoperit cu junglă deasă, dar, de-a lungul râului, un defileu adânc, cu pereţi de calcar având peşteri săpate din loc în loc. Până şi un geolog amator ar putea descifra aceşti pereţi ca pe paginile unei cărţi. Straturile obişnuite de sedimente de râu şi apoi, cam la patru metri sub buza prăpastiei, o dungă neagră ca antracitul. Corespunde cu legenda chuchote: cu o mie de ani în urmă, toată zona a fost înnegrită de foc, „un mare incendiu trimis de zeul Auxl, stăpânul soarelui, ca să distrugă demonii omului şi să salveze lumea.” Am aşezat tabăra pe malul râului noaptea trecută, ascultând stolurile de lilieci care se revărsau din peşteri la apusul soarelui; dimineaţa, ne-am îndreptat spre răsărit de-a lungul defileului.

Abia trecuse de amiază când am văzut statuia.

La început am crezut că poate e o închipuire. Dar uită-te la imagine, Paul. O fiinţă umană, dar nu

tocmai: poziţia aplecată, de animal, mâinile ca nişte gheare şi dinţii lungi, înghesuiţi în gură, musculatura dezvoltată a torsului, amănunte vizibile încă, nu ştiu cum, după – câtă vreme? Câte secole de vânt, de ploaie şi de soare au trecut, erodând piatra? Şi tot mi-a tăiat răsuflarea. Iar asemănarea cu celelalte imagini pe care ţi le-am arătat e indiscutabilă – stâlpii de la templul din Mansarha, sculpturile de pe mormântul din Xianyang, desenele din peştera de la Côtes d'Amor.

Şi mai mulţi lilieci în noaptea asta. Te obişnuieşti cu ei, plus că împuţinează ţânţarii. Claudia a instalat o capcană ca să prindă unul. După cât se pare, liliecilor le plac piersicile conservate, pe care le-a folosit ea ca momeală. Poate că lui Alex i-ar plăcea un liliac pe post de animal de casă în loc de şarpe?

J.

De la: lear@amedd.army.mil
Data: Sâmbătă, 18 februarie, 6:51 p.m.
Către: pkierna@nharvard.edu
Subiect: alte jpg-uri
Anexă: DSC00481.JPG (596 kb), DSC00486.JPG (582 KB), DSC00491.JPG (697 KB)

Uită-te la astea. Am numărat nouă figuri până acum.

Cole crede că suntem urmăriţi, dar nu vrea să-mi spună de către cine. E doar o senzaţie, zice el. Toată noaptea e pe satelit, nu vrea să-mi spună despre ce este vorba. Măcar a încetat să-mi mai spună „domnule maior". E un băieţandru, dar nu atât de necopt pe cât arată.

În sfârşit, vreme bună. Suntem aproape, sub zece kilometri, înaintăm repede.

De la: lear@amedd.army.mil
Data: Duminică, 19 februarie, 9:51 p.m.
Către: pkiernan@harvard.edu
Subiect:

De la: lear@amedd.army.mil
Data: Marţi, 21 februarie, 1:16 a.m.
Către: pkiernan@harvard.edu
Subiect:

Paul,

Îţi scriu asta în caz că nu mă mai întorc. Nu vreau să te alarmez, dar trebuie să fim realişti în legătură cu situaţia. Suntem la mai puţin de cinci kilometri de locul mormântului, dar mă îndoiesc că o să reuşim să executăm extracţia aşa cum am plănuit. Prea mulţi dintre noi sunt bolnavi sau morţi.

Cu două nopţi în urmă am fost atacaţi – nu de traficanţii de droguri, ci de lilieci. Au venit la câteva ore după apusul soarelui, când cei mai mulţi dintre noi erau afară din corturi, îndeplinind sarcinile de seară, risipiţi în jurul taberei. A fost ca şi cum ne-ar fi iscodit tot timpul, aşteptând momentul potrivit să lanseze un atac aerian. Am avut noroc: mersesem câteva sute de metri în susul râului, departe de copaci, ca să găsesc un semnal bun pentru GPS. Am auzit strigătele şi apoi focurile de armă, dar până când am ajuns înapoi, stolul se mutase în aval. Au murit patru oameni în noaptea aceea, inclusiv Claudia. Liliecii au acoperit-o pur şi simplu. A încercat să ajungă la râu – bănuiesc că a crezut că i-ar putea scutura de pe ea în felul ăsta –, dar n-a reuşit. Până când am ajuns la ea, pierduse atât de mult sânge, încât nu mai avea nicio şansă. În acel haos alţi şase au fost muşcaţi sau zgâriaţi şi toţi sunt acum bolnavi de ceea ce arată ca o versiune

galopantă de febră hemoragică boliviană – sângerări bucale şi nazale, pielea şi ochii înroşiţi din cauza capilarelor sparte, febra urcând până la cer, fluidul umplându-le plămânii, comă. Am intrat în contact cu Centrul de Control al Bolilor (CDC), dar, fără analiza ţesuturilor, toată situaţia rămâne un mister pentru toată lumea. Tim are ambele mâini făcute ferfeniţă, de când a încercat să-i alunge de pe Claudia. E cel mai bolnav din grup. Mă îndoiesc serios că o să reziste până dimineaţă.

Noaptea trecută au venit din nou. Soldaţii au amenajat un perimetru de apărare, dar liliecii erau pur şi simplu prea mulţi – trebuie să fi fost cu sutele de mii, un roi uriaş care întuneca stelele. Trei soldaţi omorâţi, ca şi Cole. Stătea chiar în faţa mea; l-au ridicat realmente de pe picioare înainte să sape prin el ca nişte cuţite fierbinţi în unt. Abia a mai rămas destul din el cât să-l îngropăm.

În noaptea asta e linişte, niciun liliac pe cer. Am construit o linie de foc în jurul taberei, iar asta pare să-i ţină la distanţă. Chiar şi soldaţii sunt destul de zguduiţi. Puţinii rămaşi dintre noi se hotărăsc acum ce să facă. O mare parte din echipament a fost distrus; nu e prea limpede cum s-a întâmplat, dar la un moment dat în timpul atacului de astă-noapte, o centură cu grenade a nimerit în foc, omorând unul dintre soldaţi şi distrugând generatorul, ca şi cea mai mare parte din ceea ce se afla în cortul cu provizii. Avem însă comunicaţii prin satelit şi destulă energie în baterii să chemăm evacuarea. Probabil că ar trebui doar să plecăm naibii cu toţii de-aici!

Şi totuşi… Când mă întreb de ce să mă întorc acum, la ce să mă mai întorc acasă, nu-mi vine în minte nici măcar un motiv. Ar fi altceva dacă Liz ar mai fi în viaţă. Cred că în anul care a trecut o parte din mine s-a prefăcut că ea a plecat doar pentru o vreme, că într-o bună zi o să ridic ochii şi-o s-o văd stând în uşă, zâmbind aşa cum zâmbea ea, cu capul

aplecat într-o parte, astfel încât bretonul îi aluneca, dezvăluindu-i chipul; Liz a mea, în sfârşit acasă, însetată după o ceaşcă de Earl Grey, gata de plimbare pe malul râului Charles, prin zăpada aşternută. Dar ştiu acum că asta n-o să se întâmple. Ciudat, evenimentele din ultimele două zile mi-au limpezit mintea în legătură cu ceea ce facem, care e miza. Nu regret deloc că mă aflu aici; nu mi-e frică. Dacă lucrurile se înrăutăţesc, s-ar putea să merg mai departe singur.

Paul, indiferent ce s-ar întâmpla, orice aş decide, vreau să ştii că mi-ai fost un prieten minunat. Mai mult decât un prieten: un frate. Cât de ciudat e să scriu fraza asta stând pe malul unui râu, în jungla din Bolivia, la şase mii cinci sute de kilometri depărtare de orice şi de oricine am cunoscut şi am iubit vreodată. Simt că am intrat într-o nouă epocă a vieţii mele. Prin ce locuri ciudate ne poate purta viaţa, pe ce drumuri întunecate!

De la: lear@amedd.army.mil
Data: Marţi, 21 februarie, 5:31 a.m.
Către: pkiernan@harvard.edu
Subiect: Re: nu fi prost, pleacă naibii, te rog

Paul,

Am cerut evacuarea prin radio noaptea trecută. Ne iau în zece ore, ceea ce e chiar la ţanc, din punctul tuturor de vedere. Nu ştiu cum am putea supravieţui aici încă o noapte. Aceia dintre noi care suntem încă sănătoşi am hotărât că putem folosi ziua ca să forţăm drumul până la mormânt. Voiam să tragem la sorţi, dar s-a dovedit că toată lumea vrea să meargă. Plecăm peste o oră, la prima rază de lumină. Poate că mai salvăm ceva de la dezastru. O mică veste bună: Tim pare să fi depăşit greul în ultimele câteva ore. Febra a scăzut mult şi, deşi încă

nu reacţionează, sângerarea s-a oprit şi pielea arată mai bine. Cu ceilalţi, aş zice totuşi că lucrurile sunt încă nesigure.

Ştiu că ştiinţa e Dumnezeul tău, Paul, dar ar fi prea mult să-ţi cer să te rogi pentru noi? Pentru noi toţi?

De la: lear@amedd.army.mil
Data: Marţi, 21 februarie, 11:16 p.m.
Către: pkiernan@harvard.edu
Subiect:

Acum ştiu de ce sunt aici soldaţii.

3

Situată pe o mie şase sute de hectare de pădure umedă de pin şi de prerie cu iarbă scurtă din estul Texasului, arătând mai mult sau mai puţin ca un complex de birouri sau ca un liceu public mare, Unitatea Polunsky a Departamentului de Justiţie Criminală din Texas, cunoscută şi sub numele de Terrell, însemna un singur lucru: dacă erai condamnat pentru o crimă capitală în statul Texas, aici veneai să mori.

În acea dimineaţă de martie, Anthony Lloyd Carter, deţinutul cu numărul 999642, condamnat la moarte prin injecţie letală pentru uciderea mamei a doi copii din Houston, pe nume Rachel Wood, a cărei peluză o tundea în fiecare săptămână pentru patruzeci de dolari şi un pahar de ceai cu gheaţă, era găzduit în Secţia de Izolare a Unităţii Terrell de o mie trei sute treizeci şi două de zile – mai puţin decât mulţi, mai mult decât unii, nu că asta ar fi contat pentru felul în care percepea Carter lucrurile. Nu era ca şi cum ai fi primit vreun premiu pentru cel care stătea aici cel mai mult. Mânca singur, făcea exerciţii singur, se spăla singur. Pentru el o săptămână nu era prea diferită de o zi sau de o lună. Singura întâmplare diferită avea să sosească în ziua în care directorul închisorii şi capelanul aveau să apară la uşa celulei, iar el avea să facă drumul până la încăperea cu injecţia, iar ziua aceea nu era chiar atât de departe. Avea voie să citească, dar nu era prea uşor pentru el (nu fusese niciodată) şi încetase de mult să-şi bată capul cu asta. Celula era o cutie de beton de doi metri pe trei, cu o singură fereastră şi o uşă de oţel cu o deschizătură destul de lată cât să-şi strecoare mâinile prin ea, dar atâta tot, şi cea mai mare parte a timpului nu făcea decât să stea întins în pat, cu mintea ca o găleată goală. Jumătate din timp n-ar fi putut spune cu siguranţă dacă era treaz sau încă dormea.

Ziua aceea începu la fel ca oricare alta, la trei dimineaţa, când gardienii aprinseră luminile şi împinseră

tăvile cu mâncare prin deschizături. De obicei erau cereale reci, omletă din pudră de ouă sau clătite; mic dejunurile bune erau când puneau unt de arahide pe clătite, iar asta era o masă bună. Furculiţa era din plastic şi se rupse la jumătatea mesei, aşa încât Carter se aşează pe pat să mănânce clătita împăturită, ca pe un taco. Ceilalţi din aripa H se plângeau de mâncare, de cât de proastă era, dar Carter nu credea că era chiar atât de rea, în general. Mâncase şi mai prost de-atât şi fuseseră zile din viaţa lui când nu avusese absolut nimic, aşa încât clătitele cu unt de arahide erau o privelişte bine-venită dimineaţa, chiar dacă nu era dimineaţă în sensul de a fi lumină afară.

Existau zile de vizită, desigur, dar Carter nu avusese niciun vizitator în tot timpul pe care-l petrecuse la Terrell, cu o excepţie, când venise soţul femeii şi-i zisese că l-a descoperit pe Iisus Hristos, cel care era Dumnezeu, şi că se rugase să-l lumineze în legătură cu ceea ce făcuse Carter, luând-o pe frumoasa lui soţie de lângă el şi de lângă copilaşii ei pentru totdeauna; şi că, de-a lungul săptămânilor şi lunilor de rugăciune, ajunsese să se împace cu ideea şi se hotărâse să-l ierte. Bărbatul plânsese mult, stând de partea cealaltă a geamului de protecţie, cu receptorul apăsat pe ureche. Carter fusese şi el creştin din când în când şi aprecia ce-i spunea soţul femeii; dar felul în care rostea cuvintele făcea să pară că iertarea lui Carter era ceva ce alesese să facă pentru a se simţi el mai bine. Cu siguranţă nu spusese nimic despre încercarea de a opri execuţia. Carter nu vedea cum faptul de a spune ceva despre subiect avea să îmbunătăţească situaţia, aşa că-i mulţumise bărbatului şi-i zisese „Dumnezeu să te binecuvânteze” şi „îmi pare rău, dacă o văd în cer pe doamna Wood o să-i povestesc ce-ai făcut astăzi”, ceea ce-l făcuse pe bărbat să se ridice în grabă şi să-l lase acolo, cu telefonul în mână. Aceasta fusese ultima oară când venise cineva să-l vadă pe Carter la Terrell, cu cel puţin doi ani în urmă.

Problema era că femeia, doamna Wood, fusese întotdeauna drăguţă cu el, dându-i cinci sau zece dolari în

plus şi venind cu ceaiul cu gheaţă în zilele fierbinţi, întotdeauna pe o tavă mică, aşa cum se făcea în restaurante, iar ceea ce se întâmplase între ei era cam încurcat; lui Carter îi părea rău pentru asta, până în măduva oaselor, dar tot n-avea niciun sens în mintea lui, indiferent cum întorcea lucrurile pe toate părţile. Nu zisese niciodată că ar fi făcut-o, dar nu i se părea drept să moară din pricina a ceva ce nu înţelegea, cel puţin nu înainte de a avea ocazia să se lămurească. Revedea mereu în minte, dar în patru ani nu-i devenise cu nimic mai limpede. Poate împăcarea, aşa cum făcuse domnul Wood, era lucrul către care nu reuşise Carter să-şi găsească drumul. La drept vorbind, totul avea mai puţin sens decât oricând; şi, cu zilele, săptămânile şi lunile care i se amestecau în creier, nici măcar nu era sigur că-şi amintea corect ceva, din capul locului.

La şase dimineaţa, când veni schimbul, gardienii treziră din nou pe toată lumea, ca să strige numele şi numerele, apoi porniră pe hol cu sacii de rufe să schimbe chiloţii şi ciorapii. Asta însemna că azi era vineri. Carter nu avea ocazia să facă duş decât o dată pe săptămână şi nici să dea ochii cu bărbierul decât la fiecare şaizeci de zile, aşa că era bine să aibă haine curate. Senzaţia lipicioasă de pe piele era mai neplăcută vara, dar, din ceea ce-i spusese avocatul în scrisoarea pe care i-o trimisese cu şase luni în urmă, nu trebuia să mai suporte încă o vară din Texas în cursul vieţii. A doua zi din iunie urma să fie sfârşitul.

Două bătăi puternice în uşă îi întrerupseră şirul gândurilor.

— Carter! Anthony Carter!

Vocea îi aparţinea lui Pincher, şeful de schimb.

— A, intră, Pincher, vorbi Anthony din pat. Cine crezi că-i aici?

— Prezintă-te pentru cătuşe, Tone!

— Nu e ora de recreaţie. Nici nu-i ziua mea de duş.

— Crezi că am toată dimineaţa la dispoziţie să stau aici şi să vorbesc despre asta?

Carter se ridică de pe pat, unde se uitase la tavan şi se

gândise la femeie, cu paharul acela de ceai rece pe tavă. Îl durea tot corpul şi, cu greutate, se lăsă în genunchi cu spatele la uşă. Făcuse asta de o mie de ori, dar tot nu-i plăcea. Partea dificilă era să-ţi păstrezi echilibrul. După ce îngenunchea, îşi trăgea omoplaţii în faţă, răsucea braţele şi-şi îndrepta mâinile, cu palmele în sus, prin deschizătura prin care venea mâncarea. Simţi muşcătura rece a metalului când Pincher îi puse cătuşele. Cu toţii îi spuneau Pincher referindu-se la cât de strâns punea cătuşele.

— Dă-te înapoi, Carter!

Carter împinse un picior în faţă şi genunchiul stâng îi trosni când îşi schimbă centrul de greutate. Apoi se ridică în picioare cu prudenţă, retrăgându-şi în acelaşi timp mâinile din deschizătură. Se auzi clinchetul inelului mare de chei al lui Pincher şi uşa se deschise, lăsându-l să-i vadă pe Pincher şi pe gardianul căruia-i spuneau Dennis Pericol Public, din cauza părului, care arăta ca al puştiului din banda desenată, şi a faptului că-i plăcea să te ameninţe cu bastonul. Avea o metodă de a găsi locuri pe corpul tău despre care habar n-ai fi avut vreodată că ar putea să doară atât de tare, doar cu un mic ghiont cu bâta de lemn.

— Se pare că a venit cineva să te vadă, Carter, zise Pincher. Şi nu e mama ta, nici avocatul.

Nu zâmbea, nimic de genul ăsta, dar Dennis părea să se delecteze. Îşi învârtea bastonul ca o majoretă.

— Mama a plecat la ceruri de când aveam zece ani, vorbi Carter. Ştii prea bine, Pincher, ţi-am zis de-o sută de ori. Cine vrea să mă vadă?

— Nu-ţi pot spune. Directorul a aranjat. Eu nu trebuie decât să te duc la cuşti.

Carter presupuse că nu era prea bine. Trecuse atât de mult de când venise în vizită soţul femeii; poate venise să-şi ia rămas-bun sau să-i spună: m-am răzgândit, până la urmă nu te mai iert, du-te de-a dreptul în iad, Anthony Carter. Orice-ar fi, Carter nu mai avea ce să spună. Îşi ceruse iertare tuturor de nenumărate ori şi simţea că a încheiat cu asta.

— Hai odată! îl îndemnă Pincher.

Îl conduseră de-a lungul coridorului, cu Pincher ţinându-l strâns de cot ca să-l îndrume ca pe un copil prin mulţime sau ca pe o fată cu care ar dansa. Aşa te duceau peste tot, chiar şi la duş. Te puteai obişnui cu astfel de atingeri, dar o parte din tine nu putea să le accepte. Dennis mergea înainte, deschizând uşa care despărţea secţiunea administrativă de restul aripii H şi apoi cea de-a doua uşă, cea exterioară, care ducea de-a lungul holului prin zona deţinuţilor obişnuiţi, până la cuşti. Trecuseră aproape doi ani de când Carter ieşise din aripa H – H de la „haznaua iadului”, H de la „hai, mai dă o dată cu băţul ăla în fundul meu negru”, H de la „Hei, mamă, plec cât de curând să-l văd pe Iisus” – şi, în timp ce mergea cu ochii aţintiţi în pământ, arunca totuşi priviri furişe în jur, fie şi numai ca să le mai ofere ochilor ceva nou la care să se uite. Dar totul era încă Terrell, un labirint din beton şi oţel, cu uşi grele, cu aerul umed şi acru de la transpiraţia deţinuţilor.

În zona de vizite, se prezentară la ofiţerul de serviciu şi intrară într-o cuşcă goală. Temperatura camerei era cu zece grade mai ridicată şi mirosea atât de tare a clor, încât pe Carter îl usturau ochii. Pincher îi scoase cătuşele; în timp ce Dennis ţinea vârful bastonului în dreptul punctului moale de sub maxilarul lui Carter, îi puseră cătuşele la mâini, dar de data aceasta în faţă, şi la picioare. Peste tot, pe perete, erau inscripţii care-i spuneau lui Carter ce avea şi ce nu avea voie să facă, dar el nu era dispus să se ostenească să le citească sau măcar să se uite la niciuna dintre ele. Îl târâră până la scaun şi-i dădură telefonul, pe care Carter reuşea să-l ţină la locul lui la ureche numai dacă îndoia picioarele până la jumătatea pieptului – alte trosnituri surde la genunchi –, întinzând lanţul peste piept ca pe un fermoar lung.

— Ultima oară n-a trebuit să port lanţurile, comentă Carter.

Pincher scoase un râs lătrat, răutăcios.

— Scuză-mă, am uitat să te întrebăm politicos? Lua-te-ar naiba, Carter! Ai zece minute!

Apoi plecară, iar Carter aşteptă să se deschidă uşa din

partea cealaltă şi să afle cine venise să-l vadă după atâta timp.

Agentul special Brad Wolgast ura Texasul. Ura tot ce avea legătură cu acest stat.

Ura vremea, fierbinte ca un cuptor, pentru ca, un minut mai târziu, să se răcească brusc, ura aerul atât de umed încât în permanenţă parcă aveai un prosop ud pe cap. Ura felul în care arăta locul, începând cu arborii, sfrijiţi şi demni de milă, cu toate crengile răsucite în sus ca într-o imagine din Dr. Seuss, şi pustietatea plată, bătută de vânt. Ura panourile publicitare şi autostrăzile, subdiviziunile anonime şi steagul Texasului, care flutura oriunde vedeai cu ochii, întotdeauna mare cât un cort de circ; ura camionetele imense pe care le conducea toată lumea, indiferent dacă benzina costa trei dolari şi jumătate litrul, iar lumea murea fierbând ca un pachet de mazăre la microunde. Ura cizmele şi cataramele de la curele şi felul în care vorbeau oamenii, *t'fă aia*, *t'fă ailaltă,* de parcă şi-ar petrece ziua aruncân' lasou' şi călărin', nu spălându-se pe dinţi, vânzând asigurări şi ţinând contabilitatea, ca prin alte părţi.

Mai mult decât orice, îl ura pentru că părinţii lui îl siliseră să locuiască aici, pe vremea când era elev de gimnaziu. Wolgast avea patruzeci şi patru de ani, era încă într-o formă mulţumitoare, dar îl mai durea pe ici, pe colo, iar părul rărit îi atesta vârsta; clasa a şasea rămăsese de mult în urmă, fără regrete, şi totuşi, mergând cu maşina împreună cu Doyle pe Autostrada 59 la nord de Houston, cu Texasul primăvăratic întinzându-se peste tot în jur, simţea rana proaspătă. Texas, cotletul de porc al nefericirii de mărimea unui stat: acum era un copil absolut fericit în Oregon, pescuind de pe un debarcader la gura de vărsare a râului Coos şi jucându-se cu prietenii prin pădurea din spatele casei, ore în şir, fără nicio grijă; în clipa următoare, era împotmolit în mlaştina urbană din Houston, locuind într-o nenorocită de casă de fermă fără niciun strop de umbră, mergând pe jos la şcoală pe o arşiţă de treizeci şi

opt de grade, simţindu-se parcă strivit de pantoful unui uriaş. Capătul lumii, gândise el. Acolo era. Capătul lumii era în Houston, Texas. În prima zi din clasa a şasea, profesorul îl pusese să se ridice în picioare şi să recite Jurământul de Credinţă faţă de Texas, ca şi cum ar fi venit să locuiască în altă ţară. Trei ani mizerabili; nu fusese niciodată mai fericit să plece dintr-un loc, chiar şi în ciuda condiţiilor în care o făcuse. Tatăl lui era inginer mecanic; părinţii săi se cunoscuseră când tatăl îşi luase o slujbă, după terminarea facultăţii, ca profesor de matematică în Rezervaţia Grande Ronde, unde mama sa, pe jumătate indiancă chinook – numele ei de familie fiind Po-Bear – lucra ca infirmieră. Plecaseră în Texas pentru bani, însă tatăl lui fusese concediat când lovise criza petrolului, în ’86; încercaseră să vândă casa, dar nu reuşiseră şi, în cele din urmă, tatăl lăsase pur şi simplu cheile la bancă. Se mutaseră în Michigan, apoi în Ohio, apoi în nordul statului New York, pe urmele slujbelor mărunte pe care le găsea, dar tatăl lui nu-şi revenise niciodată complet. Când murise de cancer pancreatic la două luni înainte ca Wolgast să absolve liceul – al treilea schimbat, în tot atâţia ani –, era uşor să crezi că Texasul fusese cumva de vină. Mama lui se mutase înapoi în Oregon, dar acum se dusese şi ea.

Toată lumea murise.

Adusese primul subiect, Babcock, din Nevada. Alţii veneau din Arizona, Louisiana, Kentucky, Wyoming, Florida, Indiana şi Delaware. Lui Wolgast nu-i plăceau prea mult nici locurile astea. Dar orice era mai bun decât Texas.

Wolgast şi Doyle zburaseră până la Houston din Denver, în noaptea dinainte. Petrecuseră noaptea la un hotel din lanţul Radisson de lângă aeroport (se gândise la o mică excursie colaterală prin oraş, poate să dea de urma vechii lui case, apoi se întrebă pentru ce naiba ar vrea să facă aşa ceva?), dimineaţă luaseră maşina închiriată, o Chrysler Victory atât de nouă, încât mirosea ca cerneala de pe o bancnotă de un dolar, şi porniseră către nord. Ziua era senină, cu un cer de culoarea albăstrelelor; Wolgast

conducea, în timp ce Doyle îşi bea cafeaua cu lapte şi citea dosarul, un morman de hârtie aşezat în poală.

— Fă cunoştinţă cu Anthony Carter, vorbi Doyle şi ridică fotografia. Subiectul cu numărul doisprezece.

Wolgast nu voia să se uite. Ştia exact ce avea să vadă: încă un chip indolent, încă o pereche de ochi care abia dacă învăţaseră cândva să citească, încă un suflet care privise prea mult în sine. Oamenii aceştia erau albi sau negri, graşi sau slabi, bătrâni sau tineri, dar ochii erau întotdeauna aceiaşi: goi, ca nişte guri de scurgere care ar putea sorbi întreaga lume prin ei. Era uşor să te laşi înduioşat de ei la modul abstract, dar numai la modul abstract.

— Nu vrei să ştii ce-a făcut?

Wolgast ridică din umeri. Nu era nicio grabă, dar acum părea un moment la fel de bun ca oricare altul.

Doyle sorbi din cafea şi citi:

— Anthony Lloyd Carter. American de origine africană, un metru şaizeci şi cinci, cincizeci şi patru de kilograme…

Doyle ridică ochii.

— Asta explică porecla. Ia ghiceşte!

Wolgast se simţea deja obosit.

— M-ai prins. Micuţul Anthony?

— Îţi arăţi vârsta, şefule. E M-Tone. M de la „mititel”, cred eu, deşi nu se ştie niciodată. Mama decedată, niciun tată în peisaj încă din prima zi, un şir de orfelinate sub tutela districtului. Un început prost din toate punctele de vedere. O listă de antecedente, cele mai multe mărunţişuri – cerşit, tulburarea ordinii publice, soiul ăsta de lucruri. Aşadar, povestea… Omul nostru, Anthony, tunde peluza doamnei ăsteia în fiecare săptămână. Pe ea o cheamă Rachel Wood, locuieşte în River Oaks, două fetiţe, soţul, mare avocat. Numai baluri de caritate, binefaceri, cluburi exclusive. Anthony Carter e *proiectul* ei. Începe să-i tundă peluza într-o zi când îl vede stând sub o pasarelă, cu o inscripţie pe care scrie MI-E FOAME, VĂ ROG AJUTAŢI-MĂ! Cuvinte de genul ăsta. Oricum, îl ia acasă, îi face un sendviş, dă nişte telefoane şi-i găseşte un loc, un soi de

cămin de grup pentru care adună fonduri. Apoi îşi sună toţi prietenii din River Oaks şi zice: Hai să-l ajutăm pe tipul ăsta, ce aveţi nevoie să faceţi prin preajmă? Dintr-odată e o cercetaşă în toată regula, adunând echipa. Aşa că individul începe să le tundă toate peluzele şi gardurile vii, ştii tu, toate lucrurile de care e nevoie pe la casele mari. Asta merge tot aşa vreo doi ani. Totul e bine mersi, până-ntr-o zi când omul nostru, Anthony, vine să tundă iarba şi una dintre fetiţe e acasă, lipseşte de la şcoală pentru că e bolnavă. Are cinci ani. Mama vorbeşte la telefon sau face altceva, fetiţa iese în curte, îl vede pe Anthony. Ştie cine e, l-a văzut de destule ori, dar de data asta ceva nu merge cum trebuie. Se sperie. Se presupune că ar fi atins-o, dar psihiatrul instanţei e nesigur în privinţa asta. Oricum, fetiţa începe să ţipe, mama iese ca o furtună din casă, ţipă, toată lumea ţipă, dintr-odată parcă e un concurs de ţipat, afurisita de olimpiadă a ţipetelor. În clipa asta e omul cel drăguţ care apare la timp ca să tundă iarba, în următoarea e doar un individ negru cu copilul tău şi aiureala gen Maica Tereza se duce pe apa sâmbetei. Se ajunge corp la corp. Are loc o încăierare. Mama cade sau e împinsă cumva în piscină. Anthony intră după ea, poate s-o ajute, dar ea tot mai ţipă la el, se zbate să scape de el. Aşa că acum toată lumea e udă şi ţipă şi se agită…

Doyle se uită la el cu un aer întrebător.

— Ştii cum se termină?

— O îneacă?

— Bingo. Chiar acolo, chiar în faţa fetiţei. Un vecin a auzit totul şi-a chemat poliţia, aşa că, atunci când ajung acolo, el este încă aşezat pe marginea piscinei, cu doamna plutind în apă.

Clătină din cap.

— Nu-i un tablou prea frumos.

Uneori, pe Wolgast îl neliniştea câtă energie punea Doyle în istorisirile astea.

— Vreo şansă să fi fost un accident?

— Cu totul întâmplător, victima fusese în echipa universitară de înot la Southern Methodist University. Încă

făcea cincizeci de lungimi de bazin în fiecare dimineaţă. Acuzarea a exploatat din plin acest mic amănunt. Asta şi faptul că, în mare parte, Carter a recunoscut c-a omorât-o.

— Ce-a zis când l-au arestat?

Doyle ridică din umeri.

— N-a vrut decât s-o oprească din ţipat. Apoi a cerut un pahar de ceai cu gheaţă.

Wolgast clătină din cap. Poveştile erau întotdeauna urâte, dar micile amănunte erau cele care îl dădeau gata. Un pahar de ceai cu gheaţă… Sfinte Dumnezeule!

— Câţi ani zici că avea el?

Doyle dădu înapoi câteva pagini.

— N-am zis. Treizeci şi doi… Treizeci şi opt când a intrat la închisoare. Şi asta-i chestia. Nicio rudă. Ultima oară când a venit cineva să-l vadă la Polunsky a fost soţul victimei, acum ceva mai mult de doi ani. Avocatul lui a plecat şi el din statul ăsta, după ce i-a fost respins apelul. Carter a fost repartizat altcuiva de la biroul avocaţilor din oficiu din districtul Harris, dar nici măcar n-au răsfoit hârtiile. În consecinţă, nimeni nu se ocupă de asta. Anthony Carter merge la injecţie pe doi iunie, pentru crimă cu premeditare comisă cu indiferenţă vicioasă, şi niciun suflet de pe pământ nu-i acordă vreun pic de atenţie. Individul e *deja* fantomă!

Drumul până la Livingston le luă nouăzeci de minute, ultimele cincisprezece pe un drum de ţară care-i ducea pe la umbra pădurilor de pini, întreruptă de câmpuri deschise, cu iarbă de prerie presărate cu flori albastre. Era abia ora prânzului; cu puţin noroc, se gândi Wolgast, puteau să termine până la cină, destul cât să ajungă înapoi la Houston, să restituie maşina închiriată şi să urce într-un avion către Colorado. Era mai bine când drumurile astea se terminau repede, ca acum; când durau prea mult, dacă tipul şovăia, dădea din colţ în colţ şi trăgea de timp – nu contează că până la urmă accepta târgul – începea să aibă o senzaţie de greaţă în stomac în legătură cu toată chestia. Îl făcea întotdeauna să se gândească la o piesă pe care-o citise în liceu, *Diavolul şi Daniel Webster* şi la faptul că el,

Wolgast, era diavolul în târgul ăsta. Doyle era altfel; în primul rând, mai tânăr, nici treizeci de ani, un băiat de fermier din Indiana, rumen în obraji şi bucuros să joace rolul lui Robin pe lângă Batman Wolgast, spunându-i „şefule” şi „patroane”, cu o desăvârşită nuanţă de patriotism demodat din vestul mijlociu – Wolgast chiar îl văzuse emoţionat când se intona imnul naţional la începutul unui meci televizat al echipei Rockies. Wolgast nu ştia că mai *existau* oameni ca Phil Doyle. Şi n-avea nicio îndoială că Doyle era deştept, cu un viitor promiţător în faţă. Proaspăt absolvent al Universităţii Purdue, deja înscris la facultatea de drept, Doyle intrase în Birou imediat după masacrul de la Mall of America – trei sute de oameni ieşiţi la cumpărături în ziua lor liberă, împuşcaţi de jihadişti iranieni, toată oroarea captată de camerele de securitate şi redată în amănunte oripilante la CNN; se părea că jumătate de ţară era gata să se înscrie în ceva, orice, în ziua aceea – şi după ce-şi terminase instrucţia la Quantico, fusese trimis la biroul teritorial din Denver, repartizat la contraterorism. Când armata venise să caute doi agenţi de teren, Doyle fusese primul la rând să se ofere voluntar. Wolgast nu prea pricepuse asta; pe hârtie, ceea ce numeau ei „Proiectul NOE” arăta ca o fundătură, iar Wolgast acceptase însărcinarea exact pentru acest motiv. Tocmai i se pronunţase divorţul – căsătoria lui cu Lila nu doar se încheiase, ci se evaporase de-a binelea, aşa că-l luase prin surprindere cât de mult îl întrista hotărârea propriu-zisă – şi câteva luni pe drumuri păreau exact lucrul potrivit pentru a-i limpezi mintea. Obţinuse un mic aranjament la divorţ – partea lui din drepturile asupra casei din Cherry Creek, plus o parte din contul de pensie al Lilei de la spital – şi se gândise de fapt să demisioneze complet din Birou, să se întoarcă în Oregon şi să folosească banii ca să deschidă o mică afacere de un fel oarecare: fierărie, poate, sau articole sportive – nu că ar fi ştiut ceva despre vreuna dintre ele. Tipii care plecau din Birou sfârşeau întotdeauna la firme de securitate, dar pentru Wolgast, ideea unui mic magazin, ceva simplu şi

curat, cu rafturile pline cu mănuşi de baseball sau ciocane, obiecte al căror scop îl puteai identifica doar uitându-te la ele, era mult mai atrăgătoare. Iar chestia cu NOE părea ceva uşor, un mod nu prea rău în care să-şi petreacă ultimul an în Birou, dacă se ajungea la asta.

Desigur, se dovedise a fi mai mult decât hârţogărie şi dădăceală, mult mai mult, şi se întreba dacă Doyle avusese habar de asta.

La Polunsky li se verifică identitatea şi li se ceru să-şi lase armele la intrare, apoi se duseră în biroul directorului. Polunsky era un loc sumbru, dar toate erau la fel. În timp ce aşteptau, Wolgast îşi folosi mobilul să caute zborurile de seară care plecau din Houston – era unul la opt şi jumătate, aşa că dacă se grăbeau puteau să-l prindă. Doyle nu spunea nimic, frunzărea doar un exemplar din *Sports Illustrated,* ca şi cum ar fi aşteptat la dentist. Tocmai trecuse de ora unu, când secretarul îi conduse înăuntru.

Directorul era un bărbat negru, cam de cincizeci de ani, cu părul cărunt şi piept de halterofil încorsetat în vesta costumului. Nici nu se ridică, nici nu se oferi să le strângă mâna când intrară. Wolgast îi dădu documentele ca să le cerceteze.

Directorul termină de citit şi ridică privirea.

— Domnule agent, asta-i chestia cea mai afurisită pe care-am văzut-o vreodată. Pentru ce naiba-l vreţi pe Anthony Carter?

— Mă tem că nu vă putem spune. Suntem aici doar ca să facem transferul.

Directorul dădu hârtiile deoparte şi îşi puse mâinile încrucişate pe birou.

— Înţeleg. Şi dac-aş zice nu?

— Atunci v-aş da un număr la care să sunaţi, iar persoana de la capătul celălalt al firului ar încerca să vă explice cât mai bine că este o problemă de securitate naţională.

— Un număr…

— Exact.

Directorul oftă nervos, roti scaunul şi făcu semn către

ferestrele largi din spatele lui.

— Domnilor, ştiţi ce-i acolo afară?

— Nu vă înţeleg.

Se întoarse din nou cu faţa la ei. Nu părea furios, îşi spuse Wolgast. Doar un om obişnuit ca lucrurile să meargă cum vrea el.

— E Texas. Şapte sute de mii de kilometri pătraţi de Texas, ca să fiu exact. Şi ultima oară când am verificat, domnule agent, pentru el lucrez. Nu pentru oricine altcineva de la Washington, Langley sau cine naiba e la numărul ăla. Anthony Carter e un deţinut aflat în grija mea şi sunt însărcinat de cetăţenii din acest stat să duc la îndeplinire sentinţa. Fără un telefon de la guvernator, am de gând să fac exact acest lucru.

Texas afurisit! gândi Wolgast. Asta o să-i ia toată ziua.

— Se poate aranja, domnule director.

Directorul îi întinse hârtiile lui Wolgast.

— Bine, domnule agent. Ai face bine să aranjezi.

La intrarea, vizitatorilor, îşi luară armele şi se întoarseră la maşină. Wolgast dădu telefon la Denver, de unde i se făcu legătura cu colonelul Sykes pe o linie codificată. Wolgast îi povesti ce se întâmplase; Sykes se enervă, dar zise că o să facă aranjamentele necesare. Cel mult o zi, promise. Rămâneţi prin preajmă şi aşteptaţi telefonul, apoi convingeţi-l pe Anthony Carter să semneze hârtiile.

— Ca să ştiţi, s-ar putea să primiţi o schimbare de protocol, le mai spuse Sykes.

— Ce fel de schimbare?

Sykes şovăi.

— O să vă anunţ. Puneţi-l doar pe Carter să semneze…

Se cazară la un motel din Huntsville. Opoziţia directorului nu însemna nimic nou – se mai întâmplase şi înainte. Întârzierea era exasperantă, dar nimic mai mult. Peste câteva zile, cel mult o săptămână, Carter avea să facă parte din sistem şi toate dovezile că ar fi existat vreodată aveau să fie şterse de pe faţa pământului. Chiar şi directorul închisorii avea să jure că n-a auzit niciodată de el. Cineva trebuia să stea de vorbă cu soţul decedatei,

desigur, avocatul din River Oaks cu cele două fetiţe pe care acum trebuia să le crească singur, dar asta nu era treaba lui Wolgast. Avea să fie implicat un certificat de deces şi probabil o poveste despre un atac de cord şi o incinerare rapidă şi despre cum s-a făcut, până la urmă, dreptate. Nu conta; treaba avea să fie dusă la bun sfârşit.

Până pe la cinci nu auziseră nimic, aşa că se schimbară din costume în blugi şi porniră agale să găsească un loc unde să mănânce, alegând un birt de pe o arteră comercială, situat între un Costco şi un Best Buy. Făcea parte dintr-un lanţ de restaurante, ceea ce era bine – trebuiau să călătorească discret, să lase o amprentă cât mai puţin vizibilă asupra lumii din jurul lor. Întârzierea îl enervase pe Wolgast, dar Doyle nu părea să aibă ceva împotrivă. O masă bună şi o scurtă pauză într-un oraş străin, prin bunăvoinţa guvernului federal – de ce să te plângi? Doyle se luptă cu o friptură imensă, groasă cât o cărămidă, în timp ce Wolgast ciuguli doar din cotletele din farfurie şi, după ce achitară nota – cu bani lichizi scoşi dintr-un teanc de bancnote noi pe care Wolgast le ţinea în buzunar –, se aşezară pe două scaune la bar.

— Crezi c-o să semneze? întrebă Doyle.

Wolgast îşi zornăi gheaţa din whisky.

— Întotdeauna semnează.

— Presupun că nu prea au de-ales…

Doyle se încruntă, cu ochii la pahar.

— Acul sau indiferent ce se află dincolo de perdeaua numărul doi. Dar chiar şi aşa…

Wolgast ştia la ce se gândea Doyle: orice-ar fi fost dincolo de perdea nu era nimic bun. Altfel de ce-ar fi avut nevoie de deţinuţi condamnaţi la moarte, bărbaţi care n-aveau nimic de pierdut?

— Chiar şi aşa, fu el de acord.

La televizorul de deasupra barului se transmitea un meci de baschet, între Rockets şi Golden State, şi o vreme se uitară în tăcere. Meciul abia începuse şi ambele echipe păreau apatice, plimbând mingea de colo până colo fără să facă mare lucru cu ea.

— Ai mai auzit ceva despre Lila? întrebă Doyle.

— Mda.

Wolgast făcu o pauză.

— Se mărită.

Doyle făcu ochii mari.

— Cu tipul ăla? Doctorul?

Wolgast încuviinţă din cap.

— S-a mişcat repede. De ce n-ai zis nimic? Isuse, ce-a făcut, te-a invitat la nuntă?

— Nu tocmai. Mi-a trimis un e-mail, s-a gândit că ar trebui să aflu.

— Şi ce i-ai răspuns?

Wolgast ridică din umeri.

— N-am răspuns.

— N-ai zis nimic?

Povestea era mai lungă, dar Wolgast nu voia să intre în amănunte. „Dragă Brad, cred că ar trebui să ştii că David şi cu mine aşteptăm un copil. Ne căsătorim săptămâna viitoare. Sper că poţi fi fericit pentru noi.” Stătuse în faţa computerului, cu ochii aţintiţi asupra mesajului de pe ecran zece minute bune.

— Nu era nimic de zis. Am divorţat, poate să facă ce vrea.

Îşi goli paharul de whisky şi mai scoase nişte bancnote ca să plătească.

— Vii?

Doyle aruncă o privire prin încăpere. Când se aşezaseră prima oară la bar, localul fusese aproape gol, dar între timp intraseră şi alţi oameni, inclusiv un grup de tinere care alăturaseră trei mese, beau margarita şi vorbeau tare. Era un colegiu în apropiere, Colegiul de Stat Sam Houston, şi Wolgast presupuse că erau studente sau, dacă nu, că lucrau împreună undeva. Lumea putea să se ducă de-a dreptul în iad, dar ora reducerilor era ora reducerilor, iar fetele drăguţe încă umpleau barurile din Huntsville, Texas. Purtau bluze mulate şi blugi cu talie joasă, cu tăieturi moderne la genunchi, se machiaseră şi îşi aranjaseră părul pentru o noapte în oraş şi beau cu înverşunare. Una dintre

fete, puţin mai plinuţă, aşezată cu spatele la ei, purta pantaloni cu betelie atât de joasă, încât Wolgast vedea inimioarele de pe lenjeria ei intimă. Nu-şi dădea seama dacă voia să se uite mai de aproape sau să o acopere cu o pătură.

— Poate că o să mai rămân puţin, spuse Doyle şi închină paharul. Să văd meciul.

Wolgast dădu din cap. Doyle nu era însurat, nici măcar n-avea o prietenă stabilă. Ar fi trebuit să nu interacţioneze prea mult cu oamenii din jur, dar lui n-ar fi trebuit să-i pese cum îşi petrecea Doyle seara. Simţi o licărire de invidie, apoi alungă gândul.

— Bine. Adu-ţi aminte doar…

— Da, îl întrerupse Doyle. Cum spune ursul Smokey, luaţi numai poze, lăsaţi numai urme de picior. Începând din clipa asta, sunt reprezentant de vânzări al unei firme de fibră optică din Indianapolis.

În spatele lor, fetele izbucniră în râs; Wolgast auzea tequila în vocea lor.

— Frumos oraş, Indianapolis! comentă Wolgast. Mai plăcut decât ăsta, oricum.

— O, n-aş zice, replică Doyle şi zâmbi răutăcios. Cred c-o să-mi placă destul de mult aici.

Wolgast ieşi din restaurant şi o luă pe jos pe şosea. Îşi lăsase mobilul la motel, ca să nu fie deranjat de vreun apel în timpul cinei şi să fie nevoit să plece; dar când îl verifică acum, nu găsi niciun mesaj. După zgomotul şi activitatea din restaurant, liniştea din cameră era neliniştitoare şi regretă că nu rămăsese cu Doyle, deşi ştia că n-ar fi fost un companion prea bun în momentele astea. Îşi scoase pantofii şi se întinse îmbrăcat, pe pat, ca să se uite la ce mai rămăsese din meci, fără să-i pese cine câştigă, dar vrând să-i dea minţii ceva de făcut. În cele din urmă, puţin după miezul nopţii – unsprezece în Denver, puţin cam prea târziu, dar ce naiba! – făcu ceea ce-şi promisese să nu facă şi formă numărul Lilei. Răspunse un glas de bărbat.

— David, sunt Brad.

O clipă, David nu spuse nimic.

— E târziu, Brad. Ce vrei?

— Lila e acolo?

— A avut o zi lungă, răspunse David cu fermitate. E obosită.

Ştiu că e obosită, gândi Brad. *Şase ani am dormit cu ea în acelaşi pat.*

— Dă-mi-o la telefon, te rog.

David oftă şi puse telefonul jos cu un pocnet. Wolgast auzi foşnetul cearşafurilor şi apoi vocea lui David, spunându-i Lilei: *E Brad, pentru numele lui Dumnezeu, zi-i să sune la o oră decentă data viitoare.*

— Brad?

— Scuză-mă că sun atât de târziu. Nu mi-am dat seama cât e ceasul.

— Nu te cred nici cât negru sub unghie. Ce doreşti?

— Sunt în Texas. De fapt, la un motel. Nu-ţi pot spune exact unde.

— Texas.

Făcu o pauză.

— Urăşti Texasul. Nu cred că m-ai sunat doar ca să-mi zici că eşti în Texas, nu?

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te trezesc. Nu cred că David e prea încântat.

Lila oftă la telefon.

— O, nu-i nimic. Am rămas prieteni, da? David e băiat mare. Poate face faţă.

— Am primit e-mailul tău.

— Ei bine…

Îi auzi răsuflarea.

— Mi-am închipuit, oarecum. Presupun că de aceea ai sunat. M-am gândit c-o să aud veşti de la tine, la un moment dat.

— Ai făcut-o? Te-ai măritat?

— Da. La sfârşitul săptămânii trecute, aici în casă. Doar cu câţiva prieteni. Părinţii mei. Au întrebat de tine, de fapt, voiau să ştie ce mai faci. Le-ai plăcut întotdeauna, serios. Ar trebui să-i suni, dacă vrei. Cred că tata îţi duce lipsa mai mult decât oricine.

Lăsă remarca să treacă – mai mult decât oricine? Mai mult decât tine, Lila? Aşteptă ca ea să mai spună ceva, dar ea tăcu, iar liniştea era accentuată de o imagine care se formă în mintea lui, o imagine care era de fapt o amintire: Lila în pat, într-un tricou vechi şi nişte şosete pe care le purta tot timpul pentru că avea picioarele reci indiferent de anotimp, o pernă fixată între genunchi ca să-i îndrepte coloana vertebrală, care era solicitată din cauza sarcinii. Aştepta un copil. Copilul lor. Eva.

— Voiam doar să-ţi spun că am făcut-o.

Glasul Lilei abia se auzea.

— Ce-ai făcut, Brad?

— M-am bucurat pentru tine. Cum mi-ai cerut. Mă gândeam că ar trebui, ştii tu, să renunţi la slujbă de data asta. Să te odihneşti puţin, să ai mai multă grijă de tine. M-am întrebat mereu, ştii, dacă…

— O să am, îl întrerupse Lila. Nu-ţi face griji. Totul e bine, totul e normal.

Normal. Normal, îşi zise el, nimic nu era normal.

— Eu doar…

— Te rog.

Lila trase adânc aer în piept.

— Mă întristezi. Trebuie să mă scol de dimineaţă.

— Lila…

— Am zis că trebuie să închid.

Ştia că ea plânge. Nu scotea niciun sunet care s-o trădeze, dar ştia. Se gândeau amândoi la Eva, iar gândul la Eva o făcea să plângă, acesta fiind şi motivul pentru care nu mai erau împreună şi nu mai puteau fi. Câte ore din viaţă o ţinuse în braţe când plângea? Şi asta era problema: nu ştiuse niciodată ce să spună când Lila plângea. Abia mai târziu – prea târziu – îşi dăduse seama că n-ar fi trebuit să spună absolut nimic.

— La naiba, Brad, nu voiam să fac asta, nu acum!

— Iartă-mă, Lila. Eu doar… mă gândeam la ea.

— Ştiu că te gândeai. La naiba! *La naiba! Nu*-mi face asta!

O auzi suspinând, apoi vocea lui David intră pe fir.

— Nu mai suna, Brad! Vorbesc serios. Înţelege ce-ţi zic.
— Du-te dracului! replică Wolgast.
— Cum zici tu. Numai să n-o mai sâcâi. Lasă-ne-n pace!
Şi închise telefonul.

Wolgast se uită încă o dată la mobil, înainte să-l azvârle prin cameră. Dispozitivul zbură cu boltă, învârtindu-se ca un frisbee, înainte să izbească peretele deasupra televizorului, cu un trosnet de plastic care se sparge. Îi păru rău imediat. Dar când îngenunche şi-l culese de pe jos, constată că nu păţise mare lucru: doar de desprinsese carcasa bateriei şi că obiectul n-avea nimic.

Wolgast vizitase complexul o singură dată, cu o vară înainte, ca să-l întâlnească pe colonelul Sykes. Nu fusese chiar un interviu pentru slujbă; i se spusese limpede lui Wolgast că însărcinarea de la NOE era a lui dacă o voia. Doi soldaţi îl duseseră într-o dubiţă cu ferestrele opace, dar Wolgast îşi dăduse seama că-l duceau la vest de Denver, în munţi. Drumul durase şase ore şi, la vremea când opriseră în complex, chiar reuşise să adoarmă. Coborâse din dubă în lumina vie a soarelui unei după-amiezi de vară. Se întinsese şi se uitase în jur. După topografie, bănuise că se afla undeva pe lângă Ouray. Ar fi putut fi însă mai departe spre nord. Simţea în plămâni aerul rarefiat şi curat, ca şi pulsaţia surdă a unei dureri de cap provocate de altitudinea mare.

Fusese întâmpinat în parcare de un civil, un bărbat îndesat, îmbrăcat în blugi şi o cămaşă kaki cu mânecile suflecate, cu ochelari demodaţi de aviator, cocoţaţi pe nasul lat, uşor proeminent. Acesta era Richards.

— Sper că drumul n-a fost prea rău, vorbise Richards în timp ce-şi strângeau mâinile.

De aproape, Wolgast observase că obrajii lui Richards erau ciupiţi de urme vechi de acnee.

— Suntem destul de sus aici. Dacă nu eşti obişnuit, e mai bine s-o iei încet.

Richards îl condusese pe Wolgast prin parcare către o clădire pe care-o numea Chalet, care era exact ceea ce-i

spunea numele: o construcţie mare în stil Tudor, înaltă de trei etaje, cu bârnele vizibile ale unei cabane de modă veche, pentru sportivi. Munţii fuseseră cândva plini de asemenea locuri, Wolgast ştia, relicve masive dintr-o epocă de dinainte de apartamentele în regim hotelier şi de staţiunile moderne. Clădirea avea în faţă o pajişte neîngrădită şi dincolo, la vreo sută de metri, o aglomerare de structuri mai banale: barăci din cărămizi, vreo şase corturi militare pneumatice, plus o clădire joasă care semăna cu un motel de la marginea şoselei. Vehicule militare, Humvee-uri, jeepuri mai mici şi camioane de cinci tone, toate se deplasau încoace şi-ncolo pe şosea; în mijlocul pajiştii, un grup de bărbaţi cu pieptul lat, îngrijit tunşi şi dezbrăcaţi până la brâu, stăteau la soare pe şezlonguri.

Intrând în Chalet, Wolgast avusese senzaţia derutantă că trage cu ochiul la culisele unui decor de film; locul părea golit până la tencuială, iar arhitectura originară înlocuită cu texturile neutre ale unei clădiri moderne de birouri: mochetă gri, iluminat ca de instituţie, tavane joase antifonate. Ar fi putut fi în cabinetul unui dentist sau în blocul turn de lângă autostradă unde se întâlnea cu contabilul o dată pe an, să-şi regleze taxele. Se opriseră la biroul de la intrare, unde Richards îi ceruse să predea telefonul şi arma, pe care le înmânase gardianului, un băiat în costum de camuflaj, care le prinsese în piept ecusoane. Exista şi un lift, dar Richards trecuse pe lângă el şi-l condusese pe Wolgast de-a lungul unui coridor îngust, până la o uşă de metal care se deschidea către o casă a scărilor. Urcaseră la etajul al doilea şi traversaseră încă un coridor fără trăsături distinctive, până în biroul lui Sykes.

La intrarea lor, Sykes se ridicase din spatele biroului; era un bărbat înalt, bine făcut, îmbrăcat în uniformă, cu pieptul împodobit cu tot felul de trese şi peticuţe de culoare pe care Wolgast nu le înţelesese niciodată. Biroul era curat lună, aranjamentul obiectelor, până la fotografiile înrămate de pe masă, dând impresia că totul fusese aşezat pentru a obţine o eficienţă maximă. În

mijlocul mesei se afla un singur dosar de carton, plin cu hârtii. Wolgast presupuse că era dosarul lui de personal sau o anumită versiune a lui.

Dăduseră mâna şi Sykes îi oferise cafea, pe care Wolgast o acceptase. Nu-i era somn, dar cofeina, după cum ştia, avea să-l ajute cu durerea de cap.

— Scuză-ne pentru aiureala cu duba, vorbise Sykes, şi-i făcuse semn să se aşeze pe scaun. Numai că aşa facem noi lucrurile.

Un soldat adusese cafeaua, o carafă de plastic şi două ceşti de porţelan pe o tavă. Richards rămăsese în picioare în spatele biroului lui Sykes, cu spatele la ferestrele largi care dădeau spre pădurea din jurul complexului. Sykes explicase ce voia să facă Wolgast. Era destul de simplu totul, zisese el, şi până acum Wolgast ştia ideea de bază. Armata avea nevoie de zece până la douăzeci de deţinuţi condamnaţi la moarte, pentru a servi la stadiul al treilea al testelor pentru o terapie cu medicamente experimentale, cu numele de cod „Proiectul NOE”. În schimbul acordului, sentinţele deţinuţilor aveau să fie comutate în închisoare pe viaţă, fără drept de eliberare condiţionată. Treaba lui Wolgast avea să fie obţinerea semnăturilor acestor oameni, nimic mai mult. Totul fusese analizat în privinţa legalităţii, dar din cauză că proiectul era o problemă de securitate naţională, toţi aceşti oameni trebuiau declaraţi morţi din punct de vedere legal. Prin urmare, aveau să-şi petreacă tot restul vieţii în grija sistemului penal federal, într-o închisoare pentru gulere albe, sub identităţi false. Oamenii aveau să fie aleşi pe baza unui număr de factori, dar cu toţii aveau să fie bărbaţi între douăzeci şi treizeci şi cinci de ani, fără rude de gradul întâi. Wolgast urma să-i raporteze direct lui Sykes; nu avea alt contact, deşi, tehnic vorbind, rămânea angajatul Biroului.

— Trebuie să-i aleg eu? întrebase Wolgast.

Sykes clătinase din cap.

— Asta-i treaba noastră. Tu o să primeşti ordine de la mine. Tot ceea ce trebuie să faci este să le obţii consimţământul. Odată ce au semnat, armata o să-i ia de-

acolo. O să fie mutaţi la cea mai apropiată închisoare federală, apoi o să-i transportăm aici.

Wolgast stătu o clipă în cumpănă.

— Domnule colonel, trebuie să întreb…

— Ce facem aici?

În acel moment părea să-şi îngăduie un surâs aproape uman.

Wolgast dădu din cap.

— Înţeleg că nu puteţi da prea multe amănunte, totuşi ei îmi vor încredinţa întreaga lor viaţă. Trebuie să le spun ceva…

Sykes schimbase o privire cu Richards, care ridicase din umeri.

— Vă las acum, spusese şi făcuse un semn din cap către Wolgast. Domnule agent…

După plecarea lui Richards, Sykes se rezemase de spătarul scaunului.

— Nu sunt biochimist, domnule agent. Va trebui să te mulţumeşti cu versiunea profanului. Iată împrejurările, cel puţin partea pe care ţi-o pot spune. Cam cu zece ani în urmă, Centrul pentru Controlul Bolilor a primit un apel de la un doctor din La Paz. Avea patru pacienţi, cu toţii americani, care se îmbolnăviseră de ceva ce părea un hantavirus – febră mare, vomă, dureri musculare, dureri de cap, deficit de oxigen în sânge. Cei patru fuseseră într-o excursie ecologică, în plină junglă. Susţineau că fac parte dintr-un grup de paisprezece, dar că se treziseră despărţiţi de ceilalţi şi rătăceau prin junglă de săptămâni întregi. Avuseseră un noroc chior că dăduseră peste un post comercial îndepărtat condus de câţiva fraţi franciscani, care le-au aranjat transportul către La Paz. Acum, hanta nu-i o răceală obişnuită, dar nici nu-i chiar atât de rară, aşa că nimic din toate astea n-ar fi însemnat mai mult decât o licărire pe radarul CCB, dacă n-ar fi fost un mic amănunt: cu toţii erau pacienţi cu cancer terminal. Excursia fusese organizată de o organizaţie numită Ultima Dorinţă. Ai auzit vreodată de ei?

Wolgast dăduse din cap.

— Credeam că nu fac decât să ducă oamenii să sară cu paraşuta, chestii de felul ăsta…

— Asta am crezut şi eu. După cât se pare însă, nu-i aşa. Dintre cei patru, unul avea o tumoare pe creier neoperabilă, doi aveau leucemie limfatică acută şi a patra persoană avea cancer ovarian. Şi fiecare dintre ei s-a vindecat. Nu doar de hanta sau ce-o fi fost. Nu mai aveau nici cancer. Nici urmă!

Wolgast se simţea complet pierdut.

— Nu pricep…

Sykes sorbise din cafea.

— Ei bine, nici cei de la CCB n-au priceput. Dar ceva s-a întâmplat, o interacţiune între sistemul lor imunitar şi cel mai probabil un virus, la care au fost expuşi în junglă. Ceva ce-au mâncat? Apa pe care-au băut-o? Nimeni n-a reuşit să se lămurească. Nici măcar nu puteau spune exact unde fuseseră.

Se aplecase peste birou.

— Ştii ce este glanda timus?

Wolgast clătinase din cap.

Sykes îşi arătase pieptul, chiar deasupra sternului.

— O chestie mică aici, între stern şi trahee, cam de mărimea unei ghinde. La cei mai mulţi oameni se atrofiază complet până la pubertate şi poţi să-ţi petreci toată viaţa fără să ştii că ai avut aşa ceva, în afară de cazul în care s-a îmbolnăvit. Nimeni nu ştie cu adevărat ce face, sau cel puţin n-a ştiut, până când i-au examinat pe aceşti patru pacienţi. Timusul s-a reactivat singur. Mai mult decât reactivat: a crescut la de trei ori mărimea lui obişnuită. Arăta ca o tumoare malignă, dar nu era. Iar sistemul lor imunitar s-a accelerat. O rată mărită enorm a regenerării celulare. Şi au apărut şi alte beneficii. Adu-ţi aminte, erau pacienţi bolnavi de cancer, toţi peste cincizeci de ani. Era ca şi cum ar fi redevenit adolescenţi: miros, auz, vedere, tonusul pielii, volumul plămânilor, forţa fizică şi rezistenţa, chiar şi funcţia sexuală. Unuia dintre bărbaţi chiar i-a crescut părul la loc pe tot capul.

— Un virus a făcut asta?

Sykes dăduse din cap.

— Aşa cum am spus, asta-i versiunea profanului. Dar avem jos oameni care cred că ştiu exact ce s-a întâmplat. Unii dintre ei au grade universitare în domenii pe care nici nu le pot scrie corect. Vorbesc cu mine de parc-aş fi un copil şi nu greşesc.

— Ce s-a întâmplat cu ei? Cu cei patru pacienţi…

Sykes se rezemase la loc şi chipul i se întunecase puţin.

— Ei bine, mă tem că asta nu-i cea mai frumoasă parte a poveştii. Au murit cu toţii. Cel care a supravieţuit cel mai mult a rezistat optzeci şi şase de zile. Anevrism cerebral, atac de cord, comoţie. S-ar putea spune că trupul lor a ars ca o lumânare.

— Iar cu ceilalţi ce s-a întâmplat?

— Nu ştie nimeni. Au dispărut fără urmă, inclusiv ghidul excursiei, care s-a dovedit a fi un personaj destul de dubios. Este foarte probabil să fi lucrat de fapt pe post de cărăuş de droguri, folosind excursiile ca acoperire.

Sykes ridicase din umeri.

— Probabil că am vorbit prea mult. Dar cred că o să te ajute să priveşti lucrurile în perspectivă. Nu vorbim despre vindecarea unei singure boli, domnule agent. Vorbim despre vindecarea a *orice.* Cât de lungă ar fi viaţa unei fiinţe umane dacă n-ar exista cancer, boli de inimă, diabet, Alzheimer? Şi am ajuns în punctul în care avem nevoie de subiecte umane pentru teste, e o cerinţă absolută. Nu-i o noţiune atrăgătoare, dar nu prea există alta. Şi aici intervii dumneata. Am nevoie să-mi aduci oamenii ăştia!

— De ce nu şerifii federali? Nu e mai degrabă domeniul lor?

Sykes clătinase din cap cu un aer dispreţuitor.

— Gardieni de închisoare ridicaţi în slăvi, dacă mă scuzi că vorbesc astfel. Crede-mă, aşa am început. Dacă aş avea nevoie să urc pe scări o canapea, ar fi primii pe care i-aş chema. Dar pentru asta, nu.

Sykes deschisese dosarul de pe birou şi începuse să citească.

— Bradford Joseph Wolgast, născut la Ashland, Oregon,

29 septembrie 1974. Licenţiat în Drept penal în 1996, la State University of New York din Buffalo, *magna cum laude*, recrutat de Birou, dar refuză, acceptă o bursă la Stony Brook pentru un doctorat în ştiinţe politice, dar pleacă după doi ani ca să intre în Birou. După instruirea de la Quantico, trimis la…

Înălţase din sprâncene către Wolgast.

— …Dayton?

Wolgast ridicase din umeri.

— N-a fost prea palpitant.

— Ei, cu toţii facem ceea ce trebuie să facem. Doi ani în provincie, un pic din asta, un pic din cealaltă, în cea mai mare parte rahaturi neînsemnate, dar calificative bune peste tot. După 11 septembrie, cere transferul la contraterorism, se întoarce la Quantico pentru optsprezece luni, repartizat la biroul teritorial din Denver în septembrie 2004 ca legătură cu Trezoreria, urmărind fonduri transferate prin bănci americane de cetăţeni ruşi, altfel spus mafia rusă, deşi nu-i numim astfel. Pe latura personală: nicio afiliere politică, nu e membru în vreo asociaţie, nici măcar nu e abonat la ziar. Părinţii, decedaţi. Iese cu fetele uneori, dar nu are prietene stabile. Se însoară cu Lila Kyle, chirurg ortoped. Divorţat patru ani mai târziu.

Închisese dosarul şi ridicase ochii spre Wolgast.

— Noi avem nevoie, domnule agent, de cineva care, ca să fiu absolut sincer, are un oarecare rafinament. Talent de negociator, nu doar cu prizonierii, ci şi cu autorităţile închisorii. Cineva care ştie cum să păşească uşor, care să nu lase urme prea puternice. Ceea ce facem aici e perfect legal – la naiba, e posibil să fie cele mai importante cercetări medicale din istoria omenirii! Dar s-ar putea destul de uşor ca intenţiile să fie greşit înţelese. Îţi spun atât de multe pentru că eu cred că o să te ajute dacă înţelegi cât e de mare miza.

Wolgast bănuia că Sykes îi spunea poate zece la sută din întreaga istorie – zece procente convingătoare, dar chiar şi aşa.

— E sigur?

Sykes ridicase iar din umeri.

— Există siguranţă şi siguranţă… N-o să te mint. Există riscuri. Dar facem tot ce ne stă în puteri ca să le minimizăm. Un rezultat prost nu e în interesul nimănui. Şi îţi aduc aminte că aceştia sunt deţinuţi condamnaţi la moarte. Nu chiar cei mai simpatici oameni pe care-ai vrea să-i cunoşti vreodată şi nu prea au cine ştie ce opţiuni. Le oferim şansa de a-şi duce viaţa până la capăt şi în acelaşi timp să aducă poate o contribuţie semnificativă la ştiinţa medicală. Nu-i o afacere rea – nu, dacă priveşti imaginea de ansamblu. Toată lumea e de partea îngerilor aici…

Wolgast îşi luase o ultimă clipă de răgaz. Totul era un pic cam greu de înghiţit.

— Cred că nu înţeleg totuşi de ce este amestecată armata…

Auzind asta, Sykes devenise protocolar; părea aproape jignit.

— Nu înţelegi? Gândeşte-te un pic, domnule agent. Să zicem că un infanterist din Khorramabad sau Groznîi încasează o bucată de şrapnel. O bombă de la marginea şoselei, să zicem, un pachet de C-4 într-o ţeavă de plumb plină de holşuruburi. Poate că e o piesă de armament rusesc de pe piaţa neagră. Crede-mă, am văzut cu ochii mei ce pot face chestiile astea. Trebuie să-l luăm de-acolo, poate că pe drum sângerează până la moarte, dar dacă are noroc, ajunge la spitalul de campanie, unde un chirurg traumatolog, alţi doi doctori şi trei asistente îl peticesc cât de bine pot, înainte să-l evacueze în Germania sau în Arabia Saudită. E dureros, e oribil, e un ghinion teribil pentru el şi probabil a terminat-o cu războiul. E un articol defect. Toţi banii pe care i-am cheltuit cu instruirea lui sunt complet pierduţi. Ajunge acasă deprimat, furios, poate cu vreun membru lipsă sau, mai rău, fără nimic bun de spus despre nimeni şi nimic. La taverna din colţ, le povesteşte amicilor lui: mi-am pierdut piciorul, mă piş într-o pungă pentru tot restul vieţii, şi pentru ce?

Sykes se lăsase iar pe spate în scaun, aşteptând ca

povestea să-şi facă efectul în mintea interlocutorului.

— Suntem în război de cincisprezece ani, domnule agent. După cum arată lucrurile, o să mai fim încă cincisprezece, dacă avem *noroc.* N-o să te mint. Cea mai mare provocare pe care-o înfruntă armata, pe care a înfruntat-o întotdeauna, este să-şi păstreze soldaţii pe câmpul de luptă. Prin urmare, să zicem că acelaşi soldat încasează aceeaşi bucată de şrapnel, dar în jumătate de zi corpul i s-a vindecat şi se întoarce la unitate, luptând pentru Dumnezeu şi pentru patrie. Crezi că armata n-ar fi interesată de aşa ceva?

Wolgast se simţise mai liniştit.

— Înţeleg care-i ideea…

— Bine, pentru că ar trebui.

Expresia lui Sykes se îmblânzise; prelegerea se terminase.

— Aşa că poate e-adevărat, armata se alege cu partea leului. Aş zice să-i lăsăm totuşi, pentru că, sincer, dacă ai şti cât s-a cheltuit până acum ţi-ar ieşi ochii din cap. Nu ştiu ce crezi tu, dar mie mi-ar plăcea să-mi cunosc străstră-strănepoţii. La naiba, mi-ar plăcea să arunc o minge de golf la trei sute de metri la a suta mea aniversare şi-apoi să mă duc acasă şi să fac dragoste cu nevasta până când ajunge să meargă caraghios pentru o săptămână. Cine n-ar vrea?

Se uitase cercetător la Wolgast.

— De partea îngerilor, domnule agent. Nici mai mult, nici mai puţin. Facem târgul?

Îşi strânseseră mâinile şi Sykes îl condusese la uşă. Richards îl aştepta să-l ducă înapoi la dubă.

— O ultimă întrebare, zisese Wolgast. De ce „NOE”? De la ce e prescurtarea?

Sykes aruncase repede o privire către Richards. În acel moment, Wolgast simţise cum se înclină balanţa puterii în încăpere; Sykes putea fi şeful, tehnic vorbind, dar, într-un fel, răspundea în faţa lui Richards, care făcea probabil legătura dintre armată şi indiferent cine trăgea de fapt sforile: USAMRIID, Securitatea internă, poate NSA.

Sykes se întorsese din nou spre Wolgast.

— Nu vine de la nimic. Să privim lucrurile altfel. Ai citit Biblia?

— Câte ceva, da.

Wolgast se uitase la amândoi.

— Când eram copil. Mama era metodistă.

Sykes îşi îngăduise un al doilea şi ultim zâmbet.

— Du-te şi uită-te. Povestea lui Noe şi a arcei lui. Vezi cât de mult a trăit. Asta-i tot ce-o să spun.

În noaptea aceea, întors în apartamentul lui din Denver, Wolgast făcu ce-i zisese Sykes. Nu avea o Biblie, probabil că nu mai pusese ochii pe una din ziua nunţii. Dar găsise o variantă a ei pe internet.

„Iar de toate, zilele lui Noe au fost nouă sute cincizeci de ani; şi a murit."

Atunci îşi dăduse seama care era veriga lipsă, ceea ce nu spusese Sykes. Trebuia să fie în dosarul lui, desigur. Era motivul pentru care-l aleseseră pe el, dintre toţi agenţii federali pe care i-ar fi putut alege: Eva, pentru că fusese silit să-şi vadă fiica murind.

Dimineaţă, îl trezi soneria telefonului; visa, şi în vis era Lila, sunându-l să-i spună că se născuse copilul – nu al ei şi al lui David, ci al lor. Wolgast era copleşit de fericire, dar în următoarea clipă mintea i se limpezi şi-şi dădu seama unde se afla – Huntsville, motelul. Pipăi telefonul de pe noptieră şi apăsă butonul de recepţie fără măcar să se uite la ecran să vadă cine era. Auzi zgomotul de fond al codificării, apoi linia care se deschidea.

— Lucrurile s-au aranjat, îl anunţă Sykes. Ar trebui să-ţi stea totul la dispoziţie. Tu doar convinge-l pe Carter să semneze. Şi nu-ţi face încă bagajele. S-ar putea să mai avem un comision pentru tine…

Se uită la ceas: 6:58. Doyle era la duş. Wolgast auzi robinetul închizându-se, apoi vâjâitul uscătorului de păr. Îşi amintea vag că-l simţise pe Doyle întorcându-se de la bar – o rafală de zgomot din stradă pe uşa deschisă, o scuză mormăită, apoi sunetul apei care curgea – după

aceea că se uitase la ceas şi văzuse că era puţin trecut de ora două dimineaţa.

Doyle intră în cameră cu un prosop înfăşurat în jurul taliei. Aburul umezea aerul din jurul lui.

— Bun, te-ai trezit!

Avea ochii strălucitori şi pielea înroşită de fierbinţeala duşului. Cum reuşea să stea în oraş jumătate de noapte, bând, şi apoi să arate de parcă era gata să alerge maratonul depăşea puterea de înţelegere a lui Wolgast.

Wolgast îşi drese glasul:

— Cum merge afacerea cu fibre optice?

Doyle se lăsă pe patul celălalt şi-şi trecu mâna prin părul umed.

— Ai fi surprins cât de interesantă e afacerea asta. Cred că oamenii o subestimează.

— Dă-mi voie să ghicesc. Cea cu pantaloni?

Doyle rânji, mişcând jucăuş din sprâncene.

— Toate aveau pantaloni, patroane!

Înclină capul către Wolgast.

— Ce ţi s-a-ntâmplat? Arăţi de parcă ai fi fost tras cu forţa dintr-o maşină.

Wolgast se uită la el însuşi şi descoperi că dormise toată noaptea cu hainele pe el. Începea să devină un soi de obicei; de când primise e-mailul de la Lila, îşi petrecuse cele mai multe dintre nopţi pe propria canapea, uitându-se la televizor până adormea, ca şi când n-ar mai fi fost îndreptăţit să se ducă în pat, ca o persoană normală.

— Las-o baltă! replică el. Trebuie să fi fost un meci plictisitor.

Se ridică şi se întinse.

— Avem veşti de la Sykes. Hai să trecem la treabă.

Luară micul dejun la Denny şi se întoarseră cu maşina la Polunsky. Directorul îi aştepta în birou. Era doar în dispoziţia obişnuită de dimineaţă sau arăta de parcă nici el n-ar fi dormit prea bine?

— Nu vă mai osteniţi să vă aşezaţi, le spuse directorul şi le înmână un plic.

Wolgast examină conţinutul. Era în mare măsură aşa

cum se aşteptase: o decizie de comutare de la biroul guvernatorului şi un ordin judecătoresc care-l transfera pe Carter în custodia lor, ca prizonier federal. Presupunând că Anthony Carter semna, l-ar fi putut avea în tranzit la închisoarea federală de la El Reno până la cină. De acolo avea să fie mutat pe la trei alte instituţii federale, urma lui devenind tot mai ştearsă cu fiecare transfer, până când, după aproximativ două, trei săptămâni ori cel mult o lună, o dubă neagră avea să intre în complex şi un om cunoscut acum ca Numărul Doisprezece avea să coboare din ea, clipind în lumina soarelui din Colorado.

Ultimele acte din plic erau certificatul de deces al lui Carter şi un raport al expertului medico-legal, ambele cu data de 23 martie. În dimineaţa de douăzeci şi trei, adică peste trei zile, Anthony Lloyd Carter urma să moară în celula lui. Cauza: anevrism cerebral.

Wolgast puse documentele la loc în plic şi-l vârî în buzunar, străbătut de un fior rece. Cât de uşor era să faci să dispară o fiinţă umană aşa, pur şi simplu!

— Mulţumesc, domnule director. Vă suntem recunoscători pentru cooperare.

Directorul se uită la fiecare dintre ei, pe rând, cu fălcile încleştate.

— Am primit şi instrucţiuni să spun că n-am auzit niciodată de voi!

Wolgast făcu tot ce-i stătea în putinţă să zâmbească.

— E vreo problemă cu asta?

— Presupun că, dac-ar fi, ar apărea unul dintre acele rapoarte medico-legale, cu numele meu pe el. Am *copii* acasă, domnule agent!

Ridică telefonul şi tastă un număr.

— Pune doi gardieni să-l aducă pe Anthony Carter la cuşti, apoi vino în biroul meu.

Aşează receptorul în furcă şi se uită la Wolgast.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, mi-ar plăcea să aşteptaţi afară. Dacă mă uit mai mult la voi, o să-mi vină foarte greu să uit despre toate astea. Bună ziua, domnilor!

Zece minute mai târziu, doi gardieni intrară în

anticameră. Cel mai în vârstă avea înfăţişare binevoitoare, supraalimentată, a unui Moş Crăciun de la mall, dar celălalt gardian, care nu putea avea mai mult de douăzeci de ani, îşi arăta colţii într-un fel odios. Exista mereu câte un gardian căruia îi plăcea slujba pe care-o avea, dar nu pentru motivele corecte, şi acesta se încadra perfect în tipar.

— Voi sunteţi tipii care-l caută pe Carter?

Wolgast dădu din cap şi-şi arătă acreditările.

— Exact, agenţii speciali Wolgast şi Doyle.

— Nu contează cine sunteţi, replică cel solid. Dacă directorul zice să vă ducem, vă ducem.

Îi conduseră pe Wolgast şi Doyle către zona de vizite. Carter stătea de partea cealaltă a sticlei, cu telefonul fixat între ureche şi umăr. Era mic, aşa cum spusese Doyle, şi salopeta îi era largă, ca îmbrăcămintea unei păpuşi Ken. Existau multe feluri de a arăta condamnat, dar Carter nu arăta speriat sau furios, ci pur şi simplu resemnat, ca şi cum lumea ar fi muşcat încet din el, întreaga lui viaţă.

Wolgast arătă spre cătuşe, întorcându-se către cei doi gardieni.

— Daţi-i astea jos, vă rog!

Cel mai în vârstă clătină din cap.

— E procedura standard.

— Nu-mi pasă ce e. Dă-le jos!

Wolgast ridică telefonul din suportul de pe perete.

— Anthony Carter? Sunt agentul special Wolgast. El e agentul special Doyle. Suntem de la FBI. Oamenii aceştia o să vină pe partea ta şi-o să-ţi scoată cătuşele. Eu le-am cerut. O să cooperezi cu ei, da?

Carter încuviinţă, crispat. Vocea de la capătul celălalt al telefonului abia se auzea.

— Da, ’mnule.

— Mai ai nevoie de ceva ca să stai comod?

Carter se uită la el mirat. Cât trecuse de când îi mai pusese cineva o asemenea întrebare?

— E-n regulă, răspunse el.

Wolgast se întoarse cu faţa la gardieni.

— Ei? Cum e? Vorbesc singur aici sau o să trebuiască să-l chem pe director?

Trecu o clipă în care gardienii se uitară unul la altul, hotărându-se ce să facă. Apoi cel pe nume Dennis ieşi din încăpere şi reapăru o clipă mai târziu de partea cealaltă a geamului. Wolgast privi din picioare, cu ochii aţintiţi asupra gardianului în timp ce scotea cătuşele.

— Atât? întrebă gardianul cel voinic.

— Atât. O să vrem să rămânem singuri câteva clipe. O să-i spunem ofiţerului de serviciu când terminăm.

— Cum doriţi, zise gardianul şi ieşi, închizând uşa după el.

Exista un singur scaun în cameră, unul metalic pliant, precum cele dintr-un amfiteatru de liceu. Wolgast îl luă şi se aşeză de-a dreptul în faţa geamului, în timp ce Doyle rămase în picioare în spatele lui. Wolgast era cel care trebuia să vorbească. Luă din nou telefonul.

— E mai bine acum?

Carter şovăi o clipă, îl cântări din priviri, apoi dădu din cap.

— Da, ’mnule. Mulţumesc. Pincher mereu le pune prea strâns…

Pincher. Wolgast îşi notă numele în minte.

— Ţi-e foame? Vă dau micul dejun aici?

— Clătite.

Carter ridică din umeri.

— Asta a fost acum cinci ore, totuşi.

Wolgast se roti să se uite la Doyle, ridicând sprâncenele. Doyle încuviinţă şi ieşi din cameră. Câteva minute, Wolgast nu făcu decât să aştepte. În ciuda inscripţiei mari cu *Nu fumaţi,* în marginea mesei erau săpate urme maronii de arsură.

— Ai zis că sunteţi de la FBI?

— Aşa-i, Anthony.

O urmă de zâmbet licări pe chipul lui Carter.

— Ca în serialul ăla?

Wolgast nu ştia despre ce vorbea Carter, dar era bine; îi oferea lui Carter ceva de explicat.

— Ce serial, Anthony?

— Cel cu femeia. Cu extratereştri.

Wolgast se gândi un moment, apoi îşi aduse aminte. Sigur că da: *Dosarele X.* Nu se mai dăduse la televizor de când, de douăzeci de ani? Carter îl văzuse probabil când era copil, la reluări. Wolgast nu-şi aducea aminte prea mult din el, doar ideea – răpiri extraterestre, un soi de conspiraţie menită să ţină totul sub tăcere. Asta era impresia lui Carter despre FBI.

— Şi mie mi-a plăcut serialul. Te descurci bine aici?

Carter îşi îndreptă umerii.

— Ai venit până aici doar ca să mă întrebi asta?

— Eşti un tip deştept, Anthony. Nu, nu-i ăsta motivul.

— Atunci care e?

Wolgast se aplecă mai aproape de geam, căutându-i privirea condamnatului:

— Ştiu multe despre locul ăsta, Anthony. Unitatea Terrell. Ştiu ce se petrece aici. Vreau doar să fiu sigur că eşti tratat cum se cuvine.

Carter îl privi cu scepticism.

— E suportabil, cred.

— Gardienii se poartă bine cu tine?

— Pincher pune cătuşele prea strâns, dar e cumsecade… de cele mai multe ori.

Carter ridică din umerii ososi.

— Dennis nu mi-e prieten. Niciunii dintre ceilalţi.

Uşa se deschise în spatele lui Carter şi intră Doyle, purtând o tavă galbenă de la bufet. Puse tava pe masă în faţa lui Carter: un cheeseburger şi cartofi prăjiţi, lucind de grăsime, aşezate pe hârtie cerată, într-un coşuleţ de plastic. Alături se afla o cutie de carton cu lapte cu ciocolată.

— Dă-i drumul, Anthony! îl îndemnă Wolgast şi făcu semn spre tavă. Putem vorbi după ce termini.

Carter lăsă receptorul pe masă şi duse cheeseburgerul la gură. Din trei muşcături dădu gata jumătate. Carter se şterse la gură cu dosul palmei şi trecu la cartofi, în timp ce Wolgast se uita. Concentrarea lui Carter era totală. Parcă

ar fi urmărit cum mănâncă un câine hămesit, îi trecu prin minte lui Wolgast.

Doyle se întorsese pe partea dinspre Wolgast a geamului.

— La naiba, comentă încetişor, tipului ăstuia sigur i-a fost foame!

— Au ceva pe post de desert, acolo jos?

— Nişte plăcinte care par cam uscate. Nişte eclere care arată ca nişte rahaţi de câine.

Wolgast se gândi o clipă.

— Dacă mă gândesc mai bine, să trecem peste desert. Adu-i un pahar de ceai cu gheaţă. Fă-l să arate bine, dacă poţi. Aranjează-l puţin!

Doyle se încruntă.

— Are laptele. Nu ştiu nici măcar dacă *au* ceai cu gheaţă. E ca un hambar.

— Suntem în Texas, Phil!

Wolgast îşi înăbuşi nerăbdarea din glas.

— Crede-mă, au ceai. Du-te să cauţi!

Doyle ridică din umeri şi plecă din nou. Când Carter termină de mâncat, îşi linse sarea de pe degete, rând pe rând, apoi oftă adânc. Când luă în mână receptorul, Wolgast făcu la fel.

— Cum e, Anthony? Te simţi mai bine?

Prin receptor, Wolgast auzea apăsarea lichidă din răsuflarea lui Carter; avea ochii toropiţi şi sticloşi de plăcere. Toate acele calorii, toate moleculele de proteine, toţi carbohidraţii îi izbeau sistemul ca un ciocan. Wolgast ar fi putut la fel de bine să-i dea o sticlă de trei sferturi de whisky.

— Da, ’mnule. Mulţumesc.

— Un bărbat trebuie să mănânce. Nu poate trăi cu clătite!

Trecu un moment de tăcere. Carter se linse pe buze cu limba leneşă. Vocea, când vorbi, era aproape o şoaptă.

— Ce vrei de la mine?

— Pui problema invers, Anthony, dădu Wolgast din cap. Am venit aici ca să aflu ce pot să fac *eu* pentru *tine.*

Carter plecă ochii către masă, la rămăşiţele unsuroase ale mâncării.

— El te-a trimis, nu-i aşa?

— Cine, Anthony?

— Soţul femeii…

Amintirea îl făcu pe Carter să se încrunte.

— Domnul Wood. A venit aici o dată. Mi-a zis că l-a găsit pe Iisus.

Wolgast îşi aduse aminte ce-i spusese Doyle în maşină. Cu doi ani în urmă, şi încă îl preocupa.

— Nu, nu el m-a trimis, Anthony. Îţi dau cuvântul meu.

— I-am zis că-mi pare rău, insistă Carter, şi vocea i se frânse. Am zis la toată lumea. N-o să mai zic.

— Nimeni nu spune că trebuie, Anthony. Ştiu că-ţi pare rău. De aceea am venit atâta drum să te vedem.

— Atâta drum?

— Un drum lung, Anthony.

Wolgast dădu încet din cap.

— Un drum foarte, foarte lung.

Wolgast se opri, cercetând chipul lui Carter. Era ceva la el, diferit faţă de ceilalţi. Simţi clipa deschizându-se, ca o uşă.

— Anthony, ce-ai zice dacă ţi-aş spune că te pot scoate din locul ăsta?

Dincolo de geam, Carter îl privi cu prudenţă.

— Ce vrei să spui?

— Aşa cum am spus. Chiar acum. Azi. Poţi să pleci de la Terrell şi să nu te mai întorci niciodată.

Ochii lui Carter şovăiau, fără să înţeleagă; ideea însemna prea mult ca s-o priceapă.

— Aş zice că ştiu că vrei să mă prosteşti.

— Nu te mint, Anthony. De aceea am venit atâta drum. S-ar putea să nu ştii, dar eşti special. Ai putea spune că eşti unic.

— Zici să plec eu de-aici?

Carter se încruntă cu amărăciune.

— N-are niciun sens. Nu după atâta timp. N-am obţinut niciun apel. A scris avocatul într-o scrisoare…

— Nu un apel, Anthony. Mai bine de-atât. Numai tu, să ieşi de-aici. Cum îţi sună asta?

— *Sună* grozav!

Carter se rezemă şi încrucişă mâinile la piept cu un râs sfidător. *Sună* prea bine ca să fie adevărat. *Terrell* ăsta!

Întotdeauna îl uimise pe Wolgast cât de mult seamănă acceptarea ideii de comutare cu cele cinci stadii ale suferinţei. În acest moment, Carter era în faza de negare. Îi era prea greu să priceapă.

— Ştiu unde eşti. Cunosc locul ăsta. E casa morţii, Anthony. Nu e locul tău. De aceea sunt aici. Şi nu pentru oricine. Nu pentru ceilalţi oameni. Pentru tine, Anthony.

Carter se mai relaxă.

— Nu sunt în niciun fel special. Ştiu asta.

— Ba eşti. S-ar putea să nu ştii, dar eşti. Vezi tu, am nevoie de o favoare din partea ta, Anthony. Târgul e cu dus şi-ntors. Te pot scoate de-aici, dar am nevoie să faci ceva pentru mine în schimb.

— O favoare?

— Oamenii pentru care lucrez, Anthony, au văzut ce urmează să se întâmple cu tine aici. Ştiu ce-o să se întâmple în iunie şi consideră că nu este drept. Ei nu cred că e corect felul în care ai fost tratat, că avocatul tău te-a băgat în încurcătură şi te-a lăsat aici aşa. Şi şi-au dat seama că ar putea interveni, dar au o treabă pe care au nevoie s-o faci în schimb.

Carter se încruntă, încurcat.

— Adică tăieri? Ca pajiştea doamnei aceleia?

Iisuse! gândi Wolgast. Chiar a crezut că vreau să tundă iarba!

— Nu, Anthony. Nimic de felul ăsta. Ceva mult mai important…

Wolgast coborî din nou vocea.

— Vezi tu, asta-i problema. Ceea ce am nevoie să faci e atât de important, încât nu-ţi pot spune ce e. Pentru că nu ştiu nici măcar eu!

— De unde ştii că-i atât de important şi nu ştii ce e?

— Eşti un om deştept, Anthony, şi ai dreptate să întrebi.

Dar o să trebuiască să ai încredere în mine. Te pot scoate de-aici chiar acum. Tot ceea ce ai de făcut este să spui că vrei.

Atunci scoase Wolgast plicul directorului din buzunar şi-l deschise. Se simţea întotdeauna ca un magician în acest moment, scoţând un iepure din pălărie. Cu mâna liberă, netezi documentul pe sticlă ca să-l vadă Carter.

— Ştii ce e asta? E o decizie de comutare, Anthony, semnată de guvernatorul Jenna Bush. Are data de azi, chiar aici, jos. Ştii ce înseamnă o comutare?

Carter se uită chiorâş la hârtie.

— Nu merg la ac?

— Aşa e, Anthony. Nici în iunie, nici altă dată.

Wolgast puse hârtia la loc în buzunarul de la jachetă. Acum devenise o momeală, ceva de dorit. Alături de el era băgat şi celălalt document, cel pe care Carter va trebui să-l semneze – şi pe care *avea* să-l semneze, Wolgast era sigur de asta, când va alunga toate dubiile; cel în care Anthony Lloyd, deţinutul din Texas cu numărul 999642, preda sută la sută din persoana sa pământească, cu trecut, prezent şi viitor, Proiectului NOE. La vremea când a doua bucată de hârtie vedea lumina zilei, toată problema era să nu fie citită.

Carter dădu încet din cap.

— Totdeauna mi-a plăcut de ea. Mi-a plăcut de ea când era prima doamnă.

Wolgast lăsă greşeala să treacă neobservată.

— Ea e doar una dintre cei pentru care lucrez, Anthony. Sunt şi alţii. S-ar putea să recunoşti unele dintre nume dacă ţi le spun, dar nu pot. Iar ei mi-au cerut să vin să te văd şi să-ţi spun cât de multă nevoie au de tine.

— Atunci eu fac asta pentru tine, iar tu mă scoţi de-aici? Dar nu poţi să-mi spui ce e?

— Cam ăsta-i târgul, Anthony. Spune nu, iar eu plec mai departe. Spune da, şi poţi pleca de la Terrell în seara asta. Atât e de simplu.

Uşa de la cuşcă se mai deschise o dată; Doyle trecu prin ea, aducând ceaiul. Făcuse aşa cum îi ceruse Wolgast,

ţinând paharul în echilibru pe o farfurie, cu o linguriţă lungă alături, o felie de lămâie şi pliculeţe de zahăr. Puse totul pe masă în faţa lui Carter, care se uită tâmp la pahar. Atunci îi veni ideea lui Wolgast. Anthony Carter nu era vinovat, cel puţin nu în felul în care stabilise judecătorul. În cazul altora era întotdeauna limpede încă de la început, povestea era poveste. Dar nu în cazul ăsta. Ceva se întâmplase în ziua aceea în curte; femeia murise. Dar era mai mult de-atât, poate mult mai mult. Uitându-se la Carter, acesta era spaţiul în care Wolgast îşi simţea mintea mişcându-se, ca o cameră întunecoasă, fără ferestre şi cu o uşă încuiată. Acesta, ştia el, era locul unde avea să-l găsească pe Anthony Carter – avea să-l găsească în întuneric – şi când avea să reuşească, Carter avea să-i arate cheia care deschidea uşa.

Deţinutul vorbi, cu ochii fixaţi pe pahar.

— Vreau doar… începu el.

Wolgast îl aşteptă să termine, dar Carter nu mai zise nimic.

— Ce vrei, Anthony? Spune-mi.

Carter îşi plimba vârfurile degetelor pe paharul rece, cu broboane de umezeală, după care îşi retrase mâna şi frecă picăturile de apă între degete, încet, cu întreaga atenţie concentrată asupra gestului. Atât de intensă era concentrarea lui, încât Wolgast simţea toată mintea omului deschizându-se, înglobând gestul. Era ca şi cum senzaţia apei reci pe degete era cheia pentru fiecare mister din viaţa lui. Înălţă ochii să-i întâlnească pe-ai lui Wolgast.

— Am nevoie de timp… să lămuresc… vorbi el încetişor. Ce s-a întâmplat… cu doamna.

Iar de toate, zilele lui Noe au fost nouă sute cincizeci de ani…

— Pot să-ţi dau acel timp, Anthony, vorbi Wolgast. Tot timpul din lume. Un ocean de timp.

Încă o clipă trecu. Apoi Carter încuviinţă.

— Ce trebuie să fac?

Wolgast şi Doyle sosiră la Aeroportul „George Bush”

Intercontinental puţin după ora şapte; traficul era ucigător, dar tot ajunseseră având la dispoziţie nouăzeci de minute de pierdut. Restituiră maşina şi luară cursa aeroportului până la Aerogara Continental, îşi arătară legitimaţiile ca să treacă de securitate şi-şi făcură loc prin mulţime, până la poarta de la celălalt capăt al sălii.

Doyle se scuză, ca să se ducă să caute ceva de mâncare; lui Wolgast nu-i era foame, deşi ştia că probabil avea să regrete mai târziu această hotărâre, în special dacă zborul întârzia. Îşi verifică telefonul. Încă nimic de la Sykes. Se bucura. Nu voia decât să plece naibii din Texas! Puţini pasageri aşteptau la poartă; vreo două familii, nişte studenţi conectaţi la blu-ray-uri şi iPod-uri, câţiva bărbaţi la costum, vorbind la telefoane mobile sau bătând la laptopuri. Wolgast se uită la ceas: şapte şi douăzeci şi cinci. Până acum, îşi spuse, Anthony Carter ar trebui să fie pe bancheta din spate a unei dube, ajuns departe pe drumul spre El Reno, lăsând în urmă o volbură de dosare distruse şi o amintire tot mai înceţoşată că ar fi existat vreodată. Până la sfârşitul zilei, chiar şi numărul său federal de identificare avea să fie şters; bărbatul cu numele de Anthony Carter nu va mai fi altceva decât un zvon, o tulburare neclară, nu mai mare decât o undă pe suprafaţa lumii.

Wolgast se rezemă de spătarul scaunului şi-şi dădu seama cât era de istovit. Întotdeauna era la fel, ca descleştarea bruscă a unui pumn. Călătoriile acestea îl lăsau golit pe dinăuntru atât fizic, cât şi emoţional, încărcat cu o conştiinţă sâcâitoare pe care trebuia întotdeauna s-o reducă la tăcere cu un oarecare efort. Era doar prea bun la asta, prea bun la găsirea acelui unic gest, a unicului lucru potrivit de spus. Un om stătea într-o cutie de beton destul de multă vreme, gândindu-se la propria lui moarte, şi fierbea până ajungea o pulbere albă, ca apa dintr-un ibric uitat pe aragaz; ca să-l înţelegi, trebuia să descoperi din ce era făcută acea pulbere, ce rămăsese din el după ce restul vieţii sale, trecut şi viitor, se transformase în vapori. De obicei era ceva simplu – mânie,

tristeţe sau ruşine ori pur şi simplu nevoia de iertare. Câţiva nu voiau absolut nimic; tot ce rămânea era o furie animalică, iraţională, împotriva lumii şi tuturor sistemelor sale. Anthony era altfel; Wolgast avusese nevoie de un timp ca să-şi dea seama de asta. Anthony era ca un semn de întrebare uman, o expresie a nedumeririi pure care trăieşte şi respiră. El chiar nu ştia *de ce* se află la Terrell. Nu că nu şi-ar fi înţeles sentinţa; asta era limpede, şi o acceptase – aşa cum o acceptaseră aproape toţi, pentru că erau nevoiţi. Tot ceea ce aveai de făcut era să citeşti ultimele cuvinte ale condamnaţilor ca să afli acest lucru. „Spuneţi-le tuturor că-i iubesc. Îmi pare rău. În ordine, domnule director, să-i dăm drumul.” întotdeauna cuvinte cam cu acest sens, înfiorătoare la citit, aşa cum le parcursese Wolgast, pagini întregi. Dar pentru Anthony Carter lipsea încă o piesă din puzzle. Wolgast observase totul când Carter atinsese paharul – chiar înainte de asta, când întrebase despre soţul lui Rachel Wood şi spusese că-i pare rău, fără s-o spună. Fie că Anthony Carter nu reuşea să-şi amintească ce se întâmplase în ziua aceea în curtea familiei Wood, fie că nu-şi putea să asocieze faptele cu propria persoană – Wolgast nu era sigur. Oricum, Anthony Carter avea nevoie să găsească această piesă din el însuşi înainte de a muri.

De pe scaunul pe care stătea, Wolgast avea o privelişte bună asupra aeroportului, prin ferestrele aerogării; soarele apunea, cu ultimele raze atingând în unghi ascuţit fuzelajele avioanelor parcate. Zborul spre casă îi făcea întotdeauna bine; câteva ore în aer, pe urmele apusului, şi se simţea din nou el însuşi. Niciodată nu bea, nu citea sau nu dormea, stătea doar perfect nemişcat, respirând aerul îmbuteliat din avion şi stând cu ochii aţintiţi pe fereastră în timp ce pământul de sub el aluneca în întuneric. Odată, într-un zbor de întoarcere din Tallahassee, avionul lui Wolgast ocolise un front de furtună atât de uriaş, încât arăta ca un lanţ muntos aeropurtat, alcătuit din zimţi de fulgere. O noapte din septembrie; erau undeva deasupra statului Oklahoma, credea el, sau deasupra Kansasului, un

loc plat şi pustiu. Dar ar fi putut fi şi mai departe, spre vest. Cabina era întunecoasă; aproape toată lumea din avion dormea, inclusiv Doyle, aşezat lângă el cu o pernă îndesată sub obrazul nebărbierit. Douăzeci de minute, avionul călărise marginea furtunii fără măcar un ghiont. În întreaga lui viaţă, Wolgast nu mai văzuse aşa ceva, nu se simţise niciodată atât de complet în prezenţa imensităţii naturii, cu puterea ei de mărime planetară. Aerul dinăuntrul furtunii era un cataclism de electricitate atmosferică pură, şi totuşi iată-l, izolat în tăcere, năpustindu-se înainte cu nimic altceva decât zece mii de metri de aer dedesubt, privind ca şi cum ar fi fost la un film pe un ecran, un film fără sunet. Aşteptase ca vocea tărăgănată a pilotului să pârâie prin staţia de comunicaţii şi să anunţe ceva despre vreme, să-i invite şi pe ceilalţi pasageri la spectacol, dar asta nu se întâmplase şi, când aterizară la Denver, cu patruzeci de minute întârziere, Wolgast nu pomeni nimănui nimic despre întâmplare, nici măcar lui Doyle.

Se gândi acum că i-ar plăcea s-o sune pe Lila şi să-i spună. Sentimentul era atât de puternic, atât de limpede în mintea lui, încât avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama cât de nebun era, că era doar maşina timpului care vorbea. Maşina timpului; acesta era numele pe care i-l dăduse psihiatrul. De fapt, o prietenă a Lilei de la spital, pe care-o vizitase de numai câteva ori, o femeie de treizeci şi ceva de ani, cu părul lung, încărunţit prea devreme, şi cu ochii mari, mereu umezi de compasiune. Îşi scotea pantofii la începutul fiecărei vizite şi stătea cu picioarele strânse sub ea, ca un îndrumător dintr-o tabără gata să dirijeze un cântec, şi vorbea atât de încet încât Wolgast trebuia să se aplece spre ea de pe canapea ca s-o audă. Din când în când, explica femeia cu vocea ei suavă, mintea le juca feste. Nu era un avertisment, aşa cum îl rostea ea; pur şi simplu enunţa un fapt. El şi cu Lila puteau face ceva sau vedea ceva care să le readucă un sentiment puternic din trecut. Puteau, de pildă, să stea la coadă la casa de marcat cu un pachet de scutece în cărucior sau să meargă în

vârful picioarelor pe lângă camera lui Eva, ca şi cum ea ar mai fi dormit acolo. Acestea erau momentele cele mai grele, explica femeia, pentru că trebuiau să-şi retrăiască încă o dată pierderea; dar pe măsură ce lunile treceau, îi asigura ea, asta avea să se întâmple din ce în ce mai puţin.

Problema era că momentele respective nu erau grele pentru Wolgast. I se întâmplau încă, din când în când, chiar şi după trei ani, iar când aveau loc, n-avea nimic împotrivă; foarte departe de el gândul. Erau cadouri neaşteptate pe care i le făcea mintea lui. Dar pentru Lila era altfel.

— Agent Wolgast?

Se răsuci pe scaun. Costumul simplu, gri, pantofii nu prea scumpi, dar confortabili, cravata banală, uşor de trecut cu vederea; Wolgast s-ar fi putut uita în oglindă. Dar chipul era nou pentru el.

Se ridică şi băgă mâna în buzunar să-şi arate actul de identitate.

— Eu sunt.

— Agent special Williams, Biroul teritorial din Houston.

Îşi strânseră mâna.

— Mă tem că n-o să luaţi avionul până la urmă. Am o maşină afară pentru voi.

— Avem vreun mesaj?

Williams scoase un plic din buzunar.

— Cred că aici este probabil ceea ce căutaţi.

Wolgast acceptă plicul. Înăuntru se afla un fax. Se aşeză şi citi, apoi mai citi o dată. Încă stătea cu ochii aţintiţi asupra hârtiei, când Doyle se întoarse, sorbind printr-un pai şi ducând în mână o pungă de la Taco Bell.

Wolgast ridică privirea către Williams.

— Ne laşi o secundă, te rog?

Williams se duse mai departe prin înghesuială.

— Ce-i? întrebă Doyle. Ce s-a-ntâmplat?

Wolgast clătină din cap. Îi întinse faxul lui Doyle.

— Sfinte Dumnezeule, Phil! E un civil!

4

Sora Lacey Antoinette Kudoto nu ştia ce voia Dumnezeu. Dar ştia că El voia ceva.

De când îşi aducea ea aminte, lumea îi vorbise astfel, în şoapte şi în murmure: în foşnetul frunzelor de palmier mişcându-se în briza oceanului pe deasupra satului în care fusese crescută; în sunetul apei reci, curgând peste pietre în pârâul din spatele casei; chiar şi în zgomotele neobosite pe care le făceau oamenii, în motoarele şi maşinile şi vocile umane. Era doar o fetiţă, n-avea mai mult de şase sau şapte ani, când o întrebase pe sora Margaret, care conducea şcoala mănăstirii din Port Loko, ce auzea, iar sora începuse să râdă. *Ce surpriză! Nu ştii?* Coborâse vocea, apropiindu-şi faţa de a lui Lacey: *Nu-i nici mai mult, nici mai puţin decât glasul lui Dumnezeu.*

Dar ştia; înţelesese, de îndată ce-i spusese sora, că ştiuse dintotdeauna. Nu mai zisese niciodată nimănui altcuiva despre glas; felul în care-i vorbise sora, ca şi cum ar fi fost ceva ce ştiau numai ele două, îi dădea de înţeles că ceea ce auzea ea în vânt şi în frunze, în chiar urzeala existenţei, era un lucru personal ce le lega. Existau perioade, uneori de săptămâni întregi sau chiar de o lună, în care sentimentul se îndepărta şi lumea devenea din nou un loc obişnuit, alcătuit din lucruri obişnuite. Credea că aşa simţeau lumea cei mai mulţi dintre oameni, chiar şi cei mai apropiaţi de ea, părinţii, surorile şi prietenii de la şcoală; aceştia trăiau întreaga viaţă într-o închisoare de tăcere monotonă, o lume fără glas. Cunoaşterea acestui lucru o întrista atât de mult, încât uneori nu se putea opri din plâns zile în şir, iar părinţii o duceau la doctor – un francez cu favoriţi, care sugea bomboane cu miros de camfor şi o înghiontea, se uita la ea şi o atingea de sus până jos cu discul rece ca gheaţa al stetoscopului, dar nu găsea niciodată nimic în neregulă. *Cât de groaznic,* gândea ea, *cât de groaznic e să trăieşti aşa, complet singur pentru totdeauna*! Apoi însă, într-o altă zi, pe când mergea la

şcoală prin câmpul cu cacao sau când stătea la masă cu surorile ei sau când nu făcea absolut nimic, doar se uita la o piatră de pe jos sau stătea trează în pat, îl auzea iar: glasul care nu era chiar un glas, care venea dinăuntrul ei şi de peste tot din jur, o şoaptă abia auzită care nu părea formată din sunete, ci de-a dreptul din lumină, care plutea continuu ca o adiere pe apă. La vremea când împlini optsprezece ani şi intră la Surori, ştia ce era, ştia că lumea îi rostea numele.

Lacey, îi vorbea lumea. *Lacey… Ascultă…*

O auzea acum, atâţia ani mai târziu, la depărtare de un ocean, în timp ce stătea în bucătăria mănăstirii Surorilor Milei din Memphis, Tennessee.

Găsise biletul în rucsacul fetei, nu cu multă vreme după ce mama ei plecase. Ceva legat de împrejurări o neliniştise pe Lacey şi, uitându-se la fetiţă, îşi dădu seama despre ce era vorba: femeia nu-şi spusese niciodată numele. Fetiţa era evident fiica ei – acelaşi păr negru, aceeaşi piele palidă şi aceleaşi gene lungi care se curbau în sus la capete, ridicate parcă de o adiere uşoară. Era drăguţă, dar părul ei avea nevoie să fie pieptănat – părea laţe de căţel – şi-şi lăsase jacheta pe masă, ca şi cum ar fi fost obişnuită să plece în grabă din locurile în care se afla. Părea sănătoasă, doar puţin cam slăbuţă. Pantalonii îi erau prea scurţi şi băţoşi din cauza murdăriei. Când fetiţa îşi terminase gustarea şi luase ultima îmbucătură, Lacey se aşezase pe scaunul de lângă ea. O întrebase dacă are ceva în rucsac cu care-ar vrea să se joace sau o carte pe care s-o poată citi împreună, dar fetiţa, care nu scosese niciun cuvânt, nu făcuse decât să dea din cap şi să i-l pună în poală. Lacey examinase rucsacul roz, cu nişte personaje de desene animate aplicate – ochii lor negri, uriaşi, semănau cu ai fetiţei – şi-şi adusese aminte ce-i zisese femeia, că-şi ducea fiica la şcoală.

Desfăcuse fermoarul rucsacului şi găsise înăuntru iepurele de pluş, perechile de chiloţei şi de şosete rulate, o periuţă de dinţi într-un suport şi o cutie cu batoane de cereale cu căpşuni, pe jumătate goală. Nu era nimic

altceva în rucsac, apoi însă observă buzunăraşul cu fermoar din exterior. Era prea târziu pentru şcoală, îşi dăduse seama Lacey; fetiţa nu avea niciun pacheţel cu mâncare, nici cărţi. Îşi ţinuse răsuflarea şi deschisese buzunarul. Acolo găsise bucata de hârtie de carneţel, împăturită.

Îmi pare rău. Numele ei e Amy. Are şase ani.

Lacey se uitase la hârtie multă vreme. Nu la cuvintele propriu-zise, care erau destul de clare ca semnificaţie. Ceea ce privise ea era spaţiul din jurul cuvintelor, o pagină întreagă de absolut nimic. Trei propoziţii minuscule erau tot ce avea pe lume această fetiţă pentru a explica cine e, doar trei propoziţii şi cele câteva lucruşoare din rucsac. Era poate cel mai trist lucru pe care Lacey Antoinette Kudoto îl văzuse vreodată în viaţă, atât de trist încât nici măcar nu putea plânge.

N-avea niciun rost să se ducă după femeie. Dispăruse de ceva vreme. Şi ce-ar fi făcut Lacey dac-ar fi găsit-o? Ce-ar fi putut spune? *Cred c-ai uitat ceva. Cred c-ai făcut o greşeală.* Dar nu era nicio greşeală. Femeia, înţelesese Lacey, făcuse exact ceea ce-şi propusese să facă.

Împături biletul şi-l puse în buzunarul adânc al fustei.

— Amy, vorbi ea şi, aşa cum făcuse sora Margaret, cu toţi acei ani în urmă, în curtea şcolii din Port Loko, îşi apropie faţa de cea a fetiţei.

Zâmbi.

— Aşa te cheamă, Amy? E un nume foarte frumos.

Fetiţa îşi roti privirea prin încăpere, iute, aproape pe furiş.

— Aş putea să-l capăt pe Peter?

Lacey se gândi o clipă. Un frate? Tatăl fetiţei?

— Sigur că da, răspunse. Cine-i Peter, Amy?

— E în rucsac, preciză fetiţa.

Lacey se simţi uşurată – primul lucru pe care-l cerea fetiţa de la ea era ceva simplu, pe care i-l putea oferi cu uşurinţă. Scoase iepurele din rucsac. Era din pluş de bumbac, tocit pe alocuri, un iepuraş cu haine de băiat, ochi negri de mărgele şi urechi întărite cu sârmă. Lacey i-l

întinse lui Amy, care-l aşează fără menajamente în poală.

— Amy, începu ea din nou, unde-a plecat mama ta?

— Nu ştiu, răspunse fetiţa.

— Dar Peter? Peter ştie? Ar putea Peter să-mi spună?

— El nu ştie nimic, replică Amy. E de pluş.

Fetiţa se încruntă brusc.

— Vreau să mă duc înapoi la motel.

— Spune-mi, o îndemnă Lacey. Unde-i motelul, Amy?

— Nu trebuie să spun.

— E secret?

Fetiţa dădu din cap, cu ochii aţintiţi la tăblia mesei. Un secret atât de profund încât nici nu îndrăznea să spună că e un secret, îşi spuse Lacey.

— Nu te pot duce acolo, dacă nu ştiu unde este, Amy. Asta vrei? Să te duci la motel?

— E pe o stradă aglomerată, explică fetiţa, trăgându-se de mânecă.

— Locuieşti acolo cu mama ta?

Amy nu scoase niciun cuvânt. Avea un fel de a nu privi, nici vorbi, de a fi singură cu ea însăşi chiar şi în prezenţa altei persoane, pe care Lacey nu-l mai întâlnise niciodată. Era ceva chiar înfricoşător. Când fetiţa făcea asta, era ca şi cum ea, Lacey, ar fi fost cea care dispare.

— Am o idee, propuse Lacey. Ţi-ar plăcea să jucăm un joc, Amy?

Fetiţa o privi cu scepticism.

— Ce fel?

— Eu îi zic „secrete”. E uşor de jucat. Eu îţi spun un secret, apoi tu îmi spui mie unul. Vezi? Un *schimb,* secretul meu pentru al tău… Cum ţi se pare?

Fetiţa ridică din umeri.

— OK.

— Bine, atunci. O să încep eu. Uite secretul meu… O dată, în copilărie, când eram de vârsta ta, am fugit de-acasă. Asta se întâmpla în Sierra Leone, de unde vin eu. Eram foarte supărată pe mama, pentru că nu voia să mă lase să mă duc la un carnaval, fără să-mi fac mai întâi lecţiile. Eram foarte entuziasmată de carnaval, pentru că

auzisem că era o dresură de cai, iar eu eram înnebunită după cai. Pariez că şi ţie-ţi plac caii, nu-i aşa, Amy?

Fetiţa dădu din cap.

— Aşa cred…

— Tuturor fetelor le plac caii. Dar eu – eu eram îndrăgostită de ei! Ca să-i arăt cât eram de nebună după ei, am refuzat să-mi fac lecţiile, iar ea m-a trimis la culcare în camera mea. O, eram atât de furioasă! Tropăiam prin cameră ca scoasă din minţi. Apoi m-am gândit că, dacă fug, o să-i pară rău că s-a purtat aşa. O să mă lase să fac ce vreau de-atunci înainte. Eram foarte nesăbuită, dar aşa gândeam eu. Astfel că în noaptea aceea, după ce părinţii şi surorile mele au adormit, am plecat de-acasă. Nu ştiam unde să mă duc, aşa că m-am ascuns pe câmp, în spatele curţii. Era frig şi foarte întuneric. Voiam să stau acolo toată noaptea şi apoi, dimineaţa, s-o aud pe mama strigându-mi numele când se trezea şi descoperea că nu sunt acolo. Dar n-am putut să fac asta. Am rămas puţin pe câmp, însă până la urmă mi s-a făcut prea frig şi prea frică. M-am întors acasă şi m-am băgat în pat şi nimeni n-a aflat vreodată că am fost plecată.

Se uită la fetiţă, care-o privea cu atenţie, şi făcu tot ce-i stătea în putinţă să zâmbească.

— Asta e… N-am spus nimănui povestea asta, niciodată până acum. Eşti prima persoană căreia i-am zis în viaţa mea. Cum ţi se pare?

Fetiţa o urmărea acum cu şi mai multă luare-aminte.

— N-ai făcut decât să… te duci acasă?

Lacey încuviinţă.

— Vezi tu, nu mai eram atât de furioasă. Iar dimineaţă, totul părea doar un vis. Nici măcar nu eram sigură că se întâmplase cu adevărat, deşi acum, după mulţi ani, ştiu că s-a întâmplat.

O bătu uşurel peste mână pe Amy, încurajator.

— Acum e rândul tău. Ai vreun secret să-mi spui, Amy?

Fetiţa lăsă capul în jos şi nu scoase niciun cuvânt.

— Nici măcar unul mic de tot?

— Nu cred că se mai întoarce, vorbi Amy.

Poliţiştii care veniră să cerceteze, un bărbat şi o femeie, nu ajunseră nici ei nicăieri. Poliţista, o femeie albă, îndesată, tunsă băieţeşte, stătu de vorbă cu fetiţa în bucătărie, timp în care celălalt poliţist, un bărbat negru, chipeş, cu chipul prelung şi fără barbă, obţinu din partea lui Lacey o descriere a mamei. Părea nervoasă? o întrebă. Era beată sau sub influenţa drogurilor? Ce purta? Lacey a văzut maşina? Îi tot dădea înainte, dar Lacey realiză că punea întrebări doar pentru că trebuia; nici el nu credea că mama fetiţei avea să apară. Îi notă răspunsurile cu un creion micuţ pe un carneţel pe care, de îndată ce ea termină de vorbit, îl puse la loc în buzunarul de la piept al uniformei. În bucătărie se zări un fulger de lumină; poliţista îi făcuse o poză lui Amy.

— Vreţi să sunaţi la Protecţia Copilului sau ar trebui s-o facem noi? o întrebă poliţistul pe Lacey. Pentru că, având în vedere că sunteţi cine sunteţi, s-ar putea să fie mai logic să aşteptăm. N-are rost s-o aducem în sistem imediat, în special la sfârşit de săptămână, dacă n-aveţi nimic împotrivă s-o ţineţi aici. Putem să difuzăm o descriere a femeii şi să vedem dacă ajungem undeva. O să introducem şi fetiţa în baza de date a copiilor dispăruţi. Mama s-ar putea să se şi întoarcă, deşi, dacă o face, ar trebui să ţineţi fetiţa aici şi să ne sunaţi pe noi.

Era trecut cu puţin de amiază; celelalte surori trebuiau să se întoarcă la ora unu de la Depozitul Comunităţii, unde-şi petrecuseră dimineaţa inventariind conţinutul rafturilor şi gospodărind cutiile cu conserve şi cereale, sos pentru spaghete şi scutece. Făceau asta în fiecare marţi şi vineri. Dar Lacey se doftoricise toată săptămâna de un guturai – chiar şi după trei ani în Memphis, încă nu se adaptase la iernile umede –, iar sora Arnette îi zisese lui Lacey să rămână acasă, n-avea rost să se îmbolnăvească şi mai rău. Era stilul surorii Arnette să ia o asemenea hotărâre, chiar dacă Lacey se simţea cât se poate de bine când se trezise.

Uitându-se la poliţist, luă repede o hotărâre:

— O s-o fac.

Şi astfel, când se întoarseră surorile, se întâmplă ca Lacey să nu le zică adevărul despre fetiţă. *Ea e Amy,* le spuse în timp ce-şi dădeau jos hainele şi fularele pe hol. *Mama ei e o prietenă şi a fost chemată în vizită la o rudă bolnavă, iar Amy o să petreacă sfârşitul de săptămână cu noi.* O surprinse cât de uşor ieşise minciuna; nu avea niciun pic de antrenament cu ascunderea adevărului şi totuşi cuvintele se alcătuiră în mintea ei şi-şi găsiră drumul către buze fără niciun efort. În timp ce vorbea, aruncă o privire către Amy, întrebându-se dacă avea s-o dea în vileag, şi zări o licărire de încuviinţare în ochii fetiţei. Era, înţelese atunci Lacey, un copil obişnuit să păstreze secrete.

— Soră, îi zise Arnette, vorbind cu aerul ei de dezaprobare permanentă al unei femei în vârstă, mă bucur să văd că-i oferi ajutorul nostru acestei fetiţe şi mamei ei. Dar este la fel de adevărat că ar fi trebuit să mă întrebi despre aşa ceva.

— Îmi pare foarte rău, replică Lacey. A fost o urgenţă. O să dureze numai până luni.

Sora Arnette o măsură pe Lacey cu privirea, apoi coborî ochii spre Amy, care stătea cu spatele lipit de pliurile fustei lui Lacey. În timp ce se uita, sora Arnette îşi scoase mănuşile, deget cu deget. Aerul rece de afară se învârtejea în spaţiul închis al holului.

— Asta e o mănăstire, nu un orfelinat. Nu-i un loc pentru copii.

— Înţeleg, soră. Şi-mi pare foarte rău. Pur şi simplu n-am avut încotro.

Trecu încă o clipă. *Sfinte Dumnezeule,* se gândi Lacey, *ajută-mă să-mi placă mai mult această persoană, sora Arnette, care e autoritară şi are o părere prea bună despre propria ei persoană, dar e slujitoarea Ta, la fel ca mine.*

— Bine, încuviinţă în sfârşit sora Arnette şi oftă iritată. Până luni. Poate să stea în camera liberă.

Atunci se întrebă sora Lacey „de ce”: de ce minţise şi de ce minciuna ieşise atât de uşor, ca şi cum n-ar fi fost o minciună, în sensul mai larg al lucrurilor adevărate şi al

lucrurilor neadevărate. Povestea ei era în acelaşi timp şi plină de lacune. Ce s-ar întâmpla dacă poliţia s-ar întoarce sau ar telefona, iar sora Arnette ar descoperi ce-a făcut? Ce avea să se întâmple luni, când urma să cheme autorităţile districtului? Şi totuşi nu simţea niciun pic de teamă. Fetiţa era un mister, trimis la ele de Dumnezeu – şi nici măcar la *ele,* ci la *ea.* La Lacey. Era sarcina sa să descifreze răspunsul la acest mister şi, minţind-o pe sora Arnette – nu neapărat o minciună, îşi zise; cine putea să spună că mama nu plecase, la urma urmei, să viziteze o rudă bolnavă? –, îşi acordase timpul necesar să-l descopere. Aşa că poate de aceea minciuna fusese atât de uşor de rostit; Sfântul Duh vorbise prin mijlocirea ei, o inspirase cu flacăra unui alt fel de adevăr, mai profund, iar ceea ce-i spusese era faptul că fetiţa trecea prin necazuri şi avea nevoie de ajutorul lui Lacey.

Celelalte surori erau entuziasmate; n-aveau niciodată vizitatori, sau cel puţin foarte rar, şi aceştia aparţineau întotdeauna bisericii – preoţi, alte călugăriţe… Dar o fetiţă, asta era ceva nou. În momentul în care sora Arnette urcă scările în camera ei, începură toate să vorbească. De unde o cunoştea sora Lacey pe mama fetiţei? Câţi ani avea Amy? Ce-i plăcea să facă? Să mănânce? Să privească? Să poarte? Erau atât de entuziasmate, încât abia dacă observară cât de rar vorbea Amy, că de fapt nu zisese absolut nimic; Lacey vorbi tot timpul. La cină, lui Amy i-ar plăcea hamburgeri şi crenvurşti – erau preferatele ei – cu cartofi prăjiţi şi îngheţată cu fulgi de ciocolată. Îi plăcea să coloreze şi să brodeze, să se uite la filme cu prinţese, şi iepurii, dacă aveau aşa ceva în depozit. Avea nevoie de haine; mama ei, în grabă, uitase valijoara fetiţei, era atât de neliniştită de propria ei misiune caritabilă tocmai în Arkansas, în apropiere de Little Rock; bunica fetiţei avea diabet şi probleme cu inima şi, când spusese că se întoarce acasă după ea, Lacey insistase să nu se ducă, nu era greu să se descurce. Minciunile curgeau cu atâta graţie în urechile dispuse să creadă, încât, în mai puţin de o oră, toate surorile păreau să fi reţinut o versiune uşor diferită a

aceleiaşi istorii. Sora Louisa şi sora Claire luară dubiţa până la Piggly Wiggly să ia hamburgeri, crenvurşti şi îngheţată, apoi la Walmart, după haine, filme şi jucării; la bucătărie, sora Tracy se apucă să facă planuri pentru masa de seară, anunţând că se puteau aştepta nu numai la hamburgerii, crenvurştii şi îngheţata promise, dar, ca să meargă cu îngheţata, un tort de ciocolată cu trei etaje (întotdeauna aşteptau cu nerăbdare zilele de vineri, când era rândul surorii Tracy să gătească seara. Părinţii ei aveau un restaurant la Chicago; înainte de a intra la Surori, făcuse exerciţii gătind Cordon Bleu). Chiar şi sora Arnette păru să se lase cuprinsă de spiritul serii, stând cu Amy şi cu celelalte surori în camera de zi să se uite la *The Princess Bride,* în timp ce se pregătea cina.

Întreaga seară, sora Lacey îşi îndreptă mintea spre Dumnezeu. Când filmul, despre care toată lumea fu de acord că era minunat, se termină, iar sora Louise şi sora Claire o luară pe Amy la bucătărie să-i arate unele dintre jucăriile cumpărate de la Walmart – cărţi de colorat, creioane, lipici şi hârtie pentru construit modele, o trusă Barbie pentru îngrijit căţei care-i luase surorii Louise cincisprezece minute ca să elibereze din închisoarea ambalajului de plastic toate componentele minuscule, pieptenii şi periile pentru câini, vasele micuţe şi restul –, Lacey urcă scările. În tăcerea camerei ei se rugă pentru acest mister, misterul lui Amy, ascultând glasul care curgea prin ea, umplând-o de cunoaşterea voinţei Sale; dar când îşi înălţă mintea către Dumnezeu, tot ce ajunse până la ea fu sentimentul unei întrebări fără un răspuns sigur. Acesta, ştia ea, era o altă cale prin care Dumnezeu putea vorbi unei persoane. Voinţa lui era nesigură cea mai mare parte a timpului şi, deşi acest lucru era frustrant şi ar fi fost frumos ca, din când în când, El să aleagă să-şi exprime intenţiile mai clar – nu aşa mergeau lucrurile. Deşi cele mai multe surori se rugau în capela cea mică din spatele bucătăriei, iar Lacey făcea şi ea acest lucru, îşi păstra rugăciunile cele mai serioase, cele mai iscoditoare pentru momentele când era singură în cameră, nici măcar

îngenuncheată, ci stând la birou sau în colţul patului îngust. Îşi punea mâinile în poală, închidea ochii şi-şi trimitea mintea cât mai departe cu putinţă – din copilărie, şi-o închipuise ca pe un zmeu legat cu sfoară, înălţându-se tot mai mult pe măsură ce dădea drumul la coardă – şi aştepta să vadă ce se întâmplă. Acum, stând pe pat, trimise zmeul atât de sus pe cât îndrăznea, ghemul imaginar de sfoară micşorându-i-se în mână, cu zmeul propriu-zis doar o fărâmă de culoare mult deasupra capului, dar nu simţea nimic altceva decât adierea cerurilor împingându-l, o forţă de mare intensitate aplicată unui obiect atât de mic…

După cină, surorile se întoarseră în camera de zi să vadă un program la televizor, un serial despre un spital pe care-l urmăriseră tot anul, iar sora Lacey o luă pe Amy la etaj ca s-o pregătească de culcare. Era ora opt; de obicei, toate surorile se băgau în pat până la nouă, ca să se scoale la cinci pentru rugăciunile de dimineaţă, iar Lacey era de părere că aceasta era şi ora la care se putea culca o fetiţă de vârsta lui Amy. Îi făcu lui Amy o baie, spălând-o pe cap cu şampon de zmeură şi folosind balsam pentru părul încâlcit, apoi pieptănându-l pe tot astfel încât să devină negru şi lucios, nuanţa de negru strălucitor devenind din ce în ce mai intensă la fiecare trecere a pieptenelui, înainte de a-i duce hainele vechi jos, la spălătorie. Până când se întoarse, Amy îşi pusese pijamalele pe care i le cumpărase după-amiază sora Claire de la Walmart. Erau roz, cu un model cu stele şi luni cu feţe zâmbitoare, şi făcute dintr-un material care foşnea şi lucea ca mătasea. Când Lacey intră în cameră, văzu că Amy se uita la mâneci cu o expresie nedumerită; erau prea lungi, fluturându-i comic peste mâini şi picioare. Lacey i le suflecă; în timp ce se uita, Amy se spălă pe dinţi, îşi puse periuţa la loc în suport şi apoi se întoarse de la oglindă cu faţa la ea.

— Dorm aici?

Trecuseră atâtea ore de când auzise ultima oară glasul fetiţei, încât Lacey nu era sigură că auzise bine întrebarea. Examină chipul micuţei. Întrebarea, aşa ciudată cum era, avea sens pentru ea.

— De ce-ai vrea să dormi în baie, Amy?

Fetiţa se uită în podea.

— Mama zice că trebuie să fac linişte.

Lacey nu ştia ce să înţeleagă din asta.

— Nu, sigur că nu. O să dormi în camera ta. E lângă a mea, o să-ţi arăt.

Camera era curată şi liberă, cu pereţii goi, mobilată doar cu un pat, un birou şi o măsuţă de scris, nici măcar un covor pe podea ca s-o încălzească, iar Lacey îşi dori să fi avut ceva cu care s-o facă plăcută pentru fetiţă. Se gândi că mâine avea s-o întrebe pe sora Arnette dacă n-ar putea cumpăra un covoraş de pus lângă pat, pentru ca picioarele lui Amy să nu trebuiască să atingă scândurile reci dimineaţa. O înveli cu păturile şi se aşeză pe marginea saltelei. Prin podea auzea murmurul slab al televizorului de la parter, picuratul ţevilor care se întindeau dincolo de pereţi şi, afară, vântul atingând frunzele de martie ale stejarilor şi arţarilor şi vuietul slab al circulaţiei de seară de pe Poplar Avenue. Grădina zoologică era la două străzi depărtare în spatele mănăstirii, la capătul celălalt al parcului; în nopţile de vară, când ferestrele erau deschise, puteau auzi uneori maimuţele colobus urlând şi ţipând în cuşti. Pentru Lacey era straniu şi minunat să le audă, la atât de multe mii de mile depărtare de casă, dar când vizitase grădina zoologică descoperise că locul arăta groaznic, ca o închisoare; ţarcurile erau mici, felinele erau ţinute în cuşti goale cu pereţi de plexiglas, elefanţii şi girafele purtau lanţuri la picioare. Toate animalele păreau deprimate. Cele mai multe abia dacă puteau fi convinse să se mişte cât de cât, iar oamenii care veneau să le vadă erau zgomotoşi şi bădărani şi-şi lăsau copiii să arunce floricele printre gratii ca să facă animalele să le acorde atenţie. Era mai mult decât putea suporta Lacey şi plecase repede, aproape plângând. I se frângea inima să vadă făpturile lui Dumnezeu tratate cu atâta cruzime, cu o asemenea indiferenţă lipsită de căldură, fără niciun scop.

Dar acum, stând pe marginea patului, se gândi că lui Amy poate i-ar plăcea. Poate că nu fusese niciodată la

grădina zoologică… Atâta vreme cât Lacey nu putea face nimic să uşureze suferinţa animalelor, nu părea un păcat, un al doilea lucru rău după cel dintâi, să ducă să le vadă o fetiţă care avea parte de atât de puţină fericire în viaţă. Urma s-o întrebe dimineaţă pe sora Arnette în legătură cu asta, când va întreba şi de covoraş.

— Gata acum, spuse ea şi aranjă pătura lui Amy.

Fetiţa stătea foarte liniştită, ca şi cum i-ar fi fost teamă să se mişte

— Totul e bine şi frumos. Şi sunt chiar alături dacă ai nevoie de ceva. Mâine o să facem ceva distractiv, ai să vezi. Noi două.

— Poţi să laşi lumina aprinsă?

Lacey îi promise c-o s-o lase. Apoi se aplecă şi o sărută pe frunte. În jurul ei, aerul mirosea a dulceaţă, de la şampon.

— Îmi plac surorile tale, observă Amy.

Lacey simţi cum îi apare un zâmbet pe buze; cu tot ceea ce se întâmplase, uitase oarecum să anticipeze această neînţelegere.

— Da. Bine. E greu de explicat. Vezi tu, nu suntem surori *adevărate,* nu aşa cum crezi tu. Nu avem aceiaşi părinţi. Dar suntem surori, cu toate acestea.

— Dar cum se poate să fiţi?

— O, sunt şi alte feluri de a fi surori. Suntem surori în spirit. Suntem surori în ochii lui Dumnezeu.

Îi dădu un mic ghiont lui Amy.

— Chiar şi sora Arnette…

Amy se încruntă.

— E supărăcioasă.

— Aşa e. Dar aşa e ea. Şi se bucură că eşti aici. Toată lumea se bucură. Nu cred că ne-am dat măcar seama cât de multe ne lipseau până să vii tu!

Atinse din nou mâna lui Amy şi se ridică.

— Acum, destul cu vorba. Ai nevoie de somn.

— Promit că n-o să fac niciun zgomot.

În pragul uşii, Lacey se opri.

— Nu e nevoie, zise ea.

În noaptea aceea, Lacey visă; în vis, era din nou mică, pe câmpul din spatele casei. Stătea cuibărită sub un pâlc de palmieri scunzi, cu frunzele lungi ca un cort în jurul ei, mângâindu-i pielea de pe braţe şi de pe faţă, iar surorile ei erau şi ele acolo, deşi nu tocmai; surorile fugeau. În urma lor auzea bărbaţi sau, mai curând, îi simţea, le simţea prezenţa întunecată; auzea pocnetul armelor de foc şi vocea mamei ţipând, strigând, zicându-le: Fugiţi, copii, fugiţi cât puteţi de repede, deşi ea, Lacey, era încremenită pe loc de frică; părea să se fi transformat într-o nouă substanţă, un fel de lemn viu, şi nu putea mişca niciun muşchi. Auzea alte pocnete şi cu ele apăreau fulgere luminoase, retezând bezna ca o sabie. În acele clipe, putea să vadă totul în jurul ei: casa, câmpul şi oamenii care se învârteau pe-acolo, bărbaţi care vorbeau ca nişte soldaţi, dar nu erau îmbrăcaţi ca soldaţii şi care măturau solul în faţa lor cu ţevile puştilor. Vedea lumea apărându-i astfel, într-un şir de poze statice; îi era frică, dar nu putea să întoarcă privirea. Avea picioarele şi mâinile ude, nu reci, ci curios de calde; îşi dădea seama că a urinat pe ea, deşi nu-şi aducea aminte când. În nări şi în gură simţea un gust amar de fum, de sudoare şi de altceva, ceva cunoscut, dar pe care nu-l putea numi. Era gustul de sânge.

Apoi îşi dădu seama: era cineva pe-aproape. Era unul dintre bărbaţi. Auzea zgomotul respiraţiei din pieptul lui; simţea mirosul de frică şi de furie emanând din corpul lui ca un abur fierbinte. *Nu te mişca, Lacey!* rostea glasul, îndârjit şi arzător. *Nu te mişca!* Închise ochii, neîndrăznind nici măcar să respire; inima bătea atât de tare înăuntrul ei, încât părea că asta era tot ce mai rămăsese din ea acum, o inimă care bătea. Umbra bărbatului căzu asupra ei, trecând peste faţa şi corpul ei ca o aripă mare, neagră. Când deschise ochii din nou, dispăruse; câmpul era pustiu, iar ea era singură.

Se trezi cu o tresărire, cu trupul străbătut de fiori de groază. Dar chiar şi când îşi dădu seama unde se află, simţi visul risipindu-se înăuntrul ei; trecu de un colţ şi dispăru din vedere. Atingerea frunzelor pe piele. Un glas, şoptind.

Un miros, ca de sânge. Acum însă chiar şi asta dispăruse.

Apoi îşi dădu seama: cineva intrase în camera ei.

Se ridică brusc în capul oaselor şi o văzu pe Amy stand în cadrul uşii. Lacey se uită la ceas. Era abia miezul nopţii; dormise numai vreo două ore.

— Ce s-a-ntâmplat, copilă? vorbi ea încetişor. Te simţi bine?

Fetiţa intră în încăpere. Pijamalele îi luceau în lumina felinarului de pe stradă de dincolo de fereastra lui Lacey, aşa încât corpul îi părea învăluit în stele şi luni. Lacey se întrebă pentru o clipă dacă fetiţa mergea prin somn.

— Amy, ai avut un vis urât?

Dar Amy nu spuse nimic. În întuneric, Lacey nu vedea chipul copilei. Plângea? Trase pătura deoparte să-i facă loc.

— Nu-i nimic, vino-ncoace, o chemă Lacey.

Fără o vorbă, Amy se căţără lângă ea, în patul îngust. Trupul îi emana valuri de fierbinţeală – nu febră, dar nici ceva obişnuit. Dogorea ca un tăciune.

— Nu trebuie să-ţi fie frică, zise Lacey. Eşti la adăpost aici.

— Vreau să stau, vorbi fetiţa.

Lacey îşi dădu seama că nu se referea la cameră sau la patul lui Lacey. Voia să spună să locuiască acolo permanent. Lacey nu ştia cum să răspundă. Până luni, trebuia să-i spună adevărul surorii Arnette; pur şi simplu nu putea să ocolească acest lucru. Ce avea să se întâmple după asta – cu amândouă – nu ştia. Dar îşi dădea seama acum cu limpezime: minţind în legătură cu Amy, îşi legase soarta de a ei.

— O să vedem.

— N-o să spun nimănui. Nu-i lăsa să mă ia de-aici.

Pe Lacey o străbătu un frison de teamă.

— Cine, Amy? Cine să te ia de-aici?

Amy nu răspunse.

— Încearcă să nu-ţi mai faci griji, spuse Lacey.

O cuprinse cu braţul pe Amy şi o trase mai aproape.

— Dormi acum. Avem nevoie de odihnă

Dar în întuneric, ore în şir, Lacey rămase trează, cu ochii larg deschişi.

Era trecut cu puţin de ora trei dimineaţa când Wolgast şi Doyle ajunseră la Baton Rouge, unde cotiră spre nord, către graniţa statului Mississippi. Doyle condusese în primul schimb, aşezându-se la volan de la Houston până cu puţin mai la est de Lafayette, în timp ce Wolgast încercase să doarmă; la scurtă vreme după ora două se opriseră la o Waffle House de lângă autostradă ca să facă schimb de locuri şi, de atunci, Doyle abia dacă îşi schimbase poziţia. Afară era burniţă, atât cât să înceţoşeze parbrizul.

Către sud se întindea Sectorul Industrial Federal din New Orleans, pe care Wolgast era bucuros să-l ocolească. Doar gândul la el îl deprima. Vizitase Vechiul New Orleans odată, mai demult, într-o excursie de Mardi Gras cu prietenii de la colegiu, şi fusese captivat pe dată de energia sălbatică a oraşului – toleranţa lui fremătătoare, simţul intens al vieţii. Abia dacă dormise în ultimele trei zile, dar nici nu simţise nevoia. Într-o dimineaţă, se trezise la Preservation Hall – care era, în ciuda numelui, abia un pic mai mare decât o baracă, şi mai încinsă decât gura iadului – ascultând un sextet de jazz cântând „St Louis Blues” şi-şi dăduse seama că stătuse treaz aproape patruzeci şi opt de ore în şir. Aerul din încăpere era sufocant ca într-o seră, toată lumea dansa, se foia şi bătea din palme – o mulţime de oameni de toate vârstele şi culorile. Unde altundeva te puteai trezi ascultând şase negri bătrâni, niciunul dintre ei neavând o zi mai puţin de optzeci de ani, cântând jazz la cinci dimineaţa? Apoi însă uraganul Katrina lovise oraşul în 2005, iar Vanessa câţiva ani mai târziu – un uragan complet dezvoltat de categoria 5, care se dezlănţuise la ţărm cu vânturi de aproape trei sute de kilometri pe oră, stârnind un tsunami înalt de zece metri – şi acesta fusese sfârşitul. Acum pe acel teren rămăsese o uriaşă rafinărie petrochimică, înconjurată de şesuri inundate, atât de poluate, încât apa din lagunele lor împuţite ţi-ar fi putut topi pielea de pe mâini. Nimeni nu

mai locuia în oraşul propriu-zis; până şi spaţiul aerian era închis, patrulat de o escadrilă de avioane de vânătoare de la baza aeriană Kessler. Toată zona era încercuită de garduri şi păzită de forţele Securităţii Naţionale în echipament complet de luptă; dincolo de perimetru, întinzându-se pe o rază de şaisprezece kilometri în toate direcţiile, se afla Sectorul Rezidenţial New Orleans, o mare de rulote folosite cândva pentru sinistraţi, dar slujind acum drept depozit uman uriaş pentru miile de muncitori care asigurau permanenţa în complexul industrial al oraşului. Nu era cu mult mai mult decât o mahala gigantică, o încrucişare între o tabără de refugiaţi şi un avanpost de frontieră din vestul sălbatic; printre instituţiile care aplicau legea era cunoscut în general că rata crimelor în New Orleans depăşea orice statistici, deşi, pentru că nu era în mod oficial un oraş, de niciun fel, nici măcar parte a vreunui stat, acest fapt nu era de cele mai multe ori raportat.

Acum, nu cu multă vreme înainte de răsăritul soarelui, punctul de control de la graniţa statului Mississippi apăru în faţa lor, un ghem licăritor de luminiţe în întunericul de dinaintea zorilor. Chiar şi la ora asta, cozile erau lungi, în cea mai mare parte camioane-cisternă în drum spre nord, către St Louis sau Chicago. Paznici cu câini, contoare Geiger şi oglinzi lungi pe nişte prăjini, mergeau dintr-o parte în alta de-a lungul cozilor. Wolgast trase în spatele unei remorci pe două roţi, cu apărătoare de noroi cu Yosemite Sam şi cu un abţibild pe bara de protecţie pe care scria: N-AM NIMERIT-O CU FOSTA MEA NEVASTĂ, DAR ŢINTESC TOT MAI BINE.

Lângă el, Doyle se foi, frecându-se la ochi. Se ridică în scaun şi se uită în jur.

— Am ajuns, tăticule?

— E doar un punct de control. Culcă-te la loc.

Wolgast scoase maşina din rând şi merse până la cea mai apropiată uniformă. Coborî geamul portierei şi-i întinse actele.

— Agenţi federali. E vreo cale să ne faci loc să trecem?

Paznicul era doar un băieţandru cu chipul paşnic şi plin de coşuri. Costumul de protecţie îl făcea să pară mai solid, dar Wolgast îşi dădea seama că nu depăşea probabil categoria uşoară. Ar trebui să fie acasă, gândi Wolgast, oriunde-ar fi asta, cuibărit în pat şi visând la vreo fată de la cursul de algebră, nu să stea pe o autostradă în Mississippi purtând paisprezece kilograme de kevlar şi ţinând la piept o puşcă de asalt.

Tânărul examină actele lui Wolgast fără tragere de inimă, apoi arătă cu capul spre o clădire de beton aşezată mai departe de autostradă.

— O să trebuiască să opriţi la staţie, domnule.

Wolgast oftă enervat.

— Băiete, n-am timp de pierdut!

— Dacă vreţi să treceţi peste rând, trebuie.

În acel moment, un al doilea paznic păşi în lumina farurilor. Se întoarse către vehiculul lor şi-şi dădu jos arma de pe umăr. *Ce naiba?*

— Zău aşa! Chiar e nevoie de asta?

— Mâinile la vedere, domnule! lătră al doilea bărbat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Doyle.

Primul paznic se întoarse către bărbatul din lumina farurilor. Flutură mâna ca să-i transmită să coboare arma.

— Las-o mai uşor, Duane! Sunt federali.

Al doilea bărbat şovăi, apoi ridică din umeri şi se îndepărtă.

— Îmi cer scuze. Nu trebuie decât să cotiţi. O să vă scoată repede de-aici.

— Ar fi cazul, comentă Wolgast.

La staţie, ofiţerul de serviciu le luă actele şi le ceru să aştepte până comunica la telefon numerele lor de identitate. FBI, Securitatea Naţională, chiar şi poliţia locală şi statală, cu toţii se aflau acum într-un sistem centralizat, iar mişcările lor erau urmărite. Wolgast îşi turnă într-un pahar puţină cafea, mai mult zaţ, din cafetieră, luă câteva înghiţituri fără entuziasm, apoi îl aruncă la gunoi. Exista un semn cu „Fumatul interzis”, dar încăperea puţea ca o scrumieră veche. Ceasul de pe perete

arăta că abia trecuse de ora şase; cam peste o oră avea să răsară soarele.

Ofiţerul de serviciu se întoarse la ghişeu cu actele. Era un bărbat elegant, fără trăsături distinctive, purtând uniforma cenuşie a Securităţii Naţionale.

— Bine, domnilor. Să vă lăsăm să porniţi la drum. Un singur lucru însă: sistemul spune că aveaţi rezervare la zborul pentru Denver în seara asta. Probabil e o eroare, dar trebuie s-o trec în registru.

Wolgast avea răspunsul pregătit:

— Aveam rezervare. Am primit ordinul să trecem prin Nashville să luăm un martor federal.

Ofiţerul de serviciu stătu o clipă în cumpănă, apoi încuviinţă. Introduse informaţia în computer.

— În ordine. Urât din partea lor că nu v-au trimis cu avionul. Trebuie să fie vreo mie şase sute de kilometri…

— Mie-mi zici? Nu fac decât să mă duc unde mi se spune.

— Aşa e, frate!

Se întoarseră la maşină şi un paznic le făcu semn către ieşire. Câteva clipe mai târziu, erau înapoi pe autostradă.

— Nashville? întrebă Doyle.

Wolgast dădu din cap, aţintindu-şi ochii asupra şoselei din faţa lor.

— Gândeşte-te… I-55 are puncte de control în Arkansas şi Illinois, unul chiar la sud de St Louis şi unul cam la jumătatea distanţei între Normal şi Chicago. Dar dacă o iei pe 40-est ca să traversezi Tennessee, primul punct de control este tocmai în partea cealaltă a statului, la intersecţia dintre I-40 şi 75. Prin urmare, ăsta e ultimul punct de control de aici până la Nashville, aşa că sistemul n-o să afle că nu ne-am dus acolo *niciodată.* Putem să facem preluarea la Memphis, să traversăm în Arkansas, să ocolim punctul de control din Oklahoma pe drumul mai lung în jurul oraşului Tulsa, să intrăm pe 70 la nord de Wichita şi să ne întâlnim cu Richards la graniţa statului Colorado. Un singur punct de control de aici până la Telluride, şi Sykes poate rezolva asta. Şi nu apare nicăieri

că am fi fost la Memphis.

Doyle se încruntă.

— Cum rămâne cu podul de pe 40?

— O să trebuiască să-l evităm, dar e un ocol destul de uşor. Cam la optzeci de kilometri sud de Memphis e un pod mai vechi peste albia fluviului, face legătura cu o autostradă statală pe partea din Arkansas. Podul nu este clasificat pentru cisterne mari care vin dinspre New Orleans, aşa că e numai pentru automobile şi în mare parte automatizat. Scanerul pentru coduri de bare o să ne înregistreze, la fel şi camerele. Dar e uşor să avem grijă de asta mai târziu, dacă e nevoie. Apoi ne îndreptăm spre nord şi intrăm pe I-40 la sud de Little Rock.

Merseră mai departe. Wolgast se gândi să pornească radioul, să prindă poate un buletin meteorologic, dar se răzgândi; încă nu era somnoros, în ciuda orei, şi avea nevoie să-şi păstreze concentrarea. Când cerul tocmai începea să devină gri, se aflau puţin mai la nord de Jackson şi stăteau bine cu timpul. Ploaia se opri, apoi porni din nou. În jurul lor, terenul se înălţa în dealuri molcome, ca valurile în largul mării. Deşi păreau să fi trecut zile întregi, Wolgast se gândea încă la mesajul de la Sykes.

Caucaziană de sex feminin. Amy FNF. Amprentă zero. 20323 Poplar Ave., Memphis, TN. Faceţi preluarea până sâmbătă la prânz, cel mai târziu. Niciun contact. CFD. Sykes.

FNF: fără nume de familie. CFD: călătoriţi fără să fiţi detectaţi.

Nu trebuie doar să prinzi o fantomă, agent Wolgast; *fii o* fantomă.

— Vrei să conduc eu? întrebă Doyle, întrerupând tăcerea, şi Wolgast îşi dădu seama din vocea lui că se gândise la acelaşi lucru. Amy FNF. Cine era Amy FNF?

Clătină din cap. În jurul lui, primele raze de soare ale zilei se răspândeau peste delta fluviului Mississippi ca o pătură udă. Apăsă pe butonul ştergătoarelor de parbriz ca să cureţe ceaţa depusă.

— Nu, răspunse. Mă simt bine.

5

Ceva nu era în regulă cu Subiectul Zero.

De şase zile întregi nu ieşise din colţ, nici măcar ca să se hrănească. Nu făcea decât să atârne acolo, ca un soi de insectă uriaşă. Grey îl vedea în infraroşu, o formă luminoasă în penumbră. Din când în când îşi schimba poziţia, un metru-doi mai la stânga sau mai la dreapta, dar asta era tot, iar Grey nu-l văzuse niciodată făcând realmente acest lucru. Grey nu făcea decât să-şi ridice ochii de pe monitor sau să iasă din cabină ca să-şi ia o ceaşcă de cafea sau să tragă un fum pe furiş în camera de recreere, iar când se uita din nou, îl găsea pe Zero atârnat în altă parte.

Atârnat? Lipit? La naiba, *levitând?*

Nimeni nu-i explicase lui Grey nici cel mai mic afurisit de lucru. Nici măcar cuvânt. Cum ar fi, pentru început, ce *era* de fapt Zero. Erau lucruri legate de el despre care Grey ar fi zis că păreau oarecum umane. Cum ar fi acela că avea două mâini şi două picioare. Exista un cap acolo unde-ar fi trebuit să fie un cap, urechi, ochi şi o gură. Avea chiar şi ceva care semăna a penis bălăngănindu-se undeva jos, ca un căluţ de mare. Dar aici se opreau asemănările.

De exemplu: Subiectul Zero emana lumină. În infraroşu, orice sursă de căldură ar face la fel. Dar imaginea Subiectului Zero ardea pe ecran ca un chibrit aprins, prea strălucitoare ca să te uiţi la ea. Chiar şi *rahatul* lui lumina. Corpul lipsit de păr, neted şi lucios ca sticla, părea răsucit – acesta era cuvântul care-i venea în minte lui Grey, ca şi cum pielea i-ar fi fost întinsă peste bucăţi de funie răsucită –, iar ochii aveau portocaliul conurilor de pe autostradă. Dar dinţii erau lucrul cel mai rău. Din când în când, Grey auzea un mic clinchet pe audio şi ştia că era sunetul scos de încă un dinte căzut pe podea din gura lui Zero. Cădeau ca grindina în ritmul de jumătate de duzină pe zi. Mergeau la incinerator, ca orice altceva; era una dintre sarcinile lui Grey să le mături şi îi dădeau fiori când îi vedea, lungi ca

săbiuţele decor pentru cocktailuri. Exact ce-ţi trebuie dacă, să zicem, vrei să sfâşii un iepure şi să-i goleşti interiorul în nu mai mult de două secunde.

Avea şi ceva diferit de ceilalţi. Nu că *arăta* atât de diferit. „Beţele luminoase" erau toate o ceată de indivizi hidoşi, şi în cele şase luni de când lucra Grey la nivelul 4, se obişnuise cu înfăţişarea lor. Existau câteva diferenţe, desigur, pe care le distingeai dacă te uitai atent. Numărul Şase era puţin mai scund decât ceilalţi, Numărul Nouă un pic mai activ, Numărului Şapte îi plăcea să mănânce atârnat cu capul în jos şi făcea o mizerie îngrozitoare, Numărul Unu trăncănea mereu, fără oprire, cu sunetul acela straniu pe care-l făcea, un ţăcănit jilav din adâncul gâtlejului nemaiîntâlnit vreodată de Grey.

Nu, nu ceva fizic îl distingea pe Zero; era felul în care te făcea să te *simţi.* Era cea mai bună explicaţie pe care o găsise Grey. Interesul celorlalţi faţă de oamenii care îi priveau de dincolo de peretele de sticlă era ca al unei cete de cimpanzei de la grădina zoologică. Dar nu şi Zero; Zero era atent. De câte ori lăsau barele în jos, izolându-l pe Zero în partea din spate a camerei, iar Grey se înghesuia în costumul de protecţie biologică şi intra prin ecluza pneumatică pentru curăţenie sau ca să aducă iepuri – *iepuri,* pentru numele lui Dumnezeu; de ce trebuia să fie iepuri? – un soi de înţepături îi urcau pe gât, ca şi cum i-ar fi mişunat furnicile pe piele. Îşi făcea repede treaba, fără măcar să ridice de-a binelea ochii din podea, şi până ieşea de-acolo şi intra la decontaminare, era scăldat în sudoare şi respira cu greutate. Chiar şi acum, cu un perete de sticlă gros de cinci centimetri între el şi Zero, atârnat astfel încât Grey nu vedea altceva decât spatele masiv, luminos şi picioarele întinse, ca nişte gheare – Grey tot simţea mintea lui Zero rătăcind prin încăperea întunecoasă, mişcându-se ca o plasă invizibilă.

Totuşi, Grey trebuia să recunoască faptul că nu era o slujbă rea. Cu siguranţă avusese unele mai rele de-a lungul vieţii. În cea mai mare parte a timpului, nu făcea altceva decât să stea întreaga tură de opt ore, chinuindu-se cu

nişte cuvinte încrucişate, stând cu ochii pe monitor şi scriind în rapoarte despre ce mânca şi ce nu mânca Zero, câtă urină şi câte fecale se scurgeau pe canal, şi întocmind cópii de siguranţă la hard-discuri, când se umpleau complet cu o sută de ore de material video cu Zero care nu se mişca deloc.

Se întrebă dacă nici ceilalţi nu mâncau. Se gândi să-l întrebe pe unul dintre tehnicieni despre asta. Poate că intraseră cu toţii într-un soi de grevă a foamei; poate că doar se săturaseră de iepuri şi voiau în schimb veveriţe, oposumi sau canguri. Era nostim să te gândeşti la asta, având în vedere cum mâncau beţele luminoase – Grey îşi îngăduise să privească o singură dată, şi tot fusese prea mult; imaginea îl transformase practic în vegetarian –, dar trebuia să admită că aveau ceva pedant, ca şi cum ar fi respectat nişte reguli în materie de mâncat, începând cu toată afacerea aia cu al zecelea iepure. Cine ştia despre ce era vorba? Le dădeai zece iepuri, mâncau numai nouă şi-l lăsau pe al zecelea exact unde se afla, ca şi cum l-ar fi păstrat pentru mai târziu. Grey avusese cândva un câine care făcea aşa. Îl chema Urs-Brun, fără vreun motiv anume; nu arăta chiar atât de mult a urs şi nici nu era cu adevărat brun, ci mai curând gălbui, cu pete albe pe bot şi pe piept. Urs-Brun mânca exact jumătate din castron în fiecare dimineaţă, apoi termina noaptea. Grey dormea de obicei când se întâmpla asta; se trezea la două sau la trei din cauza zgomotului pe care-l făcea câinele în bucătărie, spărgând boabele între măsele, iar dimineaţa vasul zăcea gol la locul lui de lângă aragaz. Urs-Brun era un câine cuminte, cel mai bun pe care-l avusese. Dar asta se întâmplase cu ani în urmă; fusese nevoit să renunţe la el, şi probabil că murise de mult până acum.

Toţi angajaţii civili, măturătorii şi unii dintre tehnicieni, erau găzduiţi împreună în cazărmile de la capătul sudic al complexului. Camerele nu erau rele, aveau cablu şi duş cu apă fierbinte, plus că nu trebuia să plătească facturi. Nimeni nu se ducea nicăieri pentru o vreme, asta făcea parte din contract, dar Grey n-avea nimic împotrivă; tot ce-

i trebuia se afla la îndemână, iar leafa era bună, la fel ca pe platformele petroliere, totul se aduna într-un cont dintr-un paradis fiscal, pe numele lui. Nici măcar nu luau impozite, un soi de aranjament special pentru civilii angajaţi sub incidenţa Legii federale pentru protecţie naţională în caz de necesitate. Peste un an sau doi, socotea Grey, şi atâta vreme cât nu arunca prea mulţi la magazin pe ţigări şi gustări, avea să strângă destul la ciorap cât să lase o distanţă serioasă între el şi Zero şi tot restul. Ceilalţi măturători nu erau o gaşcă rea, dar el prefera să se ţină deoparte. În camera lui, noaptea, îi plăcea să se uite la Travel Channel sau la National Geographic, alegând locuri în care ar vrea să meargă după ce se termina totul. Pentru o vreme, se gândise la Mexic; Grey îşi închipuia că ar fi loc din belşug, din moment ce cam jumătate de ţară părea să se fi golit şi stătea acum prin preajma parcării de la oficiul forţelor de muncă. Apoi însă, săptămâna trecută, văzuse o broşură despre Polinezia Franceză – apa de un albastru cum nu mai văzuse niciodată şi căsuţe construite pe piloni, chiar deasupra ei – şi acum se gândea serios la asta. Grey avea patruzeci şi şase de ani şi fuma ca un turc, aşa că bănuia că nu-i mai rămâneau decât vreo zece ani ca să se bucure de viaţă. Tatăl lui, care fumase la fel ca el, îşi petrecuse ultimii cinci ani într-un cărucior, respirând dintr-o butelie, până când avusese parte de marea cădere în nas, cu numai o lună înainte de cea de-a şaizecea aniversare.

Totuşi, i-ar fi plăcut să mai iasă din complex din când în când, chiar şi numai ca să admire priveliştea. Ştia că erau pe undeva prin Colorado, după numerele unora dintre maşini şi datorită faptului că uneori, cineva, probabil unul dintre ofiţeri sau din echipa de savanţi, care veneau şi plecau după voie, lăsa prin preajmă câte-un exemplar din *The Denver Post;* aşa că, de fapt, nu era un secret chiar atât de mare unde se aflau, indiferent ce spunea Richards. Într-o zi, după o ninsoare abundentă, Grey şi câţiva dintre ceilalţi măturători urcaseră pe acoperişul cazărmilor ca să dea jos zăpada, iar Grey zărise, înălţându-se deasupra şirului de arbori înzăpeziţi, ceea ce arăta ca un fel de

staţiune de schi, cu o telegondolă urcând încetişor pe coasta dealului şi o pantă cu siluete minuscule coborând în viteză pe ea. Nu putea fi la mai mult de opt kilometri de locul unde stătea el... Curios să vezi o asemenea panoramă, cu un război în curs de desfăşurare şi cu lumea aşa cum era, într-o asemenea harababură. Grey nu schiase niciodată în viaţă, dar ştia că existau şi baruri şi restaurante acolo, dincolo de şirul de copaci, şi alte lucruri, cum ar fi băi fierbinţi, saune şi oameni stând de vorbă şi sorbind din pahare de vin, în aerul plin de aburi. Văzuse şi aşa ceva pe Travel Channel.

Era luna martie, dar iarna nu se lăsase dusă şi zăpada se găsea din belşug, ceea ce însemna că odată ce soarele apunea, temperatura se prăbuşea ca o piatră. În noaptea asta bătea şi un vânt nesuferit; târându-se înapoi la cazarmă, cu mâinile îndesate în buzunare şi bărbia acoperită de gulerul hanoracului, Grey îşi simţea obrajii de parcă ar fi fost pălmuiţi de o sută de ori. Toate astea îl făceau să se gândească şi mai mult la Bora-Bora şi la căsuţele pe piloni. Nu-i păsa de Zero, care părea să-şi fi pierdut gustul pentru iepuraşi proaspeţi de Paşte; ce mânca şi ce nu mânca Zero nu era treaba lui Grey. Dacă i-ar fi zis să servească ouă Benedict pe felii de pâine prăjită de acum înainte, ar fi făcut-o cu un zâmbet. Se întrebă cât ar costa o casă ca aceea. Cu o asemenea casă, nici măcar n-ai avea nevoie de canalizare; ai putea să mergi doar până la parapet şi să-ţi faci nevoile la orice oră din zi sau din noapte. Când Grey lucra pe platforme în Golf, îi plăcea să facă asta dimineaţa devreme sau noaptea târziu, când nu era nimeni prin preajmă; trebuia să fii atent la vânt, desigur, dar când briza îţi sufla în spate, puţine plăceri în viaţă se comparau cu aceea de a face un pipi de pe o platformă înălţată la şaizeci de metri deasupra Golfului, urmărind jetul cum se arcuieşte în aer înainte să cadă ca o ploaie, cale de douăzeci de etaje, în apa albastră. Îl făcea să se simtă în acelaşi timp mic şi uriaş.

Acum, întreaga industrie petrolieră se afla sub protecţie federală şi se părea că toţi cei pe care-i cunoscuse pe

vremuri dispăruseră. După chestia din Minneapolis, bomba de la staţia de benzină din Secaucus, atacul de la metroul din L.A. şi toate celelalte, plus, bineînţeles, ceea ce se întâmplase în Iran sau Irak sau pe unde fusese, întreaga economie se blocase ca un angrenaj stricat. Cu genunchii, cu fumatul şi cu chestia din dosar, nici nu putea fi vorba să-l primească pe Grey în Securitatea Naţională sau oriunde în altă parte. Stătuse fără slujbă aproape un an, când primise telefonul. Fusese sigur că era iar muncă pe platformă, poate pentru vreun furnizor străin. Cam asta sugera oferta, fără s-o spună de-a dreptul, şi fusese surprins când se dusese la adresa pe care i-o dăduseră. Descoperise că era doar faţada cu ferestrele mânjite cu săpun alb a unui magazin gol, dintr-un complex comercial abandonat, lângă terenul unde se ţinea bâlciul din Dallas. Locul adăpostise cândva un magazin de DVD-uri; Grey distingea încă numele, Movie World West, într-un şir fantomatic de litere lipsă pe tencuiala murdară de deasupra uşii. Spaţiul de alături aparţinuse unui restaurant chinezesc; altul, unei spălătorii chimice; de restul nu-ţi puteai da seama. Trecuse cu camioneta dintr-o parte în alta de câteva ori, crezând că trebuie să fi notat adresa greşit şi nu prea dornic să coboare din cabina cu aer condiţionat ca să umble după cai verzi pe pereţi. Afară erau vreo patruzeci de grade, tipic pentru luna august în nordul Texasului, dar prea cald ca să te obişnuieşti vreodată cu arşiţa, aerul era încărcat şi mirosea a gunoi, soarele scânteia ca vârful unui ciocan în cădere. Uşa era încuiată, dar avea o sonerie; sunase şi aşteptase un minut, timp în care sudoarea începuse să se adune sub cămaşă, apoi auzise un inel mare de chei zornăind pe partea cealaltă şi clinchetul uşii care se descuia.

Amenajaseră în spate un mic birou şi câteva dulapuri cu dosare; camera era încă plină de etajere goale în care stătuseră cândva DVD-uri, iar din spaţiile goale din tavanul dublu atârnau o mulţime de cabluri încâlcite şi alte rămăşiţe. De peretele din spate al magazinului era rezemată o siluetă de carton în mărime naturală, acoperită

cu un strat de praf, imaginea unei vedete de film al cărei nume Grey nu reuşea să şi-l amintească, un tip negru şi chel, cu pantaloni largi şi cu bicepşi umflaţi sub tricou ca nişte şunci la conservă, pe care încearcă să le şterpelească dintr-un supermarket. Nici filmul nu şi-l amintea. Grey completase formularul, dar oamenii de acolo, un bărbat şi o femeie, abia dacă se uitaseră la el. În timp ce scriau pe computer, îi ceruseră să urineze într-un pahar, după care trecuse la testul cu poligraful, dar astea erau chestii standard. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să nu se simtă ca şi cum ar fi minţit chiar şi când spunea adevărul, iar când îl întrebaseră despre timpul petrecut la închisoare la Beeville, aşa cum ştia că aveau să-l întrebe, le spusese deschis povestea; nu era chip s-o ascundă, conectat cum era la fire, şi, în plus, figura, în special în Texas, pe site-ul de internet unde te puteai duce să vezi feţele tuturor şi tot ce era de ştiut despre ei. Dar nici asta nu se dovedise a fi o problemă. Părea să ştie deja o mulţime despre el, iar cele mai multe întrebări aveau de-a face cu viaţa lui personală, cu lucrurile pe care n-aveai cum să le afli decât întrebând. Avea prieteni? (Nu prea.) Locuia singur? (Fusese vreodată altfel?) Avea familie în viaţă? (Doar o mătuşă la Odessa, pe care n-o mai văzuse de vreo douăzeci de ani, şi nişte veri pe care nici măcar nu era sigur că ştia cum îi cheamă.) Parcarea de rulote unde locuia, în Allen – cine îi erau vecinii? (Vecini?) Şi tot aşa, în acelaşi stil. Tot ceea ce le spunea părea să-i facă din ce în ce mai fericiţi. Încercau să ascundă acest lucru, dar puteai vedea pe chipul lor, la fel de limpede precum cuvintele într-o carte. Când trăsese concluzia că nu erau de la poliţie, îşi dăduse seama că îi trecuse şi acest gând prin minte.

După două zile – la capătul cărora realiză că nu aflase niciodată numele bărbatului şi al femeii, n-ar fi putut spune nici măcar cum arătau – se afla în avion, zburând către Cheyenne. Îi explicaseră cum era cu banii şi partea despre cum n-o să poată pleca de acolo vreme de un an, ceea ce nu-l deranja, şi-i spuseseră limpede că nu trebuia să zică nimănui unde se ducea, ceea ce, de fapt, nici n-ar fi

putut; nu ştia. La aeroportul din Cheyenne fusese întâmpinat de un bărbat în trening negru, pe care mai târziu ajunsese să-l cunoască sub numele de Richards – un tip slab şi musculos, având nu mai mult de un metru şaizeci şi opt, cu un chip permanent încruntat. Richards îl conduse până la trotuar; doi bărbaţi, care trebuie să fi venit cu alte zboruri, stăteau lângă o dubă. Richards deschisese portiera şoferului şi se întorsese cu un sac de pânză de mărimea unei feţe de pernă. Îl ţinuse deschis ca pe o gură.

— Portofele, telefoane mobile, orice alte bunuri personale, fotografii, orice obiect pe care scrie ceva, inclusiv pixul pe care l-aţi primit la bancă, le ceruse el. Nu-mi pasă dacă-i o afurisită de plăcintă cu răvaşe. Înăuntru cu ele!

Îşi goliseră buzunarele, îşi aşezaseră genţile în suportul de bagaje şi se urcaseră în maşină prin lateral. Abia când Richards închisese uşa, Grey văzuse că geamurile erau acoperite. Din afară, vehiculul arăta ca o dubă obişnuită, dar pe dinăuntru era altă poveste; compartimentul şoferului era izolat, iar cel al pasagerilor arăta ca o cutie de metal cu banchete de vinil fixate de podea. Richards zisese că le era permis să se prezinte unul altuia cu numele de botez, dar asta era tot. Ceilalţi doi se numeau Jack şi Sam. Semănau atât de mult cu Grey, încât i se părea că se uită în oglindă: albi, între două vârste, tunşi cu maşina, cu mâini roşii, umflate şi bronzaţi ca tractoriştii, până la încheieturile mâinilor şi la guler. Numele de botez al lui Grey era Lawrence, dar nu-l folosea aproape niciodată. Suna straniu ieşindu-i din gură. De îndată ce-l rostise, strângându-i mâna celui pe care-l chema Sam, se simţise de parcă ar fi fost altcineva, ca şi cum ar fi urcat în avion la Dallas o persoană şi ar fi aterizat la Cheyenne cu totul alta.

În duba întunecoasă, era imposibil să-şi dea seama unde mergeau şi avea o senzaţie de greaţă. Din câte ştia Grey, puteau şi să înconjoare aeroportul. Fără nimic de făcut sau de văzut, aţipiseră cu toţii destul de curând. Când Grey se

trezise, n-avea nici cea mai mică idee cât era ceasul. Şi simţea că-i explodează vezica. Asta era de la Depo. Se ridicase de pe locul lui şi ciocănise cu degetele în panoul glisant din faţa compartimentului.

— Hei, trebuie să opreşti, zisese el.

Richards deschisese ferestruica, lăsându-l pe Grey să arunce o privire prin parbriz. Soarele apusese; şoseaua din faţa lor, două benzi de asfalt negru, era neluminată şi pustie. În depărtare, zărise o linie violet, unde cerul întâlnea o creastă muntoasă.

— Trebuie să fac pipi, explică Grey. Scuzaţi-mă!

În compartimentul de pasageri, în spatele lui, ceilalţi bărbaţi se trezeau şi ei. Richards întinse mâna către podea şi-i dădu lui Grey o sticlă de plastic transparent cu gura largă.

— Vrei să fac în asta?

— Asta-i ideea.

Richards închisese ferestruica fără vreun alt cuvânt. Grey se aşezase înapoi pe banchetă şi examinase sticla. Îşi închipuia că era destul de mare. Dar gândul de a-şi scoate „echipamentul” la vedere în dubă, în faţa celorlalţi, ca şi cum n-ar fi mare lucru, îi făcea toţi muşchii din jurul vezicii să se strângă ca un nod marinăresc.

— Nici vorbă să folosesc aşa ceva, vorbise cel pe care-l chema Sam.

Ţinea ochii închişi; stătea cu mâinile strânse în poală, cu privirea concentrată.

— Mai bine mă ţin.

Mai merseseră o bucată de drum. Grey încerca să se gândească la ceva care să-i abată mintea de la vezica pe cale să plesnească, dar asta nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. Se simţea de parcă ar fi plescăit un ocean înăuntrul lui. Dăduseră peste un hop şi oceanul izbise ţărmul. Se auzise scoţând un geamăt.

— Hei! exclamase el, bătând iar în ferestruică. Hei, cei de-acolo! Am o urgenţă!

Richards deschisese panoul.

— Ce mai e acum?

— Ascultă, zise Grey şi împinse capul prin spaţiul îngust.

Coborâse vocea ca să nu audă ceilalţi.

— Nu pot. Serios. Nu pot să folosesc sticla. Trebuie să trageţi pe dreapta.

— Ţine-te, naiba să te ia!

— Vorbesc serios. Vă implor. Nu pot… nu pot *să ies* aşa. Am o problemă medicală.

Richards oftă iritat. Ochii li se întâlniseră pentru o clipă în oglinda retrovizoare şi Grey se întrebase dacă ştia.

— Rămâi la vedere şi nu te uita în jur. Vorbesc al naibii de serios.

Trăsese vehiculul pe marginea drumului. Grey murmura încetişor:

— Hai, hai…

Apoi se deschisese portiera şi se trezise afară, îndepărtându-se în fugă de lumina orbitoare a dubei. Se poticnise pe taluz, cu fiecare secundă ticăindu-i ca o bombă între coapse. Ajunsese pe un soi de păşune. O aşchie de lună urcase pe cer, poleind vârfurile ierbii cu o lucire de gheaţă. Trebuia să se îndepărteze cu cel puţin cincisprezece metri, îşi închipuia, poate mai mult, ca să facă ce-avea de făcut. Ajunsese la un gard şi, în ciuda genunchilor şi a presiunii din vezică, sărise peste el ca din puşcă. Auzise în urmă glasul lui Richards strigând după el să se oprească, *stai naibii pe loc în clipa asta, afurisitule!,* şi apoi îl auzise din nou ţipând la ceilalţi oameni să facă acelaşi lucru. Iarba înrourată îi şfichiuia pantalonii, îi uda leoarcă vârfurile ghetelor. Un punct de lumină roşie sălta pe câmp în faţa lui, dar cine ştie ce era. Simţea miros de vaci, le simţea prezenţa în jurul lui, undeva pe păşune. Un nou val de panică îl apăsa: dacă se uitau?

Dar era prea târziu, pur şi simplu trebuia să-i dea drumul, nu mai putea aştepta cu niciun chip încă o secundă. Se oprise unde era şi desfăcuse fermoarul de la pantaloni şi urinase în întuneric, scoţând gemete de uşurare. Nu un arc călduţ, auriu; apa ţâşnea din el precum conţinutul unui hidrant spart. Urinase, urinase şi iar urinase. Dumnezeule atotputernic, era cea mai minunată

senzaţie din lume să urineze astfel, ca şi cum i se scosese un mare dop. Aproape că se bucura că aşteptase atât de mult.

Apoi, totul se terminase. Cisterna era goală. Rămăsese pe loc pentru o clipă, simţind aerul răcoros al nopţii pe pielea dezvelită. Un calm imens îl umpluse, o senzaţie de bine aproape celestă. Câmpul se întindea în jurul lui ca un covor uriaş, din care se înălţa ţârâitul greierilor. Aprinsese o ţigară Parliament din pachetul din buzunarul de la cămaşă şi, când fumul îi învăluise plămânii, îşi întorsese faţa către orizont. Abia observase luna în depărtare, o fâşie de lumină, ca o unghie tăiată, suspendată deasupra munţilor. Cerul era plin de stele.

Se întorsese să se uite în direcţia din care venise. Vedea farurile dubei la locul unde era parcată, pe marginea drumului, şi pe Richards aşteptând acolo, în treningul lui, cu ceva lucitor în mână. Grey sărise gardul la timp ca să-l vadă pe Jack întorcându-se şi el de pe câmp, apoi îl zărise pe Sam traversând şoseaua de pe partea cealaltă. Cu toţii se întâlniseră lângă dubă, în aceeaşi clipă.

Richards stătea în lumina conică a farurilor cu mâinile în şolduri. Orice-ar fi ţinut în mână, dispăruse din vedere.

— Mulţumesc, spusese Grey, acoperind sunetul motorului care mergea în gol.

Îşi terminase ultima ţigară şi o aruncase pe asfalt.

— Chiar aveam nevoie să mă duc.

— Lua-te-ar dracu’! replicase Richards. N-ai nici cea mai mică idee!

Jack şi Sam se uitau în pământ. Richards înclinase capul spre uşa deschisă a dubei.

— Sus, cu toţii! Şi nu vreau să mai aud nicio vorbă!

Îşi reluaseră locurile, în linişte; Richards pornise motorul şi se întorsese pe şosea. Atunci îşi dăduse Grey seama ce se întâmpla. Nu trebuia să se uite la ei ca să ştie. Ceilalţi doi, Jack şi Sam, erau la fel ca el. Şi încă ceva… Obiectul pe care-l ţinuse Richards în mână şi despre care Grey bănuia că acum era îndesat în betelia treningului sau ascunsă în compartimentul pentru mănuşi; luminiţa care

dansa pe iarbă, ca o singură picătură de sânge…

Încă un pas, Grey ştia, şi Richards l-ar fi împuşcat.

O dată pe lună, Grey făcea o injecţie cu Depo-Provera, iar în fiecare dimineaţă lua o pastilă micuţă cât o bulină, în formă de stea, de spironolactonă. Grey urmase acest regim vreme de mai mult de şase ani; fusese o condiţie a eliberării sale.

Iar adevărul era că n-avea nimic împotrivă. Nu trebuia să se bărbierească la fel de mult, asta era tot. Spironolactona, un antiandrogen, micşora testiculele; de când începuse s-o ia, se putea bărbieri la două sau trei zile, iar părul era mai subţire şi mai puţin aspru, ca pe vremea când era doar un băieţandru. Avea pielea mai deschisă la culoare şi mai moale, în ciuda fumatului. Şi existau desigur şi „avantajele psihologice”, cum le numise psihiatrul închisorii. Lucrurile nu-l mai atingeau ca înainte, în felul în care o emoţie se răsucea înăuntrul lui zile de-a rândul, ca şi cum ar fi înghiţit un ciob de sticlă. Dormea buştean şi nu-şi amintea niciodată visele. Orice-ar fi fost ceea ce-l făcuse să tragă camionul pe dreapta în ziua aceea, cu cincisprezece ani în urmă – ziua în care începuse toată povestea –, dispăruse de mult. De câte ori se întorcea acolo cu mintea, în acea perioadă a vieţii şi la tot ceea ce urmase, încă îi părea rău. Dar chiar şi acest sentiment era neclar, o poză prost focalizată. Era ca şi cum s-ar fi simţit jenat pentru că ploua, ceva ce nimeni n-ar fi putut schimba.

Depo îi făcea totuşi zile amare cu vezica, pentru că era un steroid. Cât despre faptul că nu voia să-l vadă nimeni, bănuia că se datora doar felului în care lucra mintea lui acum. Psihiatrul îl prevenise despre asta şi, ca tot restul, lucrurile se petreceau exact cum spusese el. Neajunsurile nu erau prea mari, dar Grey petrecea un timp oarecare ferindu-se să privească unele chestii. Copiii, de exemplu, motiv pentru care se înţelegea atât de bine cu munca pe platforme. Femeile însărcinate. Refugiile de pe autostradă. Cea mai mare parte din ceea ce se dădea la televizor –

programe la care se uitase înainte fără să se codească, nu numai chestii sexy, ci şi altele, cum erau boxul şi chiar ştirile. N-avea voie să se apropie la mai puţin de două sute de metri de o şcoală sau de o grădiniţă, ceea ce-i convenea – nu mergea niciodată cu maşina între orele trei şi patru, dacă putea evita acest lucru, şi o lua pe străzi ocolite doar ca să evite un autobuz de şcoală. Nici măcar nu-i plăcea *culoarea* galbenă. Totul era puţin ciudat, şi era convins că nu putea explica nimănui, dar cu siguranţă era de o mie de ori mai bine decât în închisoare. Mai mult decât atât: era mai bine decât viaţa pe care-o ducea înainte, când se simţea mereu asemenea unei bombe pe cale să explodeze.

Dacă tatăl lui l-ar fi putut vedea acum, gândi el. Aşa cum simţea când lua medicamente, Grey ar fi putut chiar să reuşească să găsească o cale de a-l ierta pentru ceea ce făcuse. Psihiatrul închisorii, doctorul Wilder, îi vorbise mult despre iertare. *Iertarea* era în general numărul unu printre cuvintele lui favorite dintotdeauna. Iertarea, explica Wilder, era primul pas pe un drum lung – lungul drum al însănătoşirii. Era un drum, dar uneori şi o uşă; şi numai trecând pe această uşă puteai face pace cu trecutul şi înfrunta demonul dinăuntru, „tu, cel rău” din interiorul lui „tu, cel bun”. Wilder îşi folosea mult degetele în timp ce vorbea, desenând ghilimele în aer. Grey credea că Wilder vorbeşte în general numai prostii. Dar trebuia să admită că era de acord cu chestia cu „tu, cel rău”. Grey cel rău era destul de real şi, o perioadă, de fapt cea mai mare parte a vieţii sale, Grey cel rău fusese într-adevăr singurul Grey existent. Aşadar, acesta era cel mai bun lucru la medicamente şi motivul pentru care plănuia să le ia tot restul vieţii, chiar şi după ce se terminau cei zece ani de ordin judecătoresc: nu voia să-l mai întâlnească vreodată pe Grey cel rău.

Grey îşi târî picioarele prin zăpadă şi mâncă o farfurie cu tacos la cantina unităţii, înainte de a se întoarce în camera lui. Marţi era noaptea când se juca bingo, dar Grey nu reuşea să-şi adune elanul pentru asta; jucase de câteva ori şi rămăsese cu cel puţin douăzeci de dolari în minus,

iar soldaţii câştigau întotdeauna, ceea ce-l făcea să creadă că totul era aranjat. Era oricum un joc prostesc, de fapt, doar o scuză pentru fumat, ceea ce putea face pe gratis în camera lui. Stătea întins pe pat, sprijinit pe două perne puse sub cap şi cu o scrumieră pe burtă şi schimba programele la televizor. O mulţime de posturi erau blocate; n-avea CNN, nici MSNBC, nici GOVTV, MTV sau E! – nu că se mai uita vreodată la posturile astea –, iar acolo unde ar fi trebuit să fie reclame, ecranul se făcea albastru pentru un minut-două, până când revenea programul. Se plimbă printre programe până când ajunse la ceva interesant, un serial de pe War Network despre invazia aliaţilor în Franţa. Lui Grey îi plăcuse întotdeauna istoria, chiar se descurcase binişor cu ea când era la şcoală. Era bun la date şi nume şi se părea că, dacă le păstrai pe acestea în minte cu precizie, restul însemna doar să umpli golurile. Lungit pe pat, cu salopeta încă pe el, Grey se uita la televizor şi fuma. Pe ecran, soldaţii americani năvăleau pe plaje din ambarcaţiunile pline, sărind în aer, ferindu-se de obuze şi aruncându-şi grenadele. În spatele lor, pe mare, tunuri uriaşe revărsau foc şi tunete pe falezele Franţei ocupate de nazişti. Ei, ăsta da război! îşi zise Grey. Materialul era mişcat şi nefocalizat jumătate din timp, dar într-o secvenţă se zări clar un braţ – un braţ nazist – ieşind pe ferestruica îngustă a unei cazemate pe care un puşti american simpatic tocmai folosise un aruncător de flăcări. Braţul era ars complet şi fumega ca o aripă de pui uitată pe un grătar. Tatăl lui Grey făcuse două stagii ca medic în Vietnam şi se întrebă ce-ar fi spus el despre aşa ceva. Grey uita uneori că tatăl lui era medic; când era mic, nu-i pusese nici măcar un leucoplast pe genunchi, nici măcar o dată!

Fumă o ultimă ţigară şi închise televizorul. Cu două zile în urmă, cel pe nume Jack şi cel pe care-l chema Sam se săturaseră şi plecaseră, fără să spună o vorbă nimănui, aşa că Grey acceptase să facă un schimb dublu. Asta-l trimitea înapoi la nivelul 4 până la ora şase dimineaţa. Era păcat că băieţii plecaseră în modul ăsta; dacă nu lucrai întregul an,

pierdeai banii. Richards anunţase, în termeni foarte clari, că acest eveniment nu-l făcea câtuşi de puţin fericit şi că dacă se mai gândea cineva s-o şteargă, ar face mai bine să se gândească la asta intens şi îndelung, *foarte* intens şi îndelung, insistase el, scrutând încăperea încet, pe îndelete, ca un profesor de sport scos din sărite. Le ţinuse micul discurs în sala de mese, în timpul micului dejun, iar Grey îşi fixase tot timpul ochii asupra omletei. Îşi închipuia că nu-l privea ceea ce se întâmplase cu Sam şi cu Jack şi că, în orice caz, avertismentul nu i se aplica lui; în primul rând, el nu pleca nicăieri, nu era ca şi cum ar fi fost prieten cu tipii ăştia, nu cu adevărat. Stătuseră un pic de vorbă despre una, alta, dar numai ca să treacă timpul, iar plecarea lor însemna mai mulţi bani pentru Grey. Un schimb suplimentar aducea cinci sute în plus; făceai trei într-o săptămână, îţi dădeau şi o sută de dolari peste, ca bonus. Atâta vreme cât banii continuau să vină, umplându-i contul cu toate zerourile acelea înşirate precum ouăle într-un carton, Grey avea să stea acolo, în vârful muntelui, până la sfârşit.

Îşi dădu jos salopeta şi micşoră lumina. Afară, o măzăriche deasă îi bombarda fereastra cu un sunet asemănător celui al nisipului scuturat într-o pungă de hârtie; la fiecare douăzeci de secunde, storurile se luminau atunci când farul de la marginea dinspre vest trecea peste geam. Uneori, medicamentele îi dădeau insomnie sau avea cârcei la picior, dar două pastile de ibuprofen rezolvau de obicei problema. Câteodată se trezea în mijlocul nopţii să fumeze sau să facă pipi, deşi de obicei dormea neîntrerupt. Stătu pe întuneric şi încercă să-şi liniştească gândurile, dar se surprinse cu mintea din nou la Zero. Poate că era din cauza braţului nazistului ars; părea să nu-şi poată scoate din cap imaginea lui Zero, care se dovedea un prizonier ieşit din comun. Manierele lui la masă nu însemnau ceva cu care să se laude, plus că nu era deloc plăcut să te uiţi la treaba cu iepurii. Totuşi, mâncarea era mâncare, iar Zero nu se atingea de ea. Cipul din gâtul lui Zero transmitea către consolă tot soiul de date, dintre care

pe unele Grey le înţelegea, iar pe altele nu. Dar ştia cum arată somnul, căci era diferit de trezie. Ritmul inimii lui Zero era mereu acelaşi, 102 bătăi pe minut, plus sau minus una. Tehnicienii care veneau în camera de control să citească datele nu ziceau niciodată nimic despre asta, dădeau doar din cap şi bifau căsuţele de pe tablete. Dar cu 102 i se părea cât se poate de treaz lui Grey.

Pe de altă parte, îl *simţea* treaz pe Zero. Grey o luă de la capăt, gândindu-se la cum îl făcea Zero să se simtă, ceea ce era o nebunie, însă chiar şi aşa… Grey n-avusese niciodată prea mult de-a face cu pisicile, dar însemna acelaşi lucru. O pisică dormind pe un prag nu dormea cu adevărat. O pisică dormind pe un prag era un arc încordat, aşteptând să se rătăcească pe-acolo un şoarece. Ce aştepta Zero? Poate, îşi zise Grey, era doar sătul de iepuri. Poate voia prăjituri Ding Dong sau un sendviş bolognez sau curcan tetrazzini. Din câte-şi dădea seama Grey, tipul ar fi putut mânca o bucată de lemn. Cu tocătoare ca ale lui, nu prea exista nimic prin care să nu poată săpa.

Îââh, se gândi Grey cu un frison, *dinţii,* şi atunci se lămuri că trebuia să facă altceva ca să adoarmă, în afară de a sta întins, fierbând în propriile gânduri. Era deja miezul nopţii. Şase dimineaţa urma să dea peste el ca o jucărie pe arcuri, exact când nu se aştepta. Se ridică şi luă două pastile de ibuprofen, fumă o ţigară şi-şi goli din nou vezica, pentru siguranţă, apoi se strecură la loc între aşternuturi. Reflectoarele trecură peste ferestre o dată, de două ori, de trei ori… Făcu un efort să închidă ochii şi să-şi imagineze scara rulantă. Era un truc învăţat de la Wilder. Grey reprezenta ceea ce Wilder numea un „receptiv la sugestie”, însemnând că se dovedea uşor de hipnotizat, iar pentru asta era folosită scara rulantă. Îţi închipuiai că eşti pe o scară rulantă, coborând încet. Nu conta unde se afla aceasta, un aeroport, un mall sau orice altceva, căci scara lui Grey nu exista nicăieri în mod special. Ideea era doar că era vorba de o scară rulantă, iar tu te aflai pe ea, singur, şi scara mergea în jos, şi mai jos, tot mai jos, se îndrepta către capăt, dar nu unul obişnuit, ci un loc cu

lumină rece, albastră. Uneori era o singură scară; alteori – un şir de scări mai scurte care coborau câte un etaj, cu întoarceri între ele. În noaptea asta apăruse doar cea singură. Mecanismul ţăcănea puţin sub picioarele lui; balustrada de cauciuc era netedă şi răcoroasă la atingere. Mergând cu scara rulantă, Grey simţea albastrul aşteptând dedesubtul lui, dar nu se ferea să se uite la el, pentru că nu vedea un obiect în sine, ci ceva care venea dinăuntrul său. Când îl inunda şi punea stăpânire asupra lui, ştia că a adormit.

Grey!

Lumina era în el acum, dar nu era albastră; chestie ciudată. Lumina părea de un portocaliu cald şi pulsa ca o inimă. O parte din creier îi spunea: *Ai adormit, Grey; dormi şi visezi.* Altă parte însă, partea care era de fapt în vis, nu lua în seamă acest lucru. Se mişca prin lumina portocalie, pulsândă.

Grey, sunt aici!

Lumina părea altfel acum, aurie; Grey se afla în hambar, în paie. Un vis care era de fapt o amintire, dar nu tocmai; avea paie pe el peste tot, pentru că se rostogolise prin ele şi i se lipiseră de braţe, de faţă şi de păr, iar băiatul celălalt era acolo, vărul lui, Roy, care nu-i era cu adevărat văr, dar aşa-i spunea el; Roy era şi el acoperit de paie şi râdea. Se tăvăliseră şi se încăieraseră, oarecum, apoi senzaţia se schimbă, aşa cum se schimbă un cântec. Simţea mirosul de paie şi propria transpiraţie amestecată cu a lui Roy, totul amestecându-se în simţurile lui pentru a alcătui parfumul unei după-amiezi de vară din copilărie. Roy spunea încetişor: „Nu-i nimic, dă-ţi jos blugii, o să mi-i scot şi eu, nu vine nimeni. Fă doar ce fac şi eu, o să-ţi arăt cum se face, e cea mai plăcută senzaţie din lume.” Grey îngenunche lângă el în paie.

Grey! Grey!

Şi Roy avea dreptate; *era* cea mai plăcută senzaţie. Ca urcatul pe frânghie la ora de sport, numai că mai bine, ca un strănut imens ce se înălţa înăuntrul lui, începând de jos şi urcând prin toate coridoarele, aleile şi canalele

dinăuntrul său. Închise ochii şi lăsă senzaţia să crească.

Da! Da! Grey, ascultă! Sosesc!

Dar nu era numai Roy cu el, nu acum. Grey auzi urletul, apoi paşii pe scară, ca şi cum cântecul se schimba din nou. Îl văzu pe Roy pentru o ultimă oară cu coada ochiului, dar era complet ars şi fumega. Tatăl lui folosea cureaua, cea grea şi neagră, n-avea nevoie s-o vadă ca să ştie, şi-şi îngropă faţa în paie în timp ce cureaua cădea pe spatele lui gol, plesnind şi crestând, o dată şi încă o dată; apoi încă ceva, mai adânc, sfâşiindu-l pe dinăuntru.

Îţi place, asta îţi place, o să-ţi arăt eu, taci acum şi înghite!

Bărbatul ăsta – nu era tatăl lui. Grey îşi amintea acum. Nu folosea numai cureaua şi nu era tatăl său cel care-o folosea; tatăl lui fusese înlocuit de omul ăsta, *omul ăsta pe nume Kurt care-o să fie tăticul tău de-acum,* şi de senzaţia de a fi sfâşiat pe dinăuntru, în felul în care tatăl lui cel adevărat fusese sfâşiat pe dinăuntru, pe scaunul din faţă al camionului, în dimineaţa în care ninsese. Grey nu putea să fi avut mai mult de şase ani atunci când se întâmplase. Se trezise într-o dimineaţă, înainte ca oricine altcineva să fi făcut ochi; în dormitor lumina parcă plutea şi-şi dăduse seama imediat ce anume îl sculase din somn: ninsese în cursul nopţii. Aruncase deoparte pătura şi trăsese draperiile de la fereastră, clipind de la atâta strălucire. Zăpadă! Nu ningea niciodată, nu în Texas. Uneori aveau gheaţă, dar nu era acelaşi lucru, nu ca zăpada pe care-o vedea ilustrată în cărţi şi la televizor, această pătură de alb, zăpada pentru mers cu sania şi pentru schi, posibilitatea şi noutatea pură a ei, acest dar minunat, imposibil, care aştepta dincolo de fereastră. Atinsese geamul şi simţise răceala cu vârfurile degetelor, o senzaţie bruscă, tăioasă, ca un curent electric.

Plecase în grabă de lângă fereastră şi-şi trăsese repede blugii pe el, îşi îndesase picioarele goale în tenişi, fără să-şi bată capul nici măcar să se lege la şireturi; dacă era zăpadă afară, trebuia să fie acolo, în ea. Se strecurase neauzit din cameră şi o luase în jos, pe scări, către camera

de zi. Era sâmbătă dimineaţă. Fusese o petrecere în noaptea trecută, oameni prin toată casa, vorbă multă şi voci răsunătoare pe care le auzise de la el din cameră, iar mirosul de ţigări zăbovea încă în aer ca un nor unsuros. La etaj, părinţii lui aveau să doarmă ore întregi.

Deschisese uşa din faţă şi păşise pe verandă. Aerul era rece şi liniştit, avea un miros ca de rufărie curată. Inspirase adânc.

Grey, uită-te!

Atunci văzuse camionul tatălui lui. Parcat aşa cum era întotdeauna, pe alee, dar ceva era altfel. Grey zărise o pată roşu-închis, ca împroşcată cu un spray de vopsea, pe ferestruica şoferului, mai intensă şi mai roşie în contrast cu albul zăpezii. Chibzuise la ceea ce vedea. Părea că era un fel de glumă – că tatăl lui făcuse ceva ca să-l tachineze, să joace un joc, să-i dea ceva nostim şi ciudat de văzut, când se trezea dimineaţa înaintea tuturor. Coborâse treptele verandei şi traversase curtea. Zăpada îi umplea tenişii, dar el ţinea ochii aţintiţi asupra camionului care-i trezea îngrijorarea acum, ca şi cum nu zăpada l-ar fi sculat din somn, ci altceva. Camionul era pornit, răspândind un strat cenuşiu de gaze de eşapament pe aleea înzăpezită; parbrizul arăta înceţoşat de căldură şi de umezeală. Vedea o formă întunecată lipită de geamul pe care era pata roşie. Grey avea mâinile mici şi lipsite de putere, dar o făcuse totuşi, deschisese portiera camionului; iar când reuşise, tatăl lui se rostogolise pe lângă el, pe zăpadă.

Grey, uită-te! Uită-te la mine!

Corpul căzuse cu faţa în sus. Un ochi era aţintit către Grey, dar în realitate la nimic; Grey îşi dăduse seama imediat. Celălalt ochi dispăruse. La fel şi toată partea aceea a feţei, ca şi cum era ceva întors pe dos. Grey ştia ce înseamnă un mort. Văzuse animale – oposumi, ratoni şi uneori pisici sau chiar câini – făcuţi bucăţi pe marginea drumului şi acum totul arăta la fel. Se terminase. Pistolul se afla încă în mâna tăticului, cu degetul îndoit prin gaura mică, aşa cum îi arătase lui Grey în ziua aceea pe verandă. *Vezi, vezi ce greu e? Să nu îndrepţi niciodată un pistol spre*

nimeni! Era sânge peste tot, amestecat cu altele, cum ar fi bucăţele de carne şi aşchii albe de ceva sfărâmat, pe toată faţa tăticului, pe jachetă, pe scaunul camionului şi pe interiorul portierei, iar Grey simţea mirosul, atât de puternic încât părea că-i acoperă interiorul gurii ca o pastilă care se topea.

Grey, Grey, sunt aici!

Scena începea să se schimbe. Grey simţea mişcare peste tot în jurul lui, ca şi cum pământul s-ar fi lărgit; ceva era altfel la zăpadă, zăpada începuse să se *mişte* şi, când ridică ochii, nu mai era zăpadă ceea ce vedea, ci iepuri; mii şi mii de iepuri albi, pufoşi, toţi iepurii din lume, îngrămădiţi atât de strâns încât cineva putea să străbată toată curtea şi să nu atingă niciodată pământul; curtea era plină de iepuri. Care-şi întorceau feţele moi spre el, îşi îndreptau ochişorii negri asupra lui, pentru că îl cunoşteau, ştiau ce făcuse, nu lui Roy, ci celorlalţi, băieţilor cu rucsacuri care se întorceau acasă de la şcoală, celor rătăciţi, celor care erau singuri; şi atunci ştiu că nu mai era tăticul lui, zăcând în tot acel sânge. Era Zero, iar Zero era pretutindeni, Zero era înăuntrul lui, rupând şi sfâşiind, golindu-l ca pe iepuri, şi deschise gura să ţipe, dar nu ieşi niciun sunet.

Grey Grey Grey Grey Grey Grey Grey!

În biroul lui din L2, Richards stătea la calculator, cu mintea adâncită într-un joc de FreeCell. Varianta numărul 36.592, trebuia să recunoască, îl dădea de-a binelea peste cap. O jucase deja de mai bine de zece ori, apropiindu-se, dar niciodată dându-şi seama cum să-şi construiască coloanele, cum să elibereze toţi aşii când avea nevoie, ca să elibereze optarii roşii. În acest sens, îi amintea puţin de jocul 14.712, în care ea vorbea tot numai de optari roşii. Îi luase aproape o zi întreagă ca să-l rezolve pe acela.

Dar fiecare joc se putea câştiga. Asta era frumuseţea la FreeCell. Cărţile erau aranjate şi, dacă te uitai la ele cum trebuie, dacă făceai mutările corecte, una după alta, mai devreme sau mai târziu jocul era al tău. Un clic victorios din mouse şi toate cărţile urcau în coloane. Richards nu se

sătura niciodată de el, ceea ce era bine, pentru că mai avea încă 91.048 de variante, numărând-o şi pe asta. Exista un puşti de doisprezece ani din statul Washington care pretindea că ar fi câştigat toate variantele, în ordine – inclusiv 64.523, capul de mort din FreeCell – în ceva mai puţin de patru ani. Asta însemna optzeci şi opt de jocuri pe zi, în fiecare zi, inclusiv Crăciunul, Anul Nou şi Patru Iulie, aşa că, presupunând că băiatul îşi mai lua câte o zi liberă din când în când, mai făcea chestii de băieţi sau chiar cădea la pat cu un guturai zdravăn, numărul real era probabil mai aproape de o sută. Richards nu vedea cum ar fi fost posibil. Se ducea măcar la şcoală? N-avea teme de făcut? Când mai şi dormea micul ticălos?

Biroul lui Richards, la fel cu toate spaţiile subterane ale complexului, nu era decât o cutie fluorescentă, cu totul pompat înăuntru şi filtrat. Chiar şi lumina părea reciclată. Trecuse cu puţin de două şi jumătate dimineaţa, dar Richards o scotea la capăt cu mai puţin de patru ore de somn pe noapte, aşa făcea de ani buni, prin urmare nu dădu nicio importanţă orei. Pe peretele de deasupra staţiei, treizeci şi şase de monitoare arătau fiecare ungher al complexului, de la paznicii cărora le îngheţa fundul la poarta principală şi sala pustie a popotei, cu mesele goale şi dozatoarele de băuturi, până la sectorul unde erau ţinuţi subiecţii, la două etaje dedesubt, cu încărcătura lor luminiscentă, contagioasă şi, încă şi mai jos, dincolo de alţi cincisprezece metri de rocă, la reactoarele nucleare care dădeau energie întregului complex şi puteau menţine luminile aprinse şi curentul în cabluri vreme de o sută de ani, plus sau minus un deceniu. Îi plăcea să le aibă pe toate acolo unde reuşea să le vadă dintr-o privire, unde le putea citi ca pe cărţile de joc. Cândva, între cinci şi şase dimineaţa, aveau să primească o livrare şi îşi închipuia că pentru asta merita la fel de bine să rămână treaz toată noaptea. Prelucrarea subiecţilor dura cel mult două ore; putea să moţăie puţin la birou după aceea, dacă era nevoie.

Apoi, pe ecranul computerului văzu răspunsul. Era chiar

acolo, sub şase: dama neagră de care avea nevoie ca să mute valetul şi să elibereze doiul şi aşa mai departe. Câteva clicuri şi era gata. Cărţile se repeziră în susul ecranului ca degetele unui pianist zburând pe clape.

Vrei să joci din nou?

Fii al naibii de sigur că o să vreau!

Pentru că jocul era starea naturală a lumii. Pentru că jocul însemna război, însemnase întotdeauna. Şi când *nu era* pe undeva un război în curs, ca să-i păstreze unui om ca Richards o slujbă pe măsură? Ultimii douăzeci de ani fuseseră buni cu el, o lungă pasienţă cu nimic altceva în cărţi decât veşti favorabile. Sarajevo, Albania, Cecenia. Afganistan, Irak, Iran. Siria, Pakistan, Sierra Leone, Ciad. Filipine şi Indonezia, Nicaragua şi Peru.

Richards îşi amintea ziua – acea zi glorioasă şi îngrozitoare – când urmărise avioanele izbindu-se de turnuri, imaginea repetată în bucle nesfârşite. Mingile de foc, trupurile căzând, lichefierea unui miliard de tone de oţel şi beton, norii umflaţi de praf. Lovitura financiară a noului mileniu, supremul reality show transmis 24 din 7. Richards era la Jakarta când se întâmplase, nici măcar nu-şi aducea aminte de ce. Gândise atunci că era excelent; nu, o simţise, până-n măduva oaselor. O excelenţă pură, neclintită. Trebuia să le dai militarilor ceva de făcut, desigur, altfel s-ar împuşca naibii cu toţii între ei. Dar, începând din acea zi, vechiul mod de a face lucrurile se sfârşise. Războiul – războiul adevărat, cel care se desfăşura de o mie de ani şi avea să continue încă o mie de mii – războiul dintre Noi şi Ei, între Avuţi şi Neavuţi, între zeii mei şi ai tăi, oricine-ai fi tu – avea să fie purtat de oameni ca Richards: oameni cu chipuri pe care nu le observi şi nu ţi le aminteşti, îmbrăcaţi ca nişte ospătari sau şoferi de taxi sau poştaşi, cu amortizoare de zgomot îndesate pe mânecă. Avea să fie purtat de mame tinere împingând cinci kilograme de C-4 în cărucioare de copii şi de şcolăriţe urcând în metrouri cu fiole de sarin ascunse în rucsacurile cu Hello Kitty. Avea să fie purtat de pe banchete de camionetă, din camere de hotel liniştitor de

anonime din apropiere de aeroporturi şi din peşteri de munte din apropiere de absolut nimic; avea să fie dus pe platforme de tren şi pe nave de croazieră, în mall-uri, cinematografe şi moschei, la ţară şi la oraş, în întuneric şi la lumina zilei. Avea să fie dus în numele lui Allah sau al naţionalismului kurd, al evreilor pentru Iisus sau al echipei New York Yankees – subiectele nu s-au schimbat, nu se vor schimba niciodată, toate reducându-se, după ce-ai dat la o parte vorbele goale, la raportul profiturilor trimestriale ale cuiva şi la cine unde stă – dar acum războiul era pretutindeni, făcând metastaze ca un milion de celule maniace luând-o razna pe toată planeta, şi toată lumea făcea parte din el.

Ceea ce reprezenta motivul pentru care NOE avusese un oarecare sens la vremea când începuse totul. Richards făcuse parte din proiect încă de la început, de la primul comunicat din partea lui Cole – fie-ţi ţărâna uşoară, jigodie mică! Ştiuse că era ceva important când Cole venise să-l vadă la Ankara, cu cinci ani în urmă. Richards aştepta la o masă de la fereastră, când Cole intrase tacticos, legănând o servietă în care probabil că n-avea nimic altceva decât un telefon mobil şi un paşaport diplomatic. De asemenea, purta o cămaşă hawaiiană pe sub costumul kaki, o notă interesantă, ca din Graham Greene. Richards aproape că izbucnise în râs. Comandaseră un ibric mare de cafea şi Cole începuse, cu chipul neted animat de emoţie. Cole era dintr-un orăşel din Georgia, dar toţi anii petrecuţi la Andover şi Princeton îi întăriseră muşchii maxilarului, făcându-i vocea să sune ca Robert E. Lee vorbind prin gura lui Bobby Kennedy. Băiatul avea şi nişte dinţi frumoşi, dinţi de Ivy League, drepţi ca un gard şi atât de albi, încât puteai citi la lumina lor într-o cameră întunecoasă. Aşadar, începuse Cole, gândeşte-te la bomba atomică, la cum a schimbat totul doar prin faptul de a o *avea.* Până când ruşii au detonat-o pe-a lor, în ’49, lumea a fost a noastră, să facem ce vrem cu ea; vreme de patru ani a fost *Pax Americana.* Acum, desigur, cine vrei şi cine nu vrei ticluieşte una în pivniţă, cel puţin o sută de focoase

ruginite din era sovietică se-nvârt pe piaţa liberă, iar astea sunt doar cele despre care *ştim,* şi sigur că Pakistan şi India şi-au pierdut virginitatea cu toate prostiile lor – mulţumim frumos, băieţi, aţi făcut din incinerarea a o sută de mii de oameni un rahat, nimic mai mult decât încă o zi la biroul subsecretarului adjunct al Războiului pe Terra.

Dar asta… – continuase Cole şi sorbise din cafea. Nimeni altcineva n-ar putea face asta*. Era* noul proiect Manhattan. Era mai important de atât. Cole nu putea intra în detalii, nu încă, dar de dragul contextului, gândeşte-te la însăşi forma umană, transformată în armă. Gândeşte-te la Modul American de Viaţă ca la ceva *cu adevărat* pe termen lung. Mai precis, *permanent.*

De aceea venise Cole să-l vadă. Avea nevoie de cineva ca Richards, explicase el, cineva din afara sistemului, dar nu numai atât. Cineva practic, cu talente practice. Talent la oameni, s-ar putea spune. Poate nu imediat, dar în lunile următoare, pe măsură ce piesele se adună să formeze întregul. Securitatea era de primă importanţă. Securitatea era prima pe lista lui Cole, la modul absolut. De aceea venise atâta drum şi-şi pusese cămaşa asta ridicolă de plajă. Ca să obţină sprijin. Ca să pună mâna pe piesa asta de puzzle.

Totul bine şi frumos dacă lucrurile ar fi mers conform planului, dar nu merseseră, nu în ansamblu, începând cu faptul că Mark Cole era mort. De fapt, mulţi oameni muriseră, iar unii – ei bine –, greu de spus exact ce erau. Numai trei oameni ieşiseră vii din junglă, fără a-l pune la socoteală pe Fanning, care înaintase deja mult pe calea de a deveni… ce? Mai mult decât se aşteptase Cole, asta era sigur. Ar fi putut fi mai mulţi supravieţuitori, dar ordinul de la Arme Speciale era limpede: oricine nu ajungea la locul pentru evacuare se frigea. Racheta care se năpustise peste munţi avusese grijă de asta. Richards se întrebă ce-ar fi zis Cole dac-ar fi ştiut că n-o să fie unul dintre ei.

Până atunci – până când Fanning fusese pus la păstrare în siguranţă, Lear se afla la muncă în Colorado şi tot ceea ce se întâmplase în America de Sud fusese şters din sistem

– Richards aflase despre ce era vorba. VSA, de la *Very Slow Aging.* Richards trebuia s-o predea oricui născocise chestia asta. VSA: *Very Silly Abbreviation.* Un virus sau mai curând o familie de viruşi ascunsă prin lume, în păsări sau maimuţe sau pe un scaun murdar de toaletă de pe undeva. Un virus care ar putea, cu rafinamentele corespunzătoare, să restabilească funcţionarea completă şi adecvată a glandei timus. Richards citise articolele mai vechi ale lui Lear, cele care-i atrăseseră atenţia lui Cole, primul în *Science* şi al doilea în *Journal of Paleovirology,* lansând ipoteza existenţei unui „agent care ar putea să prelungească semnificativ durata vieţii umane şi să mărească robusteţea fizică şi care a făcut acest lucru în anumite momente de-a lungul istoriei umane". Richards n-avea nevoie de un doctorat în microbiologie ca să-şi dea seama că era ceva riscant: chestii de-ale vampirilor, deşi nimeni de la Arme Speciale nu folosea vreodată cuvântul. Dacă n-ar fi fost scris de un savant de statura lui Lear, nici mai mult, nici mai puţin decât un microbiolog de la Harvard, totul ar fi sunat ca un articolaş din *Weekly World News.* Şi totuşi, ceva legat de acest subiect atinsese un punct sensibil. În copilărie, Richards citise destule asemenea poveşti, nu doar cărţi de benzi desenate – *Povestiri din criptă, Umbre întunecate* şi tot restul –, dar şi originalul lui Bram Stoker, plus că văzuse şi filmele. O grămadă de aiureli şi de sex de proastă calitate, îşi dădea seama chiar şi atunci, şi totuşi nu era ceva în legătură cu ele care atingea o coardă adâncă a recunoaşterii, chiar a amintirii? Dinţii, foamea de sânge, unirea nemuritoare cu bezna – dacă aceste lucruri nu erau doar o fantezie, ci aduceri aminte sau chiar instinct, o senzaţie gravată de-a lungul erelor în ADN-ul uman, legată de vreo putere întunecată care zăcea înăuntrul animalului uman? O putere care putea fi reactivată, cizelată, adusă sub control?

Asta era ceea ce credea Lear, şi la fel şi Cole. O credinţă care-i dusese în jungla boliviană, să caute o ceată de turişti morţi. O ceată, aşa cum se dovedise, de turişti nemorţi –

lui Richards nu-i plăcea cuvântul, dar nu-i venea în minte unul mai bun, nemoartea fiind, până la urmă, un termen descriptiv destul de consistent pentru starea care ucisese – sfâşiase, mai degrabă – ceea ce mai rămăsese din echipa de cercetare, pe toţi cu excepţia lui Lear, Fanning, unul dintre soldaţi şi un tânăr student masterand pe nume Fortes. Dacă n-ar fi fost Fanning, totul ar fi fost o pierdere completă.

Lear: trebuia să-ţi pară rău pentru el. Credea încă, probabil, că încearcă să salveze lumea, dar aruncase acest vis pe apa sâmbetei în clipa în care se înhăitase cu Cole şi cu Armele Speciale. Şi, într-adevăr, era greu de spus ce gândea Lear în aceste zile; tipul nu ieşea niciodată din L4, dormea acolo, în laboratorul lui, pe un pat pliant transpirat şi-şi lua mesele de pe un reşou. Probabil că nu mai văzuse soarele de vreun an. La început, Richards făcuse câteva săpături suplimentare şi descoperise câteva picanterii interesante. Proba A fiind necrologul soţiei lui Lear din *Boston Globe* – datat doar cu şase luni înainte de venirea lui Cole la Ankara ca să-l vadă, un an întreg înainte de fiascoul din Bolivia. Elizabeth Macomb Lear, în vârstă de patruzeci şi unu de ani. Licenţă la Smith, masterat la Berkeley, doctorat la Chicago. Profesoară de engleză la Boston College, redactor asociat la *Renaissance Quarterly,* autor al volumului *Monştrii lui Shakespeare: transformarea bestială şi perioada modernă timpurie* (Cambridge University Press, 2009). O luptă îndelungată cu un limfom etc. Exista şi o poză. Richards n-ar fi zis că Elizabeth Lear te lăsa cu gura căscată, dar fusese destul de drăguţă, uşor cam subnutrită. O femeie serioasă, cu idei serioase. Măcar nu erau şi copii. Probabil chimioterapia şi radiaţiile eliminaseră posibilitatea.

Aşa că, sincer vorbind, când analizai problema: cât din proiectul NOE însemna de fapt doar un om îndurerat închis într-o pivniţă, încercând să-şi readucă soţia la viaţă?

Acum, după cinci ani şi cine ştie câte sute de milioane aruncate într-o gaură fără fund, nu aveau de arătat – după toată bătaia de cap – decât vreo trei sute de maimuţe

moarte, cine ştie câţi câini şi porci, şase vagabonzi fără adăpost morţi şi unsprezece foşti deţinuţi condamnaţi la moarte care luminau în întuneric şi speriau ca naiba pe absolut toată lumea. La fel ca şi maimuţele, primii subiecţi umani muriseră cu toţii în câteva ore, arzând de febră şi sângerând ca nişte hidrante sparte. Apoi însă, primul dintre deţinuţi, Babcock, supravieţuise – Giles Babcock, unul dintre cei mai nebuni oameni care au umblat vreodată pe pământ; cu toţii în L4 îl numeau Vorbăreţul, din cauză că tipul nu tăcea din gură nici măcar pentru o secundă, nici înainte şi nici după – urmat de Morrison, Chávez, Baffes şi restul, fiecare rafinare făcând virusul din ce în ce mai slab, astfel încât trupurile deţinuţilor să-i poată face faţă. Unsprezece vampiri – de ce să nu folosească cuvântul? – care nu foloseau prea mult nimănui, din câte-şi dădea seama Richards. Sykes mărturisise că nu era sigur că-i puteai *omorî* de fapt, în afară de cazul în care le trăgeai cu un aruncător de grenade pe gât. *VSA: Vampires, Say Aaaah.* Virusul le transformase pielea într-un fel de exoschelet pe bază de proteine, atât de dur încât făcea kevlarul să arate ca un aluat de clătite. Numai deasupra sternului, o zonă de lovire cam de douăzeci de centimetri pătraţi, conţinea un material destul de subţire ca să poată fi străpuns. Dar chiar şi asta era doar o teorie.

Iar beţele luminoase erau înţesate de viruşi. Cu şase luni în urmă, un tehnician fusese expus; nimeni nu reuşea să-şi închipuie cum. În minutul ăsta n-avea nimic, în următorul vomita în mască şi se zbătea pe podea, iar dacă Richards nu l-ar fi văzut pe monitor cum se bâţâia şi n-ar fi izolat nivelul, cine ştie ce s-ar fi întâmplat. Aşa cum stăteau lucrurile, tot ce trebuise să facă era să evacueze complet aerul şi să-l urmărească pe om cum murea, apoi să cheme curăţenia. Credea că numele tehnicianului era Samuels sau Samuelson. N-avea importanţă. Măturătorii spălaseră complet virusul şi, după o carantină de şaptezeci şi două de ore, Richards desigilase nivelul.

Nu se întreba nicio clipă dacă ar deconecta aparatele, în cazul în care – şi când – ar sosi timpul. Protocolul

Elizabeth; Richards trebuia să recunoască inspiraţia celui care venise cu numele, chiar dacă era ideea cuiva de glumă. Deşi, bineînţeles, nu exista nicio îndoială în mintea lui Richards cu privire la cine era acel cineva. Numele era în cel mai pur stil al lui Cole – vechiul Cole, s-ar putea spune, din moment ce Cole nu mai era Cole. Dedesubtul acestui exterior slugarnic de club rustic se ascunsese întotdeauna inima unui adevărat bufon machiavelic. *Elizabeth…* Pentru numele lui Dumnezeu, numai Cole ar fi dat proiectului numele soţiei moarte a prietenului său!

Richards simţea acum: toată povestea ajunsese în derivă. O parte a problemei era pura plictiseală a întregii afaceri. Nu puteai să arunci optzeci de bărbaţi pe o coastă de munte fără nimic altceva de făcut decât să numere piei de iepure şi pe urmă să le ceri să stea locului şi să-şi ţină gura pe vecie.

Apoi mai erau visele.

Richards le avea şi el sau credea că le are. Nu-şi amintea niciodată prea bine. Dar se trezea uneori simţind că se întâmplase ceva straniu în timpul nopţii, ca şi cum ar fi făcut o excursie neplanificată şi abia se întorsese. Aşa fusese cazul şi cu cei doi măturători care dezertaseră. Castraţii fuseseră ideea lui Richards şi, o perioadă, totul mersese bine; nu întâlneai niciodată o categorie de tipi mai docili, blânzi ca Buddha, fiecare dintre ei, şi când jocul se termina în sfârşit, nimeni n-avea să resimtă lipsa vreunuia. Cei doi măturători, Jack şi Sam, scăpaseră din complex înghesuindu-se în două tomberoane de gunoi. Când Richards le dăduse de urmă în dimineaţa următoare – ascunşi la un motel Red Roof, lângă autostrada interstatală, la douăzeci de mile depărtare, abia aşteptând să fie prinşi –, nu vorbeau decât despre asta, despre vise. Lumina portocalie, dinţii, vocile care le chemau numele din adierea vântului. Erau de-a dreptul înnebuniţi de ele. Multă vreme, doar stătuse pe marginea patului şi-i lăsase să vorbească până la capăt; doi violatori între două vârste, cu pielea moale ca de caşmir şi cu testiculele de mărimea stafidelor, suflându-şi nasul în palmă şi smiorcăindu-se

precum copiii. Era înduioşător într-un fel, dar nu puteai asculta prea multă vreme aşa ceva. E timpul să mergem, băieţi, spusese Richards, nu-i nimic, nimeni nu e supărat pe voi, şi-i dusese cu maşina până-ntr-un loc pe care-l ştia numai el, un loc frumos, cu vedere la un râu, ca să le arate lumea pe care-o părăseau, şi-i împuşcă drept în frunte.

Acum, Lear voia un copil, o fetiţă. Chiar şi Richards şovăi şi stătu să se gândească la asta. O mână de beţivi de pe stradă şi de deţinuţi condamnaţi la moarte era una – materiale umane reciclabile, din punctul de vedere al lui Richards –, dar un copil? Sykes explicase că totul avea de-a face cu glanda timus. Cu cât fata era mai tânără, îi spusese el, cu atât putea lupta mai bine împotriva virusului, ca să-l aducă într-un fel de stază. Aici se străduia Lear să ajungă – toate beneficiile, fără efectele secundare neplăcute. Efecte secundare neplăcute?! Richards trebui să-şi îngăduie un hohot de râs auzind asta. Nu conta că în viaţa lor trecută, umană, beţele luminoase fuseseră oameni precum Babcock, indivizi care tăiaseră gâtul mamelor lor pentru preţul unui bilet de autobuz. Aşa că poate că şi asta avea importanţă: Lear voia o „tăbliţă” curată, cineva al cărui creier nu se umpluse încă de gunoaie. După cum îşi imagina Richards, data viitoare urma să vină să ceară un bebeluş.

Şi Richards făcuse rost de marfă! Câteva săptămâni de pescuit, până când o găsise pe cea potrivită: o fată oarecare, de rasă caucaziană; vârsta – aproximativ şase ani, abandonată ca un obicei prost la o mănăstire din Memphis de o mamă prea drogată probabil ca să-i pese. *Nicio urmă*, îi ceruse Sykes, iar fata asta oarecare de aproximativ şase ani n-ar fi lăsat urme nici cât o frunză-n vânt. Luni totuşi avea să ajungă în grija Asistenţei Sociale şi atunci puteai să-ţi iei adio de la funduleţul ei de şase ani. Asta-i lăsa un interval de patruzeci şi opt de ore ca s-o înhaţe, presupunând că mama nu se întorcea s-o ia, ca pe un bagaj pierdut. Cât despre călugăriţe, ei bine, Wolgast avea să găsească o metodă să se descurce cu ele. Tipul putea să vândă lămpi de bronzat într-un salon de

canceroşi! Dovedise asta destul de bine…

Richards se întoarse de la ecran ca să se uite la monitoare. Toţi copiii erau cuibăriţi în paturi. Babcock arăta de parcă ar fi trăncănit, ca de obicei, cu gâtul mişcându-i-se ca al unei broaşte; Richards porni sonorul şi ascultă un minut plescăiturile şi mormăielile, întrebându-se, ca întotdeauna, dacă aveau vreo noimă: „Dă-mi drumul de-aici” sau „Mi-ar prinde bine încă nişte iepuri cam pe-acum” sau „Richards, primul lucru pe care-l fac când scap de-aici e să vin după tine, frate”. Richards vorbea vreo douăsprezece limbi – cele europene obişnuite, dar şi turcă, persană, arabă, rusă, filipineză, hindi şi chiar un pic de swahili – şi, uneori, ascultându-l pe Babcock pe monitor, avea senzaţia clară că se distingeau cuvinte undeva pe-acolo, retezate şi amestecate, dacă ar fi reuşit să-şi educe urechile să le audă. Acum însă nu auzea decât zgomot.

— Nu poţi să dormi?

Richards se întoarse şi-l zări pe Sykes stând în cadrul uşii, cu o ceaşcă de cafea în mână. Purta uniforma, dar avea cravata desfăcută şi buzunarele descheiate. Îşi trecu mâna prin părul care începuse să se răărească şi roti un scaun ca să se aşeze călare pe el, cu faţa la Richards.

— Perfect! vorbi Sykes. Nici eu.

Richards se gândi să-l întrebe despre vise, dar se decise să n-o facă; problema era încă discutabilă. Citea răspunsul pe faţa lui Sykes.

— Nu dorm, replică Richards. Nu prea mult, oricum.

— Mda, bine.

Sykes ridică din umeri.

— Sigur că nu.

Când Richards nu zise nimic, arătă cu capul spre monitoare.

— Totul e liniştit jos?

Richards dădu din cap.

— A mai ieşit cineva la plimbare la lumina lunii?

Se referea la Jack şi Sam, măturătorii. Nu era stilul lui Sykes să fie sarcastic, dar avea dreptul să fie furios. Tomberoane de gunoi, pentru numele lui Dumnezeu!

Gardienii ar fi trebuit să examineze tot ce intră sau iese, dar erau doar nişte băieţandri de fapt, recrutaţi în mod obişnuit. Se purtau ca şi cum ar fi fost încă la liceu, pentru că, în mare parte, asta era tot ce ştiau. Trebuia să stai pe capul lor, iar Richards lăsase lucrurile să lâncezească.

— Am vorbit cu ofiţerul de serviciu. Nu-i o discuţie pe care s-o uite prea uşor.

— Nu cumva, din întâmplare, ai vrea să-mi povesteşti ce s-a întâmplat cu indivizii aceia?

Richards n-avea nimic de spus despre asta. Sykes avea nevoie de el, dar cu niciun chip nu se putea convinge să-l placă sau, la drept vorbind, să fie de acord cu el.

Sykes se ridică în picioare şi păşi pe lângă Richards către monitoare. Reglă scara şi mări imaginea pe cel care-l arăta pe Zero.

— Erau prieteni, ştii, rosti el. Lear şi Fanning.

Richards dădu din cap.

— Aşa am auzit.

— Mda. Bine.

Sykes inspiră adânc, cu ochii fixaţi asupra lui Zero.

— Al naibii mod de a-ţi trata prietenii!

Sykes se întoarse să-şi aţintească privirea asupra lui Richards, aflat încă în faţa calculatorului. Sykes arăta de parcă nu s-ar fi bărbierit de câteva zile, iar ochii lui, mijiţi în lumina fluorescentă, erau înceţoşaţi. Părea, în clipa aceea, un om care uitase unde se afla.

— Cum rămâne cu noi? îl întrebă pe Richards. Suntem prieteni?

Ei, asta era ceva nou pentru Richards. Visele lui Sykes trebuie să fi fost mai rele decât crezuse. Prieteni! Cui îi păsa?

— Sigur, răspunse Richards şi-şi îngădui un surâs. Suntem prieteni.

Sykes îl privi încă o clipă.

— Dacă mă gândesc mai bine, zise el, poate că nu-i o idee chiar atât de grozavă.

Alungă ideea cu un gest.

— Mulţumesc, oricum!

Richards ştia ce-l sâcâie pe Sykes: fetiţa. Sykes avea şi el doi copii – doi băieţi mari, amândoi absolvenţi la West Point, ca şi tatăl lor, unul la Pentagon, având de-a face cu informaţiile, altul – cu o unitate de tancuri din deşert, amplasată în Arabia Saudită –, iar Richards se gândi că poate existau şi nepoţi pe undeva, în combinaţie; Sykes pomenise probabil despre asta în treacăt, dar nu era genul de lucruri despre care vorbeau de obicei. Oricum, chestia cu fetiţa n-avea să-i cadă bine. Sincer, Richards nu dădea cu adevărat nicio ceapă degerată pe ce voia Lear, într-un fel sau altul.

— Ai face mai bine să închizi puţin ochii, spuse Richards. Avem o primire în – se uită la ceas – trei ore.

— Aş putea la fel de bine să nu mă mai culc.

Sykes porni spre uşă, unde se întoarse şi îşi aruncă din nou privirea obosită spre Richards.

— Doar între noi, şi dacă n-ai nimic împotrivă că întreb, cum îl aduci aici atât de repede?

— N-a fost greu, ridică Richards din umeri. L-am pus într-un transport de trupe care pleca din Waco. Nişte rezervişti, dar contează ca un coridor federal. Au aterizat la Denver puţin după miezul nopţii.

Sykes se încruntă.

— Coridor federal sau nu, e prea repede. Ai idee de ce atâta grabă?

Richards n-ar fi putut spune cu siguranţă; ordinul venise de la omul de legătură de la Armele Speciale. Dar, dacă ar fi trebuit să ghicească, ar fi pariat că avea ceva de-a face cu patul transpirat, cu reşoul pătat de supă şi cu anul fără soare sau aer proaspăt, plus visele urâte, Red Roof şi tot restul. La naiba, dacă priveai atent situaţia – ceva ce nu se mai ostenea de mult să facă –, probabil că totul se reducea la drăguţa savantă Elizabeth Macomb Lear, lunga bătălie cu cancerul etc. etc.

— Am solicitat o favoare şi am făcut în aşa fel ca verificarea să aibă loc la Langley. În tot sistemul, de la cap la coadă. Dintr-o perspectivă mai largă, Carter e deja un nimeni. N-ar putea cumpăra nici măcar un pachet de

gumă…

Sykes se încruntă din nou.

— Nimeni nu e doar un nimeni. Există întotdeauna cineva interesat.

— Poate că da. Dar tipul ăsta e pe-aproape…

Sykes mai zăbovi o clipă la uşă, fără să spună nimic, amândoi ştiind ce însemna tăcerea.

— Ei bine, conchise el, tot nu-mi place. Există un motiv pentru care avem un protocol. Trei închisori, treizeci de zile, apoi îl aducem încoace.

— E un ordin?

O glumă; Sykes nu-i putea da ordin, nu tocmai. Ideea că ar putea s-o facă era pur şi simplu o prefăcătorie pe care Richards se mulţumea doar s-o tolereze.

— Nu, las-o baltă! Replică Sykes şi căscă, cu dosul palmei la gură. Ce-o să facem, îl trimitem înapoi?

Bătu darabana pe canatul uşii.

— Cheamă-mă când ajunge aici duba. O să fiu la etaj, n-o să dorm.

Nostim: când Sykes plecă, Richards se trezi dorind să mai fi rămas. Poate că erau prieteni, într-un anume sens. Richards mai avusese şi în trecut sarcini neplăcute; ştia că exista un moment când tonul se schimba, exact ca un litru de lapte rămas prea mult pe tejghea. Te trezeai vorbind ca şi cum nimic nu mai conta, ca şi cum treaba se terminase deja. Atunci ajungeai să placi cu adevărat nişte oameni, ceea ce era o problemă. După asta, lucrurile se duceau repede de râpă.

Carter nu era o persoană neobişnuită, doar un alt infractor care nu avea nimic altceva să pună la mezat decât viaţa. Dar fetiţa… ce-ar fi putut să vrea Lear cu o fetiţă de şase ani?

Richards îşi îndreptă din nou atenţia spre monitoare şi luă căştile. Babcock trecuse înapoi în colţ, trăncănind mai departe. Era ciudat; mereu îl rodea ceva legat de Babcock. Era ca şi cum Richards ar fi fost *al lui*, ca şi cum Babcock ar fi fost proprietarul unei părţi din el. Nu putea scăpa de sentimentul ăsta. Richards putea să stea să-l asculte ore

întregi. Uneori adormea în faţa monitoarelor, încă purtând căştile.

Se uită din nou la ceas, ştiind că n-ar trebui s-o facă, dar incapabil să se stăpânească. Abia trecuse de ora trei. N-avea chef de încă un joc de cărţi, indiferent de recordul micului ticălos din Seattle, iar orele de aşteptare până când duba avea să intre în complex se deschiseră brusc în faţa lui ca o gură care-l putea înghiţi cu totul.

Nu era chip să lupte. Reglă volumul şi se aşeză la loc să asculte, întrebându-se ce încercau să-i spună sunetele pe care le auzea.

6

Lacey se trezi în sunetul ploii care mişca frunzele de dincolo de fereastră.

Amy.

Unde era Amy?

Se ridică în grabă, îşi puse halatul şi se repezi pe scări. Dar, până când ajunse jos, panica i se domolise; cu siguranţă, copilul se dăduse jos din pat pur şi simplu ca să caute ceva de mâncare, să se uite la televizor sau doar să cerceteze totul prin jur. În bucătărie, Lacey o găsi pe fetiţă aşezată la masă, încă în pijama, îndesând în gură cu furculiţa bucăţi de gaufre. Sora Claire, îmbrăcată în trening după alergarea de dimineaţă prin Overton Park, stătea în capul mesei late cu o cană de cafea din care ieşeau aburi şi citind *Commercial Appeal.* Sora Claire încă nu era de fapt soră, doar novice. Umerii bluzei de trening erau stropiţi de ploaie; avea chipul umed şi îmbujorat.

Puse jos ziarul şi-i zâmbi lui Lacey.

— Bun, te-ai sculat. Noi am mâncat deja de dimineaţă, aşa-i, Amy?

Fetiţa dădu din cap, mestecând. Înainte de a fi intrat în ordin, sora Claire vânduse case în Seattle şi, când Lacey luă loc la masă, văzu ce citea sora: secţiunea de imobiliare. Dacă sora Arnette ar fi văzut asta, ar fi fost iritată, poate chiar ar fi ţinut unul dintre discursurile ei improvizate despre viaţa materială care distrage atenţia. Dar ceasul de deasupra aragazului arăta puţin după ora opt; celelalte surori erau la liturghie. Lacey simţi un ghimpe de stânjeneală. Cum se poate să fi dormit atât de mult?

— M-am dus la slujba de mai devreme, zise Claire, ca şi cum i-ar fi răspuns la gânduri. Sora Claire se ducea deseori la ora şase dimineaţa, înainte de alergarea zilnică, la care se referea ca la o vizită la „Maica noastră a endorfinelor”. Spre deosebire de celelalte surori, care nu fuseseră niciodată altceva, Claire trăise o viaţă plină în afara ordinului: fusese măritată, câştigase bani, deţinuse

lucruri, cum ar fi un apartament, pantofi frumoşi şi o Honda Acord. Nu simţise chemarea decât când se apropiase de patruzeci de ani şi divorţase de bărbatul la care se referise odată ca la „cel mai rău soţ din lume”. Nimeni nu cunoştea amănuntele, în afară poate de sora Arnette, dar viaţa lui Claire era o sursă de uimire pentru Lacey. Cum era posibil ca o persoană să ducă două vieţi atât de diferite una de cealaltă? Uneori, Claire spunea lucruri ca „Uite nişte pantofi drăguţi” sau „Singurul hotel cu adevărat bun din Seattle e Vintage Park” şi, pentru o clipă, toate surorile rămâneau încremenite într-o tăcere care era în parte dezaprobare, în parte invidie. Claire fusese cea care se dusese la cumpărături pentru Amy, implicaţia nerostită fiind aceea că era singura dintre ele care chiar ştia cum să facă asta.

— Dacă te grăbeşti, poţi să ajungi încă la slujba de la ora opt, sugeră Claire.

Deşi, desigur, era prea târziu; ceea ce vrusese de fapt să spună Claire era altceva: „Pot să am eu grijă de Amy.”

Lacey se uită la fetiţă. Avea părul ciufulit din cauza somnului, dar pielea şi ochii îi străluceau, odihnite. Lacey îşi plimbă vârfurile degetelor prin bretonul fetiţei.

— E foarte drăguţ din partea ta, replică Lacey. Poate că azi, doar de data asta, pentru că e Amy aici…

— Am priceput, exclamă sora Claire şi, râzând, întrerupse vorbele lui Lacey cu un gest. Te acopăr eu.

Restul zilei se contură în mintea lui Lacey. Stând la masă, îşi aminti de planul cu grădina zoologică. Când se deschidea? Cum rămânea cu ploaia? Cel mai bine-ar fi, se gândi ea, să iasă din casă înainte să se întoarcă celelalte surori. Nu numai pentru că s-ar întreba de ce n-a venit la liturghie; s-ar fi putut şi să înceapă să pună întrebări despre Amy. Minciuna ţinuse până acum, dar Lacey simţea cât e de fragilă, ca o podea de scânduri putrede sub picioare.

După ce Amy îşi termină gaufrele şi un pahar înalt de lapte, Lacey o duse înapoi la etaj şi o îmbrăcă repede în hainele cumpărate pentru ea: o pereche de blugi, rigizi

pentru că erau nou-nouţi, şi un tricou având imprimat cuvântul SASSY (cochet), cu literele conturate cu paiete. Numai sora Claire ar fi avut curajul să aleagă aşa ceva. Surorii Arnette nu i-ar fi plăcut tricoul, câtuşi de puţin – dacă l-ar vedea, ar ofta probabil şi ar clătina din cap aşa cum făcea întotdeauna, stricând buna dispoziţie din încăpere –, dar Lacey ştia că tricoul era perfect, exact genul de lucru pe care-ar vrea să-l poarte o fetiţă. Paietele făceau tricoul special şi, cu siguranţă, asta voia Dumnezeu pentru un copil ca Amy: fericire, oricât de mică. În baie, şterse siropul de pe obrajii lui Amy şi o pieptănă, iar când termină, se îmbrăcă şi ea, cu obişnuita ei fustă plisată gri, cămaşa albă şi vălul. Afară, ploaia se oprise; un soare cald urca alene afară, în curte. Avea să fie o temperatură ridicată, bănuia Lacey, o răbufnire de căldură înaintând dinspre sud în urma frontului rece care împinsese ploaia pe deasupra casei, toată noaptea.

Avea nişte bani, destul pentru bilete şi o gustare, iar la grădina zoologică, desigur, puteau ajunge pe jos. Ieşiră din casă, în aerul care începuse să se încălzească, plin de parfumul ierbii ude. Clopotele bisericii porniseră să bată ora; liturghia avea să se termine în orice clipă. O conduse repede pe Amy pe poarta grădinii, prin aroma înţepătoare de plante – rozmarinul, tarhonul şi busuiocul pe care sora Louise le îngrijea cu atâta devotament –, către parc, unde oamenii se adunau deja să profite de prima zi caldă a primăverii, să guste soarele şi să-l simtă pe piele; tineri cu câini şi discuri zburătoare, alergători tropăind pe alei, familii înşirate în jurul meselor umbrite şi al grătarelor amenajate. Grădina zoologică se afla la capătul dinspre nord al parcului, mărginită de un bulevard larg care tăia cartierul în două ca o sabie. Pe partea cealaltă, casele mari şi peluzele largi, princiare, ale vechiului centru al oraşului fuseseră uitate, înlocuite de căsuţe-vagon cu verande şubrede şi maşini montate pe jumătate, topindu-se în curţile ticsite de gunoaie. Tinerii treceau dintr-o parte în alta pe străzi ca porumbeii, adăpostindu-se printr-un colţ sau altul, apoi mergând mai departe, şi totul părea amorţit

de lene şi vag ameninţător. Lacey ar fi trebuit să se simtă mai bine decât se simţea în acest cartier, dar negrii care locuiau aici erau altfel decât Lacey, care nu fusese niciodată săracă, cel puţin nu în acelaşi fel. În Sierra Leone, tatăl ei lucrase pentru minister; mama ei avea maşină şi şofer pentru drumurile la cumpărături din Freetown şi pentru meciurile de polo de pe terenul unde se ţineau târgurile; odată, luaseră parte la o petrecere unde preşedintele în persoană dansase un vals cu ea.

La marginea grădinii zoologice, aerul se schimbă, mirosind a arahide şi a animale. Se formase deja coadă la intrare. Lacey cumpără biletele, numărând restul până la ultimul bănuţ, apoi o luă din nou de mână pe Amy şi o conduse prin bariera rotitoare. Fetiţa purta rucsacul cu iepurele Peter înăuntru; când Lacey sugerase că ar putea să rămână acasă, văzuse brusc în strălucirea din ochii copilei că nici nu se punea problema. Rucsacul nu era ceva care să poată fi lăsat.

— Ce vrei să vezi? întrebă ea.

La vreo şase metri de intrare, găsiră un chioşc cu o hartă mare, schiţată în culori pentru diferite habitate şi specii. Un cuplu de albi o examina, bărbatul cu un aparat de fotografiat atârnat la gât cu o curea, femeia împingând cu grijă un cărucior încoace şi-ncolo; bebeluşul, îngropat sub o păturică roz, dormea. Femeia aruncă o privire către Lacey şi o privi pentru o clipă cu suspiciune: ce căuta o călugăriţă negresă cu o fetiţă albă? Apoi zâmbi însă, puţin cam forţat – un surâs de scuze, de retractare – şi cuplul porni mai departe pe alee.

Amy cercetă harta. Lacey nu ştia dacă putea să citească, dar erau şi desene lângă cuvinte.

— Nu ştiu, răspunse ea. Urşi?

— Ce fel?

Fetiţa se gândi un moment, trecând cu privirea peste imagini.

— Urşi polari.

În ochi i se citea nerăbdarea în timp ce vorbea; ideea de grădină zoologică, de a vedea animalele, era ceva ce

amândouă aveau în comun. Era exact aşa cum sperase Lacey. Cât timp stătuseră acolo, şi mai mulţi oameni intraseră pe poartă; dintr-odată, grădina zoologică mişuna de vizitatori.

— Şi zebre, şi elefanţi, şi maimuţe…

— Minunat! O să le vedem pe toate.

La o tarabă cu gustări, cumpărară o pungă cu alune şi-şi croiră drum către centrul grădinii, zona plină de sunete şi mirosuri. Când se apropiară de bazinul urşilor polari, auziră râsete, plescăituri şi ţipete de groază veselă, un amestec de voci atât tinere, cât şi vârstnice. Amy, care-o ţinuse de mână pe Lacey, se desprinse brusc şi ţâşni înainte.

Lacey îşi făcu loc printre umerii oamenilor care se adunaseră la bazinul urşilor. O găsi pe Amy cu faţa la doar câţiva centimetri de sticla care oferea o vedere subacvatică a mediului urşilor – o privelişte curioasă în arşiţa din Memphis, cu pietre vopsite să arate ca nişte sloiuri de gheaţă şi un bazin adânc de un albastru arctic. Trei urşi se încălzeau la soare, tolăniţi ca nişte covoraşe gigantice lângă un foc; un al patrulea se bălăcea în apă. În timp ce Amy şi Lacey îl priveau, înotă drept spre ele şi, complet cufundat în apă, se ciocni cu nasul de sticlă. Oamenii din jurul ei tresăriră; un fior de teamă plăcută străbătu spinarea lui Lacey, până la picioare şi în vârfurile degetelor. Amy întinse mâna şi atinse sticla transpirată la câţiva centimetri de botul ursului. Ursul deschise gura, arătându-şi limba roz.

— Ai grijă acolo, o avertiză un bărbat din spatele lor. S-ar putea să arate drăgălaşi, dar pentru ei tu nu eşti decât masa de prânz, fetiţo!

Surprinsă, Lacey întoarse capul, căutând sursa vocii. Cine era omul ăsta care încerca să sperie astfel un copil? Dar niciuna dintre feţele din spatele ei nu-i întoarse privirea; toată lumea zâmbea şi se uita la urşi.

— Amy, vorbi ea încetişor şi puse mâna pe umărul fetiţei. Poate că ar fi mai bine să nu-i sâcâim.

Amy nu păru s-o audă. Aplecă faţa mai aproape de geam.

— Cum te cheamă? îl întrebă ea pe urs.

— Ei, hai, Amy! insistă Lacey. Nu atât de aproape!

Amy mângâie geamul.

— Are un nume de urs. E ceva ce nu pot să pronunţ.

Lacey şovăi. Era un joc?

— Ursul are un nume?

Fetiţa ridică privirea, mijind ochii. Pe chipul ei plutea o lumină cunoscătoare.

— Sigur că are.

— El ţi-a zis?

Bazinul erupse cu un plescăit colosal. Mulţimea trase brusc aer în piept. Un al doilea urs sărise în apă. El – ea? – vâsli prin apa albastră către Amy. Aşa că acum erau doi, lovind sticla la numai câţiva centimetri de faţa ei, cu trupurile mari cât nişte automobile şi blana albă unduindu-se în curenţii subacvatici.

— Ia uită-te la asta, vorbi cineva. Era femeia pe care Lacey o văzuse la chioşc. Stătea lângă ele, ţinându-şi bebeluşul ridicat spre geam, ca pe o păpuşă. Femeia, al cărei păr lung era strâns într-o coadă de cal, purta pantaloni scurţi, tricou şi şlapi. Lacey putea distinge, prin cutele bluzei, pântecele încă flasc de după sarcină. Soţul venea în spatele lor, păzind căruciorul gol şi ţinând aparatul de fotografiat.

— Cred că te plac, îi zise femeia lui Amy. Uite, puişor, continuă ea cu glas cântat şi săltă copilul, făcându-i mâinile să fluture ca nişte aripi. Vezi urşii… Vezi urşii, puişor. Dragul meu, fă poza. Fă… poza!

— Nu pot, răspunse bărbatul. Nu te uiţi unde trebuie. Întoarce-o!

Femeia oftă iritată.

— Hai, fă-o când zâmbeşte, e chiar aşa de greu?

Lacey se uita la ei, când se întâmplă catastrofa: un al doilea plescăit, apoi, înainte de a apuca să se întoarcă, al treilea. Simţi sticla bombându-se lângă ea. Un val de apă depăşi marginea şi începu să cadă; toată lumea îşi dădea seama ce se petrece, dar era incapabilă să acţioneze.

— Aveţi grijă!

Apa îngheţată o plesni pe Lacey ca o palmă, umplându-i nasul şi gura cu gustul de sare şi aruncând-o de lângă geam. Un cor de strigăte izbucni peste tot în jur. Auzi plânsul bebeluşului, apoi pe mamă strigând: *Fugi, fugi!* Trupurile se loveau de ea; Lacey îşi dădu seama că închisese ochii ca să se apere de sarea înţepătoare. Fu împinsă pe spate, se împiedică şi căzu peste alţi oameni. Aşteptă sunetul geamului spărgându-se, izbitura apei dezlănţuite din bazin.

— Amy!

Deschise ochii şi descoperi un bărbat uitându-se la ea, cu chipul aflat la numai câţiva centimetri distanţă. Era bărbatul cu aparatul de fotografiat. În jurul ei, mulţimea tăcuse. Geamul rezistase până la urmă.

— Iartă-mă! zise bărbatul.

— Ai păţit ceva, soră? Cred că m-am împiedicat.

— La naiba! Femeia stătea deasupra lor, cu hainele şi părul îmbibate de apă. Bebeluşul ţipa pe umărul ei. Avea chipul plin de furie.

— Ce-a făcut copilul tău?

Lacey îşi dădu seama că vorbea cu *ea.*

— Îmi pare rău, începu ea. Nu…

— Uită-te la ea!

Mulţimea se îndepărtase de bazin şi toţi ochii erau aţintiţi asupra fetiţei cu rucsac care stătea în genunchi în faţa lui, cu mâinile pe sticlă, aşezate deasupra celor patru capete de urşi îngrămădite la geam.

Lacey se ridică şi se repezi spre ea. Fetiţa ţinea capul aplecat, cu apa curgându-i din părul ud leoarcă pe genunchi. Lacey observă că buzele i se mişcau de parcă s-ar fi rugat.

— Amy, ce se întâmplă?

— Fata aia vorbeşte cu urşii! strigă un glas şi un zumzet de uimire se înălţă din mulţime. Ia te uită!

Aparatele foto începură să ţăcăne. Lacey se ghemui lângă Amy. Trase cu degetele şuviţele întunecate de pe faţa fetiţei. Obrajii lui Amy erau brăzdaţi de lacrimi, amestecate cu apa din bazin.

— Spune-mi, copilă…

— Ei ştiu, vorbi Amy, cu mâinile încă lipite de geam.

— Ce ştiu urşii?

Fetiţa înălţă capul. Lacey încremeni; nu mai văzuse niciodată o asemenea tristeţe pe chipul unui copil, o asemenea mâhnire înţeleaptă. Şi totuşi, cercetând ochii lui Amy, nu zări nici urmă de teamă. Orice-ar fi aflat Amy, acceptase.

— Ce sunt, răspunse ea.

Sora Arnette, stând în bucătăria Mănăstirii Surorilor Milei, se hotărâse să facă ceva.

Era ora nouă, apoi nouă şi jumătate, apoi zece; Lacey şi fetiţa, Amy, nu se întorseseră de pe unde plecaseră. Până la urmă, sora Claire se hotărâse să spună povestea: că Lacey lipsise de la liturghie şi că plecaseră amândouă după scurtă vreme, fetiţa cu rucsacul în spate; Claire le auzise ieşind, apoi le urmărise pe fereastră în timp ce treceau pe poarta din spate către parc.

Lacey punea ceva la cale. Arnette ar fi trebuit să ştie.

Povestea fetiţei nu se prea lega; chiar dacă nu ştiuse precis, atunci cu siguranţă simţise un sâmbure de îndoială care crescuse peste noapte, devenind certitudinea că ceva nu era în ordine. Ca şi domnişoara Clavel în cărţile cu Madeline, sora Arnette *ştia.*

Şi acum, exact ca în poveste: una dintre fetiţe lipsea.

Niciuna dintre celelalte surori nu cunoştea adevărul despre Lacey. Nici măcar Arnette nu aflase întreaga istorie înainte ca biroul stareţei superioare a ordinului să trimită raportul psihiatric. Arnette îşi aducea aminte că auzise ceva despre asta la ştiri, cu mulţi ani în urmă, dar nu aşa se întâmpla mereu pe undeva, mai ales în Africa? Acele ţărişoare înfiorătoare unde viaţa nu părea să însemne nimic, unde voinţa Lui era cea mai stranie şi mai imposibil de cunoscut dintre toate? Îţi frângea inima, te îngrozea, dar mintea nu putea absorbi prea mult, atâtea poveşti de felul ăsta, iar Arnette dăduse totul uitării; iar acum, iat-o pe Lacey în grija ei, fără ca nimeni altcineva să ştie

adevărul; Lacey, care, trebuia să recunoască, era o soră model în aproape toate privinţele, chiar dacă puţin cam retrasă, poate puţin prea înclinată spre mistică în rugăciunile ei. Lacey spunea, şi fără îndoială o şi credea, că tatăl, mama şi surorile ei erau încă în Sierra Leone, mergând la baluri în palate şi călărindu-şi caii de polo; din ziua când fusese găsită ascunsă pe un câmp de trupele de menţinere a păcii ale O.N.U., care o duseseră la călugăriţe, Lacey nu spusese niciodată altceva. Era un semn de îndurare, desigur; era îndurarea lui Dumnezeu, apărând-o pe Lacey de amintirea a ceea ce se întâmplase. Pentru că după ce soldaţii îi omorâseră familia, nu plecaseră pur şi simplu; stătuseră cu Lacey pe câmp ore în şir, iar fetiţa pe care o lăsaseră să moară ar fi putut foarte bine să *fie* moartă, dacă Dumnezeu n-ar fi apărat-o, ştergându-i din minte aceste evenimente. Faptul că El preferase să n-o ia în clipa aceea era pur şi simplu o expresie a voinţei Sale şi nu se punea problema ca Arnette. să-l pună la îndoială. Această cunoaştere, ca şi îngrijorarea care venea odată cu ea, era o povară pe care Arnette trebuia s-o poarte în tăcere.

Acum însă apăruse fetiţa. Această Amy. Politicoasă din cale-afară, tăcută ca o stafie, dar nu era ceva destul de în neregulă cu întreaga situaţie? Ceva complet de necrezut? Acum, că se gândea mai bine, explicaţia lui Lacey n-avea absolut niciun sens. Era prietenă cu mama ei? Imposibil. În afară de liturghia zilnică, Lacey abia dacă punea piciorul afară din casă; Arnette nu-şi explica unde ar fi putut intra în contact cu o asemenea femeie, ca să nu mai vorbim de o femeie care să i-o încredinţeze pe fiica ei. Pentru că nu exista nicio explicaţie; povestea era o minciună. Iar acum plecaseră amândouă.

Stând în bucătărie, la ora zece şi jumătate, sora Arnette ştia ce avea de făcut.

Dar ce să spună? De unde să înceapă? Cu Amy? Niciuna dintre celelalte surori nu părea să ştie ceva. Fetiţa sosise atunci când Lacey rămăsese singură în casă, aşa cum se întâmpla destul de des; Arnette încercase de multe ori s-o

convingă să iasă, în zilele de la Depozit şi în mici drumuri la magazin sau prin alte locuri, dar întotdeauna Lacey refuza, iar chipul ei radia în asemenea ocazii un fel de absenţă jovială care te făcea să abandonezi instantaneu întrebarea. *Nu, mulţumesc, soră. Poate într-o altă zi.* Trei, patru ani de asemenea întrebări, acum fetiţa apăruse brusc de nicăieri, iar Lacey pretindea că o cunoaşte. Aşa că, dacă ar fi chemat poliţia, povestea ar fi trebuit să înceapă de acolo, după cum înţelegea ea, de la Lacey şi de la întâmplarea de pe câmp.

Arnette ridică telefonul.

— Soră?

Se întoarse: sora Claire. Claire, care tocmai intrase în bucătărie, încă în trening, când ar fi trebuit să se schimbe până acum în hainele de toată ziua; Claire, care vânduse proprietăţi imobiliare, care fusese nu numai căsătorită, dar şi *divorţată;* care păstra încă în dulap o pereche de pantofi cu tocuri înalte şi o rochie scurtă, neagră. Dar asta era o problemă complet diferită, nu cea la care se gândea acum.

— Soră, vorbi Claire, cu îngrijorare în glas, e o maşină pe alee.

Arnette puse telefonul în furcă.

— Cine-i?

Claire şovăi.

— Arată… ca poliţia.

Arnette ajunse la uşa din faţă chiar când suna soneria. Trase deoparte perdeaua de la fereastra laterală ca să se uite. Doi bărbaţi, unul de vreo douăzeci şi ceva de ani, celălalt mai în vârstă, dar pe care l-ar fi socotit încă tânăr, amândoi arătând ca nişte directori de firmă de pompe funebre, în costume şi cravate închise la culoare… Poliţia, dar nu tocmai. Ceva serios, oficial. Stăteau în soare, la picioarele scărilor, departe de uşă. Cel mai în vârstă o văzu şi zâmbi cu un aer prietenos, dar nu spuse nimic. Avea o înfăţişare plăcută, dar care nu se remarca prin nimic, cu un fizic îngrijit şi chip simpatic, bine făcut. Un pic de cenuşiu îi umbrea tâmplele, care luceau slab în soare din cauza transpiraţiei.

— Să deschidem? întrebă Claire din spatele ei.

Sora Louise auzise soneria şi coborâse şi ea la parter.

Arnette trase adânc aer în piept, ca să se calmeze.

— Sigur că da, surorilor.

Deschise uşa, dar lăsă paravanul închis şi cu zăvorul pus. Cei doi bărbaţi făcură un pas înainte.

— Cu ce vă pot ajuta, domnilor?

Cel mai în vârstă duse mâna la buzunarul de la piept şi scoase un mic portofel. Îl deschise şi, într-o strălucire, călugăriţa zări iniţialele: FBI.

— Doamnă, sunt agentul special Wolgast. El este agentul special Doyle.

La fel de repede, portofelul dispăru, pus la loc în interiorul hainei de la costum. Sora văzu o zgârietură pe bărbia bărbatului; se tăiase la bărbierit.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez aşa, sâmbăta dimineaţa…

— E vorba despre Amy, zise Arnette.

Nu-şi putea explica; îi ieşise pur şi simplu pe gură, ca şi cum el o forţase cumva să facă asta. Când bărbatul nu răspunse, ea continuă:

— Asta e, nu-i aşa? E vorba despre Amy.

Agentul mai vârstnic – numele lui îi zburase deja din minte – aruncă o privire dincolo de Arnette, către sora Louise, trimiţându-i un surâs scurt, liniştitor, înainte de a se uita din nou la Arnette.

— Da, doamnă. Aşa este. E vorba despre Amy. Ar fi vreo problemă dacă am intra? Ca să vă punem câteva întrebări dumneavoastră şi celorlalte doamne?

Aşa ajunseră să stea în camera de zi a Mănăstirii Surorilor Milei: doi bărbaţi masivi în costume închise, emanând un miros de transpiraţie masculină. Prezenţa lor impunătoare părea să transforme încăperea, s-o facă mai mică. În afară de câte un meşter care venea uneori să repare ceva sau de câte o vizită a părintelui Fagan de la parohie, niciun alt bărbat nu intra vreodată în casă.

— Îmi pare rău, domnilor agenţi, spuse Arnette, mi-aţi putea spune încă o dată cum vă cheamă?

— Sigur că da.

Din nou zâmbetul acela: încrezător, agreabil. Până acum, cel tânăr nu scosese nici măcar un cuvinţel.

— Eu sunt agentul Wolgast, el este agentul Doyle.

Se uită în jur.

— Aşadar, Amy este aici?

Sora Claire interveni.

— De ce-o vreţi?

— Mă tem că nu vă pot spune totul, doamnelor. Dar ar trebui să ştiţi, pentru propria dumneavoastră siguranţă, că Amy este martor federal. Am venit să o punem sub protecţie.

Protecţie federală! Lui Arnette i se strânse inima de frică. Era mai rău decât crezuse. Protecţie federală! La fel ca la televizor, în acele seriale poliţiste la care nu voia să se uite, dar o făcea uneori, pentru că aşa voiau celelalte surori.

— Ce-a făcut Lacey?

Agentul înălţă din sprâncene cu interes.

— Lacey?

Încerca să pretindă că ştie, să-i dea ocazia călugăriţei să vorbească, pentru a putea scoate informaţii de la ea; Arnette îşi dădea limpede seama de asta. Dar desigur că exact asta făcuse; le dăduse numele lui Lacey. Nimeni nu rostise niciun cuvânt despre Lacey în afară de Arnette. În spatele ei, simţea tăcerea celorlalte surori apăsând asupra sa.

— Sora Lacey, explică ea. Ne-a spus că mama lui Amy e o prietenă de-ale sale.

— Înţeleg.

Aruncă o privire către celălalt agent.

— Păi, poate ar fi mai bine să vorbim şi cu ea.

— Suntem în vreun pericol? întrebă sora Louise.

Sora Arnette se întoarse spre ea cu o privire încruntată, menită să o facă să tacă.

— Soră, ştiu că ai intenţii bune. Dar lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, te rog.

— N-aş spune pericol, nu tocmai, explică agentul. Dar cred că ar fi mai bine dacă am putea vorbi cu ea. E în casă

acum?

— Nu.

Era sora Claire.

Stătea în picioare, cu un aer sfidător, cu braţele încrucişate la piept.

— Au plecat. Acum cel puţin o oră.

— Ştiţi unde s-au dus?

Pentru o clipă, nimeni nu scoase nicio vorbă. Apoi, undeva în casă, sună telefonul.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnilor, zise Arnette.

Se retrase în bucătărie. Inima îi bătea năvalnic. Era recunoscătoare pentru întrerupere, pentru că-i dădea ocazia să se gândească. Dar când răspunse la telefon, vocea de la capătul celălalt nu era una cunoscută.

— Sunteţi mănăstirea? Ştiu că v-am văzut acolo, doamnelor. O să trebuiască să mă iertaţi că vă sun aşa.

— Cine e?

— Scuzaţi-mă…

Vorbea în grabă, pe un ton distras parcă de ceva.

— Mă cheamă Joe Murphy. Sunt şeful pazei la grădina zoologică din Memphis.

Pe fundal se auzea un soi de zarvă. Pentru o clipă, omul vorbi cu altcineva: *Deschide doar poarta,* vorbi el. *Fă-o, acum.*

Apoi se întoarse la telefon.

— Ştiţi ceva despre o călugăriţă care s-ar putea să fie aici cu o fetiţă? O doamnă negresă, îmbrăcată aşa cum vă îmbrăcaţi dumneavoastră toate.

O senzaţie de imponderabilitate zumzăitoare, ca un roi de albine, o inundă pe sora Arnette. Într-o dimineaţă cât se poate de plăcută se întâmplase ceva, ceva înfiorător. Pe uşa de la bucătărie agenţii păşiră în încăpere, urmaţi de sora Claire şi de sora Louise. Toată lumea o fixa cu privirea.

— Da, da, o cunosc.

Arnette încerca să păstreze un ton coborât, dar ştia că n-are niciun rost.

— Ce e? Ce se petrece?

Pentru o clipă, linia se auzi înăbuşit; bărbatul de la grădina zoologică pusese mâna pe receptor. Când ridică mâna, Arnette auzi ţipete, copii care plângeau şi, dincolo de acestea, altceva: zgomote de animale. Maimuţe, lei, elefanţi şi păsări, cârâind şi urlând. Arnette avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama că nu auzea aceste sunete doar la telefon; veneau şi pe fereastra deschisă, plutind limpede peste parc, până în bucătărie.

— Ce se-ntâmplă? insistă ea.

— Mai bine-aţi veni aici, soră, zise bărbatul. E cea mai afurisită chestie pe care-am văzut-o vreodată.

Lacey, cu răsuflarea tăiată şi alergând, udă până la piele, o purta pe Amy în braţe, ţinând-o la piept; picioarele fetiţei o cuprindeau strâns în jurul taliei. Amândouă erau pierdute prin grădina zoologică, în labirintul său de alei. Amy plângea, suspinând cu faţa îngropată în bluza lui Lacey – *ce sunt, ce sunt* –, iar alţi oameni fugeau şi ei. Totul începuse cu urşii, ale căror mişcări deveniseră din ce în ce mai violente, până când Lacey o trăsese pe Amy de lângă geam, apoi, în spatele lor, cu leii de mare, care începuseră să se arunce în apă şi din apă pe uscat cu furie turbată; şi, în timp ce se întorseseră şi o luaseră la fugă înapoi către centrul grădinii zoologice, cu animalele de stepă, gazelele, zebrele, okapii şi girafele, care porniseră la trap în cercuri frenetice, alergând şi aruncându-se asupra gardurilor. Amy provoca asta, Lacey ştia – era ceva legat de Amy. Orice se întâmplase cu urşii polari se întâmpla acum cu toate, nu numai cu animalele, dar şi cu oamenii, un inel al haosului întinzându-se asupra întregii grădini zoologice. Trecură pe lângă elefanţi şi de îndată le simţi mărimea şi forţa; izbeau pământul cu picioarele lor imense şi ridicau trompele să trâmbiţeze în căldura Memphisului. Un rinocer atacă gardul, cu un zgomot asurzitor ca al unui accident de maşină, şi începu să-l împingă, încercând să-l doboare cu cornul gros. Aerul fu inundat dintr-odată de aceste sunete, imense, teribile şi pline de durere, iar oamenii se împrăştiau ca potârnichile,

strigându-şi copiii, împingând, îmbrâncind şi trăgând. Mulţimea făcea cărare în faţa lui Lacey în timp ce alerga.

— Ea e! răsună o voce, iar vorbele o ajunseră din urmă pe Lacey, o loviră ca o săgeată.

Lacey se răsuci şi-l zări pe omul cu aparatul de fotografiat îndreptând degetul lung direct spre ea. Stătea lângă un paznic în haină galben pastelat.

— Ăla-i copilul!

Încă strângând-o pe Amy, Lacey se întoarse şi fugi pe lângă cuştile cu maimuţe urlătoare, pe lângă un lac unde lebedele gâgâiau şi-şi fluturau aripile uriaşe, inutile, pe lângă cuşti înalte răbufnind de ţipetele păsărilor din junglă. Mulţimile îngrozite se revărsau afară pe lângă clădirea reptilelor. Un grup de copii de şcoală în tricouri roşii identice, cuprinşi de panică, îi tăiară calea lui Lacey şi ea le dădu ocol, gata să cadă, dar reuşind cumva să rămână în picioare. Terenul din faţă era presărat cu rămăşiţele fugii, broşuri, mici piese de îmbrăcăminte şi îngheţată topită, lipită de hârtie. Un grup de bărbaţi trecu în fugă pe lângă ele, răsuflând cu greutate; unul dintre ei purta o puşcă. De undeva, se auzi o voce, cu un calm de robot:

— Grădina zoologică este acum închisă. Vă rugăm îndreptaţi-vă urgent către cea mai apropiată ieşire. Grădina este acum închisă…

Lacey mergea în cercuri acum, căutând o cale de ieşire şi negăsind niciuna. Leii răgeau, babuinii, suricatele, maimuţele pe care le ascultase de la fereastra dormitorului în nopţile de vară urlau. Sunetele veneau de pretutindeni, îi umpleau mintea ca un cor, ricoşând ca bubuitul unui foc de armă, ca focul de armă de pe câmp, ca glasul mamei ţipând din pragul uşii: *Fugi, fugi cât te ţin picioarele.*

Se opri. Şi atunci simţi. *Îl* simţi. Umbra. Omul care nu era acolo, dar în acelaşi timp era. Venea după Amy, Lacey ştia acum. Asta-i spuneau animalele. Omul întunecat avea s-o ia pe Amy pe câmpul unde erau crengile, cele pe care Lacey le privise ore întregi în timp ce stătea întinsă şi se uita la cer cum pălea încet din noapte până dimineaţă,

auzind sunetele născute din ceea ce i se întâmpla şi ţipetele care-i ieşeau din gură; dar îşi alungase mintea departe de trup, tot mai sus printre ramuri, către cer, unde era Dumnezeu, iar fetiţa de pe câmp era altcineva, o persoană necunoscută, iar lumea era învăluită într-o lumină caldă, care avea s-o apere veşnic.

Simţea gustul înţepător al sării în gură, dar nu era doar apa din bazin. Plângea acum, privind aleea prin perdeaua licăritoare a lacrimilor, ţinând-o pe Amy cu îndârjire în timp ce fugea. Apoi o zări: taraba cu gustări. Apăru în faţa ei ca o baliză, taraba cu umbrela cea mare, de unde cumpărase alunele şi, dincolo de ea, deschisă ca o gură, poarta largă a ieşirii. Paznicii în hainele lor galbene lătrau în staţiile de radio portabile şi îndemnau cu frenezie lumea să treacă. Lacey inspiră adânc şi se amestecă în mulţime, ţinând-o pe Amy la piept.

Era doar la câţiva metri de ieşire când o mână o apucă de braţ. Se întoarse brusc: unul dintre paznici. Cu mâna liberă făcu semn altcuiva peste capul ei, strângând-o şi mai tare.

Lacey! Lacey!

— Doamnă, vă rog, veniţi cu mine…

Nu aşteptă. Cu o smucitură, se împinse înainte cu toată puterea care-i mai rămăsese, simţi mulţimea cedând. În spatele ei, auzi mormăielile şi oamenii care ţipau în cădere, în timp ce ea fugea, iar paznicul îi striga să se oprească; dar trecuseră deja de poartă, Lacey îşi tăiase drum pe alee până în parcare şi ţiuitul sirenelor se apropia. Asuda şi respira cu greutate, conştientă că putea să cadă în orice moment. Nu ştia unde se duce, dar nu conta. *Fugi,* gândea ea, *fugi! Fugiţi cât vă ţin picioarele, copii! Fugi cu Amy, fugi!*

Apoi, din spatele ei, undeva în grădina zoologică, auzi un foc de armă. Zgomotul reteză aerul, încremenind-o pe loc. În tăcerea neaşteptată care urmă, o dubă trase lângă ea, derapând la frânare în faţa lor. Amy rămăsese inertă la pieptul femeii. Era duba lor, văzu Lacey, cea pe care-o foloseau surorile, duba mare, albastră, cu care se duceau

la Depozit şi făceau comisioane. Sora Claire conducea, îmbrăcată încă în trening. Un al doilea vehicul, o berlină neagră, se opri în spatele lor, în timp ce sora Arnette se repezi să coboare de pe scaunul pasagerilor. Peste tot acum se revărsa mulţimea şi maşinile se năpusteau afară din parcare.

— Lacey, ce Dumnezeu…

Doi bărbaţi ieşiră din al doilea vehicul. Bezna se revărsa din ei. Lui Lacey i se strânse inima, glasul i se opri în gât ca un dop. Nu trebuia să se uite ca să ştie ce erau. *Prea târziu! Totul e pierdut!*

— Nu!

Se dădea înapoi.

— Nu!

Arnette o apucă de braţ.

— Soră, stăpâneşte-te!

Oamenii trăgeau de ea. Nişte mâini încercau să elibereze copilul. Cu fiecare strop de putere, Lacey rezista, strângând fetiţa la piept.

— Nu-i lăsa! striga ea. Ajutaţi-mă!

— Soră Lacey, oamenii aceştia sunt de la FBI! Te rog, fă cum îţi cer ei!

Era Arnette, la urma urmei; sora Arnette i-o lua pe Amy. Aşa cum fusese pe câmp, când Lacey dăduse din picioare, se luptase şi ţipase.

— Amy, Amy!

Se cutremură apoi, cu un suspin adânc, şi ultima rămăşiţă de putere îi părăsi brusc trupul; în jurul ei se făcu loc în timp ce simţea cum o pierde pe Amy. Auzi glasul firav al fetiţei strigând-o: *Lacey, Lacey, Lacey!* apoi pocnetul înăbuşit al portierelor când Amy fu închisă înăuntru. Auzi un zgomot de motor, roţile învârtindu-se, o maşină demarând în viteză. Îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Nu mă luaţi, nu mă luaţi! suspina ea. Nu mă luaţi, nu mă luaţi, nu mă luaţi…

Claire ajunse lângă ea. Puse un braţ în jurul umerilor lui Lacey, care tremurau cu violenţă.

— Soră, nu-i nimic, vorbi ea, şi Lacey îşi dădu seama că

plângea şi ea. Totul e bine. Eşti la adăpost acum.

Dar nu era; *ea* nu era. Nimeni nu era la adăpost, nici Lacey, nici Claire, nici Arnette, nici femeia cu bebeluşul, nici paznicul în haina lui galbenă. Lacey aflase asta. Cum putea Claire să spună că totul e bine? Pentru că nu era bine. Asta-i spuseseră vocile în toţi aceşti ani, din noaptea aceea pe câmp, pe când era mică.

Lacey Antoinette Kudoto. Ascultă. Uită-te.

Cu ochii minţii, văzu în sfârşit totul: armatele năvălitoare şi flăcările bătăliei; mormintele, gropile şi ţipetele de agonie a o sută de milioane de suflete; bezna tot mai cuprinzătoare, ca o aripă neagră întinzându-se peste pământ; ultimele, amarele ore de cruzime şi suferinţă, şi ultimele fugi îngrozitoare; marea stăpânire a morţii asupra tuturor şi, în cele din urmă, oraşele goale, amuţite de tăcerea a o sută de ani. Deja aceste lucruri începeau să se petreacă. Lacey plânse necontenit. Pentru că, stând pe o bordură din Memphis, Tennessee, o văzu şi pe Amy; Amy a ei, pe care Lacey nu putea s-o salveze, aşa cum nu putea să se salveze pe ea însăşi. Amy, domolită de vreme şi fără nume, rătăcind prin lumea uitată, lipsită de lumină, pe vecie, singură şi fără glas, în afară de a repeta mereu:

Ce sunt, ce sunt, ce sunt.

7

Carter se afla într-un loc rece; acesta era primul lucru pe care-l putea spune. Mai întâi îl dăduseră jos din avion – Carter nu mai fusese niciodată în viaţa lui într-un avion şi i-ar fi plăcut să stea pe un scaun la fereastră, dar îl înghesuiseră în spate cu toate rucsacurile, cu încheietura stângă legată cu cătuşa de o ţeavă şi cu doi soldaţi care să-l păzească –, iar când păşi pe scara care ducea jos pe pistă, frigul îi izbi plămânii ca o palmă. Lui Carter îi mai fusese frig şi înainte, nu puteai să dormi sub o autostradă din Houston în ianuarie şi să nu ştii ce înseamnă frigul, dar frigul de aici era altfel, atât de uscat încât îşi simţea buzele zbârcindu-se. I se înfundaseră şi urechile. Era târziu, cine ştia exact cât de târziu, dar aeroportul arăta luminat ca o curte de închisoare; din capul scărilor, Carter numără douăsprezece avioane, mari şi groase, cu uşi uriaşe lăsate deschise în spate, ca pijamalele unui copil, şi motostivuitoare mergând de colo până colo pe pistă, încărcând baloturi învelite în pânză de camuflaj. Se întrebă dacă nu cumva aveau să facă un soi de soldat din el, dacă pentru asta îşi dăduse viaţa la schimb.

Wolgast, reţinuse acest nume. Carter nu mai avusese încredere în nimeni de foarte, foarte multă vreme. Dar era ceva la Wolgast care-l făcea să creadă că omul cunoştea locul în care se afla.

Carter avea lanţuri la mâini şi la picioare, de aceea coborî scara cu prudenţă, având un soldat în faţă şi unul în spate. Niciunul nu-i adresase vreun cuvânt, ba nu-şi vorbiseră nici măcar unul altuia, din câte-şi dăduse Carter seama. Purta un hanorac peste salopetă, dar era descheiat din cauza lanţurilor, iar vântul pătrundea cu uşurinţă până la piele. Îl conduseră pe terenul de aterizare către un hangar puternic luminat, unde staţiona o dubă. Uşa se deschise la apropierea lor.

Primul soldat îl înghionti cu puşca.

— Urcă.

Carter făcu ce-i spusese, apoi auzi un huruit slab de motor şi uşa se închise în urma lui. Măcar scaunele erau comode, nu ca bancheta tare din avion. Singura lumină venea de la un bec mic din tavan. Auzi două bufnituri în uşă şi duba porni.

Moţăise în avion şi nu era destul de obosit ca să mai doarmă. Fără ferestre, fără nicio cale de a-şi da seama cât e ceasul, n-avea însă niciun indiciu privind distanţa sau direcţia. Dar stătuse nemişcat luni întregi din viaţa lui; câteva ore în plus nu însemnau ceva imposibil. Îşi lăsă mintea să se golească pentru o vreme. Timpul trecea, apoi simţi duba încetinind. Din partea cealaltă a peretelui care-l izola de compartimentul şoferului se auzea un sunet de voci înăbuşit, dar Carter nu ştia despre ce era vorba. Duba se smuci înainte şi apoi se opri.

Uşa se deschise, dezvăluind doi soldaţi tropăind din picioare de frig, băieţi albi care purtau hanorace albe peste uniformă. În spatele soldaţilor, oaza viu luminată a unui McDonald’s pâlpâia în penumbră. Carter auzi goana traficului şi-şi închipui că se aflau undeva pe lângă o autostradă. Deşi era încă întuneric, ceva pe cer sugera că venise dimineaţa. Îi înţepeniseră picioarele şi mâinile de la atâta stat.

— Ţine, vorbi unul dintre gardieni şi-i aruncă o pungă.

Observă apoi că celălalt gardian înghiţea ultima îmbucătură dintr-un sendviş.

— Masa de dimineaţă.

Carter deschise punga, care conţinea un McMuffin cu ou, o crochetă de cartofi înfăşurată în hârtie şi un pahar de plastic cu suc. I se uscase gâtul de tot din cauza frigului, şi-şi dorea să fi fost mai mult suc sau măcar apă să bea. Îl goli repede. Era atât de dulce, încât simţi furnicături la dinţi.

— Mulţumesc.

Soldatul căscă şi duse mâna la gură. Carter se întrebă de ce erau atât de amabili. Nu semănau deloc cu Pincher şi cu ceilalţi. Aveau pistoale, dar nu se purtau ca şi cum asta ar fi însemnat ceva.

— Mai avem vreo două ore, spuse soldatul când Carter termină de mâncat. Ai nevoie de o pauză de pipi?

Carter nu mai fusese la toaletă din avion, dar era atât de deshidratat, încât nu-şi închipuia că adunase destul ca să se ducă. Fusese întotdeauna aşa, putea să se abţină ore-n şir. Dar se gândi la McDonald's, la oamenii dinăuntru, la mirosul de mâncare şi la luminile strălucitoare, şi ştiu că voia să le vadă.

— Aşa cred.

Soldatul urcă în dubă, cu ghetele grele răsunând pe podeaua de metal. Ghemuindu-se în spaţiul îngust, scoase o cheie lucioasă dintr-un săculeţ de la centură şi descuie cătuşele. Anthony îi văzu faţa de aproape. Avea părul roşu şi nu mai mult de douăzeci de ani sau pe-acolo.

— Fără chestii dubioase, ai înţeles? îl avertiză el pe Anthony. N-ar trebui să facem asta, de fapt.

— Am înţeles, domnule.

— Hai, încheie-te la fermoar. E frig ca naiba afară!

Îl duseră prin parcare, câte unul de-o parte şi de alta, dar fără să-l atingă. Carter nu-şi aducea aminte de când nu se mai dusese indiferent unde fără mâna cuiva pe el. Cele mai multe maşini din parcare aveau numere de Colorado. Aerul mirosea a curat, ca detergentul Pine-Sol, şi se simţea prezenţa apăsătoare a munţilor în jur. Era şi zăpadă pe jos, adunată în grămezi înalte pe laturile parcării şi acoperită cu gheaţă. Mai văzuse zăpadă doar o dată sau de două ori în viaţă.

Soldaţii ciocăniră la uşa băii şi, când nu răspunse nimeni, îl lăsară pe Carter să intre. Unul veni înăuntru în timp ce celălalt păzea uşa. Erau două pisoare, şi Carter alese unul. Soldatul care intrase cu el se duse la celălalt.

— Mâinile la vedere, zise soldatul, apoi izbucni în râs. Glumeam.

Carter termină şi se duse la chiuvetă să se spele. Restaurantul McDonald's pe care şi-l aducea aminte de la Houston era destul de murdar, în special la toalete. Când trăia pe străzi, avea obiceiul să-l folosească pe cel din Montrose ca să se spele din când în când, până ce se

prinsese şeful şi-l alungase. Dar ăsta era frumos şi curat, cu săpun cu miros de flori şi o mică plantă în ghiveci lângă chiuvetă. Se spălă pe mâini, fără să se grăbească, lăsând apa caldă să-i curgă pe piele.

— Au flori la McDonald’s acum?

Soldatul îi aruncă o privire nedumerită, apoi izbucni iar în râs.

— Cât timp ai stat închis?

Carter nu înţelegea ce era atât de amuzant.

— Cea mai mare parte a vieţii, răspunse.

Când ieşiră din baie, primul soldat stătea la rând, aşa că toţi trei aşteptară împreună. Niciunul nu-l atinse măcar. Carter îşi roti încet privirea prin încăpere: doi bărbaţi singuri, o familie sau două, o femeie cu un băiat adolescent care juca un joc video portabil. Cu toţii erau albi.

Ajunseră la casă şi soldatul comandă cafea.

— Mai ai nevoie de ceva? îl întrebă pe Carter.

Carter se gândi o clipă.

— Au ceai rece aici?

— Aveţi ceai rece? o întrebă soldatul pe fata din spatele casei de marcat.

Fata ridică din umeri. Mesteca gumă cu zgomot.

— Ceai fierbinte.

Soldatul se uită la Carter, care clătină din cap.

— Doar cafeaua.

Soldaţii se numeau Paulson şi Davis. Se prezentară când ajunseră înapoi la dubă. Unul era din Connecticut, celălalt din New Mexico, deşi Carter îi încurca, şi nu-şi închipuia că are prea mare importanţă, din moment ce nu fusese niciodată în niciunul dintre acele locuri. Davis era roşcovanul. Restul drumului, lăsară deschisă ferestruica dintre cele două compartimente ale dubei; renunţară şi la cătuşe. Erau în Colorado, aşa cum bănuia, dar de câte ori ajungeau la un indicator de pe şosea, soldaţii îl puneau să-şi acopere ochii, râzând ca şi cum ar fi fost o glumă grozavă.

După o vreme, ieşiră de pe autostradă şi intrară pe o şosea rurală care şerpuia în curbe strânse către munţi.

Carter vedea prin parbriz puţin din lumea care trecea pe lângă ei. Zăpada era îngrămădită abrupt pe marginile drumului. Din câte vedea Carter, nu era niciun oraş; numai foarte rar se apropia de ei câte o maşină din direcţia opusă, o explozie de lumină urmată de plescăitul zăpezii topite când trecea de ei. Nu mai fusese niciodată într-un loc ca ăsta, cu atât de puţini oameni. Ceasul de bord arăta că era trecut cu puţin de şase dimineaţa.

— E frig aici sus, observă Carter.

Paulson conducea; celălalt, Davis, citea o carte de benzi desenate.

— Aici ai dreptate, răspunse Paulson. Mai rece decât proteza de spate a lui Beth Pope.

— Cine-i Beth Pope?

Paulson ridică din umeri, privind pe deasupra volanului.

— O fată pe care am cunoscut-o în liceu. Avea – cum se numeşte? – scolioză.

Carter nu ştia nici el ce era. Dacă treaba pe care-o avea Wolgast pentru el însemna să lucreze cu cei doi, era bucuros s-o facă.

— E Aquaman? îl întrebă Carter pe Davis.

Davis îi dădu dintr-un teanc două reviste cu benzi desenate, una cu episoade din Liga Răzbunării şi alta cu X-Men. Era prea întuneric ca să citească literele, dar lui Carter îi plăcea să se uite la poze, care spuneau oricum povestea. Wolverine era un ticălos dat naibii; lui Carter îi plăcuse întotdeauna, deşi îi păruse şi rău pentru el. Nu putea să fie amuzant să ai tot metalul ăla în oase. Şi mereu câte cineva la care ţinea murea din cauze naturale sau era ucis.

După încă vreo oră, Paulson trase duba pe dreapta.

— Îmi pare rău, amice, îi spuse lui Carter. Trebuie să te legăm la loc.

— Nu-i nimic, răspunse Carter. Sunt recunoscător pentru timpul pe care mi l-aţi oferit.

Davis coborî din scaunul pentru pasageri şi ocoli maşina până în spate. Uşa se deschise cu o răbufnire de aer rece. Davis îi puse lui Carter la loc cătuşele şi băgă cheia în

buzunar.

— Stai comod?

Carter dădu din cap.

— Cât mai avem?

— Nu prea mult.

Merseră mai departe. Carter îşi dădu seama că urcau. Nu vedea cerul, dar bănuia că se va face lumină în curând. În momentul în care începeniră ca să traverseze un pod lung, vântul lovi duba cu putere.

Ajunseră de partea cealaltă, când Paulson îl privi în ochi prin oglinda retrovizoare.

— Ştii, nu semeni cu ceilalţi, zise el. Oricum, ce-ai făcut? Dacă nu te deranjează că întreb…

— Care ceilalţi?

— Ştii tu. Ceilalţi tipi ca tine. Condamnaţi.

Întoarse capul către Davis.

— Ţi-l aduci aminte pe tipul ăla, Babcock?

Clătină capul şi râse.

— Dumnezeule mare, ce smintit!

Se uită iar la Carter.

— Individul ăla nu era ca tine. Îmi dau seama că tu eşti altfel.

— Nu sunt nebun, răspunse Carter. Judecătorul a zis că nu sunt.

— Dar ai făcut ceva, nu-i aşa? Altfel n-ai fi acum aici.

Carter se întrebă dacă mărturisirile fac parte din târg.

— Au zis c-am omorât o doamnă. Dar n-am vrut.

— Cine era? Nevasta, iubita, ceva de genul ăsta?

Paulson rânjea încă la el în oglindă, cu ochii sclipind interesaţi.

— Nu.

Carter înghiţi în sec.

— Tundeam iarba pe pajiştea doamnei.

Paulson râse şi se uită din nou la Davis.

— Ia ascultă. Tundea pajiştea doamnei…

Îl privi iarăşi pe Carter în oglindă.

— Un tip mărunţel ca tine, cum ai făcut-o?

Carter nu ştia ce să spună. Avea o senzaţie neplăcută că

poate fuseseră drăguţi cu el doar ca să-l zăpăcească de cap.

— Hai, Anthony! Ţi-am luat un McMuffin? Te-am dus la baie? Poţi să ne spui.

— La dracu'! se răsti Davis la Paulson. Tacă-ţi gura! Aproape că am ajuns, ce rost are?

— Rostul e, replică Paulson şi trase aer în piept, că vreau să ştiu ce-a *făcut.* Toţi au făcut *ceva.* Hai, Anthony, care-i povestea ta? Ai violat-o înainte s-o omori? Asta a fost?

Carter simţi că-i ia foc faţa de ruşine.

— N-aş fi făcut niciodată aşa ceva, reuşi să rostească.

Davis se întoarse spre Carter.

— Nu-l asculta pe dobitocul ăsta. Nu trebuie să spui nimic.

— Ei, hai, tipu-i *retardat.* Nu-ţi dai seama?

Paulson îl privi cu încordare pe Carter prin oglindă.

— Pariez că asta s-a-ntâmplat, nu-i aşa? Pariez că ai regulat-o pe doamna cea drăguţă şi albă a cărei pajişte o tundeai, nu-i aşa, Anthony?

Carter simţi că aerul i se opreşte în gât.

— Nu… mai zic… nimic.

— Ştii ce-o să-ţi facă? întrebă Paulson. Credeai că n-a fost decât o plimbare pe gratis?

— La naiba! Tacă-ţi fleanca! insistă Davis. Richards o să ne învineţească fundurile amândurora pentru asta.

— Mda, dracu' să-l ia şi pe el! mormăi Paulson.

— Omul ăla… a zis că am o slujbă, vorbi Anthony cu efort. Zicea că e important. Zicea că… sunt special.

— Special!

Paulson chicoti la auzul cuvântului.

— Aşa-i, eşti special.

Maşina merse mai departe. Carter se uita la podeaua dubei, ameţit şi cuprins de greaţă. Îşi dorea să nu fi mâncat niciodată acel McMuffin. Începu să plângă. Nici nu ştia când făcuse asta ultima oară. Nimeni nu spusese niciodată nimic despre violarea femeii, nu din câte îşi amintea el. Îl întrebaseră despre fetiţă, dar el răspunsese

întotdeauna că nu, ceea ce era adevărul lui Dumnezeu, jura. Mititica nu avea mai mult de cinci ani. Nu încercase decât să-i arate o broască pe care-o găsise în iarbă. Se gândise că i-ar fi plăcut să vadă aşa ceva, ceva micuţ ca şi ea. Asta era tot ce avusese intenţia să facă, ceva amabil. Nimeni nu făcuse asemenea lucruri pentru el când era copil. *Hai, drăguţo, am ceva să-ţi arăt. Doar ceva mititel, ca tine.*

Măcar ştiuse ce era Terrell, ce urma să i se întâmple acolo. Nimeni nu zisese nimic despre violul doamnei Wood. În ziua aceea din curte, înnebunise de-a dreptul de furie din cauza lui, ţipând şi lovindu-l, strigând la fetiţă să fugă, şi nu era vina lui că ea căzuse în piscină, el nu încercase decât s-o facă să se calmeze, să-i spună că nu se întâmplase nimic, c-o să plece şi n-o să mai întoarcă niciodată, dacă aşa voia ea. N-avusese nimic împotrivă, nici cu restul, dacă se gândea mai bine. Apoi însă apăruse Wolgast şi-i explicase că nu trebuia să ajungă la ac la urma urmei, îndreptând mintea lui Carter în altă direcţie, şi acum uite unde ajunsese. Nimic din toate astea n-avea niciun sens. Îi făcea greaţă şi-l cutremura până-n măduva oaselor.

Înălţă capul şi descoperi că Paulson rânjea la el. Albul ochilor i se lărgi.

— Bau!

Paulson plesni volanul şi izbucni în râs, ca şi cum tocmai ar fi spus cea mai bună glumă din viaţa lui. Apoi trânti ferestruica.

Wolgast şi Doyle erau undeva în sudul Memphisului, croindu-şi drum afară din inelul suburban al oraşului, printr-un labirint de străzi rezidenţiale. Toată treaba mersese prost de la început. Wolgast n-avea nici cea mai mică idee ce naiba se petrecuse la grădina zoologică, tot locul o luase razna, apoi femeia, călugăriţa cea bătrână, Arnette, aproape că o placase pe cealaltă, Lacey, ca să-i ia fetiţa din mâini.

Fetiţa, Amy FNF, nu putea să aibă mai mult de şase ani.

Wolgast fusese gata să renunţe, apoi însă tânăra o lăsase să-i scape, iar cea bătrână i-o întinsese lui Doyle, care o dusese la maşină înainte ca Wolgast să mai strecoare vreo vorbă. După asta, nu mai aveau nimic de făcut decât să iasă de-acolo cât de repede puteau, înainte ca poliţia locală să apară şi să înceapă să pună întrebări. Cine ştie cât de mulţi martori fuseseră; se întâmplase totul prea repede.

Trebuia să abandoneze maşina. Trebuia să-l sune pe Sykes. Trebuia să aibă grijă să iasă cu toţii din Tennessee, toate în ordinea asta, şi trebuia s-o facă *acum.* Amy era culcată pe banchetă, cu spatele la ei, ţinând în braţe iepurele de pluş pe care-l scosese din rucsac. Sfinte Doamne, ce făcuse?! O fetiţă de şase ani!

Într-un cartier mohorât de apartamente şi şiruri de magazine, Wolgast trase la o benzinărie şi opri motorul. Se întoarse spre Doyle. Nu mai vorbiseră între ei de la grădina zoologică.

— Ce naiba ai păţit?

— Brad, ascultă…

— Eşti nebun? Uită-te la ea! E un copil!

— Cumva, s-a întâmplat.

Doyle clătină din cap.

— Era aşa o zăpăceală… Bine, poate că am scrântit-o, recunosc. Dar ce-ar fi trebuit să fac?

Wolgast inspiră adânc, încercând să se calmeze.

— Aşteaptă aici.

Ieşi din maşină şi tastă codul pentru linia securizată a lui Sykes.

— Avem o problemă.

— Aţi luat-o?

— Da, am luat-o. E un *copil.* Ce dracu'!

— Agent, ştiu că eşti furios…

— Poţi să fii al naibii de sigur că sunt furios. Şi am avut cam cincizeci de martori, începând de la călugăriţe. Sunt tentat s-o las la cea mai apropiată secţie de poliţie.

Sykes păstră tăcerea un moment.

— Am nevoie să te concentrezi, agent. Hai să vă scoatem

din stat. Apoi o să vedem ce-o să se întâmple mai departe.

— N-o să se întâmple nimic mai departe. Nu m-am angajat la aşa ceva.

— Aud că eşti supărat. Ai tot dreptul să fii. Unde te afli?

Wolgast trase adânc aer în piept, aducându-şi furia sub control.

— La o benzinărie. În sudul Memphisului.

— A păţit ceva?

— Din punct de vedere fizic, nu.

— Nu face nicio prostie.

— Mă ameninţi?

Dar chiar în timp ce rostea cuvintele, Wolgast îşi dădu seama cu claritate care era situaţia. Momentul pentru a ieşi din front trecuse, la grădina zoologică. Acum erau cu toţii fugari.

— N-am nevoie să te ameninţ, replică Sykes. Aşteaptă să te sun.

Wolgast întrerupse convorbirea şi intră în staţie. Supraveghetorul, un indian bine făcut, cu turban, stătea în spatele geamului rezistent la gloanţe, urmărind la televizor o emisiune religioasă. Probabil fetiţei îi era foame; Wolgast luă nişte biscuiţi cu unt de arahide şi nişte ciocolată cu lapte şi le duse la casă. Se uita în sus, observând camerele de supraveghere, când telefonul îi bâzâi la centură. Plăti repede şi ieşi.

— Pot să-ţi fac rost de maşină la ieşirea din Little Rock, zise Sykes. Cineva de la filiala noastră de acolo se poate întâlni cu tine dacă-mi dai o adresă.

Little Rock se afla la cel puţin două ore. Prea mult. Doi bărbaţi în costum, o fetiţă, o berlină neagră atât de evidentă încât nu puteau trece neobservaţi. Călugăriţele dăduseră probabil şi numărul de înmatriculare. Nici nu putea fi vorba să treacă de scanerul de pe pod; dacă fetiţa fusese raportată ca victimă a unei răpiri, sistemul Amber Alert avea să intre în funcţiune.

Wolgast se uită în jur. Pe partea cealaltă a bulevardului zări o parcare de maşini la mâna a doua, cu şiruri de steaguri colorate fluturând deasupra. Cele mai multe

dintre maşini erau nişte rable, vechi butoaie de benzină fără fund pe care nu-şi mai permitea să le umple. Un Chevrolet Tahoe de modă veche, nici măcar o zi sub zece ani, era parcată cu faţa la stradă. Cuvintele FINANŢARE UŞOARĂ erau imprimate pe parbriz.

Wolgast îl anunţă pe Sykes ce voia să facă. Întors la maşină, îi dădu lui Doyle laptele şi biscuiţii pentru Amy şi apoi traversă repede bulevardul. Un bărbat cu ochelari uriaşi şi o claie de păr ieşi din rulotă când Wolgast se apropie de Tahoe.

— O mândreţe, nu-i aşa?

Se tocmi cu omul şi coborî preţul până la şase mii, ceea ce însemna cam toţi banii lichizi pe care-i mai avea. Sykes avea să fie nevoit să se ocupe şi de problema banilor. Pentru că azi era sâmbătă, hârţogăria de cumpărare a automobilului n-avea să ajungă în computerele serviciului de înregistrare a vehiculelor până luni dimineaţă. Până atunci, aveau să fie dispăruţi de mult.

Doyle îl urmă într-un complex de apartamente cam la o milă depărtare. Doyle parcă maşina în spate, departe de şosea, şi o duse pe Amy în maşină. Nu era perfect, dar atâta vreme cât Sykes punea pe cineva să şteargă urmele autoturismului până la sfârşitul zilei, aveau să fie de nedetectat. Interiorul Chevroletului Tahoe mirosea prea puternic a odorizant cu lămâie, dar altfel era curat şi confortabil, iar kilometrajul nu arăta rău, puţin peste o sută patruzeci şi cinci de mii.

— Câţi bani lichizi mai ai? îl întrebă pe Doyle.

Puseră banii la un loc: le rămăseseră trei sute şi ceva de dolari. Avea să-i coste cel puţin două sute să umple rezervorul, dar cu asta aveau să ajungă până în vestul Arkansasului, poate chiar până-n Oklahoma. Cineva îi putea întâmpina cu nişte bani şi cu un nou vehicul.

Se întoarseră în Mississippi şi cotiră spre vest către fluviu. Ziua era senină, doar câţiva nori risipiţi pe cer. Pe bancheta din spate, Amy stătea nemişcată ca o piatră. Era doar o fărâmă de om, un copilaş. Toată povestea asta îi făcea greaţă lui Wolgast – Chevroletul Tahoe era o scenă a

crimei pe roţi. Dar deocamdată trebuiau să iasă din stat. Mai departe, Wolgast nu ştia.

Până când ajunseră în apropiere de pod, se făcuse aproape ora unu.

— Crezi că avem vreo problemă? întrebă Doyle.

Wolgast îşi ţinu ochii aţintiţi drept înainte.

— O să aflăm.

Porţile erau deschise, clădirea pazei, goală. Trecură cu uşurinţă peste cursul lat al fluviului noroios, umflat de torentele de primăvară. Dedesubtul lor, un şir lung de şlepuri înaintau fără griji către nord, împotriva curentului înspumat. Scanerul avea să consemneze semnătura vehiculului, dar maşina avea să fie încă înregistrată pe numele vânzătorului. Avea să fie nevoie de zile întregi să se descurce totul, să se verifice materialul video şi să se facă legătura dintre ei, fetiţă şi maşină. Pe partea opusă, drumul se înclina către câmpul deschis al bazinului inundabil vestic, mlăştinos. Wolgast plănuise cu grijă traseul; n-aveau să dea peste un oraş mai mărişor până când se apropiau de Little Rock. Reglă controlul vitezei la nouăzeci de kilometri pe oră, limita afişată, şi se îndreptă din nou spre nord, întrebându-se de unde ştiuse Sykes exact ce avea el să facă.

Până când ajunse la complex duba care-l aducea pe Anthony Carter, Richards adormise în birou, cu capul pe masă. Dispozitivul de comunicaţii bâzâi. Suna postul de pază, anunţându-l că Paulson şi Davis erau afară.

Se frecă la ochi, îşi limpezi mintea.

— Aduceţi-l direct aici.

Se hotărî să-l lase pe Sykes să doarmă. Se ridică în picioare şi se întinse, chemă să-l întâmpine un membru al echipei medicale şi un echipaj de securitate, apoi îşi puse jacheta şi urcă scările până la parter. Platforma de încărcare se afla în spatele clădirii, pe latura sudică, îndreptată spre pădure şi, dincolo de ea, spre defileul râului. Complexul fusese cândva un fel de institut, un refugiu pentru directori de corporaţii şi funcţionari

guvernamentali. Richards era puţin ambiguu în legătură cu istoria. Locul fusese închis vreme de cel puţin zece ani înainte să-l preia cei de la Arme Speciale. Cole ordonase ca Chaletul să fie demontat bucată cu bucată pentru a excava nivelurile de dedesubt şi a construi centrala electrică; reconstruiseră apoi interiorul aproape exact cum fusese.

Richards păşi în bezna şi frigul de afară. Un acoperiş lat era suspendat deasupra platformei de beton, menţinând suprafaţa liberă de zăpadă şi împiedicând vederea din restul complexului. Se uită la ceas – 7:12. Până acum, îşi închipuia, Anthony Carter trebuia să fie o epavă din punct de vedere psihologic. Cu ceilalţi subiecţi avusese timp pentru adaptare. Dar Carter fusese cules de-a dreptul din celula condamnaţilor la moarte şi adus aici în mai puţin de-o zi; mintea lui se învălmăşea ca un uscător cu centrifugă. Lucrul important în următoarele două ore era să-l menţină calm.

Spaţiul căpăta alte dimensiuni datorită farurilor dubei care se apropia. Richards coborî treptele în timp ce echipajul de securitate, doi soldaţi purtând arme la şold, se apropia în pas alergător pe zăpadă. Richards le ceru să păstreze distanţa şi să-şi lase armele în toc. Citise dosarul lui Carter şi se îndoia că ar fi violent; tipul era în mod fundamental blând ca un mieluşel.

Paulson opri motorul şi coborî din dubă. Pe uşa glisantă a dubei se afla o mică tastatură numerică; introduse cifrele şi Richards o urmări deschizându-se încet.

Carter stătea pe bancheta din faţă. Ţinea capul plecat, dar Richards văzu că avea ochii deschişi. Mâinile, încătuşate, erau împreunate în poală. Richards zări o pungă mototolită de la McDonald’s pe podea, la picioarele lui. Măcar îi dăduseră de mâncare. Ferestruica dintre compartimente era închisă.

— Anthony Carter?

Niciun răspuns. Richards îi strigă din nou numele. Nimic, nicio tresărire. Carter părea complet catatonic.

Richards se retrase şi-l luă deoparte pe Paulson.

— Bine, vorbeşte! Care-i povestea?

Paulson ridică teatral din umeri, vrând parcă să întrebe „Cine, eu?”

— Habar n-am. Tipu-i doar scrântit.

— Nu-mi înşira mie aiureli, băiete!

Richards îşi îndreptă atenţia către celălalt, cu părul roşu: Davis. Ţinea în mână un teanc de reviste de benzi desenate. Benzi desenate, pentru numele lui Dumnezeu! Pentru a mia oară, Richards gândi: ăştia erau doar nişte *băieţandri.*

— Dar tu, soldat?

— Domnule?

— Nu face pe prostul. Ai ceva de spus în apărarea ta?

Ochii lui Davis fulgerară în direcţia lui Paulson, apoi înapoi la Richards.

— Nu, domnule.

Avea să se ocupe mai târziu de ei. Richards se întoarse lângă dubă. Carter nu mişcase niciun muşchi. Richards văzu că-i curgea nasul; avea obrajii brăzdaţi de lacrimi.

— Anthony, pe mine mă cheamă Richards. Sunt şeful securităţii la acest complex. Băieţii ăştia doi n-au să te mai sâcâie niciodată, mă auzi?

— N-am *făcut* nimic, insistă Paulson. A fost doar o glumă. Hei, Anthony, nu ştii de glumă?

Richards se răsuci brusc spre el.

— Auzi glăsciorul acela din capul tău care-ţi zice să taci naibii din gură? Ăsta-i glasul pe care ar trebui să-l asculţi în momentul ăsta.

— O, haideţi! se văicări Paulson. Individu-i ţicnit. Oricine poate să-şi dea seama.

Richards simţi cel din urmă strop de răbdare risipindu-i-se ca ultimele picături de apă dintr-o găleată spartă. La naiba cu tot! Fără să scoată o vorbă, dădu la iveală arma de la locul ei, la curea. Un Springfield de calibru .45 pe care-l folosea mai mult pentru spectacol: un pistol uriaş, un pistol ridicol. Dar, în ciuda mărimii, era comod de purtat şi, în lumina dinaintea zorilor de pe platforma de încărcare, silueta lui de titan radia cu un aer ameninţător de eficienţă mecanică perfectă. Dintr-o singură mişcare,

Richards trase siguranţa cu degetul mare, introduse un cartuş şi-l apucă pe Paulson de catarama de la curea ca să-l tragă mai aproape, apoi îi îndesă gura ţevii în V-ul moale de carne de sub bărbie.

— Nu înţelegi, vorbi Richards încetişor, că te-aş împuşca aici, pe loc, doar ca să stârnesc un zâmbet pe faţa omului ăstuia?

Trupul lui Paulson înţepenise. Încerca să privească spre Davis sau poate spre echipa de securitate, dar nu stătea cu faţa în direcţia care trebuia.

— Ce *dracu',* bolborosi el cu muşchii încordaţi ai gâtului.

Înghiţi în sec, cu greutate; mărul lui Adam îi sălta, lipit de gura pistolului.

— Bine, bine.

— Anthony, vorbi Richards, cu ochii încă fixaţi în ai lui Paulson, tu hotărăşti, amice. Tu să-mi spui. E bine?

Din dubă urmă o tăcere lungă. Apoi, abia auzit:

— E-n regulă. E bine.

— Eşti sigur? Pentru că dacă nu e, vreau să-mi spui. Tu ai ultimul cuvânt în chestia asta.

Încă o pauză.

— E bine.

— Auzi? îl întrebă Richards pe Paulson.

Dădu drumul curelei soldatului şi-şi îndepărtă arma.

— Omul zice că e bine.

Paulson arăta de parcă era gata să plângă după mama. Pe platforma de încărcare, echipa de securitate izbucni în râs.

— Cheia! ceru Richards.

Paulson duse mâna la brâu şi i-o întinse lui Richards. Îi tremurau mâinile; răsuflarea îi mirosea a vomă.

— Pleacă acum! ordonă Richards.

Îi aruncă o privire lui Davis, cu teancul lui de reviste de benzi desenate.

— Şi tu, puştiule! Amândoi, ştergeţi-o de-aici!

Se îndepărtară, poticnindu-se în zăpadă. În cele câteva minute de când oprise duba, soarele se înălţase din spatele munţilor, dând cerului o lucire palidă. Richards se aplecă

în dubă şi desfăcu lanţurile lui Carter.

— Te simţi bine? Băieţii ăia ţi-au făcut vreun rău?

Carter se şterse pe faţa umedă.

— N-au vrut.

Îşi balansă picioarele de pe banchetă şi se lăsă ţeapăn pe sol. Clipi şi se uită în jur.

— Au plecat?

Richards răspunse că da.

— Ce-i locul ăsta?

— Bună întrebare!

Richards dădu din cap.

— Totul la vremea lui. Ţi-e foame, Anthony?

— Mi-au dat de mâncare. La McDonald's.

Ochii lui Carter descoperiră echipa de securitate pe platformă, deasupra lor. Expresia lui nu-i spuse nimic lui Richards.

— Ce-i cu ei?

— Sunt aici pentru tine. Eşti oaspetele de onoare, Anthony.

Carter miji ochii la Richards.

— Chiar îl împuşcai pe tipul ăla dacă-ţi ziceam eu?

Ceva legat de Carter îl făcu să se gândească la Sykes, stând în biroul lui cu privirea aceea pierdută pe chip, întrebându-l dacă erau prieteni.

— Tu ce crezi? Crezi că l-aş fi împuşcat?

— Nu ştiu *ce* să cred.

— Păi, numai între noi, nu l-aş fi împuşcat. Îl prosteam doar.

— Aşa *credeam* şi eu.

Chipul lui Carter se destinse într-un zâmbet.

— Cred c-a fost distractiv totuşi. Să-l duci aşa de nas.

Clătină din cap, râzând puţin, şi se uită iar în jur.

— Ce se-ntâmplă acum?

— Ce se-ntâmplă acum, răspunse Richards, este că te ducem înăuntru, la căldură.

8

Până la căderea nopţii, ajunseseră la optzeci de kilometri dincolo de Oklahoma City, gonind către vest prin preria largă, către un paravan de nori de furtună de primăvară, înălţându-se dinspre orizont ca evoluţia unui strat de flori derulată rapid după zile bune de filmare. Doyle dormea buştean în scaunul pasagerului, cu capul înfipt în spaţiul dintre suportul pentru cap şi fereastră, apărat de hopurile de pe şosea de o jachetă împăturită. În vremuri ca acestea, Wolgast se trezea că-l invidiază pe Doyle pentru puterea lui de a uita. Putea să tragă obloanele ca un copil de zece ani, să pună capul jos şi să doarmă practic oriunde. Wolgast era obosit până-n măduva oaselor; ştia că lucrul cel mai înţelept ar fi fost să tragă pe dreapta şi să schimbe locurile, să închidă şi el puţin ochii. Dar condusese tot drumul de la Memphis şi simţea că volanul ţinut strâns în mâini era singurul lucru care-l făcea să creadă că mai are o carte de jucat.

De la telefonul pe care i-l dăduse lui Sykes, singurul lor contact avusese loc într-o parcare pentru camioane din afara oraşului Little Rock, unde un agent de teren îi întâmpinase cu un plic cu bani – trei mii de dolari, toţi în bancnote de douăzeci şi de cincizeci – şi un vehicul nou, o berlină fără însemne ale Biroului. Dar, în acel moment, Wolgast se hotărâse că-i plăcea Chevroletul Tahoe şi voia să-l păstreze. Îi plăcea motorul mare, puternic, cu opt cilindri, direcţia bine pusă la punct şi suspensia elastică. Nu mai condusese aşa ceva de ani buni. Era păcat să trimită un asemenea vehicul la fier vechi, iar când agentul îi oferise cheile berlinei, le refuzase cu un gest, fără să se gândească de două ori.

— E ceva despre noi pe reţele? îl întrebase pe agent – un proaspăt recrut cu faţa rozalie ca o felie de şuncă.

Agentul se încruntase, nedumerit.

— Nu ştiu nimic despre aşa ceva.

Wolgast căzuse pe gânduri.

— Bine, răspunsese el în cele din urmă. Ai grijă să rămână aşa.

Agentul îl condusese apoi până la portbagajul berlinei, care se deschisese în întâmpinarea lor. Înăuntru se afla un sac marinăresc negru, de nylon pe care nu-l ceruse, dar la care se aşteptase totuşi.

— Păstrează-l, spusese el.

— Eşti sigur? Ar trebui să ţi-l dau ţie.

Wolgast îşi mută privirea spre Tahoe-ul tras la marginea parcării, între două camioane adormite, cu semiremorcă. Prin lunetă îl vedea pe Doyle, dar nu şi pe fetiţă, care era întinsă pe bancheta din spate. Chiar voia să plece la drum; orice altceva era mai bine, statul pe loc nu era o alegere bună. Cât despre sac, poate că ar fi avut nevoie de el, poate că nu. Dar hotărârea de a-l lăsa în urmă i se părea corectă.

— Spune biroului ce vrei tu, îi zise el. Ce mi-ar fi cu adevărat de folos ar fi nişte cărţi de colorat.

— Poftim?

Wolgast ar fi râs dacă ar fi avut dispoziţia necesară. Puse palma pe capacul portbagajului şi-l închise.

— Nu contează, spuse el.

Sacul conţinea arme, desigur, şi muniţie şi poate nişte veste antiglonţ. Probabil puseseră una înăuntru şi pentru fetiţă; exista o firmă în Ohio care făcea veste şi pentru copii, după incidentul din Minneapolis. Wolgast prinsese ceva despre asta în emisiunea *Today.* Confecţionau chiar şi costumaşe de zylon pentru sugari. Ce lume! gândi el.

Acum, când Little Rock rămăsese la şase ore în urma lor, încă se bucura că refuzase sacul. Fie ce-o fi! O parte din el voia să fie opriţi. La ieşirea din Little Rock, chiar lăsase vitezometrul să urce încet până la o sută treizeci de kilometri pe oră, abia dându-şi seama ce făcea: putea pune la încercare vigilenţa vreunui agent din poliţia statală sau chiar a vreunui sticlete local de sub un panou publicitar să pună capăt întregii poveşti. Apoi însă Doyle îi ceruse să încetinească – *Hei, şefule, n-ar trebui s-o laşi mai moale cu pedala aia un pic?* – iar mintea i se limpezise din nou. De

fapt, rula scena în minte cu încetinitorul: luminile intermitente şi un singur ţiuit pătrunzător al sirenei; trasul pe dreapta al maşinii, cu mâinile puse pe volan şi cu ochii ridicaţi către oglinda retrovizoare, în care-l vedea pe poliţist anunţând numărul de înmatriculare la radio. Doi adulţi şi un minor într-un vehicul cu plăcuţe provizorii de Tennessee; n-ar fi avut nevoie de prea mult timp ca să pună totul cap la cap şi să facă legătura cu grădina zoologică şi călugăriţa. De câte ori îşi închipuia scena, nu reuşea să vadă dincolo de acel moment, poliţistul cu o mână pe microfon şi cu cealaltă pe patul armei. Ce-ar face Sykes? Ar recunoaşte măcar că a auzit vreodată de ei? Nu, el şi cu Doyle ar fi aruncaţi în groapa cu lei, la fel ca Anthony Carter.

Cât despre fetiţă, nu ştia.

Ocoliră periferia oraşului Oklahoma City prin nord-est, evitând punctul de control de pe autostrada interstatală 40 şi intersectând I-35 pe o şosea rurală anonimă, departe de orice camere de luat vederi. Chevroletul Tahoe nu era dotat cu GPS, dar Wolgast avea unul instalat pe telefon. Manevrând volanul cu o singură mână şi apăsând cu agilitate pe tastele minuscule de pe ecran cu cealaltă, lăsă traseul să se desfăşoare din mers, un mozaic de şosele districtuale şi statale, pietriş sau chiar pământ bine bătătorit, menit să-i ducă treptat către nord şi vest. Acum, tot ce mai stătea între ei şi graniţa statului Colorado erau câteva orăşele – cu nume ca Virgil, Ricochet şi Buckrack – oaze pe jumătate abandonate într-o mare de prerii cu iarbă înaltă, fără prea multe lucruri cu care să se laude în afară de un magazin universal, câteva biserici, un siloz şi, între ele, kilometri întregi de câmpie deschisă. Tărâmul străbătut ca într-un zbor; cuvântul la care îl făcea să se gândească era *etern.* Bănuia că arăta în mare parte aşa cum arătase întotdeauna sau aşa cum avea să arate mai departe, poate pentru totdeauna. Un om putea să dispară într-un asemenea loc fără să se străduiască prea tare şi să-şi trăiască viaţa fără ca un singur alt suflet să observe.

Poate, se gândi Wolgast, când se va termina cu toate

astea, se va întoarce. S-ar putea să aibă nevoie de un asemenea loc.

Amy stătea atât de tăcută pe bancheta din spate, încât amândoi ar fi putut să uite complet că se afla acolo, dacă n-ar fi fost faptul că nimic din ceea ce ţinea de prezenţa ei nu era bine. O fetiţă de şase ani. La naiba cu Sykes! gândi Wolgast. La naiba cu Biroul, la naiba cu Doyle şi la naiba cu el, câtă vreme era băgat în chestia asta! Întinsă pe bancheta lată, cu părul răvăşit pe obraz, Amy părea că doarme, dar Wolgast credea că se preface, pândindu-l ca o pisică. Orice s-ar fi întâmplat cu viaţa ei până atunci, învăţase să aştepte. De câte ori Wolgast o întrebase dacă voia să oprească şi să meargă la baie sau să ia ceva de mâncare – nu se atinsese de biscuiţi şi de lapte, cald şi acrit acum –, pleoapele i se ridicaseră cu o iuţeală de felină la auzul numelui ei, aruncându-i prin oglindă o singură privire, care-l străpunsese ca un ţurţure de gheaţă lung de un metru. Apoi închisese ochii la loc. Nu-i auzise glasul de la plecarea de la grădina zoologică, adică de mai bine de opt ore.

Lacey. Acesta era numele călugăriţei. Cea care o ţinuse pe Amy mai strâns ca moartea. Când Wolgast cugetă la încleştarea aceea teribilă din parcare, la toată lumea care ţipa şi răcnea, amintirea îi făcu stomacul să se strângă dureros. *Hei, Lila, ia ghici? Am furat un copil azi. Aşa că acum o să avem fiecare câte unul, ce zici de asta?*

Doyle se trezea pe scaunul pasagerului. Se îndreptă de spate şi se frecă la ochi, zăpăcit şi cu privirea înceţoşată. Mintea lui, îşi dădu seama Wolgast, începea să perceapă din nou unde se afla. Se uită repede în spate, la Amy, apoi se întoarse şi privi drept înainte.

— Se pare că ne aşteaptă vreme proastă în continuare, observă el.

Norii de furtună se înălţaseră, învolburaţi, acoperind soarele şi cufundându-i prea devreme în întuneric. La orizont, dedesubtul unui strat de nori, o perdea de ploaie cădea pe câmp dincolo de o fâşie de lumină aurie a soarelui.

Doyle se aplecă să cerceteze cerul prin parbriz. Glasul abia i se auzea:

— Cât de departe crezi că e?

— Bănuiesc că la vreo opt kilometri.

— Poate c-ar trebui să ieşim de pe şosea…

Doyle se uită la ceas.

— Sau s-o luăm spre sud.

După încă trei kilometri, trecură pe lângă un drum de pământ fără indicatoare, mărginit de garduri din sârmă ghimpată. Wolgast opri maşina şi dădu înapoi. Drumul urca în pantă uşoară şi dispărea dincolo de un şir de plopi; probabil era un râu pe partea cealaltă a dealului sau măcar albia vreunui torent. Wolgast se uită pe GPS; drumul nu era semnalat.

— Nu ştiu, comentă Doyle când Wolgast îi arătă. Poate că ar trebui să căutăm altceva.

Wolgast întoarse volanul Chevroletului şi porni spre sud. Nu credea că drumul e o fundătură; ar fi văzut cutii poştale la intersecţie dacă ar fi fost astfel. Trei sute de metri mai departe, drumul se îngusta, devenind o fâşie de pământ răscolit de roţi. Dincolo de linia copacilor, traversară un pod vechi de lemn, construit peste pârâul pe care-l prevăzuse Wolgast. Lumina serii căpătase o nuanţă de verde palid. În oglinda retrovizoare vedea cum se înalţă furtuna deasupra orizontului şi, după cum se înclinau firele de iarbă din şanţurile de pe marginea drumului, îşi dădea seama că venea spre ei.

Mai parcurseseră încă şaisprezece kilometri când se porni ploaia. Nu trecuseră pe lângă nicio casă sau fermă; erau în ţara nimănui, fără niciun adăpost prin preajmă. Mai întâi doar câteva picături, apoi însă, în câteva secunde, un asemenea potop încât Wolgast nu mai vedea nimic. Ştergătoarele de parbriz le erau inutile. Trase pe marginea şanţului când o rafală violentă de vânt izbi maşina.

— Şi-acum ce facem, şefule? întrebă Doyle, încercând să acopere zgomotul infernal.

Wolgast se uită la Amy, care încă se prefăcea că doarme

pe bancheta din spate. Tunetele bubuiau deasupra lor; ea nu tresărea.

— Aşteptăm. O să mă odihnesc şi eu puţin.

Wolgast închise ochii, ascultând ploaia pe acoperişul Chevroletului. Lăsă sunetul să se prelingă prin el. Învăţase să facă acest lucru în lunile petrecute cu Eva, să se odihnească fără să se lase furat de somn, astfel încât să se poată scula repede să se ducă la pătuţul ei, dacă se trezea. Amintiri răzleţe începură să se adune în mintea lui, imagini şi senzaţii din alte perioade ale vieţii: Lila în bucătărie, într-o dimineaţă, nu cu multă vreme după ce cumpăraseră casa din Cherry Creek, turnând lapte într-un castron cu cereale; atingerea rece a apei când se arunca de pe pontonul din Coos Bay, sunetul vocilor prietenilor lui deasupra, râzând şi îndemnându-l să continue; senzaţia de a fi chiar el foarte mic, doar un bebeluş, şi zgomotele şi luminile lumii din jurul lui, totul îl încredinţa că e la adăpost. Intrase în anticamera somnului, locul unde visele şi amintirile se amestecau, rostindu-şi poveştile stranii; şi totuşi o parte din el era încă în maşină, ascultând ploaia.

— Trebuie să mă duc.

Ochii lui Wolgast se deschiseră brusc; ploaia se oprise. Cât dormise? Maşina era cufundată în întuneric; soarele apusese. Doyle stătea răsucit de mijloc, întors cu faţa către bancheta din spate.

— Ce-ai zis? întrebă Doyle.

— Trebuie să mă duc, anunţă fetiţa.

Vocea ei, după atâtea ore de tăcere, era surprinzătoare: limpede şi puternică.

— La baie.

Doyle se uită nervos la Wolgast.

— Vrei s-o duc eu? întrebă, deşi Wolgast ştia că nu voia.

— Nu *tu,* zise Amy.

Se ridicase în capul oaselor, ţinând iepurele în braţe. Era o chestie flască, murdară de prea mult purtat. Îl fixă pe Wolgast în oglindă, ridică mâna şi arătă.

— El.

Wolgast desfăcu centura de siguranţă şi ieşi din Tahoe.

Aerul era răcoros şi calm; vedea către sud-est cum se îndepărtau ultimele rămăşiţe ale furtunii, lăsând în urmă un cer senin de culoarea cernelii, un negru-albăstrui. Apăsă butonul încuietorii ca să deblocheze portiera pentru pasageri şi Amy coborî. Se încheiase la fermoarul bluzei de trening şi-şi trăsese gluga pe cap.

— E bine? o întrebă.

— N-o să fac *aici.*

Wolgast nu-i atrase atenţia să nu se îndepărteze; nu părea să aibă vreun rost. Unde-ar putea să plece? O duse vreo cincisprezece metri de-a lungul drumului, departe de luminile Chevroletului. Wolgast se uită în altă parte în timp ce ea se apropie de marginea şanţului şi-şi dădu jos blugii.

— Am nevoie de ajutor.

Wolgast se întoarse. Fetiţa stătea cu faţa la el, cu blugii şi chiloţeii îngrămădiţi în jurul gleznelor. Îşi simţi obrajii aprinşi de stânjeneală.

— Ce vrei să fac?

Amy îi întinse amândouă mâinile. Degetele ei păreau minuscule între-ale lui; avea palmele umede şi călduţe, de copil. Trebui s-o ţină strâns, în timp ce ea se lăsă pe vine, cu trupul suspendat deasupra şanţului, la fel ca un pian legănându-se agăţat de o macara. Unde învăţase să facă asta? Cine altcineva o mai ţinuse astfel de mâini?

Când fetiţa termină, el se întoarse din nou, pentru ca ea să-şi tragă la loc pantalonii.

— Nu trebuie să-ţi fie frică, puişor.

Amy nu spuse nimic; nu schiţă niciun gest să se întoarcă la Tahoe. În jurul lor, câmpul era pustiu, aerul complet liniştit, parcă prins în mijlocul unei răsuflări. Wolgast simţea pustietatea câmpului, miile de kilometri pe care se întindea în toate direcţiile. Auzi cum se deschide portiera din faţă a maşinii, apoi cum se trânteşte la loc; Doyle, ieşind să urineze şi el. Undeva, către sud, răsună un ecou îndepărtat de tunet bubuind tot mai departe şi, în spaţiul tăcut din urma lui, un sunet nou – un fel de clinchet, ca nişte clopoţei.

— Putem să fim prieteni dacă vrei, îndrăzni el. Ai avea

ceva împotrivă?

Era o fetiţă ciudată, gândi el din nou; de ce nu plânsese? Pentru că nu plânsese deloc de când plecaseră de la grădina zoologică, nu întrebase niciodată de mama ei, nici nu zisese că vrea să meargă acasă sau măcar înapoi la mănăstire. Unde însemna acasă pentru ea? Memphis, poate, dar avea senzaţia că nu era aşa. Nu era nicăieri. Orice i s-ar fi întâmplat fetiţei, îi răpise ideea de casă.

— Nu mi-e frică. Putem să mergem înapoi la maşină dacă vrei.

O clipă, nu făcu altceva decât să se uite la el, cu aerul acela cu care evalua pe toată lumea. Urechile i se adaptaseră la tăcere şi era sigur acum că ceea ce auzea, sunetul distorsionat de distanţă, era muzică. Undeva, pe drumul pe care mergeau, cineva pusese muzică.

— Pe mine mă cheamă Brad.

Numele suna şters şi greoi în gura lui.

Ea dădu din cap.

— Iar celălalt? Pe el îl cheamă Phil.

— Ştiu cine sunteţi. V-am auzit când vorbeaţi.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu te-ai gândit că ascultam, dar aşa am făcut.

Un copil straniu. Şi deştept. Auzea acest lucru în glasul ei, o vedea în felul în care îl măsura din ochi, folosind tăcerea pentru a-l evalua, pentru a se lămuri în privinţa lui. Se simţea ca şi cum ar fi vorbit cu cineva mult mai în vârstă, deşi nu tocmai. Nu-şi dădea seama exact care era diferenţa.

— Ce e în Colorado? Acolo mergem, v-am auzit…

Wolgast nu era sigur cât de mult să spună.

— Păi, e un doctor acolo. O să se uite la tine. Ca la o consultaţie.

— Nu sunt bolnavă.

— Tocmai de aceea, cred. Nu… ei bine, nu prea ştiu.

Se înfioră pe dinăuntru din cauza minciunii.

— Nu trebuie să-ţi fie frică.

— Nu mai zice asta!

Era atât de surprins de felul ei direct de-a vorbi, încât o

clipă nici nu ştiu ce să spună.

— Bine. Asta-i bine. Mă bucur că nu ţi-e frică.

— Pentru că mie nu mi-e frică, declară Amy şi porni către farurile Chevroletului. Ţie ţi-este!

După câţiva kilometri, le apăru în faţă o zonă care semăna cu o cupolă de lumină vibrantă care se separă, pe măsură ce se apropiară, în puncte distincte, rotitoare, ca o familie de constelaţii orbitând jos deasupra orizontului. Chiar când Wolgast îşi dădu seama ce vedeau, drumul se sfârşi într-o intersecţie. Aprinse lumina din habitaclu şi se uită pe GPS. Un şir de maşini şi de camioane, mai multe decât văzuse în ultimele ore la un loc, treceau pe autostradă, toate îndreptându-se în aceeaşi direcţie. Deschise geamul către aerul nopţii; sunetul muzicii era acum inconfundabil.

— Ce *e* asta? întrebă Doyle.

Wolgast nu răspunse. Coti spre vest, încadrându-se în coloană. În remorca trasă de camionul din faţa lor, un grup de adolescenţi, vreo şase, stăteau pe baloturi de fân. Trecură de un indicator pe care scria HOMER, OKLAHOMA, POP. 1232.

— Nu atât de aproape, vorbi Doyle, referindu-se la camion. Nu-mi place cum arată.

Wolgast nu-l băgă în seamă. O fată, zărind chipul lui Wolgast prin parbriz, îi făcu semn cu mâna. Părul îi flutura în vânt. Luminile iarmarocului deveneau tot mai limpezi, ca şi semnele de civilizaţie: un rezervor de apă pe stâlpi, un magazin înnegrit cu unelte pentru fermieri, o clădire modernă, joasă, care era probabil un cămin pentru pensionari sau un centru de sănătate, ceva mai retrasă de autostradă. Camionul trase în faţa unui magazin Casey’s cu parcarea înţesată de maşini şi de oameni; puştii se dădură jos din remorcă înainte ca vehiculul să fi oprit măcar, grăbindu-se să-şi întâlnească prietenii. Maşinile încetiniră la intrarea în orăşel. Pe bancheta din spate, Amy se ridicase, uitându-se pe geam la scena aglomerată.

Doyle se întoarse.

— Stai întinsă, Amy!

— Nu-i nimic, las-o să se uite.

Wolgast ridică vocea ca să-l audă Amy.

— Nu-l asculta pe Phil. Uită-te cât vrei, puişor.

Doyle înclină capul către Wolgast.

— Ce… faci?

Wolgast rămase cu ochii aţintiţi înainte.

— Linişteşte-te!

Puişor. De unde ieşise asta? Străzile mişunau de oameni, toţi mergând în aceeaşi direcţie, ducând pături, răcitoare din plastic şi scaune pliante. Mulţi ţineau de mână copii mici sau împingeau cărucioare; erau fermieri, crescători de vite, îmbrăcaţi cu blugi şi salopete, cu toţii în cizme, unii dintre bărbaţi purtând pălării Stetson. Pe ici, pe colo, Wolgast zări băltoace întinse, dar cerul nopţii era curat şi senin. Ploaia trecuse pe-acolo; iarmarocul era în toi.

Wolgast trecu mai departe până ajunse în dreptul unui liceu, unde un indicator asemănător cu un afiş de cinematograf anunţa: LICEUL BRANCH COUNTY: HAI, WILDCATS! FESTIVALUL PRIMĂVERII, 20-22 MARTIE. Un bărbat cu vestă portocalie reflectorizantă le făcu semn către parcare, unde un al doilea bărbat îi îndrumă în parcarea suplimentară de pe un teren mocirlos. Wolgast opri motorul şi-i aruncă o privire lui Amy pe bancheta din spate, prin oglinda retrovizoare; atenţia ei era îndreptată pe geam, spre luminile şi sunetele iarmarocului.

Doyle îşi drese glasul.

— Glumeşti, aşa-i?

Wolgast se răsuci pe scaun.

— Amy, Phil şi cu mine o să coborâm puţin ca să stăm de vorbă. Bine?

Fetiţa dădu din cap; dintr-odată, ei doi aveau o înţelegere, una din care Doyle nu făcea parte.

— Ne întoarcem imediat, adăugă Wolgast.

Afară, Doyle îl întâmpină în spatele maşinii.

— *Nu* facem aşa ceva, zise el.

— Ce-i rău în asta?

Doyle coborî vocea.

— Avem noroc că n-am văzut niciun poliţist. Gândeşte-te! Doi bărbaţi în costum şi o fetiţă – crezi că n-o să batem la ochi?

— O să ne despărţim. O iau eu pe Amy. Ne putem schimba în maşină. Du-te şi ia-ţi o bere, distrează-te puţin.

— Nu gândeşti limpede, şefu'! E prizonieră.

— Nu, nu e.

Doyle oftă.

— Ştii ce vreau să spun.

— Ştiu? E un copil, Phil! O fetiţă!

Stăteau foarte aproape unul de altul; Wolgast simţea mirosul stătut pe care-l emana Doyle, după atâtea ore petrecute în Tahoe. Un grup de adolescenţi trecu pe lângă ei, de aceea tăcură. Parcarea se umplea.

— Uite, nu sunt de piatră, vorbi Doyle încetişor. Crezi că nu ştiu ce porcărie e asta? Abia mă stăpânesc să nu scot capul pe geam să vomit.

— Pari destul de calm. Ai dormit ca un prunc tot drumul de la Little Rock.

Doyle se încruntă, cu un aer defensiv.

— Bine, împuşcă-mă. Eram *obosit.* Dar n-o s-o ducem pe la o mulţime de căluşei pentru copii. Căluşeii nu fac parte din plan.

— O singură oră, insistă Wolgast. Nu poţi s-o laşi zăvorâtă într-o maşină toată ziua, fără pauză. Las-o să se distreze puţin, să-şi mai abată gândurile în altă parte. Sykes nu trebuie să ştie nimic despre asta. Apoi pornim din nou la drum. Probabil că o să doarmă tot restul călătoriei.

— Şi dacă-şi ia tălpăşiţa?

— N-o să şi-o ia.

— Nu ştiu cum de poţi fi atât de sigur…

— Poţi să stai cu ochii pe noi. Dacă se întâmplă ceva, suntem doi.

Doyle se încruntă sceptic.

— Uite, tu hotărăşti. E dorinţa ta. Dar tot nu-mi place.

— Şaizeci de minute, spuse Wolgast. Apoi am plecat.

Pe scaunul din faţă al Chevroletului se schimbară cu greu în tricouri sport şi blugi, cât timp Amy îi aşteptă. Apoi

Wolgast îi explică lui Amy ce aveau să facă.

— Trebuie să stai lângă mine, îi zise el. Să nu vorbeşti cu nimeni. Promiţi?

— De ce nu pot să vorbesc cu nimeni?

— E doar o regulă. Dacă nu promiţi, nu putem să mergem.

Fetiţa se gândi o clipă, apoi dădu din cap.

— Promit, răspunse ea.

Doyle rămase în urmă, în timp ce ei îşi croiră drum către intrarea iarmarocului. Aerul mirosea plăcut a grăsime pe grătar. Prin sistemul de difuzoare, o voce de bărbat, monotonă precum câmpia din Oklahoma, anunţa numere de bingo. *B... şapte. G... treizeci. Q... şaisprezece.*

— Ascultă, îi spuse Wolgast lui Amy când fu sigur că Doyle nu putea să-i mai audă. Ştiu că s-ar putea să pară ciudat, dar vreau să te prefaci în legătură cu ceva. Poţi să faci asta pentru mine?

Se opriră pe alee. Wolgast observă că părul fetiţei era complet zburlit. Se lăsă pe vine ca să ajungă la înălţimea ei şi făcu tot ce-i stătea în putinţă să-l netezească puţin cu degetele, dându-i-l la o parte de pe faţă. Bluza avea pe ea cuvântul SASSY, conturat cu un fel de solzi sclipitori. Îi încheie fermoarul de la bluza de trening, ca s-o ferească de frigul serii.

— Să te prefaci că sunt tăticul tău. Nu tăticul tău adevărat. Doar un tătic prefăcut. Dacă întreabă cineva, asta sunt, bine?

— Dar nu trebuie să vorbesc cu nimeni. Aşa ai zis.

— Da, dar dacă vorbim… Asta ar trebui să spui.

Wolgast se uită peste umărul ei către locul unde aştepta Doyle, cu mâinile în buzunare. Purta un hanorac peste tricoul cu guler, încheiat la fermoar până la bărbie; Wolgast ştia că era încă înarmat, că pistolul era bine ascuns în tocul lui, sub braţ. Wolgast îşi lăsase arma în compartimentul pentru mănuşi.

— Aşadar, hai să încercăm. Cine-i bărbatul cel drăguţ cu care eşti, fetiţo?

— Tăticul? încercă fetiţa.

— Ca şi cum ai vorbi serios. Prefă-te.

— Tăticul… meu.

O interpretare convingătoare, gândi Wolgast. Copila ar trebui să joace teatru.

— Bravo!

— Putem să ne dăm în rotitoare?

— Rotitoare. Care-i rotitoarea, scumpo?

Puişor, scumpo. Părea să nu se mai oprească; vorbele îi ieşeau pur şi simplu pe gură.

— Aia.

Wolgast se uită în direcţia în care arăta Amy. În văzduhul de dincolo de casa de bilete, văzu o născocire uriaşă cu discuri rotitoare la capătul fiecărui braţ, învârtindu-şi pasagerii în scaune viu colorate. Caracatiţa.

— Sigur că putem, încuviinţă el şi simţi că-i apare un surâs pe faţă. Putem să facem orice vrei tu.

La intrare, plăti accesul şi se aşeză la coadă la o a doua casă, ca să cumpere bilete pentru carusele. Se gândi că fetiţa s-ar putea să vrea să mănânce, dar se hotărî să aştepte; s-ar putea, îşi spuse, să i se facă rău în carusel. Îşi dădu seama că-i plăcea să gândească în felul ăsta, să-şi imagineze ce trăia ea, lucrurile care ar face-o fericită. Până şi el simţea emoţia iarmarocului. Câteva carusele uzate, cele mai multe probabil periculoase ca naiba, dar nu ăsta era scopul? De ce zisese numai o oră?

— Gata?

Coada pentru Caracatiţă era lungă, dar se mişca repede. Când le veni rândul să se urce, operatorul îi opri cu mâna ridicată.

— Câţi ani are?

Bărbatul îi privea sceptic printre gene, pe deasupra ţigării. Tatuaje violete şerpuiau de-a lungul antebraţelor lui goale. Înainte ca Wolgast să apuce să deschidă gura ca să răspundă, Amy făcu un pas în faţă.

— Am opt.

Abia atunci Wolgast văzu inscripţia sprijinită de un scaun pliant: ACCESUL INTERZIS SUB VÂRSTA DE ŞAPTE ANI.

— Nu arată a opt ani, comentă bărbatul.

— Ei bine, are, replică Wolgast. E cu mine.

Operatorul o măsură pe Amy de sus până jos, apoi ridică din umeri.

— E prânzul vostru, zise el.

Se urcară în scaunul care se legăna; bărbatul tatuat le împinse bara de siguranţă în dreptul taliei. Scaunul se ridică în aer cu o smucitură şi se opri brusc, astfel ca şi ceilalţi clienţi să se poată urca după ei.

— Speriată?

Amy stătea lipită de el, cu bluza de trening trasă în jurul feţei din cauza frigului, cu amândouă mâinile încleştate pe bară. Avea ochii foarte mari. Clătină energic din cap.

— Nţ!

Scaunul se ridică şi se opri de încă patru ori. La apogeu, priveliştea cuprindea întregul iarmaroc, liceul şi parcările lui, orăşelul Homer dincolo de ele, cu reţeaua de străzi luminate. Traficul se revărsa încă înăuntru, de pe drumul local. De atât de sus, maşinile păreau să se mişte cu încetineala ţintelor de la o tarabă de tir. Wolgast cerceta pământul de dedesubt în căutarea lui Doyle, când simţi scaunul zguduindu-se din nou.

— Ţine-te bine!

Coborâră într-un plonjon rotitor, cu trupul apăsat de bară. Ţipete de plăcere umplură aerul. Wolgast închise ochii, încercând să atenueze forţa coborârii. Nu mai fusese într-un carusel de ani şi ani; violenţa acestuia era uluitoare. Simţea greutatea lui Amy sprijinindu-se de corpul lui, împinsă către el de impulsul scaunului în timp ce se învârteau şi cădeau. Când se uită iar, se cufundau până aproape de sol, trecând doar la câţiva centimetri pe deasupra pământului bătătorit, cu luminile iarmarocului învârtindu-se pe deasupra lor ca o ploaie de stele căzătoare; apoi fură aruncaţi încă o dată către cer. De şase, de şapte, de opt ori în şir, la fiecare rotaţie înălţându-se şi căzând ca un val. Dură o veşnicie şi se termină într-o clipă.

Când începură coborârea plină de hurducături către

debarcare, Wolgast se uită în jos, la chipul lui Amy; avea încă privirea aceea neutră, care te cântărea – şi totuşi detectă, dincolo de întunecimea ochilor ei, o lumină caldă de fericire. O senzaţie nouă apăru înăuntrul lui: nimeni nu-i mai dăduse fetiţei un asemenea dar.

— Ei, cum a fost? întrebă el, zâmbindu-i larg.

— A fost *tare!*

Amy ridică repede faţa.

— Vreau să mai merg o dată.

Operatorul îi eliberă de bară; se întoarseră la capătul cozii. În faţa lor stăteau o femeie solidă în rochie înfloratăşi soţul ei, un bărbat bătut de vreme, în blugi şi cămaşă strâmtă stil western şi cu un cocoloş mare de tutun îndesat sub buză.

— Nu-i aşa că eşti cea mai drăguţă, declară ea şi se uită cu căldură la Wolgast. Câţi ani are?

— Am opt ani, răspunse Amy şi-şi strecură mâna într-a lui Wolgast. El e tăticul meu.

Femeia râse şi sprâncenele i se ridicară ca nişte paraşute umflându-se cu aer. Avea obrajii fardaţi cu stângăcie.

— Sigur că e tăticul tău, dulceaţă. Oricine poate să vadă asta. Se vede la fel de clar ca nasul în mijlocul feţei.

Îşi înghionti soţul în coaste.

— Nu-i aşa că-i drăguţă, Earl?

Bărbatul încuviinţă.

— Poţi să fii sigură.

— Cum te cheamă, păpuşică? întrebă femeia.

— Amy.

Femeia îşi mută privirea din nou către Wolgast.

— Am o nepoată cam de vârsta ei, nu vorbeşte nici pe jumătate atât de bine. Trebuie să fii foarte mândru de ea.

Wolgast era prea uluit ca să răspundă. Se simţea de parcă ar fi fost încă în carusel, cu mintea şi trupul prinse într-o forţă gravitaţională îngrozitoare. Se gândi la Doyle, întrebându-se dacă urmărea scena de undeva, din mulţime. Apoi îşi dădu seama că nu-i păsa; lasă-l pe Doyle să se uite.

— Mergem în Colorado, adăugă Amy, şi-l strânse pe

Wolgast de mână cu un gest conspirativ. Să-i facem o vizită bunicii…

— Aşa? Ei bine, bunica ta are un noroc grozav să aibă o fetiţă ca tine care să vină în vizită la ea.

— E bolnavă. Trebuie s-o ducem la doctor.

Chipul femeii se întristă, plin de compătimire.

— Îmi pare rău să aud asta.

Îi vorbi lui Wolgast aproape în şoaptă, cu seriozitate:

— Sper că e totul bine. O să vă amintim în rugăciunile noastre.

— Mulţumesc, reuşi el să îngaime.

Se dădură în caracatiţă de încă trei ori. În timp ce se plimbau prin iarmaroc căutând ceva de mâncare, Wolgast nu reuşi să-l zărească pe Doyle nicăieri; fie că-i urmărea ca un profesionist, fie că se hotărâse să-i lase singuri. Poate, se gândi Wolgast, atenţia îi fusese abătută în altă parte.

Wolgast îi cumpără lui Amy un hot dog şi se aşezară la o masă de picnic. O privi cum mănâncă: trei îmbucături, patru îmbucături, apoi se termină. Îi luă un al doilea şi, când şi acesta fu gata, o porţie de gogoşi presărate cu zahăr pudră şi o cutie cu lapte. Nu era mâncarea cea mai hrănitoare, dar măcar avea laptele.

— Ce urmează? o întrebă.

Obrajii lui Amy erau pătaţi de zahăr şi de grăsime. Ridică mâna să se şteargă cu dosul palmei, dar Wolgast o opri.

— Foloseşte un şerveţel, zise el şi-i dădu unul.

— Căluşeii, răspunse ea.

— Serios? Par destul de cuminţi după caracatiţă.

— Au?

— Sunt sigur că au.

Căluşeii, se gândi Wolgast. Sigur că da. Caracatiţa era pentru o anumită parte a ei, partea matură, partea care putea să privească, să aştepte şi s-o mintă cu un farmec încrezător pe femeia de la coadă; caruselul era pentru cealaltă Amy, pentru fetiţa care era ea în realitate. Sub vraja serii, cu luminile şi sunetele sale şi cu partea din el care clocotea înăbuşit şi care se dăduse în caracatiţă de

patru ori la rând, ar fi vrut să-i pună întrebări: cine era în realitate; despre mama ei, despre tată, dacă avea unul, şi de unde era; despre călugăriţă, Lacey, şi despre ceea ce se întâmplase la grădina zoologică, despre nebunia din parcare. Cine eşti tu, Amy? Ce te-a adus aici, ce te-a adus la mine? Şi de unde ştii că mi-e teamă, că mi-e frică tot timpul? O luă iar de mână în timp ce se plimbau; senzaţia palmei ei lipite de a lui era aproape electrică, sursa unui curent cald care părea să i se răspândească prin corp. Când văzu căluşeii, cu platforma luminoasă plină de animale pictate, simţi plăcerea trecând realmente din corpul fetiţei într-al lui.

Lila, gândi el. *Lila, asta e ceea ce am vrut. Ştiai? E tot ce-am dorit vreodată.*

Îi întinse biletele operatorului. Amy alese un cal de pe cercul exterior, un armăsar lipiţan alb încremenit în mijlocul unui salt, rânjind cu un şir strălucitor de dinţi de ceramică. Nu era aproape nimeni la căluşei; trecuse de nouă seara şi copiii mai mici plecaseră acasă.

— Stai lângă mine! ordonă Amy.

O ascultă; puse o mână pe stâlp, cealaltă pe frâul calului, ca şi cum ar fi condus-o. Picioarele ei erau prea scurte ca să ajungă la scări, care atârnau liber; îi spuse să se ţină bine.

Atunci îl zări pe Doyle, stând la nici treizeci de metri depărtare, dincolo de un şir de baloturi de fân care marcau marginea cortului cu bere, vorbind însufleţit cu o femeie tânără, cu o coamă grozavă de păr roşu. Povestea ceva, Wolgast, gesticulând cu paharul ca să sublinieze o idee sau să accentueze o glumă, jucând rolul chipeşului vânzător de fibre optice din Indianapolis – la fel cum făcuse Amy cu femeia de la coadă, născocind amănuntul cu bunica bolnavă din Colorado. Asta făceai, înţelese Wolgast; începeai să spui o poveste despre cine erai şi foarte curând nu-ţi mai rămânea altceva decât minciuna şi deveneai acea persoană. Sub picioarele lui, platforma de lemn a căluşeilor se cutremură la pornirea motorului; cu o răbufnire de muzică din difuzoarele de deasupra capului,

căluşeii începură să se mişte în timp ce femeia, cu un gest de flirt exersat, dădu capul pe spate ca să râdă, în timp ce întindea mâna să-l atingă pe Doyle, repede, pe umăr. Apoi platforma se roti şi cei doi dispărură din vedere.

Wolgast se simţi năpădit de gânduri. Frazele erau la fel de limpezi în mintea lui ca şi cum ar fi fost scrise acolo.

Pleacă pur şi simplu! Ia-o pe Amy şi pleacă!

Doyle a pierdut socoteala timpului. E atent în altă parte. Fă-o!

Salveaz-o!

Se tot învârtiră, la nesfârşit. Calul lui Amy se legăna în sus şi-n jos ca un piston. În aceste doar câteva minute, gândurile lui Wolgast formară un plan. Când cursa se termina, avea s-o ia, să se strecoare prin întuneric, prin mulţime, departe de cortul cu bere şi să iasă pe poartă; până să-şi dea seama Doyle ce se întâmplase, nu avea să mai rămână nimic din ei, în afară de un loc gol în parcare. O mie şase sute de kilometri în toate direcţiile; aveau să fie înghiţiţi cu totul în acest spaţiu. Se pricepea, ştia ce face. Păstrase Chevroletul, îşi dădu seama, exact pentru acest motiv; chiar şi atunci, stând în parcarea din Little Rock, sâmburele ideii zăcuse înăuntrul lui, ca o sămânţă din care să încolţească. Nu ştia ce să facă s-o găsească pe mama fetiţei, dar avea să afle mai târziu. Nu simţise niciodată aşa ceva, această explozie de claritate. Toată viaţa lui părea să se adune în jurul acestui unic lucru, în jurul acestui singur scop. Restul – Biroul, Sykes, Carter şi ceilalţi, chiar şi Doyle – era o minciună, un văl în spatele căruia trăise fiinţa lui adevărată, aşteptând să iasă la lumină. Clipa sosise; tot ce avea de făcut era să-şi urmeze instinctele.

Căluşeii începură să încetinească. Nici măcar nu se uită în direcţia lui Doyle, nevrând să aducă ghinion asupra acestui nou sentiment, să-l pună pe fugă. Când se opriră complet, o ridică pe Amy de pe cal şi îngenunche, astfel ca ochii să li se afle la acelaşi nivel.

— Amy, vreau să faci ceva pentru mine. Vreau să fii atentă la ce-ţi spun.

Fetiţa dădu din cap.

— Plecăm acum. Numai noi doi. Stai lângă mine, nu scoate niciun cuvânt. O să ne mişcăm repede, dar să nu fugi. Fă numai ce-ţi spun eu şi totul va fi bine.

Îi cercetă chipul, ca să vadă dacă a priceput.

— Înţelegi?

— Nu trebuie să fug.

— Exact. Acum, hai să mergem.

Coborâră de pe platformă; se opriseră pe cealaltă parte faţă de cortul cu bere. Wolgast o săltă repede peste gardul care înconjura căluşeii, apoi, prinzându-se de un stâlp de metal, sări şi el dincolo. Nimeni nu păru să observe – sau poate că da, dar nu se uită în urmă. Ţinând-o pe Amy de mână, păşi sprinten către partea din spate a iarmarocului, departe de lumini. Planul lui era să dea un ocol până la poarta principală sau să găsească o altă ieşire. Dacă se mişcau repede, Doyle n-ar fi observat nimic până când era prea târziu.

Ajunseră la un gard înalt din plasă de sârmă; dincolo se înălţa un şir întunecat de arbori şi, încă şi mai departe, luminile unei autostrăzi, mărginind terenurile de sport ale liceului pe latura de sud. Nu se putea trece; singura cale era de-a lungul perimetrului, urmând gardul înapoi până la intrarea principală. Se mişcau prin iarbă netunsă, încă umedă după furtună, care le uda pantofii şi pantalonii. Ieşiră la lumină în apropiere de standurile cu mâncare şi de masa de picnic unde stătuseră. De aici, Wolgast vedea ieşirea, la numai vreo treizeci de metri distanţă. Inima îi bătea cu putere în piept. Se opri să examineze în grabă scena; Doyle nu era nicăieri.

— Drept către ieşire, îi zise lui Amy. Nici măcar să nu te uiţi în jur.

— Hei, şefule!

Wolgast îngheţă. Doyle venea alergând în urma lor, arătându-şi ceasul.

— Credeam c-am zis o oră, şefule.

Wolgast se uită la el, cu chipul lui inexpresiv din vestul mijlociu.

— Credeam că te-am pierdut. Tocmai veneam să te

căutăm.

Doyle aruncă o privire scurtă către cortul cu bere.

— Păi, ştii tu, răspunse. Am fost prins într-o mică discuţie.

Zâmbi, cu un aer uşor vinovat.

— Oameni drăguţi pe-aici. Vorbitori serioşi.

Arătă către pantalonii pătaţi de apă ai lui Wolgast.

— Ce vi s-a întâmplat? Sunteţi uzi leoarcă.

Pentru o clipă, Wolgast nu spuse nimic.

— Băltoace.

Făcu tot ce-i stătea în putinţă să nu plece privirea, ca să-l privească în ochi pe Doyle.

— Ploaia.

Mai avea poate o şansă dacă îi putea distrage atenţia lui Doyle pe drumul către Tahoe. Dar Doyle era mai tânăr şi mai puternic, iar Wolgast îşi lăsase pistolul în maşină.

— Ploaia, repetă Doyle.

Dădu din cap, iar Wolgast citi pe chipul bărbatului mai tânăr: ştia. Ştiuse tot timpul. Cortul cu bere fusese o încercare, o capcană. Nu-i pierduse niciodată din vedere pe el şi pe Amy, nici măcar pentru o secundă.

— Pricep. Ei, avem o treabă de făcut. Aşa-i, şefule?

— Phil…

— Nu.

Abia i se auzea vocea – nu ameninţătoare, doar enunţând faptele.

— Nici măcar nu pronunţa vorbele. Suntem parteneri, Brad. E timpul să plecăm.

Toate speranţele lui Wolgast se prăbuşiră înăuntrul lui. Ţinea încă mâna lui Amy într-a lui; nu suporta nici măcar să se uite la fetiţă. *Îmi pare rău,* gândi, trimiţându-i acest mesaj prin mână. *Îmi pare rău.* Şi împreună, cu Doyle la cinci paşi în urma lor, ieşiră pe poartă către parcare.

Niciunul dintre ei nu-l observă pe bărbatul – agentul din poliţia statului Oklahoma, aflat în afara orelor de program, care – înainte de a ieşi din schimb şi de a porni către liceu să-şi întâlnească soţia şi să-şi vadă copiii dându-se cu maşinuţele – văzuse, cu două ore în urmă, raportul

telegrafic despre o fetiţă răpită de doi bărbaţi albi la grădina zoologică din Memphis, iar acum îi urmărea cu privirea.

9

Mi se spunea… Fanning.

Toată ziua aceea cuvintele îi stătură pe buze: când se trezi la opt, când se spălă, se îmbrăcă, îşi luă micul dejun şi se aşeză pe pat în camera lui, schimbând canalele şi fumând ţigări Parliament, apoi aşteptând să vină noaptea. Cât era ziua de lungă, numai asta auzi:

Fanning. Mi se spunea Fanning.

Vorbele nu însemnau nimic pentru Grey. Nu cunoştea numele. Nu întâlnise niciodată pe cineva pe care să-l cheme Fanning sau cu un nume cât de cât *asemănător* cu Fanning. Şi totuşi, cumva, în timp ce dormea, numele i se fixase în minte, ca şi cum s-ar fi dus la culcare ascultând un cântec reluat la nesfârşit, cu versurile săpându-i un făgaş în creier, iar acum o parte din mintea lui era încă în acel făgaş şi nu reuşea să iasă. Fanning? Ce naiba? Îl făcea să se gândească la psihiatrul închisorii, doctorul Wilder, şi la felul în care-l cufunda pe Grey într-o stare mai adâncă decât somnul, la camera pe care o numea iertare, cu *poc-poc-poc*-ul lent al pixului pe masă, sunetul care se încolăcea în el. Acum Grey nu putea să ia telecomanda în mână, să se scarpine în cap sau să aprindă o ţigară fără să audă cuvintele, ritmul lor sincopat clădind un contratimp la fiecare lucru mărunt pe care-l făcea.

Mi (aprinde ţigara)… *se spunea* (trage în piept)… *Fanning* (expiră).

Se aşeză, fumă şi aşteptă şi fumă iar. Ce naiba se întâmpla cu el? Se simţea altfel, iar schimbarea nu era una bună. Era nervos, neconectat cu propria lui persoană. De obicei putea să stea pur şi simplu liniştit şi să nu facă practic nimic, în timp ce aştepta orele să treacă – învăţase să facă asta destul de bine la Beeville, lăsând zile întregi să alunece pe lângă el într-un fel de transă lipsită de gânduri –, dar nu astăzi. Astăzi era iritat ca un gândac într-o tigaie, încercă să se uite la televizor, dar vorbele şi imaginile nici măcar nu păreau legate între ele. Afară, dincolo de

ferestrele cazărmilor, cerul după-amiezii arăta ca plasticul vechi, de un gri spălăcit. Gri ca Grey. O zi perfectă ca să moţăi şi să laşi orele să treacă. Şi totuşi, iată-l, stând pe marginea patului nefăcut, aşteptând să se termine după-amiaza, cu măruntaiele bâzâindu-i ca o armonică de hârtie.

În plus, se simţea de parcă n-ar fi pus geană pe geană, deşi aţipise exact când sunase ceasul, la cinci dimineaţa, şi pierduse schimbul de dimineaţă. Erau ore suplimentare, aşa că putea să inventeze vreo scuză – că încurcase programul sau că uitase pur şi simplu –, dar oricum avea să i se atragă atenţia. Ieşea iarăşi din schimb la zece seara. Chiar avea nevoie să tragă un pui de somn, să-şi facă nişte provizii de odihnă pentru alte opt ore în care se uita la Zero cum se uită la el.

La ora şase după-amiaza, îşi puse hanoracul ca să traverseze complexul până la magazin. Mai era o oră până la apus, dar norii pluteau jos, absorbind ultimele raze de lumină. Un vânt umed îl tăia ca un cuţit în timp ce-şi târa picioarele pe terenul deschis dintre cazărmi şi sala de mese, o clădire din cărămidă care arăta de parc-ar fi fost construită în grabă. Nu vedea munţii deloc şi, în zile ca aceasta, lui Grey i se părea uneori că, de fapt, complexul era o insulă – că lumea se termina, afundându-se într-o mare neagră de pustietate, undeva dincolo de capătul aleii celei lungi. Vehiculele veneau şi plecau – camioane de marfă, dube şi camioane militare de cinci tone încărcate cu provizii, dar locul de unde veneau şi în care se întorceau – oriunde-ar fi fost, ar fi putut fi la fel de bine şi luna, din câte ştia Grey. Chiar şi amintirea lumii începea să se şteargă. Nu mai trecuse de linia gardului de şase luni.

Popota ar fi trebuit să fie aglomerată la ora asta, cu cincizeci sau mai multe trupuri umplând încăperea de căldură şi zgomot, dar când păşi pe uşă, descheind fermoarul hanoracului şi tropăind ca să-şi scuture zăpada de pe tălpi, Grey cercetă spaţiul şi zări doar câţiva oameni risipiţi pe la mese, singuri sau în grupuri mici, nu mai mult de zece-doisprezece în total. Îţi puteai da seama cine ce făcea după îmbrăcăminte – personalul medical cu

uniformele şi pantofii lor cu talpă de cauciuc; soldaţii în uniformele de camuflaj de iarnă, aplecaţi deasupra tăvilor şi îngrămădind mâncarea în gură ca nişte argaţi de la fermă; măturătorii în salopetele lor maro. În spatele sălii de mese exista un foaier cu o masă de ping-pong şi una de air-hockey, dar nimeni nu juca, nici nu se uita la televizor, iar încăperea era cufundată în tăcere, excepţie făcând doar câteva glasuri murmurate şi clinchetele de tacâmuri pe porţelan. Pentru o vreme, în foaier se aflaseră câteva mese cu computere, Mac-uri noi, lucioase, pentru e-mailuri şi câte şi mai câte, dar într-o dimineaţă de vară, o echipă de tehnicieni le duseseră pe toate de-acolo pe un cărucior cu rotile, chiar în timpul mesei de dimineaţă. Unii dintre soldaţi se plânseseră, dar asta nu folosise la nimic; computerele nu mai reveniseră niciodată şi doar un snop de fire atârnând din perete mai amintea că fuseseră acolo. Luarea lor fusese un soi de pedeapsă, îşi închipuia Grey, dar nu ştia pentru ce. El nu-şi bătuse niciodată capul cu computerele.

În ciuda senzaţiei de nervozitate, mirosul de mâncare caldă îi trezea foamea – Depo îi provoca o asemenea poftă de mâncare, încât era de mirare că nu se îngrăşase mai mult – şi-şi umplu tava în timp ce avansa la coadă, savurând în minte gândul mâncării care urma: un castron cu supă minestrone, salată cu crutoane şi brânză, piure şi sfeclă murată, o felie de şuncă având o rondea de ananas uscat aşezată pe ea ca o diademă de un galben aprins. Completă totul cu o felie de plăcintă cu lămâie şi cu un pahar înalt de apă cu gheaţă şi duse totul în colţ, pe o masă goală. Cei mai mulţi dintre măturători mâncau singuri, la fel ca el; nu existau prea multe lucruri despre care era permis să vorbeşti, de fapt. Uneori trecea o săptămână întreagă fără ca Grey să schimbe măcar o vorbă cu indiferent cine, în afară de paznicul de la L3, care-l ponta la intrarea şi ieşirea din zona izolată. Fusese o vreme, de fapt nu cu prea multe luni în urmă, când tehnicienii şi personalul medical i-ar fi pus întrebări, tot felul de lucruri despre Zero, despre iepuri şi dinţi. I-ar fi

ascultat răspunsurile, dând din cap, poate notând ceva în telefon. Acum însă nu făceau decât să ia rapoartele fără nicio vorbă, ca şi cum s-ar fi limpezit toată problema lui Zero şi nu mai era nimic nou de aflat.

Grey îşi luă cina metodic, fel cu fel. Chestia cu Fanning i se învârtea încă prin minte ca o burtieră de la ştiri, dar mâncatul părea s-o calmeze oarecum; pentru câteva minute, aproape că uită că exista. Tocmai termina ultima bucată de plăcintă când cineva se apropie de masa lui: unul dintre soldaţi. Grey credea că-l cheamă Paulson. Îl mai văzuse prin preajmă, deşi soldaţii aveau felul lor de a arăta cu toţii la fel în uniformele de camuflaj, cu tricouri şi bocanci lustruiţi, cu părul atât de scurt încât urechile ieşeau în relief de parcă le-ar fi lipit cineva de-o parte şi de alta a capului, ca o glumă. Tunsoarea lui Paulson era atât de scurtă, încât Grey n-ar fi putut spune ce culoare avea de fapt părul lui. Soldatul luă un scaun aflat în unghi drept faţă de Grey şi-l răsuci astfel încât să-l încalece, zâmbindu-i într-un fel pe care Grey nu l-ar fi descris ca fiind prietenos.

— Vouă, băieţi, chiar vă place să mâncaţi, nu-i aşa?

Grey ridică din umeri.

— Te cheamă Grey, aşa-i?

Soldatul îl privi printre gene.

— Te-am văzut.

Grey lăsă jos furculiţa şi înghiţi o bucată de plăcintă.

— Mda.

Paulson dădu gânditor din cap, ca şi cum încerca să se hotărască dacă era un nume frumos sau nu. Era calm în aparenţă, dar se simţea ceva forţat în asta. Pentru o clipă, ochii i se repeziră către camera de securitate care atârna în colţ deasupra capetelor lor, apoi se opriră din nou asupra chipului lui Grey.

— Ştii, voi, băieţi, nu vorbiţi prea mult, comentă Paulson. E un pic înfricoşător, dacă n-ai nimic împotrivă s-o zic.

Înfricoşător? Paulson nu ştia nici jumătate din ceea ce se petrecea. Grey nu răspunse nimic.

— Te deranjează dacă te întreb ceva?

Paulson ridică bărbia către farfuria lui Grey.

— Nu vreau să te întrerup. Poţi să-i dai înainte şi să termini în timp ce vorbim.

— Am terminat, replică Grey. Trebuie să mă duc la lucru.

— Cum e plăcinta?

— Vrei să mă întrebi despre plăcintă?

— Despre plăcintă? Nu.

Paulson clătină din cap.

— Eram doar politicos. Ar fi un exemplu de ceea ce se numeşte flecăreală.

Grey se întrebă ce voia. Soldaţii nu-i adresau niciodată niciun cuvânt şi iată-l pe tipul ăsta, Paulson, dându-i lecţii de etichetă de parcă nu s-ar fi uitat camerele drept spre ei.

— E bine, reuşi Grey să se stăpânească. Îmi place lămâia.

— Ajunge cu plăcinta. Nu dau nicio ceapă degerată pe plăcintă.

Grey apucă marginile tăvii.

— Trebuie să plec, zise el, dar, când dădu să se ridice, Paulson lăsă o mână pe încheietura lui. Grey simţea, în această singură atingere, cât de puternic era bărbatul, ca şi cum muşchii braţelor lui ar fi fost prinşi pe bare de fier.

— Stai… naibii… jos.

Grey se aşeză. Încăperea i se păru brusc goală. Aruncă o privire dincolo de Paulson şi văzu că aşa era, sau pe-aproape; cele mai multe mese erau goale. Doar câţiva tehnicieni în partea cealaltă a sălii, sorbind cafea din pahare de unică folosinţă. Unde se dusese toată lumea?

— Vezi tu, Grey, noi ştim cine *sunteţi,* băieţi, spuse Paulson ferm.

Se apleca peste masă, cu mâna încă pe încheietura lui Grey.

— *Ştim* ce-aţi făcut cu toţii, vreau să spun. Băieţei sau ce-or fi fost. Eu zic noroc bun, fiecare cu talentele lui. Dacă alţii n-au nimic împotrivă, de ce-aş avea eu? Pricepi?

Grey nu scoase niciun cuvânt.

— Nu toţi simt la fel ca mine, dar asta e *părerea* mea. Ultima oară când ştiam eu, era încă o ţară liberă.

Se foi pe scaun, apropiindu-şi şi mai mult faţa.

— Am cunoscut un tip prin liceu. Avea obiceiul să-şi pună aluat de fursecuri pe sculă şi să lase *câinele* să-l lingă. Aşa că dacă vrei să i-o pui vreunui puşti, dă-i drumul. Eu, personal, nu pricep, dar treaba ta e treaba ta.

Lui Grey îi era greaţă.

— Scuză-mă, reuşi el să rostească. Chiar trebuie să plec.

— Unde trebuie să pleci, Grey?

— Unde?

Încercă să înghită.

— La lucru. Trebuie să plec la lucru.

— Nu, nu trebuie.

Eliberând în sfârşit încheietura lui Grey, Paulson luă o lingură de pe tava lui Grey şi începu s-o învârtă pe tăblia mesei cu vârful arătătorului.

— Mai ai trei ore până intri în schimb. Ştiu cât e ceasul, Grey. *Stăm de vorbă* aici, la naiba!

Grey se uită la lingură, aşteptând ca Paulson să mai spună ceva. Dintr-odată, simţea nevoia unei ţigări cu fiecare moleculă a trupului, o forţă asemănătoare cu posesia.

— Ce vrei de la mine?

Paulson imprimă lingurii o ultimă rotaţie.

— Ce vreau, Grey? Asta-i întrebarea, nu-i aşa? Vreau ceva, ai dreptate.

Se aplecă spre Grey, făcând un gest de „vino mai aproape” cu arătătorul. Vocea, când vorbi, era o şoaptă abia auzită.

— Ceea ce vreau este să-mi povesteşti despre Nivelul Patru…

Grey simţi că se prăbuşeşte pe dinăuntru, ca şi cum ar fi pus piciorul pe o treaptă care nu era la locul ei.

— Eu nu fac decât curăţenie. Sunt om de serviciu.

— Iartă-mă, replică Paulson, dar nu. Nu înghit asta nici măcar o secundă.

Grey se gândi iar la camerele de luat vederi.

— Richards…

Paulson pufni.

— O, dă-l *dracului!*

Ridică ochii spre cameră, făcu un mic semn de salut, apoi roti mâna încet, strângând toate degetele în afară de cel mijlociu. O ţinu astfel câteva secunde.

— Chiar crezi că se uită cineva la chestiile astea? Toată ziua, în fiecare zi, ne ascultă, urmăresc ce facem?

— Nu-i nimic acolo. Jur.

Paulson clătină încet din cap; Grey zări din nou în ochii lui privirea aceea sălbatică.

— Ştim amândoi că-i o tâmpenie, aşa că putem, te rog, s-o lăsăm baltă? Hai să fim sinceri unul cu celălalt.

— Eu nu fac decât curăţenie, vorbi Grey abia auzit. Sunt aici numai ca să muncesc.

Paulson nu zise nimic. Încăperea era atât de tăcută, încât Grey credea că aude bătăile propriei lui inimi.

— Spune-mi ceva. Dormi bine, Grey?

— Ce?

Ochii lui Paulson se îngustară, ameninţători.

— Te întreb, dormi… bine?

— Cred că da, îngăimă el. Sigur că dorm.

Paulson râse teatral. Se lăsă pe spate şi îndreptă ochii către tavan.

— Crezi. *Crezi.*

— Nu ştiu de ce mă întrebi lucrurile astea.

Paulson expiră violent.

— *Visele,* Grey.

Îşi apropie faţa de cea a lui Grey.

— Vorbesc despre *vise.* Voi, băieţi, visaţi, nu-i aşa? Ei bine, eu sunt al naibii de sigur că visez. Toată afurisita de noapte. Una după alta. Visez tot felul de rahaturi smintite.

Smintite, gândi Grey; asta cam rezuma situaţia pe loc. Paulson era smintit. Roţile nu mai erau pe şine, îşi pierduse cârma. Prea multe luni pe munte, poate, prea multe zile de frig şi de zăpadă. Grey cunoscuse asemenea indivizi în Beeville, în regulă când ajungeau acolo, dar care, înainte să treacă măcar câteva luni, nu reuşeau să

lege două fraze care să aibă cea mai mică noimă.

— Vrei să ştii despre ce visez, Grey? Dă-i drumul! Ghiceşte!

— Nu vreau.

— *Ghiceşte, lua-te-ar naiba!*

Grey coborî ochii către masă. Simţea cum îi urmăreau camerele – îl simţea undeva pe Richards, absorbind toate astea. Se gândi: te rog… pentru numele lui Dumnezeu… gata cu întrebările.

— Nu… ştiu.

— Nu ştii…

Clătină din cap, cu privirea încă în altă parte.

— Nu.

— Atunci o să-ţi spun eu, rosti încetişor Paulson. Visez despre *tine.*

Pentru o clipă, nu vorbi niciunul. Paulson era smintit, gândi Grey. Smintit, smintit, smintit.

— Îmi pare rău, se bâlbâi el. Chiar nu-i nimic acolo, jos.

Vru iarăşi să plece, aşteptând să simtă mâna lui Paulson luându-l de cot, ca să-l oprească.

— Bine, vorbi Paulson şi făcu semn cu mâna. Am terminat deocamdată. Ieşi afară de-aici!

Se răsuci pe scaun ca să se uite la Grey, care stătea în picioare, ţinând tava.

— O să-ţi spun totuşi un secret. Vrei să-l auzi?

Grey clătină din cap.

— Îi ştii pe cei doi măturători care-au plecat?

— Cine?

Paulson se încruntă.

— Cei graşi. Tăntălăul şi prietenul lui.

— Jack şi Sam.

— Exact.

Ochii lui Paulson rătăceau.

— N-am ţinut niciodată minte numele. Bănuiesc c-ai putea să spui că numele nu fac parte din afacere.

Grey aşteptă ca Paulson să mai spună ceva.

— Ce-i cu ei?

— Păi, sper că nu erau prieteni de-ai tăi. Pentru că am o

veste pentru tine. Sunt morţi.

Paulson se ridică; nu se uită la Grey când vorbi:

— Suntem cu toţii morţi.

Era întuneric, iar lui Carter îi era frică.

Se afla undeva foarte jos sub pământ; văzuse patru butoane la lift, cu numerele aşezate în ordine descrescătoare, ca butoanele dintr-un garaj subteran. Până în momentul în care îl aduseseră acolo pe targă, era ameţit şi nu simţea nicio durere – îi dăduseră ceva, un fel de injecţie care-l făcuse somnoros, dar nu-l adormise de-a binelea, aşa că simţise puţin ceea ce-i făceau la ceafă. Cum îl tăiaseră acolo şi puseseră ceva înăuntru. Legături la mâini şi la picioare – să-l ajute să stea mai comod, spuseseră. Apoi îl purtaseră pe rotile în ascensor şi acesta era ultimul lucru pe care şi-l aducea aminte, butoanele, şi degetul cuiva apăsându-l pe cel pe care scria N4. Tipul cu pistol, Richards, nu se întorsese, aşa cum promisese.

Acum se trezise şi, deşi n-ar fi putut spune cu siguranţă, simţea că se afla jos, foarte jos în gaură; era încă legat la încheieturile mâinilor şi la glezne, probabil şi la picioare. Camera era friguroasă şi cufundată în întuneric, dar el zărea nişte lumini clipind undeva, nu-şi dădea seama cât de departe, şi auzea sunetul unui ventilator care sufla aer. Nu-şi aducea aminte mare lucru din discuţia pe care-o avusese cu oamenii înainte ca aceştia să-l fi adus jos. Îl cântăriseră, Carter îşi aducea aminte, şi făcuseră şi alte lucruri, cum ar fi făcut orice doctor, îi luaseră tensiunea, îi ceruseră să facă pipi într-un păhărel, îi loviseră genunchii cu ciocănelul şi se holbaseră în nasul şi gura lui. Apoi îi puseseră perfuzia pe dosul palmei – asta duruse, duruse ca naiba, îşi amintea că o spusese, *pe toţi dracii!* – şi agăţaseră punga pe suport, iar restul se cufundase în ceaţă. Îşi aducea aminte de o lumină bizară, arzând roşie în vârful unui creion, şi de toate chipurile din jurul lui acoperite brusc cu măşti, unul dintre ele spunând, deşi nu-şi dădea seama care:

— E doar laserul, domnule Carter. S-ar putea să simţi o

mică apăsare.

Acum, în întuneric, îşi aducea aminte că se gândise, înainte ca mintea să i se înceţoşeze şi să plutească departe, că Dumnezeu îi jucase o ultimă farsă şi că poate acesta era, la urma urmei, drumul lui către ac. Se întrebă dacă avea să-i vadă în curând pe Iisus, pe doamna Wood sau pe Diavol în persoană.

Dar nu murise, nu făcuse altceva decât să doarmă, deşi nu ştia cât de mult. Mintea îi plutise în derivă o vreme, ieşind dintr-un fel de beznă şi intrând într-altul, ca şi cum ar fi umblat printr-o casă fără lumini; şi dacă n-avea la ce să se uite, nu reuşea să se orienteze. Nu deosebea susul de jos. Îl durea peste tot şi-şi simţea limba în gură ca pe o şosetă făcută ghem sau ca pe un animal ciudat, cu blană, care-şi făcuse acolo vizuina. Ceafa, în locul unde se întâlnea cu omoplaţii, pulsa de durere. Ridică fruntea să se uite în jur, dar nu reuşi să zărească decât nişte punctişoare de lumină – lumini roşii, precum cele de la creion. Nu-şi dădea seama cât de departe erau sau cât de mari. Ar fi putut fi la fel de bine luminile unui oraş îndepărtat.

Wolgast: numele ieşi din întuneric la suprafaţa minţii. Ceva legat de Wolgast, lucrul acela pe care-l spusese, despre timpul care era ca un ocean şi pe care putea să i-l dea. *Pot să-ţi dau tot timpul din lume, Anthony. Un ocean de timp.* Ca şi cum ar fi ştiut ce se afla în cotlonul cel mai adânc al inimii lui Carter, ca şi cum nu s-ar fi întâlnit abia atunci, ci s-ar fi cunoscut de ani buni. Nimeni nu vorbise astfel cu Carter de când îşi putea el aduce aminte.

Îl făcea să se gândească la ziua în care începuse totul, ca şi cum cele două ar fi coincis. Iunie; era în iunie; asta îşi aducea aminte. Iunie, aerul pârjolitor de sub pasarelă şi Carter, în picioare sub un colţ de umbră murdară şi ţinându-şi inscripţia de carton pe piept – MI-E FOAME, AJUTAŢI-MĂ CU ORICE, DUMNEZEU SĂ VĂ BINECUVÂNTEZE –, urmăriseră cum maşina, un Denali negru, oprise în curbă. Geamul pasagerului se deschisese; nu era doar obişnuita întredeschidere, astfel încât cine se afla înăuntru să-i poată strecura câteva monede sau o

bancnotă împăturită fără ca degetele să le atingă vreodată pe ale lui, ci o alunecare completă până jos, într-o singură mişcare fluidă, astfel încât reflexia lui Carter în luciul întunecat al geamului coborî ca o cortină cu susul în jos – ca şi cum s-ar fi deschis o gaură în lume, dezvăluind o cameră ascunsă înăuntrul ei. Era exact ora prânzului, iar traficul de la ora mesei se înteţea pe şoselele de la suprafaţă şi pe Arcul de Vest şi răsuna deasupra capului lui într-un ritm rapid, ca un şir lung de vagoane de marfă.

— Hei! strigase persoana de la volan.

Un glas de femeie, încordându-se ca să acopere huruitul maşinilor şi acustica plină de ecouri de sub autostradă.

— Hei! Domnule! Scuză-mă, domnule!

Când păşise către geamul deschis, Carter simţise pe faţă aerul răcoros dinăuntrul maşinii; adulmecase mirosul parfumului femeii. Aceasta era aplecată către geamul pasagerului, cu trupul trăgând de centura de siguranţă şi ochelarii cocoţaţi pe creştet. O femeie albă, desigur. Ştiuse înainte să se uite. Denali-ul negru cu vopseaua lui sclipitoare şi cu masca de la radiator uriaşă, lucitoare. Şoseaua cu direcţia spre est, către San Felipe, făcând legătura dintre Galleria Mall şi River Oaks, unde se aflau casele mari. Femeia era tânără totuşi, mai tânără decât ai fi crezut pentru o asemenea maşină, avea cel mult treizeci de ani, purta ceva ce semăna a costum de tenis, o fustă albă şi bluză asortată, şi avea pielea umedă şi lucioasă. Braţele îi erau subţiri şi puternice, arămii de la soare. Părul drept, blond cu şuviţe de culoare mai închisă, era pieptănat pe spate, lăsând la iveală chipul tânăr, cu nasul delicat şi pometii bine modelaţi. Nu purta bijuterii la vedere în afară de un inel cu un diamant mare cât o măsea. Ştia că n-ar trebui să se uite mai îndeaproape de-atât, dar nu se putea stăpâni; privi spre bancheta maşinii. Zărise un scăunel pentru copil, cu jucării de pluş viu colorate atârnate deasupra lui şi o sacoşă mare alături, făcută din hârtie, dar care arăta ca de metal. Pe sacoşă era scris numele magazinului, Nordstrom.

— Orice-mi puteţi da, murmurase Carter. Dumnezeu să

vă binecuvânteze!

Poşeta ei, un rucsăcel umflat de piele, îi stătea în poală, începuse să arunce conţinutul pe scaun: un ruj, o agendă, un telefon micuţ, ca o bijuterie.

— Vreau să-ţi dau ceva, vorbea ea. Ar ajunge o bancnotă de douăzeci? Asta fac oamenii de obicei? Nu ştiu.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Stopul, Carter ştia, era pe cale să se schimbe.

— Faceţi ce puteţi…

Femeia îşi scosese portofelul chiar în momentul în care, în spatele lor, auziră primul claxon nerăbdător. Femeia întorsese repede capul la auzul sunetului, apoi ridicase ochii către semnalizatorul de trafic, acum verde.

— O, la naiba, la naiba!…

Răsfoia cu frenezie prin portofel, un obiect uriaş de mărimea unei cărţi, cu închizători, fermoare şi compartimente ticsite cu bucăţi de hârtie.

— Nu ştiu, spunea ea, nu ştiu…

Alte claxoane, şi apoi, cu un huruit, vehiculul din spatele ei, un Mercedes roşu, accelerase ca să se înghesuie pe banda din mijloc, tăind calea unei maşini de teren. Şoferul maşinii de teren călcă frânele şi apăsă pe claxon.

— Scuzaţi-mă, scuzaţi-mă, tot repeta femeia.

Se uita la portofel de parcă ar fi fost o uşă închisă pentru care nu găsea cheia potrivită.

— E numai *plastic* aici, credeam că am o hârtie de *douăzeci,* poate era de zece, of, la naiba, *la naiba!…*

— Hei, dobitoaco!

Un bărbat scotea capul pe geamul unei camionete, două maşini mai în spate.

— Nu vezi stopul? Ieşi de pe şosea!

— Nu face nimic, zisese Anthony, dând înapoi. Mai bine plecaţi.

— M-ai auzit? strigase bărbatul.

Alte claxoane. Fluturase pe geam un braţ dezgolit.

— Dă-te dracului din drum!

Femeia îşi arcuise spatele ca se uite în oglinda retrovizoare. Ochii i se deschiseseră larg.

— Tacă-ţi gura! ţipase ea cu înverşunare.

Izbise volanul cu pumnii.

— Iisuse, taci din gură!

— Cucoană, mişcă-ţi nenorocita aia de maşină!

— Voiam să-ţi dau ceva. Asta-i tot ce voiam. De ce trebuie să fie atât de *greu,* să faci doar *atâta lucru,* voiam doar să *ajut…*

Carter ştia că era timpul s-o rupă la fugă. Vedea cum avea să se desfăşoare restul: portiera maşinii deschizându-se brusc; paşii furioşi venind spre el; un chip de bărbat foarte aproape de al lui Carter, batjocoritor – O *sâcâi pe doamna? Ce crezi că faci, băiete?* – şi apoi alţi bărbaţi, cine ştie câţi, întotdeauna erau destui când venea vremea şi, indiferent ce spunea femeia, ei aveau să vadă ceea ce voiau să vadă; un bărbat negru şi o femeie albă cu un scaun pentru copil, sacoşe de cumpărături şi portofelul deschis în poală.

— Vă rog, vorbise el. Doamnă, *trebuie* să plecaţi.

Portiera camionetei se deschisese larg, lăsând să iasă un bărbat uriaş, roşu la faţă, în blugi şi tricou, cu mâini mari cât nişte mănuşi de baseball. L-ar fi strivit pe Carter ca pe un gândac.

— Hei! strigase el, arătând cu degetul.

Catarama rotundă şi mare îi lucea în lumina soarelui.

— Tu de colo!

Femeia ridicase ochii către oglindă şi văzuse acelaşi lucru ca şi Carter: bărbatul ţinea în mână un pistol.

— O, Doamne Dumnezeule! exclamase ea.

— Îi fură maşina! Negrişorul îi fură maşina!

Carter îngheţase. Totul era copleşitor pentru el, un răcnet furios, lumea întreagă claxonând şi urlând la el, venind să pună mâna pe el, să-l prindă. Femeia întinsese repede mâna peste scaunul pasagerului şi deschisese portiera.

— Urcă!

Încă nu reuşea să se mişte.

— Haide! strigase ea. Urcă-n maşină!

Şi, fără să ştie de ce, urcase. Lăsase cartonul să-i cadă

din mână, urcase repede şi trântise portiera după el. Femeia apăsase brusc pe acceleraţie, trecând pe lângă stop, care se făcuse din nou din verde roşu. Maşinile se împrăştiaseră în jurul lor în timp ce ţâşniseră prin intersecţie. Pentru o clipă, Carter fusese sigur că aveau să se ciocnească şi închisese strâns ochii, pregătindu-se pentru impact. Dar nu se întâmplase nimic; nimeni nu-i nimerise.

Era, se gândea el, cel mai afurisit lucru. Ieşiseră în goană de sub autostradă la lumina soarelui, iar femeia conducea atât de repede încât parcă ar fi uitat că era şi el acolo. Loviseră nişte şine de cale ferată şi maşina săltase atât de tare, încât dădu cu capul de plafon. Păruse s-o zguduie şi pe ea; apăsase frâna, prea tare, aruncându-l înainte, apoi răsucise volanul şi trăsese într-o parcare de lângă o curăţătorie chimică şi un Shipley Do-Nuts. Şi fără să se uite la Anthony sau să-i zică vreo vorbă, lăsase capul pe volan şi începuse să plângă.

Nu mai văzuse niciodată o femeie albă plângând, nu de aproape, doar în filme şi la televizor. În cabina închisă ermetic a automobilului, îi simţea mirosul lacrimilor, ca de ceară topită, şi parfumul curat al părului ei. Apoi îşi dăduse seama că-şi simţea şi propriul miros, ceea ce nu se mai întâmplase de multă vreme, şi că acest miros nu era câtuşi de puţin plăcut. Era urât, de-a dreptul urât, ca de carne stricată şi de lapte acrit, şi-şi privise corpul, mâinile şi braţele murdare şi acelaşi tricou şi aceiaşi blugi pe care le purtase de zile-ntregi, şi i se făcuse ruşine.

După un timp, femeia ridicase capul de pe volan şi se ştersese la nas cu dosul palmei.

— Cum te cheamă?

— Anthony.

Pentru o clipă, Carter se întrebase dacă nu cumva avea să-l ducă direct la poliţie. Maşina era atât de curată şi de nouă, încât se simţea ca o pată mare şi murdară, aşa cum stătea acolo. Dar dacă ea îl putea mirosi, nu o arăta deloc.

— Pot să cobor aici, propusese Carter. Îmi pare rău că v-am făcut atâtea necazuri.

— Tu? Ce-ai făcut *tu?* N-ai făcut nimic.

Trăsese adânc aer în piept, îşi rezemase capul de tetieră şi închisese ochii.

— Doamne, soţul meu o să mă *omoare!* Doamne, Doamne, Doamne! Rachel, ce-a *fost* în capul tău?

Părea furioasă, şi Carter bănuia că aştepta ca el că coboare din proprie iniţiativă. Erau la câteva străzi spre nord de Richmond; de acolo, putea să prindă un autobuz înapoi către locul unde dormea, o parcare goală de pe Westpark lângă centrul de reciclare. Era un loc bun, n-avea niciun necaz acolo şi, dacă ploua, oamenii de la centru îl lăsau să doarmă într-unul dintre garajele goale. Avea la el ceva mai mult de zece dolari, câteva bancnote şi mărunţiş din dimineaţa petrecută sub autostrada 610 – destul ca să ajungă acasă şi să cumpere ceva de mâncare.

Pusese mâna pe portieră.

— Nu, zisese ea repede. Nu pleca.

Se întorsese spre el. Ochii, umflaţi de plâns, îi căutau faţa.

— Trebuie să-mi spui dacă ai vorbit serios.

Carter se uitase nedumerit la ea.

— Doamnă?

— Ce-ai scris pe carton. Ce-ai spus. „Dumnezeu să vă binecuvânteze.” Te-am auzit cum ai spus-o. Pentru că problema este, continuase femeia fără să aştepte răspunsul, că nu mă simt binecuvântată, Anthony.

Scosese un râs amar, arătând un şir de dinţi micuţi ca nişte perle.

— Nu e ciudat? Ar trebui, dar nu mă simt. Mă simt groaznic. Mă simt groaznic tot timpul.

Carter nu ştia ce să spună. Cum putea să se simtă groaznic o doamnă albă ca ea? Cu coada ochiului, zărea scaunul gol de bebeluş din spate, cu grămada lui strălucitoare de jucării, şi se întreba unde se afla copilul. Poate că ar fi trebuit să-i zică ceva despre faptul că avea un copil, cât de plăcut trebuia să fie asta pentru ea. Din experienţa lui, oamenilor le plăcea să aibă copii, în special femeilor.

— Nu contează, vorbise femeia.

Privea absent prin parbriz, către gogoşărie.

— Ştiu ce crezi. Nu trebuie să spui nimic. Probabil că ţi se pare că sunt o nebună.

— Mie mi se pare că sunteţi în regulă.

Ea râsese din nou cu amărăciune.

— Ei, tocmai asta-i, nu-i aşa? Asta-i problema. *Par* să fiu în regulă. Poţi să întrebi pe oricine. Rachel Wood are tot ce şi-ar dori cineva. Rachel Wood *pare* s-o ducă absolut perfect…

O clipă, rămăseseră nemişcaţi, femeia plângând încetişor cu ochii aţintiţi cu tristeţe în gol, Carter întrebându-se dacă ar trebui să se dea jos din maşină sau nu. Dar doamna era necăjită şi i se părea nepotrivit s-o lase astfel. Se întreba şi dacă ea ar fi vrut ca el s-o compătimească. Rachel Wood; bănuia că e numele ei, că vorbea chiar despre ea. Dar n-ar fi putut spune cu siguranţă. Poate că Rachel Wood era o prietenă sau cineva care avea grijă de copil. Ştia că ar trebui să plece mai devreme sau mai târziu. Oricare-ar fi starea care-o cuprinsese, avea să treacă şi avea să-şi dea seama că tocmai fusese pe cale să fie împuşcată pentru cioroiul ăsta puturos care stătea în maşina ei. Dar, în momentul acela, senzaţia aerului răcoros pe faţă suflat de la bordul maşinii şi tăcerea stranie, tristă, a femeii erau de-ajuns să-l ţină pe loc.

— Care e numele tău de familie, Anthony?

Nu-şi amintea să-i fi pus oricine altcineva întrebarea asta.

— Carter, răspunsese.

Ceea ce făcuse ea în continuare îl surprinsese mai mult decât orice se întâmplase până atunci. Se răsucise pe scaun şi, privindu-l cu ochi limpezi, întinsese mâna s-o strângă pe-a lui.

— Ei, zisese ea, cu glasul încă marcat de tristeţe, îmi pare bine, domnule Carter. Pe mine mă cheamă Rachel Wood.

Domnule Carter… îi plăcea cum suna. Mâna ei era mică,

dar strângea cu putere, ca un bărbat. O simţea –, dar nu reuşea să gândească vorbele pentru asta. Se uitase să vadă dacă avea să se şteargă pe mână, dar femeia nu făcu niciun gest în acest scop.

— O, *Dumnezeule!*

Femeia făcu ochii mari de uimire.

— Soţul meu o să facă atac de cord! Nu-i poţi povesti ce s-a-ntâmplat acolo! Vorbesc serios! Nu poţi, *cu niciun chip!*

Carter clătină din cap.

— Adică, nu-i vina lui că-i un asemenea dobitoc absolut. Numai că n-o să vadă lucrurile la fel ca noi. Trebuie să-mi promiţi, domnule Carter!

— N-o să scot o vorbă.

— Bine.

Dădu cu vioiciune din cap, satisfăcută, şi-şi aţinti din nou ochii asupra parbrizului, cu fruntea netedă încruntându-se gânditoare.

— Gogoşi. Păi, nu ştiu de ce-am oprit tocmai aici. Probabil că nu vrei gogoşi, nu?

Numai cuvântul făcu să i se inunde gura cu un val de salivă, îşi simţi stomacul chiorăind.

— Nu-s rele gogoşile, răspunse Carter. Cafeaua-i bună.

— Dar nu-s mâncare adevărată, nu-i aşa?

Vocea ei suna ferm; luase o hotărâre.

— Ai nevoie de o masă adevărată.

Atunci îşi dăduse seama de senzaţia pe care o încerca. Simţea că e *văzut.* Ca şi cum ar fi fost tot timpul fantomă, fără să ştie. Înţelesese brusc că voia să-l ia cu ea, să-l ducă acasă. Auzise despre oameni ca ea, dar nu-i venise niciodată să creadă.

— Ştii, domnule Carter, cred că Dumnezeu te-a pus azi sub autostradă pentru un anumit motiv. Cred că încerca să-mi spună ceva.

Pornise motorul maşinii.

— Tu şi cu mine o să fim prieteni. Aşa simt eu.

Şi *fuseseră* prieteni, exact cum zisese ea. Ăsta era lucrul nostim. El şi cu doamna lui albă, doamna Wood, cu soţul ei – destul de bătrân să-i fie tată, deşi Carter nu-l vedea

aproape niciodată – şi casa ei mare de sub stejari veşnic verzi, cu pajiştea şi gardurile vii dese, şi cele două fetiţe – nu doar bebeluşul, ci şi cea mai mare, drăgălaşă ca un gândăcel, ca şi sora ei, amândouă coborâte parcă dintr-un tablou. O simţea până în măduva oaselor, lăuntric. Erau prieteni. Ea făcuse pentru el lucruri pe care nu le mai făcuse nimeni vreodată; era ca şi cum ar fi deschis portiera la maşină şi înăuntru era o cameră întreagă, mare, şi în camera aceea erau oameni şi glasuri care-i rosteau numele şi mâncare şi un pat în care să doarmă şi tot restul. Îi dăduse de lucru, nu numai în curtea ei, ci şi la alte case; şi oriunde se ducea, lumea îi spunea domnule Carter şi-l întreba dacă ar putea face astăzi ceva în plus, pentru că venea cineva pe la ei: să măture frunzele din curtea interioară sau să vopsească nişte scaune sau să scoată frunzele din şanţuri sau chiar să plimbe un câine din când în când. *Domnule Carter, ştiu că eşti ocupat, dar dacă nu-i prea multă bătaie de cap, ai putea… ?* Iar el răspundea întotdeauna că da, iar în plicul de sub preş sau de sub ghiveciul de flori lăsau o hârtie de zece sau de douăzeci în plus, fără ca el s-o ceară. Îi plăceau şi ceilalţi oameni, dar adevărul era că nu erau importanţi pentru el; făcea totul pentru ea. În zilele de miercuri, ziua cea mai bună din săptămână – ziua ei – îi făcea semn cu mâna în timp ce împingea maşina de tuns iarba afară din garaj şi, uneori, de foarte multe ori, ieşea din casă când el tocmai termina şi făcea curăţenie – nu lăsa banii sub preş, cum procedau ceilalţi, ci îi dădea în mână – şi stăteau o vreme cu pahare de ceai rece în curtea interioară, povestindu-i lucruri despre viaţa ei, dar întrebându-l şi despre a lui. Vorbeau ca nişte oameni adevăraţi, stând la umbră. *Domnule Carter,* îi spunea ea, *eşti trimis de Dumnezeu. Domnule Carter, nu ştiu dacă aş fi reuşit să fac un singur lucru fără tine. Eşti piesa din mozaic care lipsea.*

O iubea. Era adevărat. Acesta era misterul, taina tristă şi dureroasă a întregii întâmplări. Aşa cum stătea acum, în întuneric şi în frig, simţea cum îl năpădesc lacrimile, cum i se înălţau tocmai din măruntaie. Cum ar fi putut să spună

cineva că-i făcuse ceva doamnei Wood, când el o iubise aşa cum o iubise? Pentru că ştia. Ştia că, deşi zâmbea, râdea şi-şi vedea de treburi, mergând la cumpărături, jucând tenis şi făcând vizite la coafor, înăuntrul ei era un gol, văzuse asta în acea primă zi în maşină, iar inima lui îi ieşea în întâmpinare, ca şi cum ar fi putut umple golul doar pentru că voia. În zilele în care ea nu ieşea în curte, din ce în ce mai multe odată cu trecerea timpului, o zărea uneori stând pe canapea ore întregi, lăsându-şi bebeluşul să plângă fără oprire pentru că era ud sau flămând, dar fără să mişte niciun muşchi; era ca şi cum tot aerul o părăsise. În unele zile n-o vedea deloc şi bănuia că era pe undeva, ascunsă în casă, cuprinsă de tristeţe. Carter făcea lucruri în plus în acele zile, tundea gardul viu sau culegea buruieni de lângă alee, sperând că, dacă aştepta destul, ea avea să iasă cu ceaiul. Ceaiul însemna că totul era bine, că trecuse peste încă o zi în care se simţise groaznic, aşa cum se simţea ea de obicei.

Şi apoi, în după-amiaza aceea, în curte – după-amiaza aceea înfiorătoare – o găsise pe fetiţa mai mare, Haley, singură. Era în decembrie, aerul era aspru, încărcat de umezeală, piscina plină de frunzele iernii; fetiţa, care era la grădiniţă, purta pantalonii scurţi, albaştri, de şcoală şi o bluză cu guler, dar nimic altceva, nici măcar pantofi, şi se aşezase în curtea interioară. Ţinea în braţe o păpuşă, o Barbie. Nu avea şcoală astăzi? o întrebase Carter, iar ea clătinase din cap, fără să se uite la el. Mama ei era pe-acolo? Tăticul e în Mexic, anunţase fetiţa şi se cutremurase de frig. Cu prietena lui. Mama nu voia să se scoale din pat.

Încercase uşa, dar era încuiată, apăsase soneria şi apoi strigase la ferestre, dar nu răspunsese nimeni. Nu ştia cum să se descurce cu fetiţa, aşa cum rămăsese singură pe-afară, dar erau o mulţime de lucruri pe care nu le ştia despre cei ca familia Wood, nu tot ceea ce făceau avea sens pentru el. N-avea nimic altceva decât puloverul lui vechi şi murdar să-i dea fetiţei, dar ea îl luase şi-l înfăşurase în jurul ei ca pe o pătură. Se dusese să lucreze pe pajişte, gândindu-se că poate zgomotul maşinii de tuns

iarba avea s-o trezească pe doamna Wood şi că avea să-şi aducă aminte că fetiţa ei era singură, afară lângă piscină, că încuiase uşa din greşeală, cumva. *Domnule Carter, nu ştiu cum s-a întâmplat, nu ştiu cum am adormit, slavă Domnului că erai aici!*

Terminase pajiştea, în timp ce fetiţa îl urmărea în tăcere cu păpuşa ei, apoi luase plasa din garaj să cureţe piscina. Atunci îl găsise, la marginea potecii: un brotăcel. Nu era mai mare decât un bănuţ. Avea noroc că nu dăduse peste el cu maşina de tuns iarbă. Se aplecase să-l culeagă; nu cântărea nimic în palmă. Dacă nu l-ar fi văzut cu ochii lui, ar fi zis că n-avea nimic în mână, atât de uşor era. Poate era fetiţa care se uita la el din curtea interioară, sau doamna Wood care dormea în spatele lui, în casă; dar i se părea că, exact atunci, broasca putea să aranjeze lucrurile cumva, lucruşorul acela din iarbă.

— Hai încoace, îi zisese fetiţei. Hai, am ceva să-ţi arăt. Doar un puişor de ceva, domnişoară Haley. Un copilaş ca tine.

Se întorsese atunci şi dăduse peste doamna Wood stând în curte în spatele lui, la nici trei metri distanţă; trebuie să fi ieşit prin faţă, pentru că nu auzise niciun sunet. Purta un tricou mare, ca o cămaşă de noapte, şi avea părul zburlit.

— Doamnă Wood, zisese el, iată-vă, mă bucur că v-aţi trezit. Tocmai îi arătam lui Haley…

Fugi! Fugi! Fugi, Haley, fugi!

Şi înainte să apuce să mai spună vreun cuvânt, ea îl împinsese tare, cu toată puterea; el se rostogoli pe spate, cu piciorul încurcat în plasă, acolo unde o lăsase, pe marginea piscinei. Întinsese mâna, din reflex, degetele îi prinseseră şi ţinuseră strâns partea din faţă a tricoului; simţi cum greutatea lui o trage după el, nu putea face nimic s-o oprească, şi atunci căzuseră în apă.

Apa. Îl izbise ca un pumn, îi umpluse nasul, ochii şi gura, cu gustul ei chimic oribil, ca răsuflarea unui demon. Ea era dedesubt, deasupra şi peste tot în jurul lui în timp ce se scufundau, braţele şi picioarele li se răsuceau unul în jurul celuilalt ca o plasă; încercase să se elibereze, dar îl ţinea

strâns, trăgându-l din ce în ce mai jos. El nu ştia să înoate, nici măcar un gest, putea doar să plutească oarecum dacă era nevoie, dar şi asta îl speria şi n-avea putere s-o oprească. Întinsese gâtul să ajungă la suprafaţa lucioasă a apei, unde să întâlnească aerul, dar ar fi putut fi la un kilometru depărtare. Femeia îl trăgea în jos, într-o lume a tăcerii, ca şi cum piscina ar fi fost o bucată răsturnată de cer, şi atunci îşi dăduse seama: acolo voia ea să meargă. Într-acolo se îndreptase tot timpul, încă din ziua aceea, sub autostradă, când oprise maşina şi-i rostise numele. Oricear fi ţinut-o în cealaltă lume, cea de deasupra apei, se frânsese în sfârşit, ca sfoara unui zmeu, dar lumea era cu susul în jos, iar acum zmeul cădea. Îl trăsese într-o îmbrăţişare, cu bărbia lipită de umărul lui, şi pentru o clipă îi zărise ochii prin apa învolburată şi văzuse în ei o beznă teribilă. O, te rog, gândise el, lasă-mă! O să mor dacă vrei tu, aş muri pentru tine dacă mi-ai cere, lasă-mă să fiu eu cel care să moară în schimb. Tot ce trebuia să facă era să respire. Ştia asta la fel de limpede precum îşi ştia propriul nume, dar oricât ar fi încercat, nu reuşea să se hotărască să facă asta; îşi trăise viaţa prea mult ca să renunţe la ea numai prin puterea voinţei. Loviseră fundul cu o bufnitură moale, doamna Wood se ţinea încă de el, şi-i simţise umerii tresărind când trăsese prima oară apă în piept. Inspiră încă o dată, apoi a treia oară, şi ultimele bule de aer din plămânii ei i se înălţau pe lângă ureche ca un secret şoptit – *Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule Carter* –, apoi îi dăduse drumul.

Nu-şi amintea cum ieşise din piscină sau ce-i zisese fetiţei. Ea plânsese în hohote, apoi se oprise. Doamna Wood era moartă, sufletul ei nu mai era nicăieri prin preajmă, dar trupul ei pustiu îşi croise drum către suprafaţă, luându-şi locul printre frunzele plutitoare pe care voise el să le cureţe. Era un soi de pace peste toate, o pace îngrozitoare a unei inimi frânte, ca şi cum ceva care durase prea mult găsise în sfârşit o cale de a pune capăt. Ca şi cum ar fi început să dispară din nou. Ar fi putut trece ore sau minute până la apariţia doamnei din vecini, şi apoi

a poliţiei, dar până atunci ştia că n-avea să spună niciunui suflet ce se întâmplase, lucrurile pe care le văzuse şi le auzise. Era un secret pe care i-l dăruise lui, secretul ultim despre cine era ea, iar el era menit să-l păstreze.

Carter hotărî că era în ordine ce urma să se întâmple cu el. Simţea că e inevitabil. Poate că Wolgast minţise sau poate că nu, dar lucrarea vieţii lui Carter se încheiase; ştia asta acum. Nimeni n-avea să-l mai întrebe despre doamna Wood. Ea era doar ceva în mintea lui, ca şi cum o parte a ei trecuse de-a dreptul în el, şi n-avea să spună nimănui despre asta.

Aerul din jurul lui se tulbură cu un şuierat, ca aerul care răsuflă dintr-un cauciuc, şi o singură lumină verde apăru pe peretele opus, unde era de obicei una roşie; se deschise o uşă, inundând încăperea cu o lumină albastră, palidă. Carter văzu că stătea întins pe o targă şi că purta un halat. Perfuzia îi era încă înfiptă în braţ şi faptul că se uita la locul unde acul trăgea de piele pe sub plasture făcea să-l doară iarăşi, insuportabil. Camera era mai largă decât îşi închipuise, nu avea nimic în afară de suprafeţe de un alb pur, în afară de locul unde se deschisese uşa şi de câteva aparate de pe peretele celălalt, care nu semănau cu nimic din ce ştia el.

O siluetă stătea în cadrul uşii.

Închise ochii şi se lăsă pe spate, gândind: totul e bine acum. E bine. Sunt gata. Lasă-i să vină.

— Avem o problemă.

Abia trecuse de ora zece seara. Sykes apăruse la uşa biroului lui Richards.

— Ştiu, replică Richards. Mă ocup.

Problema era fetiţa, necunoscuta. Nu mai era o necunoscută. Richards primise ştirile de pe reţeaua generală a autorităţilor legale puţin după ora nouă. Mama fetei era suspectă într-un caz de împuşcare, ceva la casa unei fraternităţi; băiatul pe care-l împuşcase era fiul unui judecător federal de la Curtea de Apel. Pistolul, pe care-l lăsase la locul faptei, condusese poliţia locală la un motel

de lângă Graceland, unde administratorul – cu o listă de antecedente care umplea două pagini – identificase fata după fotografia pe care i-o făcuseră poliţiştii vineri, la mănăstirea unde o abandonase mama. Călugăriţele îşi spuseseră povestea, şi altceva ce Richards nu ştia cum să înţeleagă – un soi de tulburări la grădina zoologică din Memphis – înainte ca unul dintre ei să-i depisteze pe Doyle şi Wolgast de pe o casetă de supraveghere luată în noaptea de dinainte la punctul de control I-55, la nord de Baton Rouge. Televiziunea locală prinsese povestea la timp pentru ştirile de seară, când se declanşase Alarma Amber pentru răpirea unui copil.

Şi uite-aşa, toată lumea căuta doi agenţi federali şi o fetiţă pe nume Amy Bellafonte.

— Unde sunt acum? întrebă Sykes.

Pe terminalul lui, Richards apelă reţeaua prin satelit şi-şi îndreptă indicatorul către statele dintre Tennessee şi Colorado. Emiţătorul era în telefonul lui Wolgast. Richards numără optsprezece puncte de interes în regiune, apoi îl găsi pe cel care se potrivea cu numărul cipului de urmărire al lui Wolgast.

— În vestul Oklahomei.

Sykes stătea în picioare în spatele lui, uitându-se peste umăr.

— Crezi că ştie deja?

Richards recalibră indicatorul, mărind imaginea.

— Aşa aş zice, răspunse el şi-i arătă lui Sykes fluxul de date.

Viteza ţintei, 120 km/h.

Apoi, o clipă mai târziu:

Viteza ţintei, 133 km/h.

Erau pe fugă. Richards avea să fie nevoit să se ducă după ei. Poliţia locală era implicată, poate şi cea statală. Avea să fie urât, presupunând că reuşeau măcar să ajungă la ei la timp. Elicopterul pornise deja spre ei din Fort Carson; Sykes îl chemase.

O luară pe scările din spate către L1 şi ieşiră să aştepte. Temperatura crescuse de la apusul soarelui. O ceaţă

groasă se înălţa în fuioare largi în luminile cercului de aterizare, ca gheaţa uscată la un concert de rock. Stătură alături fără să vorbească; nu era nimic de spus. Situaţia era, mai mult sau mai puţin, un fiasco total. Richards se gândi la fotografie, cea care era peste tot pe reţea. Amy Bellafonte: *fântână frumoasă.* Păr negru, până la umeri – arăta umed, ca şi cum ar fi umblat prin ploaie – şi un chip de copil, neted, având încă rotunjimi de bebeluş în obraji; dar sub sprâncene, ochi întunecaţi cu o adâncime ştiutoare. Purta blugi şi o bluză de trening încheiată la fermoar până la gât. Într-o mână strângea un soi de jucărie, un animal de pluş. Ar fi putut fi un căţel. Dar ochii… Richards se tot întorcea la ochi. Se uita drept în aparat ca pentru a spune: *Vezi? Ce credeai că sunt, Richards? Crezi că nimeni de pe lume nu mă iubeşte?*

Pentru o clipă, doar una, apăru gândul. Îl atinse uşor ca o aripă: dorinţa de a fi fost o altfel de persoană, dorinţa ca privirea din ochii unui copil să însemne ceva pentru el.

Cinci minute mai târziu, auziră elicopterul, o prezenţă ce pulsa, apropiindu-se oblic, la înălţime mică pe deasupra pâlcului de arbori dinspre sud-est. Făcu o singură întoarcere de căutare, plimbând un con de lumină, apoi se lăsă către platforma de aterizare cu precizie balistică, stârnind un val de aer tremurător sub elice. Un Blackhawk UH-60 cu armament complet, echipat pentru recunoaşterea de noapte. Părea prea mult pentru o singură fetiţă. Îşi ţinură mâinile deasupra frunţii ca să se apere de vânt, de zgomot şi de zăpada învolburată.

Când elicopterul ateriză, Sykes îl apucă de cot pe Richards.

— E un copil! vorbi el, încercând să acopere larma. Fă lucrurile cum trebuie!

Orice-ar însemna asta, gândi Richards şi porni hotărât către uşa care se deschidea.

10

Se mişcau repede acum, Wolgast la volan, Doyle alături de el, apăsând cu furie pe tastatura telefonului. Încercând să sune ca să-l anunţe pe Sykes cine deţinea controlul.

— Niciun afurisit de semnal!

Doyle îşi aruncă mobilul pe bordul maşinii. Se aflau la cincisprezece mile depărtare de Homer şi se îndreptau către vest; câmpul deschis se întindea la nesfârşit sub un cer înţesat de stele.

— Aş fi putut să-ţi spun eu asta, comentă Wolgast. Pe-aici e faţa nevăzută a lunii. Şi de ce n-ai grijă cum vorbeşti?

Doyle nu-l luă în seamă. Wolgast ridică repede ochii către oglinda retrovizoare şi-o zări pe Amy întorcându-i privirea. Ştia că simţea şi ea: erau legaţi acum unul de celălalt. Din clipa în care coborâseră din carusel, îşi unise soarta cu a ei.

— Cât de mult ştii? întrebă Wolgast. Bănuiesc că nu mai contează acum dacă-mi spui.

— La fel de mult ca şi tine.

Doyle ridică din umeri.

— Poate mai mult. Richards credea că s-ar putea să ai probleme cu asta.

Când vorbiseră? se întrebă Wolgast. În timp ce el şi cu Amy fuseseră la căluşei? În noaptea aceea din Huntsville, când Wolgast se întorsese la hotel s-o sune pe Lila? Sau fusese înainte de asta?

— Ar trebui să fii atent. Vorbesc serios, Phil. Un asemenea individ… Furnizor privat de securitate… E o treaptă mai sus de un mercenar.

Doyle oftă iritat.

— Ştii care-i problema ta, Brad? Nu ştii cine-i de partea ta aici. Acolo ţi-am acordat prezumţia de nevinovăţie. Nu trebuia să faci nimic altceva decât s-o aduci înapoi la maşină când ai zis c-o s-o aduci. Nu vezi întregul tablou.

— Am văzut destul.

O staţie de benzină apăru în faţa lor, o oază luminoasă în întuneric. Când se apropiară, Wolgast încetini.

— Iisuse! Nu te opri! zise Doyle. Condu mai departe!

— N-o să ajungem prea departe fără benzină. Mai avem doar un sfert de rezervor. Asta s-ar putea să fie ultima benzinărie pe care-o s-o întâlnim o vreme.

Dacă Doyle voia să fie la comandă, cel puţin trebuia să se poarte ca atare.

— Bine. Dar numai benzină. Şi rămâneţi amândoi în maşină.

Traseră în dreptul pompei. După ce Wolgast opri motorul, Doyle se întinse peste scaun şi trase cheile din contact. Apoi deschise compartimentul pentru mănuşi şi scoase arma lui Wolgast. Desfăcu magazia de cartuşe, o băgă în buzunarul de la jachetă şi puse pistolul gol la loc în compartiment.

— Să nu te clinteşti.

— Ar trebui să verifici şi uleiul.

Doyle expiră cu zgomot.

— Iisuse, mai e ceva, Brad?

— Zic şi eu. N-am vrea să se strice maşina.

— Bine. O să-l verific. Numai să stai în maşină.

Doyle se duse în spatele Chevroletului şi se apucă să umple rezervorul. Fără Doyle în maşină, Wolgast avea o clipă de gândire, dar neînarmat şi fără chei nu putea face prea multe. Se hotărâse să nu-l ia complet în serios pe Doyle, dar deocamdată situaţia era aşa cum era. Trase mânerul de sub bord; Doyle se mută în faţa maşinii şi ridică capota, acoperind pentru moment cabina.

Wolgast se răsuci cu faţa la Amy.

— Te simţi bine?

Fetiţa dădu din cap. Îşi ţinea rucsacul în poală; urechea mult mângâiată a iepurelui ei de pluş se iţea prin deschizătură. În lumina benzinăriei, Wolgast zărea un pic de zahăr pudră încă pe obrajii ei, ca nişte fulgi de zăpadă.

— Tot mai mergem la doctor?

— Nu ştiu. O să vedem.

— Are un pistol.

— Ştiu, draga mea. Nu-i nimic.

— Mama mea avea un pistol.

Înainte ca Wolgast să apuce să încropească un răspuns, capota maşinii se trânti. Surprins, se întoarse brusc, la timp ca să zărească trei maşini de poliţie, cu luminile aprinse, trecând în viteză pe lângă staţia de benzină în direcţia opusă.

Portiera pasagerului se deschise, lăsând să intre o rafală de aer umed.

— Rahat!

Doyle îi înmână cheile lui Wolgast şi se roti în scaun ca să se uite la maşini în timp ce treceau.

— Crezi că pe noi ne caută?

Wolgast înclină capul să urmărească maşinile în oglinda retrovizoare laterală. Mergeau cel puţin cu optzeci de mile pe oră, poate mai mult. Ar fi putut fi ceva obişnuit, un accident sau un incendiu. Dar instinctul îi spunea că nu era. Numără secundele, privind cum scădeau luminile în depărtare. Ajunsese la douăzeci până în momentul în care fu sigur că se întorceau.

Răsuci cheia, simţi motorul huruind în timp ce revenea la viaţă.

— Noi suntem, cu siguranţă.

Ora zece, şi sora Arnette nu putea să doarmă. Nu putea nici măcar să închidă ochii.

Of, fusese groaznic, pur şi simplu groaznic, tot ce se întâmplase – mai întâi bărbaţii care veniseră după Amy, felul în care o amăgiseră, în care amăgiseră pe toată lumea, deşi sora Arnette tot nu înţelegea cum puteau fi în acelaşi timp agenţi FBI şi răpitori; şi apoi chestia aceea înfiorătoare de la grădina zoologică, răcnetele şi ţipetele şi toată lumea care fugea. Şi Lacey agăţându-se în felul acela de Amy, refuzând să-i dea drumul; şi orele petrecute la secţia de poliţie, tot restul zilei, unde nu fuseseră tocmai tratate ca nişte infractoare, dar cu siguranţă nu li se vorbise în felul în care era obişnuită sora Arnette, acuzator cumva, cu detectivul punându-i la nesfârşit aceleaşi

întrebări; şi apoi reporterii şi carele de televiziune aliniate pe stradă în faţa casei, cu reflectoare enorme care umpleau ferestrele din faţă pe măsură ce seara se scurgea încet, telefonul sunând fără încetare până când sora Claire se gândise să-l deconecteze.

Mama fetiţei omorâse pe cineva, un băiat. Asta-i spusese detectivul. Numele detectivului era Dupree, un tip tânăr cu bărbuţă ţepoasă, şi vorbise curtenitor cu ea, cu un pic din accentul vechiului New Orleans în voce, ceea ce însemna că era probabil catolic, adresându-i-se cu *dhragă* şi *cher*; dar nu asta crezuse sora Arnette despre ceilalţi doi când apăruseră la uşă? Ale căror feţe le văzuse din nou în materialul video plin de paraziţi pe care i-l arătase Dupree, de undeva din Mississippi, înregistrat când – bănuia ea – credea că nu-i vedea nimeni? Că erau oameni cumsecade pentru că arătau cumsecade? Iar mama, îi spusese detectivul Dupree, mama era *prostituată.* „O groapă adâncă este prostituata; ea stă la pândă ca un hoţ şi adaugă înşelătorii printre oameni.” Proverbele, capitolul 23. „Căci buzele femeii desfrânate picură miere şi cerul gurii sale este mai alunecos decât untdelemnul, dar la urmă este mai amară decât pelinul, ascuţită ca o sabie cu două tăişuri. Picioarele ei coboară la moarte, paşii ei duc la locuinţa morţilor.”

Locuinţa morţilor. Numai cuvintele o făceau pe sora Arnette să se cutremure în pat. Pentru că iadul era real, acest lucru era un fapt; era un loc aievea, în care sufletele chinuite se zbăteau în agonie în vecii vecilor. Acesta era soiul de femeie căreia Lacey îi dăduse drumul în bucătărie, care se aflase chiar în această casă, nu cu mai mult de treizeci şi şase de ore în urmă: o femeie ai cărei paşi *duc la locuinţa morţilor.* Femeia îl ademenise cumva pe băiatul acesta – Arnette nu voia să-şi închipuie partea aceea – şi apoi îl împuşcase, îl împuşcase cu un *pistol* în *cap* şi apoi, fugară fiind, îşi dăduse fetiţa lui Lacey, o fetiţă care avea înăuntrul ei cine-ştie-ce. Pentru că era adevărat: fusese ceva… nepământesc legat de ea. Nu era frumos să te gândeşti la asta, dar asta era. Cum altfel să explice ce se

întâmplase la grădina zoologică, cu toate animalele care fugeau şi făceau tărăboi?

Întreaga situaţie era groaznică. Groaznică, groaznică, groaznică.

Arnette se sili să doarmă, dar asta nu duse la nimic. Auzea încă huruitul generatoarelor dubelor, vedea, prin vălul ochilor închişi, incandescenţa nesăţioasă a reflectoarelor lor. Dacă pornea televizorul, ştia ce-o să găsească: reporteri cu microfoane, vorbind pe ton serios şi făcând gesturi din spatele lor către casa unde Arnette şi celelalte surori încercau acum să doarmă. Locul crimei, cum îl numeau ei, al ultimelor evenimente din această poveste senzaţională despre crimă şi răpire şi despre agenţi federali implicaţi cumva, deşi Dupree le interzisese surorilor, le interzisese categoric să vorbească despre această parte indiferent cui. Când surorile se întorseseră acasă în dubiţa care le adusese de la secţia de poliţie, toate amuţite de epuizare, ca să găsească cel puţin o duzină de care de televiziune, înşirate de-a lungul bordurii din faţa casei ca o caravană de circ, sora Claire fusese cea care observase că nu erau doar membrii reţelelor locale din Memphis, ci veneau şi tocmai de la Nashville, Paducah şi Little Rock, ba chiar din St Louis. Îndată ce cotiseră pe alee, reporterii se înghesuiseră în jurul dubei, îndreptându-şi luminile, camerele şi microfoanele spre ele şi lătrându-şi întrebările furioase, de neînţeles. Oamenii aceştia n-aveau nici urmă de bună-cuviinţă. Sora Arnette era atât de speriată că începuse să tremure. Fusese nevoie de doi poliţişti ca să-i dea afară pe reporteri de pe terenul lor – *Nu vedeţi că-s călugăriţe? Ce v-a apucat să sâcâiţi nişte călugăriţe? Daţi înapoi cu toţii, imediat!* – pentru ca surorile să intre nevătămate în casă.

Da, iadul era o realitate, iar Arnette ştia unde se afla. În jurul ei, chiar acum.

După aceea se aşezaseră împreună în bucătărie, fără să-i fie nici uneia foame, dar având încă nevoie să stea undeva – toate în afară de Lacey, pe care Claire o dusese direct la etaj, în camera ei, să se odihnească. Era ciudat: dintre

toate, Lacey părea cel mai puţin zguduită de evenimentele după-amiezii. Ore întregi abia dacă scosese o vorbă, nici către surori şi nici către Dupree, stătuse doar cu mâinile în poală, cu lacrimile rostogolindu-se pe obraji. Apoi se petrecuse însă ceva ciudat; poliţiştii le arătaseră caseta video de la trecerea peste Mississippi şi, când Dupree opri imaginea asupra celor doi bărbaţi, Lacey făcuse un pas în faţă şi se uitase cu intensitate la monitor. Arnette îi spusese deja lui Dupree că ei erau, îi văzuse bine şi n-avea nici cea mai mică îndoială că bărbaţii de pe ecran erau aceiaşi doi care veniseră în casă şi o luaseră pe fetiţă; dar expresia de pe chipul lui Lacey, care semăna oarecum cu surpriza, dar nu chiar – cuvântul care-i venea în minte lui Arnette era *uimire* – îi făcuse pe toţi să aştepte.

— M-am înşelat, vorbise Lacey în sfârşit. Nu-i… el. Nu e el acela.

— Acela care, soră? întrebă Dupree cu blândeţe.

Ea ridicase un deget către cel mai în vârstă dintre cei doi agenţi, cel care vorbise tot timpul – deşi cel mai tânăr, îşi amintea Arnette, o luase de fapt pe Amy şi-o urcase în maşină. În imagine, se uita drept în sus, la cameră, ţinând în mână un pahar de unică folosinţă. Ora indicată în colţul din dreapta jos al ecranului arăta că era 06:01 al aceleiaşi dimineţi în care cei doi veniseră la mănăstire.

— Acela, răspunsese Lacey şi atinse sticla.

— N-a luat el fetiţa?

— Categoric a luat-o, domnule detectiv, declarase Arnette.

Se întorsese şi se uitase la sora Louise şi la sora Claire, care încuviinţaseră din cap.

— Am fost toate de acord cu asta. Sora e doar necăjită.

Dar Dupree nu se lăsase descurajat.

— Soră Lacey? Ce vrei să spui că nu-i acela?

Chipul ei radia, plin de convingere.

— Omul acela, zisese ea. Nu vedeţi?

Se răsucise şi se uitase la ei toţi. Zâmbise chiar.

— Nu vedeţi? O iubeşte.

O *iubeşte.* Ce să priceapă din asta? Dar acestea erau

singurele vorbe pe care le rostise Lacey în privinţa asta, din câte ştia Arnette. Voia să sugereze că Wolgast o cunoştea de fapt pe fetiţă? Ar fi putut fi tatăl lui Amy? Despre ce era vorba în toată povestea? Dar asta nu explica ce se petrecuse la grădina zoologică, un lucru groaznic – un copil chiar fusese călcat în picioare în învălmăşeală şi ajunsese la spital; două dintre animale, o felină nu ştiu de care şi una dintre maimuţele mari, fuseseră împuşcate – băiatul mort de la colegiu şi tot restul. Şi totuşi, în ce mai rămăsese din după-amiaza aceea la secţie, intrând şi ieşind din tot felul de birouri, spunându-şi povestea, Lacey stătuse tăcută, cu surâsul acela ciudat, ca şi cum ar fi ştiut ceva ce nimeni altcineva nu ştia.

Totul venea de atunci, credea Arnette, de la ceea ce i se întâmplase lui Lacey cu atât de multă vreme în urmă, când era micuţă, în Africa. Arnette mărturisise toată povestea surorilor, în timp ce stăteau în bucătărie, aşteptând ora la care se puteau duce în pat. Probabil că n-ar fi trebuit, dar fusese nevoită să-i spună lui Dupree; odată întoarse în casă, ieşise cumva la iveală. O persoană nu avea cum să scape niciodată teafără dintr-o asemenea experienţă, încuviinţară surorile; pătrundea înăuntrul ei şi rămânea acolo pe vecie. Sora Claire – sigur că era sora Claire, care mersese la colegiu şi păstra în dulap o rochie frumoasă şi pantofi buni, ca şi cum ar fi putut primi în orice clipă o invitaţie la o petrecere elegantă – ştia cum se numeşte asta: sindrom posttraumatic. Avea sens, spunea sora Claire; se potrivea. Explica sentimentul protector al lui Lacey faţă de fetiţă şi de ce nu ieşea niciodată din casă, dar şi felul în care părea separată de toate celelalte, trăind printre ele şi totuşi nu chiar, ca şi cum o parte din ea ar fi fost mereu în alt parte. Biata Lacey, să poarte o asemenea amintire în ea.

Arnette se uită la ceas: 12:05. Afară, huruitul generatoarelor încetase în sfârşit; echipele de filmare plecaseră toate acasă. Trase perdelele la loc şi dădu drumul unui oftat de îngrijorare. Nu se putea nega. Toate astea erau din vina lui Lacey. Arnette n-ar fi dat niciodată

fetiţa bărbaţilor acelora dacă Lacey nu le-ar fi minţit pe toate de la început, şi totuşi Lacey era cea care dormea adânc, în timp ce ea, Arnette, zăcea trează în pat. Celelalte surori nu vedeau? Dar probabil că dormeau şi ele, toate. Numai ea, Arnette, era condamnată la o noapte de rătăciri pe coridoarele propriei minţi.

Pentru că era îngrijorată. Profund îngrijorată. Ceva nu se potrivea, indiferent ce spunea sora Claire. *Nu e el acela. O iubeşte.* Zâmbetul acela straniu, cunoscător de pe buzele lui Lacey. Dupree îi pusese întrebări amănunţite lui Lacey despre ceea ce însemna asta, dar Lacey nu făcuse decât să surâdă şi să repete vorbele acelea, ca şi cum ar fi explicat totul. Şi acest lucru nega complet faptele. Wolgast *era* acela: toată lumea era de acord în privinţa asta. Wolgast şi cu celălalt, cel care luase fetiţa, al cărui nume Arnette îşi amintea acum că era Doyle, Phil Doyle. Unde duseseră fetiţa şi de ce – ei bine, nimeni nu-i spusese nimic lui Arnette. Simţea că şi Dupree era nedumerit, din felul în care tot punea mereu aceleaşi întrebări, închidea şi deschidea pixul, se încrunta neîncrezător şi clătina din cap, dădea telefoane şi bea ceaşcă după ceaşcă de cafea.

Şi apoi, în ciuda tuturor acestor griji, Arnette îşi simţi mintea începând să se destindă; imaginile din cursul zilei se depănară înăuntrul ei ca un mosor de sfoară, trăgând-o către somn. *Vorbeşte-ne iar despre parcare, soră.* Arnette în cămăruţa cu oglinda care nu era oglindă – ştia asta. *Vorbeşte-ne despre bărbaţi. Vorbeşte-ne despre Lacey.* Arnette stătea cu faţa la geam; peste umărul lui Dupree îşi vedea chipul reflectat acolo, un chip îmbătrânit, brăzdat de timp şi de oboseală, având contururile înfăşurate în pânza cenuşie a vălului, astfel încât părea cumva desprinsă de trup, plutind în spaţiu; iar în spatele lui, pe partea cealaltă a geamului, deasupra şi în jurul ei, detecta prezenţa unei forme întunecate care o privea. Cine se afla în spatele chipului ei? Auzea acum şi vocea lui Lacey, Lacey la parcare, Lacey cea nebună care părea izolată de toate celelalte, stând pe jos şi strângând-o pe fetiţă cu înverşunare; Arnette stătea deasupra ei, iar Lacey şi fetiţa

ţipau. *N-o luaţi!* Mintea ei urmărea sunetul vocii lui Lacey, până într-un loc întunecos…

Nu mă luaţi, nu mă luaţi, nu mă luaţi…

Un ghimpe de nelinişte îi împunse pieptul; se ridică în capul oaselor, prea repede. Aerul din încăpere părea mai uşor, ca şi cum tot oxigenul s-ar fi epuizat. Inima îi bătea cu putere. Adormise? Visa? Ce Dumnezeu…?

Şi apoi ştiu, ştiu. Cu certitudine. Erau în primejdie, într-o primejdie groaznică. Ceva se apropia. Nu ştia ce. O forţă întunecată se dezlănţuise în lume şi se năpustea către ei, gata să-i înghită pe toţi.

Dar Lacey ştia. Lacey, care zăcuse ore întregi pe câmp, ştia ce era răul.

Arnette se smulse din cameră până pe hol. Să ai şaizeci şi opt de ani şi să fii devorată de o asemenea teroare! Să-ţi dăruieşti viaţa lui Dumnezeu, păcii sale iubitoare, şi să ajungi la un asemenea moment! Să-l simţi, întinsă în întuneric, cu totul singură! Zece paşi până la uşa lui Lacey; Arnette încercă clanţa, dar uşa o refuză; era încuiată pe dinăuntru. Bătu cu pumnii în uşă.

— Soră Lacey! Soră Lacey, deschide uşa!

Apoi sora Claire apăru alături de ea. Purta un tricou care părea să lumineze în holul întunecos; avea faţa unsă cu un strat de cremă albăstrie.

— Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

— Soră Lacey, deschide uşa în clipa asta!

Tăcere încă de partea cealaltă. Arnette apucă de clanţă şi o scutură aşa cum face un câine cu o zdreanţă ţinută între dinţi. Bătu fără încetare.

— Fă ce-ţi spun, imediat!

Urmară lumini aprinse, zgomote de uşi şi voci, o mare zarvă în jurul ei. Celelalte surori ieşiseră şi ele acum pe hol, cu ochii măriţi de nelinişte, vorbind toate deodată.

— Ce se petrece?

— Nu ştiu, nu ştiu…

— A păţit Lacey ceva?

— Să sune cineva la 911!

— Lacey, striga Arnette, deschide uşa!

O forţă uriaşă o apucă strâns, trăgând-o deoparte. Sora Claire; era sora Claire cea care o prinsese pe Arnette din spate, ţinând-o de braţe. Arnette îşi simţi slăbiciunea, felul în care puterea ei nu mai însemna nimic faţă de a surorii Claire.

— Uite… sora s-a rănit singură…

— Sfinte Dumnezeule din ceruri!

— Uită-te la mâinile ei!

— Vă rog, hohoti Arnette. Ajutaţi-mă!

Sora Claire îi dădu drumul. O tăcere respectuoasă se lăsase asupra tuturor. Şiroaie stacojii curgeau pe încheieturile mâinilor lui Arnette. Claire luă unul dintre pumnii lui Arnette şi-l descleştă cu blândeţe. Palma era plină de sânge.

— Uite, nu-s decât unghiile, zise Claire şi le arătă. Şi-a înfipt unghiile în palme.

— Vă rog, imploră Arnette, cu lacrimi şiroind pe obraji. Deschideţi uşa şi vedeţi.

Nimeni nu ştia unde era cheia. Sora Tracy se gândi să aducă şurubelniţa din cutia cu scule de sub chiuveta din bucătărie şi s-o bage în broască. Dar până să apuce să facă acest lucru, sora Arnette ştia deja ce aveau să găsească.

Patul în care nu se dormise deloc. Perdelele care acopereau fereastra deschisă, mişcându-se în aerul serii.

Uşa se dădu de perete într-o cameră goală. Sora Lacey Antoinette Kudoto dispăruse.

Ora două. Noaptea abia se târa.

Nu că începuse bine pentru Grey. După ciondăneala cu Paulson de la popotă, Grey se întorsese în camera lui din cazarmă. Mai avea încă două ore de pierdut până când îi începea schimbul, timp mai mult decât suficient ca să se gândească la ce spusese Paulson despre Jack şi Sam. Singura parte bună era aceea că îi abătea mintea de la celălalt lucru, de la ecoul acela ciudat din capul lui, dar tot nu-i folosea la nimic să nu facă altceva decât să stea degeaba şi să-şi facă griji, iar la zece fără un sfert, pe punctul de a-şi ieşi din fire, îşi puse hanoracul şi traversă

complexul către Chalet. Sub luminile din parcare se delectă cu o ultimă ţigară Parliament, înghiţind cu lăcomie fumul, în timp ce câţiva doctori şi tehnicieni de laborator, purtând haine groase de iarnă peste uniforme, ieşiră din clădire, urcară în maşini şi plecară. Nimeni nu-i făcu nici măcar un semn cu mâna.

Podeaua din dreptul uşii de la intrare era alunecoasă din cauza zăpezii topite. Grey tropăi cu ghetele ca să le cureţe şi păşi către birou, unde paznicul îi luă ecusonul şi-l trecu prin scaner, apoi îi făcu semn să se ducă spre ascensor. Înăuntru, apăsă butonul pentru nivelul 3.

— Ţine liftul!

Grey tresări: Richards. O clipă mai târziu, acesta urcă vioi în cabină, cu un nor de aer rece de afară încă aderând la jacheta lui de nylon.

— Grey…

Apăsă butonul pentru nivelul 2 şi se uită repede la ceas.

— Unde naiba ai fost azi-dimineaţă?

— Am dormit prea mult.

Uşile se închiseră şi cabina îşi începu coborârea lentă.

— Crezi că eşti în vacanţă? Crezi că poţi să apari când ai tu chef?

Grey clătină din cap, cu ochii aţintiţi asupra podelei. Numai sunetul vocii acestui om îl făcea să se gheboşeze. Nici vorbă ca Grey să se uite la el.

— Nnn…

— Asta-i tot ce ai de zis?

Grey simţea mirosul transpiraţiei nervoase emanând din el, o duhoare acră, ca nişte cepe uitate prea mult într-un sertar de frigider. Probabil că Richards îl simţea şi el.

— Aşa cred…

Richards pufni şi nu spuse nimic. Grey ştia că se hotărăşte ce să facă.

— Te penalizez pentru două schimburi, vorbi Richards în cele din urmă, cu privirea drept înainte. O mie două sute de dolari.

Uşile se deschiseră la nivelul 2.

— Să nu se mai întâmple! îl avertiză Richards.

Ieşi din ascensor şi se îndepărtă. În timp ce uşile se închideau în urma lui, Grey dădu drumul aerului pe care şi-l ţinuse în piept.

O mie două sute de dolari – asta durea. Dar Richards… îi provoca mai mult decât nervozitate. În special acum, după micul discurs pe care-l ţinuse Paulson la popotă. Grey începuse să creadă că poate se *întâmplase* ceva cu Jack şi Sam, că nu-şi luaseră pur şi simplu tălpăşiţa. Grey îşi amintea de luminiţa roşie care dansa pe câmp. Trebuia să fie adevărat; se întâmplase ceva, iar Richards pusese luminiţa pe Jack şi Sam.

Uşile se deschiseră la nivelul 3, lăsându-l să-i zărească pe cei de la securitate, doi soldaţi cu banderola portocalie a gărzii. Se afla acum mult sub nivelul solului, ceea ce-l făcea întotdeauna să se simtă puţin claustrofobic. Deasupra biroului se afla o inscripţie mare: NUMAI PERSONALUL AUTORIZAT. PERICOL BIOLOGIC ŞI NUCLEAR. MÂNCATUL, BĂUTUL ŞI FUMATUL INTERZIS. RAPORTAŢI ORICARE DINTRE URMĂTOARELE SIMPTOME OFIŢERULUI DE SERVICIU.

Acestea erau urmate de o listă de ceea ce semăna a caz grav de gripă la stomac, dar şi mai rău: febră, vomă, dezorientare, atacuri.

Îi dădu ecusonul celui pe care-l ştia sub numele de Davis.

— Salut, Grey!

Davis îi luă ecusonul şi-l trecu pe sub scaner fără măcar să se uite la ecran.

— Hai să-ţi zic un banc. De câţi puşti cu sindromul atenţiei deficitare este nevoie ca să înşurubeze un bec?

— Nu ştiu.

— *Hei, vrei să mergem cu bicicleta?*

Davis izbucni în râs şi se plesni peste genunchi. Celălalt soldat se încruntă; Grey credea că nici el nu înţelegea bancul.

— Nu te-ai prins?

— Pen’că-i place să meargă cu bicicleta?

— Mda, pen’că-i place să meargă cu bicicleta. Are

sindromul atenţiei deficitare. Asta înseamnă că nu-i atent.

— Aha… M-am prins acum.

— E un *banc,* Grey. Ar trebui să râzi.

— E nostim, reuşi s-o dreagă Grey. Dar trebuie să ajung la treabă.

Davis oftă din greu.

— OK, stai puţin.

Grey intră la loc în lift împreună cu Davis. Davis scoase de la gât o cheie lungă, argintie şi o puse într-o deschizătură de lângă butonul pentru nivelul 4.

— Distracţie plăcută acolo jos, îi ură Davis.

— Eu nu fac decât curăţenie, zise Grey nervos.

Davis se încruntă şi clătină din cap.

— Nu vreau să ştiu nimic despre asta.

În vestiarul de la nivelul 4, Grey îşi schimbă salopeta cu o uniformă medicală. Mai erau acolo încă doi bărbaţi, măturători ca şi el, unul pe nume Jude şi altul pe nume Ignacio. Pe perete, un panou mare, alb, afişa îndatoririle fiecărui muncitor pentru acel schimb. Se îmbrăcară împreună fără să vorbească şi ieşiră din încăpere.

Grey trăsese lozul norocos: tot ceea ce avea de făcut era să spele coridoarele şi să arunce gunoiul, apoi să-l dădăcească pe Zero tot restul schimbului, ca să vadă dacă mânca ceva. Îşi luă mopul şi materialele din dulap şi se apucă de treabă; până la miezul nopţii era gata. Apoi se duse la uşa de la capătul primului coridor, îşi trecu prin scaner cartela şi păşi înăuntru.

Încăperea, un pătrat cu latura cam de şase metri, era goală. Pe latura stângă, o ecluză pneumatică în două etape ducea în camera de detenţie. Trecerea prin ecluză dura cel puţin zece minute, iar drumul de întoarcere şi mai mult, când trebuia să faci duş. În dreapta ecluzei era panoul de control. Consta dintr-o mulţime de beculeţe, butoane şi comutatoare, dintre care pe cele mai multe Grey nu le înţelegea şi n-avea voie să le atingă. Deasupra se afla un perete de sticlă armată, întunecată, care dădea spre cameră.

Grey luă loc în faţa panoului şi examină imaginea în

infraroşu. Zero era cuibărit cumva în colţ, departe de porţi, care fuseseră lăsate deschise când schimbul dinainte adusese iepurii înăuntru. Căruciorul zincat era încă acolo, în mijlocul camerei, cu cele zece cuşti deschise ale sale. Trei dintre iepuri încă se aflau înăuntru. Grey se uită prin cameră. Ceilalţi erau cu toţii împrăştiaţi pe-acolo, neatinşi.

Puţin după ora unu noaptea, uşa dinspre coridor se deschise şi intră unul dintre tehnicieni, un hispanic masiv pe nume Pujol. Îi făcu semn din cap lui Grey şi se uită la monitor.

— Tot nu mănâncă?

— Nţţ…

Pujol notă ceva pe tabletă. Avea genul acela de ten care-l făcea să arate nebărbierit chiar şi când se bărbierea.

— Mă întrebam ceva, zise Grey. Cum de nu-l mănâncă pe al zecelea?

Pujol ridică din umeri.

— De unde să ştiu? Poate că-l păstrează doar pentru mai târziu.

— Am avut un câine care făcea aşa, îndrăzni să spună Grey.

Pujol mai făcu nişte însemnări pe tabletă.

— Mda, bine.

Înălţă dintr-un umăr lat; informaţia nu însemna nimic pentru el.

— Sună la laborator dacă se hotărăşte să mănânce.

După plecarea lui Pujol, Grey îşi dori să-i fi pus câteva dintre celelalte întrebări din mintea lui. Cum ar fi de ce neapărat iepuri, cum se prindea Zero de tavan aşa cum făcea uneori sau de ce simplul fapt de a sta acolo începuse să-i facă lui Grey pielea de găină. Pentru că asta era treaba cu Zero, mai mult chiar decât cu restul; când era cu Zero simţea de parcă ar fi fost în cameră cu o persoană reală. Zero avea o minte şi simţeai cum lucrează mintea aceea. Încă cinci ore; Zero nu se clintise nici măcar un centimetru de când ajunsese Grey acolo. Dar dispozitivul de afişare de sub infraroşu încă îi dădea ritmul cardiac de 102 bătăi pe minut, aceeaşi ca atunci când se mişca de colo până colo.

Grey îşi dori să se fi gândit să aducă o revistă sau poate nişte cuvinte încrucişate, ca să-l ajute să rămână treaz, dar Paulson îl zăpăcise atât de rău, încât uitase. Ar fi vrut şi-o ţigară. O mulţime de tipi le strecurau la toaletă, nu numai măturătorii, dar şi tehnicienii şi chiar un doctor sau doi. Se înţelegea în general că puteai fuma dacă era musai şi nu lipseai mai mult de cinci minute, dar Grey nu voia să-şi forţeze norocul cu Richards, nu după disputa lor din ascensor.

Se rezemă de spătarul scaunului. Încă cinci ore. Închise ochii.

Grey...

Ochii lui Grey se deschiseră brusc; se îndreptă de spate.

Grey... Uită-te la mine...

Nu era o voce ceea ce auzea, nu chiar. Vorbele erau în capul lui, aproape ca nişte cuvinte citite; vorbele erau ale altcuiva, dar vocea era a lui.

— Cine e?

Pe monitor, silueta luminoasă a lui Zero.

Mi se spunea Fanning.

Grey văzu atunci, ca şi cum cineva ar fi deschis o uşă în capul lui. Un oraş. Un mare oraş care pulsa de lumină, erau atât de multe lumini încât parcă ar fi căzut cerul nopţii pe pământ şi s-ar fi înfăşurat în jurul tuturor clădirilor, podurilor şi străzilor. Apoi păşea pe uşă şi simţea şi mirosea unde era, duritatea pavajului rece de sub picioare, noxele de la eşapamente şi mirosul de piatră, felul în care vântul iernatic sufla în jurul clădirilor, astfel încât simţea în permanenţă o adiere pe faţă. Dar nu era Dallas sau oricare alt oraş în care fusese vreodată; era un loc de demult, şi era iarnă. O parte din el stătea la panoul de la nivelul 4, iar altă parte era în acest alt loc. Ştia că i se închiseseră ochii.

Vreau să mă duc acasă. Du-mă acasă, Grey!

Un colegiu, ştia, deşi de ce-ar gândi aşa ceva, că ceea ce vedea era un colegiu? Şi de unde-ar şti că acesta era New York City, unde nu fusese niciodată în viaţa lui, îl văzuse numai în poze, şi că toate clădirile din jurul lui erau

clădirile unui campus: birouri, săli de curs, dormitoare şi laboratoare. Mergea pe o cărare, de fapt nu chiar mergea, dar se deplasa cumva de-a lungul ei, iar oamenii curgeau pe lângă el.

Uită-te la ei.

Erau femei. Femei tinere, înfofolite în haine groase de lână şi cu fulare bine înfăşurate la gât, unele cu căciuli trase pe cap, de sub care se revărsa în valuri un păr bogat, ca un şal de mătase peste umerii rotunzi, în aerul rece al New Yorkului pe timpul iernii. Ochii lor străluceau, plini de viaţă. Râdeau, cu cărţi îndesate sub braţ sau apăsate la piepturile zvelte, vorbind între ele cu glasuri vioaie, deşi nu le auzea cuvintele.

Sunt frumoase. Nu sunt frumoase, Grey?

Şi erau. Erau frumoase. De ce nu ştiuse Grey asta niciodată?

Nu le simţi, aşa cum trec pe lângă tine, nu le percepi mirosul? Nu mă satur niciodată să le miros. Cum se înmiresmează aerul în urma trecerii lor. Obişnuiam să stau doar şi să inspir. Le simţi şi tu mirosul, nu-i aşa, Grey? La fel ca băieţii.

— Băieţii…

Îţi aduci aminte de băieţi, nu-i aşa, Grey?

Da. Îşi aducea aminte. Cei care se duceau acasă de la şcoală, transpirând în arşiţă, cu ghiozdanele atârnate pe umeri, cu cămăşile jilave lipite de corp; îşi amintea mirosul de transpiraţie şi de săpun din părul şi de pe pielea lor, şi semiluna umedă de pe spate, acolo unde ghiozdanul apăsa pe cămaşă. Şi acel băiat anume, cel care-şi târa picioarele în urma celorlalţi, luând-o acum pe scurtătura de pe alee, drumul cel mai rapid spre casă de la şcoală; băiatul acela, cu pielea bronzată de soare, cu părul negru lipit de ceafă, cu ochii plecaţi, jucând ceva cu pocnete din degete, aşa că la început nu-l observase pe Grey, camioneta care mergea încet după el şi apoi se oprise. Cât de singur părea…

Voiai să-l iubeşti, nu-i aşa, Grey? Să-l faci să simtă acea iubire?

Simţi ceva uriaş, adormit, trezindu-se greoi la viaţă

înăuntrul lui. Vechiul Grey. Panica îi urcă în gâtlej.

— Nu-mi aduc aminte…

Ba da, îţi aduci. Dar ţi-au făcut ceva, Grey. Ţi-au luat partea aceea din tine, partea care simţea iubire.

— Nu… nu pot…

Încă e acolo, Grey. Numai că e ascunsă de tine. Ştiu, pentru că partea aceea era ascunsă şi înăuntrul meu. Înainte să devin ceea ce sunt.

— Ceea ce eşti…

Tu şi cu mine, suntem la fel. Ştim ce vrem, Grey. Să dăruim iubire, să simţim iubire. Fete, băieţi, sunt cu toţii la fel. Vrem să-i iubim, aşa cum au nevoie să fie iubiţi. Vrei şi tu, Grey? Vrei să simţi asta din nou?

Voia. În clipa aceea îşi dădu seama.

— Da. Asta vreau.

Trebuie să plec acasă, Grey. Vreau să te iau cu mine, să-ţi arăt.

Grey văzu din nou, cu ochii minţii, înălţându-se în jurul lui: marele oraş, New York. Peste tot în jurul lui, murmurând, zumzăind, cu energia trecând prin fiecare piatră şi prin fiecare cărămidă, urmând linii nevăzute de conexiune în tălpi. Era întunecos, iar el simţea întunericul ca pe ceva minunat, ceva căruia îi aparţinea. Curgea înăuntrul lui, pe gât şi în plămâni, un înec minunat, dătător de tihnă. Se afla pretutindeni şi nicăieri deodată, mişcându-se nu peste peisaj şi prin el, intrând şi ieşind din el, respirând oraşul întunecat care, la rândul lui, îl respira pe el.

Apoi o zări. Iat-o. O fată. Era singură, mergând pe poteca dintre clădirile şcolii – un cămin cu elevi care râdeau; o bibliotecă plină de intervaluri tăcute, cu ferestrele largi înceţoşate de chiciură; un birou gol unde o femeie de serviciu singură, ascultând muzică de la Motown în căşti, se apleca să-şi clătească mopul într-o găleată cu rotile. Ştia totul, auzea râsetele şi sunetele studiului liniştit, număra cărţile de pe rafturi, auzea cuvintele cântecului în timp ce femeia cu găleata fredona după muzica din căşti, *oricând eşti cu mine… aha… aud o*

simfonie… iar fata, înaintea lui pe cărare, silueta singuratică licărind, pulsând de viaţă. Venea drept spre el, cu capul aplecat contra vântului, cu umerii înălţaţi într-o curbă delicată sub haina groasă, ceea ce-i arăta că ţinea ceva în braţe. Fata, grăbindu-se spre casă. Atât de singură. Rămăsese până târziu, studiind cuvintele din cartea pe care o ţinea la piept, iar acum îi era frică. Grey ştia că avea ceva să-i spună, înainte ca ea să dispară. *Îţi place asta, e ceea ce-ţi place, o să-ţi arăt.* El se înălţa, se apropia de ea, se lăsa asupra ei…

Iubeşte-o, Grey. Ia-o.

Apoi i se făcu rău. Se legănă înainte pe scaun şi dintr-un singur spasm lepădă conţinutul stomacului pe podea: supa şi salata, sfecla murată, piureul şi şunca. Îşi ţinea capul între genunchi; un fir lung de salivă i se legăna pe buze.

Ce naiba! Ce afurisit…

Se destinse, revenind la verticală. Mintea începu să i se limpezească. N4. Ceva se întâmplase. Nu-şi aducea aminte ce. Un vis oribil despre zbor. Mâncase ceva în vis; încă simţea gustul în gură. Un gust care semăna cu sângele. Şi apoi vomitase pur şi simplu.

Vomă, se gândi, şi simţi că i se strânge stomacul – asta era rău. Foarte, foarte rău. Ştia la ce trebuia să fie atent. Vomă, febră, atacuri. Chiar şi un strănut zdravăn din senin. Inscripţiile erau peste tot, nu doar în Chalet, dar şi în cazărmi, în sala de mese, chiar şi la closete: Raportaţi *imediat* oricare dintre următoarele simptome ofiţerului de serviciu…

Se gândi la Richards. Richards, cu luminiţa lui care dansa, şi cei pe care-i chema Jack şi Sam.

Rahat! Rahat, rahat, rahat!

Trebuia să se mişte repede. N-avea voie s-o găsească nimeni, băltoaca mare de vomă de pe podea. Îşi impuse să se calmeze. Încetişor, Grey, încetişor! Se uită la ceas: 02:31. Nici vorbă să aştepte încă trei ore şi jumătate. Se ridică în picioare, ocolind mizeria, şi deschise uşa fără zgomot. O privire fugară de-a lungul holului: nu se zărea niciun suflet. Viteza, ăsta era secretul; fă-o repede şi apoi

şterge-o naibii de-aici. Nu contează camerele de luat vederi; Paulson avea probabil dreptate – cum putea cineva să urmărească fiecare minut din zi şi din noapte? Din dulapul cu materiale, scoase un mop şi se apucă să umple o găleată la chiuvetă, apoi turnă o ceaşcă de înălbitor. Dacă-l vedea cineva, putea să spună că a vărsat ceva, un suc Dr. Pepper sau o ceaşcă de cafea, pe care n-ar fi trebuit s-o aibă, deşi oamenii făceau rost. Vărsase un Dr. Pepper. Nici nu se putea să-i pară mai rău de-atât. Asta avea să spună.

Nici nu-i era rău de-a binelea, îşi dădea seama, nu aşa cum descriau inscripţiile. Transpira pe sub cămaşă, dar era numai panica. În timp ce privea cum se umple găleata şi apoi o ridica, duhnind a clor, din puţul adânc al chiuvetei, corpul i-o spunea în termeni deloc nesiguri. Altceva îl neliniştea, ceva din vis. Avea încă senzaţia în gură, nu doar gustul – o dulceaţă prea caldă, lipicioasă care părea să-i acopere limba, gâtul şi dinţii –, dar şi senzaţia cărnii moi cedând între fălci, explodând de suc. Ca şi cum ar fi muşcat dintr-un fruct prea copt.

Trase câţiva metri de prosoape de hârtie din dispozitiv, luă un sac pentru materiale periculoase şi mănuşi din dulăpior şi le duse înapoi în cameră. Mizeria era prea mare ca s-o şteargă doar cu mopul, aşa că se aşeză în genunchi şi făcu tot ce-i stătea în putinţă s-o absoarbă cu prosoapele, împingând bucăţile mai mari în grămăjoare pe care să le poată lua cu degetele. Puse totul în sac şi-l legă strâns, apoi întinse apă şi înălbitor pe podea, lucrând în cercuri. Avea nişte bucăţi de ceva pe papuci şi le şterse şi pe acestea. Gustul din gură era diferit acum, de ceva stricat, şi-l făcu să se gândească la Urs-Brun, a cărui răsuflare mirosea aşa câteodată; era singurul lucru rău la el, felul în care se întorcea acasă la rulotă duhnind a stârvuri ce zăcuseră la marginea şoselei cel puţin o săptămână şi-şi vâra botul chiar în nasul lui Grey, arătându-i zâmbetul acela de câine pe care-l avea, cu gingiile trase înapoi la molari. Grey nu putea să i-o ia în nume de rău, Urs-Brun fiind doar un câine, deşi nu-i plăcea

mirosul acela câtuşi de puţin şi, mai ales, nu în propria lui gură, ca acum.

În vestiar, se schimbă repede, îşi îndesă uniforma medicală în coşul de rufe murdare şi luă ascensorul în sus, la N3. Davis era încă acolo, rezemat în scaun cu picioarele proptite pe birou, citind o revistă, cu ghetele legănându-se pe cine ştie ce cântec auzit la căştile mici îndesate în urechi.

— Ştii, nici măcar nu pricep de ce mă mai uit la chestia asta, vorbi Davis tare ca să acopere muzica. Ce rost are? N-o să scap niciodată de pe bulgărele ăsta de zăpadă.

Davis îşi lăsă picioarele pe podea şi înălţă coperta revistei ca s-o vadă Grey: două femei goale într-o îmbrăţişare sinuoasă, cu gurile deschise şi vârful limbilor abia atingându-se. Revista se numea *Hoteez.* Limbile lor i se păreau lui Grey ca nişte fâşii de muşchi, ceva ce se pune la gheaţă într-o vitrină frigorifică. Imaginea stârni un nou vârtej de greaţă înăuntrul lui.

— O, aşa e! comentă Davis când văzu expresia de pe chipul lui Grey.

Îşi scoase căştile din urechi.

— Tipilor ca voi nu le plac chestiile astea. Scuză-mă.

Davis se aplecă în faţă şi strâmbă din nas.

— Amice, puţi. Ce *e* asta?

— Cred c-am mâncat ceva stricat, răspunse Grey cu prudenţă. Trebuie să mă duc să mă întind puţin.

Davis tresări neliniştit; se îndepărtă de birou, mărind distanţa dintre ei.

— Nu mai spune aşa ceva, la naiba!

— Jur că asta-i tot.

— Iisuse Hristoase, Grey!

Soldatul avea ochii măriţi de panică.

— Ce încerci să-mi faci? Ai febră sau aşa ceva?

— N-am făcut decât să arunc totul. La coşul de gunoi. Cred că s-ar putea să fi mâncat prea mult. Am nevoie doar să mă culc un pic.

Davis se gândi o clipă, aţintindu-l nervos cu privirea pe Grey.

— Păi, te-am văzut cum mănânci, Grey. Şi pe voi toţi. N-ar trebui să vă îndopaţi aşa. Şi nu arăţi prea grozav, îţi zic eu. Nu vreau să te jignesc, dar arăţi ca naiba. Chiar ar trebui să chem pe cineva.

Grey ştia că ar trebui să închidă ermetic nivelul. Asta însemna că Davis ar fi fost blocat şi el acolo. Cât despre ce i s-ar fi întâmplat lui, nu ştia. Nu voia să se gândească la asta. Nu era bolnav cu adevărat, îşi dădea seama de atâta lucru. Dar ceva nu era în ordine cu el. Mai avusese vise urâte şi înainte, dar nimic care să-l facă vreodată să vomite.

— Eşti sigur? insistă Davis. Adică, mi-ai zice dacă ar fi ceva rău de-a binelea cu tine?

Grey dădu din cap. O picătură de sudoare îi alunecă de-a lungul torsului.

— Ce mai zi afurisită, amice!

Davis oftă resemnat.

— Bine, stai puţin.

Îi aruncă lui Grey cheia liftului şi-şi desprinse de la brâu staţia de emisie-recepţie.

— Să nu zici că n-am făcut niciodată nimic pentru tine, bine? vorbi în microfon.

— Aici paznicul de la trei… Avem nevoie de un muncitor de schimb…

Dar Grey nu rămase să asculte. Dispăruse deja în ascensor.

11

Undeva la vest de Randall, în Oklahoma, la câteva mile spre sud de graniţa statului Kansas, Wolgast se hotărî să se predea.

Erau parcaţi într-o spălătorie de maşini, la marginea unei şosele negre al cărei număr îl uitase de mult. Se apropia dimineaţa; Amy dormea buştean, ghemuită ca un pui de animal pe bancheta din spate a Chevroletului. Trecuseră trei ore de condus intens şi rapid, în care Doyle urmase un traseu alcătuit rapid pe GPS, cu un şir de lumini clipind în depărtare în urma lor, dispărând uneori la câte o cotitură, dar adunându-se mereu la loc, luându-le urma. Abia trecuse de două noaptea când Wolgast văzuse spălătoria de maşini. Îşi asumase riscul şi trăsese înăuntru. Stătuseră în întuneric şi ascultaseră maşinile trecând în goană pe lângă ei.

— Cât timp crezi că ar trebui să aşteptăm? întrebase Doyle.

Îl părăsise toată fanfaronada.

— O vreme, răspunsese Wolgast. Să-i lăsăm să pună o distanţă mai mare între noi.

— Asta n-o să facă decât să le lase timp să organizeze filtre la graniţa statului. Sau să se întoarcă atunci când o să-şi dea seama că ne-au pierdut.

— Dacă ai o idee mai bună, aş vrea s-o aflu, zisese Wolgast.

Doyle se gândise o clipă. Periile mari de spălare care atârnau deasupra parbrizului făceau spaţiul din maşină să pară mai strâmt.

— Nu tocmai, nu…

Aşa că rămăseseră pe loc. În orice clipă, Wolgast se aşteptase ca spălătoria de maşini să fie brusc lumină, să audă vocea amplificată a unui agent din poliţia statală cerându-le să iasă cu mâinile sus. Dar asta nu se întâmplase. Aveau un semnal acum, dar era analogic şi nu se putea codifica, aşa că nu putea spune nimănui unde

erau.

— Ascultă, vorbi Doyle. Îmi pare rău pentru ce s-a-ntâmplat acolo.

Wolgast era prea obosit ca să intre în discuţie. Iarmarocul părea să fi rămas cu zile bune în urmă.

— Las-o baltă!

— Ştii care-i chestia, chiar îmi plăcea slujba mea. Biroul, toate astea. E tot ce-am vrut vreodată să fac.

Doyle inspiră adânc şi şterse cu degetul un strop de condens de pe geamul de pe partea pasagerului.

— Ce crezi c-o să se-ntâmple?

— Nu ştiu.

Doyle se încruntă cu asprime.

— Ba da, ştii. Tipul ăla, Richards. Aveai dreptate în privinţa lui.

Ferestrele spălătoriei de maşini începuseră să se lumineze. Wolgast se uită la ceas; era aproape şase. Aşteptaseră cât era posibil. Răsuci cheia Chevroletului şi ieşiră cu spatele din spălătorie.

Amy se trezi atunci. Se ridică în capul oaselor şi se frecă la ochi, uitându-se în jur.

— Mi-e foame, anunţă ea.

Wolgast se întoarse spre Doyle.

— Ce zici de asta?

Doyle şovăi; Wolgast vedea parcă ideea luând formă în mintea lui. Ştia ce spunea el în realitate: s-a terminat.

— Am putea foarte bine să mâncăm.

Wolgast întoarse maşina şi se îndreptă în direcţia din care veniseră, către oraşul Randall. Strada principală nu era prea lungă, nu mai mult de şase cvartale. Un aer de părăsire plutea pe deasupra străzii; cele mai multe dintre ferestre erau acoperite cu hârtie sau mânjite cu săpun. Probabil că era un Walmart nu prea departe, se gândi Wolgast, sau vreun alt magazin mare ca ăsta, de genul care ştergea de-a dreptul orăşelele ca Randall de pe hartă. La colţul străzii, un pătrat de lumină se revărsa pe trotuar; o jumătate de duzină de camionete erau parcate oblic în curbă.

— Micul dejun, anunţă el.

Restaurantul consta dintr-o singură încăpere îngustă, cu tavan înclinat, pătat de anii de fum de ţigară şi de grăsimea care plutea prin aer. Pe o latură se afla o tejghea lungă, având în faţă un şir de separeuri înalte, capitonate. Aerul mirosea a cafea fiartă şi a unt încins. Câţiva bărbaţi în blugi şi bluze de lucru erau aşezaţi la tejghea, cu spinările late aplecate asupra farfuriilor cu ouă şi a ceştilor de cafea. Cei trei ocupară un separeu în spate. Chelneriţa, o femeie între două vârste, lată în talie şi cu ochi limpezi, cenuşii, aduse cafea şi meniuri.

— Cu ce să vă servesc, domnilor?

Doyle răspunse că nu-i era foame şi că avea să rămână la cafea. Wolgast ridică ochii către femeie, care purta un ecuson cu numele: LUANNE.

— Ce ai bun, Luanne?

— Totul e bun dacă ţi-e foame.

Surâse fără prea multă convingere.

— Mămăliga nu e rea.

— Wolgast dădu din cap şi-i întinse meniul.

— Sună bine.

Femeia se uită la Amy.

— Pentru micuţă? Ce vrei, păpuşică?

Amy ridică ochii de pe meniu.

— Clătite?

— Şi un pahar cu lapte, adăugă Wolgast.

— Sosesc imediat, zise femeia. O să-ţi placă, păpuşică. Bucătarul le face speciale.

Amy îşi adusese rucsacul în restaurant. Wolgast o duse până la toaleta femeilor ca să se spele.

— Ai nevoie să intru cu tine?

Amy clătină din cap.

— Spală-te pe faţă şi pe dinţi, îi spuse. Şi piaptănă-te.

— Tot mai mergem să vedem doctorul?

— Nu cred. O să vedem.

Wolgast se întoarse la masă.

— Ascultă, îi zise încetişor lui Doyle. Nu vreau să dau peste un filtru pe şosea. Ceva ar putea să meargă prost.

Doyle dădu din cap. Era clar ce voia să spună. Cu toate armele acelea, se putea întâmpla orice. Până să-ţi dai seama, Chevroletul era ciuruit de gloanţe şi erau morţi cu toţii.

— Ce zici de biroul districtual din Wichita?

— Prea departe. Nu văd cum am putea să ajungem acolo. Şi în clipa asta, cred că nimeni n-o să spună c-a auzit vreodată de noi. Toate astea sunt ultrasecrete.

Doyle îşi aţinti privirea în ceaşca de cafea. Arăta tras la faţă, înfrânt, iar Wolgast simţi un val de simpatie pentru el. Nu se aşteptase la nimic din toate astea.

— E un copil bun, vorbi Doyle.

Oftă din greu pe nas.

— La dracu'!

— O să meargă mai bine cu poliţia locală, cred eu. Tu hotărăşti ce vrei să faci. O să-ţi dau cheile, dacă vrei. O să le povestesc tot ce ştiu. Aşa avem cele mai mari şanse, mă gândesc.

— Cele mai mari şanse pentru *ea,* vrei să spui.

Doyle nu rostise aceste vorbe pe ton acuzator; enunţa doar un fapt.

— Da. Cele mai mari şanse pentru ea.

Mâncarea sosi când Amy se întoarse de la toaletă. Bucătarul făcuse clătitele să arate ca o faţă de clovn, cu frişcă dintr-un tub şi afine pentru ochi şi gură. Amy turnă sirop peste tot şi se apucă să înfulece, alternând îmbucături uriaşe cu înghiţituri de lapte. Era plăcut s-o priveşti mâncând.

Wolgast se ridică de la masă când terminară şi se întoarse în holul mic de lângă toalete. Nu voia să-şi folosească mobilul şi oricum acesta rămăsese în maşină; văzuse acolo un telefon cu fise, o relicvă. Formă numărul Lilei din Denver, dar telefonul nu făcu altceva decât să sune la nesfârşit, iar când trecu pe mesageria vocală, nu reuşi să se gândească ce să spună şi puse receptorul în furcă. Dacă ar fi primit David mesajul, l-ar fi şters oricum.

Când se întoarse la masă, ospătăriţa le ridica farfuriile. Wolgast luă nota de plată şi se îndreptă spre casa de

marcat ca să plătească.

— E vreo secţie de poliţie undeva pe-aici? o întrebă pe femeie în timp ce-i dădea banii. Biroul şerifului sau aşa ceva?

— La trei străzi de-aici pe şoseaua principală, răspunse ea, strecurând banii în casa de marcat. Dar nu-i nevoie să te duci atât de departe.

Trânti sertarul cu un clinchet.

— Kirk, de-acolo, e ajutorul de şerif. Nu-i aşa, Kirk?

— Hei, termină, Luanne! Mănânc.

Wolgast se uită de-a lungul tejghelei. Bărbatul, Kirk, era aplecat deasupra unei farfurii cu friganele. Avea un chip rotofei şi mâini groase, bătute de vânt, şi era îmbrăcat civil, în blugi Wrangler bine croiţi, strânşi sub burtă, şi cu o jachetă Carhartt pătată de grăsime de culoarea pâinii arse. Într-un orăşel ca ăsta, probabil avea vreo trei slujbe diferite.

Wolgast se apropie de el.

— Vreau să raportez o răpire, zise Wolgast.

Bărbatul se răsuci pe scaun. Se şterse la gură cu un şerveţel şi se uită neîncrezător la Wolgast.

— Ce tot vorbeşti?

Era nebărbierit; răsuflarea îi mirosea a bere.

— Vezi fetiţa aceea de-acolo? Ea e cea pe care-o caută toată lumea. Bănuiesc c-ai văzut ceva despre asta în informările telegrafice.

Bărbatul aruncă o privire către Amy, apoi reveni la Wolgast. Făcu ochii mari.

— Rahat! Glumeşti! Cea din Homer?

— Aşa e, vorbi Luanne cu vioiciune.

Arăta către Amy.

— Am văzut-o la ştiri. Asta-i fetiţa. Tu eşti aceea, nu-i aşa, dulceaţă?

— Afurisit să fiu!

Kirk se ridică de pe scaun. În încăpere se lăsase tăcerea; toată lumea se uita acum.

— Poliţia statală o caută peste tot. Unde-aţi găsit-o?

— La drept vorbind, noi suntem cei care-au luat-o,

explică Wolgast. Noi suntem răpitorii. Eu sunt agentul special Wolgast, el este agentul special Doyle. Salută-i, Phil.

Doyle flutură apatic mâna din separeu.

— Salut!

— Agenţi speciali? Adică FBI?

Wolgast scoase legitimaţia şi-o puse pe tejghea ca s-o vadă Kirk.

— E greu de explicat.

— Şi *voi* aţi luat fetiţa.

Wolgast vorbi din nou:

— Am dori să ne predăm în mâinile tale, domnule ajutor de şerif. Îndată ce-ţi termini micul dejun.

Cineva, unul dintre ceilalţi oameni de la tejghea, chicoti.

— O, am terminat, bine, zise Kirk.

Încă ţinea legitimaţia lui Wolgast, cercetând-o de parcă nu-i venea să creadă ce vedea.

— Naiba să mă ia! Afurisit lucru!

— Dă-i drumul, Kirk, spuse celălalt bărbat, şi izbucni în râs. Arestează-i, dacă asta vor. Îţi aduci aminte cum s-o faci, nu-i aşa?

— Tacă-ţi fleanca, Frank! Mă gândesc.

Kirk se uită cu timiditate la Wolgast.

— Scuză-mă, a trecut ceva vreme. Eu mai mult sap puţuri. Nu se petrec prea multe pe-aici, în afară de câteva beţii şi tulburări ale liniştii publice, jumătate dintre ele fiind făcute tot de mine. N-am nici măcar cătuşe sau altceva.

— Nu-i nimic, răspunse Wolgast. Îţi putem împrumuta noi unele.

Wolgast îl sfătui să sechestreze Chevroletul, dar Kirk răspunse c-o să se întoarcă mai târziu după el. Îşi predară armele şi se îngrămădiră cu toţii în cabina camionetei lui Kirk ca să străbată trei străzi până la primărie, o clădire din cărămidă cu două etaje, având o dată, 1854, înscrisă cu cifre colţuroase deasupra uşii de la intrare. Soarele era sus pe cer acum, inundând oraşul cu o lumină uniformă, palidă. Când coborâră din camionetă, Wolgast auzi păsări

cântând dintr-un pâlc de plopi care tocmai înmugureau. Simţi un soi de fericire diafană pe care o recunoscu drept uşurare. Pe drum, înghesuit în cabină, o ţinuse pe Amy în poală. Acum îngenunche lângă ea şi-i puse mâinile pe umeri.

— Orice-ţi spune omul acesta să faci vreau să faci. Bine? O să mă bage într-o celulă şi probabil că n-o să te mai văd o vreme.

— Vreau să stau cu tine, spuse ea.

Wolgast văzu că ochii ei erau plini de lacrimi şi simţi cum i se pune un nod în gât. Dar ştia că face ceea ce trebuie. Poliţia statului Oklahoma avea să roiască în locul ăsta destul de repede după ce-i chema Kirk, iar Amy avea să fie în siguranţă.

— Ştiu, răspunse el şi făcu tot ce-i stătea în putinţă să zâmbească. Totul o să fie bine acum. Promit.

Biroul şerifului era amplasat la subsol. Kirk nu le pusese cătuşe până la urmă, văzând cât erau de dispuşi să coopereze, şi-i conduse de-a lungul unei laturi a clădirii şi în jos pe nişte trepte într-o cameră cu tavanul scund, în care se aflau câteva birouri de metal, un rastel plin cu puşti şi şiruri de dulapuri cu dosare lipite de pereţi.

Singura lumină venea de la două luminatoare, la nivelul solului şi aproape astupate de frunze uscate. Biroul era gol; secretara nu venea înainte de ora opt, explică Kirk, aprinzând lumina. Cât despre şerif, cine ştie unde era. Probabil plecat cu maşina pe undeva.

— Ca să vă spun sincer, adăugă Kirk, nici măcar nu sunt prea sigur cum să vă trec corect în registru. Mai bine să încerc să dau de el prin radio.

Îi întrebă pe Wolgast şi pe Doyle dacă ar avea ceva împotrivă să aştepte într-o celulă. Aveau una singură, în care erau stivuite cutii de carton, dar era destul loc pentru ei doi. Wolgast zise că ar fi bine. Kirk îi duse la celulă, descuie uşa, iar Wolgast şi Doyle intrară.

— Vreau şi eu în celulă, zise Amy.

Kirk se încruntă, nevenindu-i să creadă.

— E cea mai ciudată răpire de care-am auzit vreodată.

— Nu-i nimic, spuse Wolgast. Poate s-aştepte cu mine.

Kirk cântări asta pentru o clipă.

— În ordine, îmi închipui. Măcar până ajunge aici cumnatul meu.

— Cine-i cumnatul tău?

— John Price, răspunse el. Şeriful.

Kirk se duse până la radio şi, zece minute mai târziu, un bărbat în uniformă kaki strânsă pe corp păşi pe uşa biroului şi se duse drept către celulă. Era scund, cu o siluetă de băieţandru cu muşchi supli, nu depăşea un metru şaizeci şi trei, chiar şi pe tocurile cizmelor de cowboy, care i se păreau lui Wolgast făcute din ceva extravagant – poate şopârlă sau struţ. Probabil purta cizmele pentru câţiva centimetri în plus.

— Ei, rahat! exclamă el cu o voce surprinzător de gravă.

Se uita la ei cu mâinile în şolduri. Avea pe bărbie o bucăţică de hârtie în locul unde se tăiase când se bărbierise în grabă.

— Sunteţi federali?

— Aşa e.

— Ce mai încurcătură…

Se întoarse către Kirk.

— Pentru ce-ai pus fetiţa în celulă?

— A zis că aşa vrea.

— Iisuse, Kirk! Nu poţi să bagi un copil acolo! I-ai înregistrat pe ceilalţi doi?

— Am vrut să aştept să ajungi tu aici.

Price oftă exasperat.

— Ştii, vorbi el dându-şi ochii peste cap, chiar ar trebui să mai lucrezi la încrederea în sine, Kirk. Am mai vorbit despre asta. Îi laşi prea mult pe Luanne şi pe toţi ceilalţi să facă ce vor din tine.

Când Kirk nu scoase niciun cuvânt, continuă:

— Păi, ar fi mai bine să punem mâna pe telefon. Ştiu că o caută de la un capăt la altul al lumii.

Se uită la Amy.

— E totul în regulă, fetiţo?

Amy, care stătea pe banca de beton lângă Wolgast, dădu

uşor din cap.

— Ea a zis că vrea, repetă Kirk.

— Nu-mi pasă ce-a zis!

Price luă o cheie dintr-un buzunăraş de la brâu şi descuie celula.

— Hai încoace, puştoaico! o chemă el şi întinse o mână. Puşcăria nu-i locul potrivit pentru tine. Să-ţi luăm un suc sau ceva. Şi, Kirk, cheam-o pe Mavis la telefon, bine? Spune-i că avem nevoie de ea aici, pronto.

Când rămaseră din nou singuri, Doyle, care stătea încovoiat pe bancheta de beton, se rezemă de perete şi închise ochii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, gemu el. Parc-ar fi un episod din *Green Acres.*

Trecu vreo jumătate de oră; Wolgast îi auzea pe Kirk şi pe Price vorbind în cealaltă încăpere, hotărând ce să facă, pe cine să sune mai întâi. Poliţia statală? Biroul procurorului districtual? Până acum, nici măcar nu-i înregistraseră. Dar asta nu era o problemă; urma să se întâmple la momentul cuvenit. Wolgast auzi cum se deschide uşa şi apoi vocea unei femei care vorbea cu Amy, spunându-i ce fetiţă drăguţă era şi întrebând-o cum îl chema pe iepurele ei şi dacă n-ar vrea o îngheţată, magazinul de după colţ se deschidea în doar câteva minute, ar fi încântată să se ducă să cumpere una. Totul era exact aşa cum prevăzuse Wolgast când, stând în Chevrolet în spălătoria de maşini cufundată în întuneric, se hotărâse să se predea. Era bucuros c-o făcuse, atât de bucuros încât era surprins, iar celula, despre care bănuia că era prima dintre multele din viaţa lui, nu părea prea rea. Se întrebă dacă aşa se simţise Anthony Carter, dacă-şi spusese: *Asta e viaţa mea de acum înainte.*

Price intră în celulă cu cheia în mână.

— Poliţia statală e pe drum, anunţă el, legănându-se pe tocuri. Voi toţi trebuie să fi stârnit un cuib de viespi serios, după cum arată lucrurile.

Aruncă o pereche de cătuşe printre gratii.

— Cred că ştiţi amândoi cum să folosiţi astea.

Doyle şi Wolgast îşi puseră singuri cătuşele; Price deschise celula şi-i conduse înapoi în birou. Amy stătea într-un scaun pliant de metal lângă biroul de recepţie, cu rucsacul în poală, şi mânca o îngheţată sendviş. O femeie cu aer de bunică, într-un costum verde cu pantaloni, stătea lângă ea, arătându-i o carte de colorat.

— El e tăticul meu, îi spuse Amy femeii.

— Cel de-aici? întrebă femeia, întorcând capul.

Avea sprâncene negre, îmbinate şi un coif rigid de păr ca pana corbului – o perucă. Se uită cu un aer curios la Wolgast, apoi înapoi la Amy.

— Omul ăsta de-aici e tăticul tău?

— E-n ordine, vorbi Wolgast.

— E tăticul meu, repetă Amy.

Vorbea pe ton serios, autoritar.

— Tăticule, trebuie să plecăm *chiar acum.*

Price scosese o trusă de amprentare; în spatele lor, Kirk aranja un ecran şi un aparat de fotografiat, ca să le pozeze feţele.

— Ce înseamnă toate astea? îl întrebă Price.

— E o poveste lungă, izbuti să rostească Wolgast.

— Tăticule, *acum!*

Wolgast auzi uşa biroului deschizându-se în spatele lui. Femeia înălţă chipul.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Hei, bună dimineaţa! se auzi un glas de bărbat.

Suna oarecum familiar. Price ţinea de încheietură mâna dreaptă a lui Wolgast, ca să-i rostogolească degetele prin cerneală. Apoi Wolgast văzu expresia de pe faţa lui Doyle şi-şi dădu seama.

— Aici e biroul şerifului? întreba Richards. Hei, e cineva? Oho, chestiile astea sunt adevărate? Aveţi o grămadă de puşti! Uite, am ceva să vă arăt!

Wolgast se răsuci la timp ca să vadă cum Richards o împuşcă pe femeie în cap. O singură împuşcătură, de la mică distanţă, înăbuşită până la o pocnitură de tubul lung al amortizorului. Femeia se balansă spre spate în scaun, cu ochii măriţi de surpriză, cu peruca strâmbă pe cap. Firicele

delicate de sânge umeziră podeaua în spatele ei. Braţele i se ridicară şi căzură la loc, încremenite.

— Scuze, vorbi Richards, tresărind puţin.

Ocoli biroul. Camera era plină de mirosul înţepător al fumului de praf de puşcă. Price şi Kirk îngheţaseră pe loc de frică, cu fălcile căscate. Sau poate că nu era frică ceea ce simţeau, ci neînţelegere mută. Ca şi cum ar fi păşit într-un film, un film care n-avea niciun sens.

— Hei, continuă Richards, ţintind, staţi liniştiţi. Chiar aşa. Nemaipomenit!

Şi Richards îi împuşcă şi pe ei.

Nimeni nu se mişcă. Totul se întâmplase cu o încetineală curioasă, ca într-un vis, dar se terminase într-o clipă. Wolgast se uită la femeie, apoi la cele două trupuri de pe podea, Kirk şi Price. Cât de surprinzătoare era moartea, cât de irevocabilă şi de completă, cât de mult ea însăşi! La biroul de recepţie, ochii lui Amy erau fixaţi pe chipul femeii moarte. Fetiţa se aflase doar la doi paşi când Richards o împuşcase. Avea gura deschisă, ca şi cum era pe cale să vorbească; pe frunte i se prelingea sânge, căutând crăpăturile adânci de pe faţă, răsfirându-se prin ele ca delta unui fluviu. Strâns ţinute în mâna lui Amy erau rămăşiţele topite ale îngheţatei sendviş mâncate doar pe jumătate; de fapt, probabil avea ceva din ea şi în gură în clipa aceea, acoperindu-i limba cu dulceaţa ei. Un lucru straniu, dar Wolgast se gândi: pentru tot restul vieţii, gustul îngheţatei avea să-i readucă în minte această imagine.

— Ce naiba! exclamă Doyle. I-ai împuşcat!

Price lovise podeaua cu faţa în jos, în spatele biroului. Richards îngenunche lângă corp şi îi pipăi buzunarele până când găsi cheia de la cătuşe, pe care i-o aruncă lui Wolgast. Flutură apatic pistolul către Doyle, care trăgea cu ochiul la dulapul de sticlă cu puşti.

— N-aş face asta în locul tău! îl preveni Richards, iar Doyle se aşează.

— Pe noi n-o să ne împuşti, zise Wolgast, eliberându-şi mâinile.

— Nu chiar acum, răspunse Richards.

Amy începuse iar să plângă, cu răsuflarea întretăiată de sughiţuri din piept. Wolgast îi dădu cheia lui Doyle, o luă în braţe şi o ţinu strâns la piept. Corpul fetiţei se lipi moale de al lui.

— Îmi pare rău, îmi pare rău…

Era tot ce-i trecea lui Wolgast prin minte să spună.

— E foarte emoţionant, vorbi Richards, întinzându-i lui Doyle rucsăcelul cu lucrurile lui Amy, dar dacă nu plecăm acum, o să împuşc şi mai mulţi oameni, şi am senzaţia că am avut deja o dimineaţă foarte plină.

Wolgast se gândi la cafenea. Era posibil ca toată lumea să fie moartă şi acolo. Amy sughiţă din nou la pieptul lui; îi simţea lacrimile udându-i cămaşa.

— La dracu', e un *copil!*

Richards se încruntă.

— De ce toată lumea repetă asta?

Făcu semn cu arma către uşă.

— Să mergem.

Chevroletul aştepta afară, în lumina dimineţii, parcat alături de dubiţa lui Price. Richards îi ceru lui Doyle să conducă şi se aşeză pe bancheta din spate împreună cu Amy. Wolgast se simţea complet neajutorat; după tot ce făcuse, după sutele de decizii pe care le luase, nu-i mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să se supună. Richards îi îndrumă afară din oraş, către un câmp deschis unde aştepta un elicopter fără însemne, cu silueta zveltă şi neagră. La apropierea lor, palele late începură să se rotească. Wolgast auzi vaietul sirenelor în depărtare, venind tot mai aproape.

— Acum să ne mişcăm repede, îi îndemnă Richards, fluturând arma.

Urcară în elicopter şi se treziră în aer aproape instantaneu. Wolgast o ţinea strâns pe Amy. Se simţea de parcă ar fi fost în transă, într-un vis – un vis teribil, de nerostit, în care tot ce dorise vreodată în viaţă îi era răpit, iar el nu putea face altceva decât să se uite. Mai avusese acest vis; era un vis în care voia să moară, dar nu putea.

Elicopterul se înclină abrupt, deschizând o privelişte către câmpul îmbibat de apă şi dincolo de el, la marginea lui, către un şir de maşini de poliţie care se mişcau rapid. Wolgast numără nouă. În cabină, Richards arătă parbrizul şi-i spuse pilotului ceva care-l făcu să se încline în partea cealaltă, apoi să conducă elicopterul într-o poziţie staţionară. Maşinile poliţiei se apropiau tot mai mult, la doar câteva sute de metri de Chevrolet. Richards îi făcu semn lui Wolgast să ia o pereche de căşti.

— Uită-te la asta, îi spuse.

Înainte ca Wolgast să apuce să răspundă, se produse o explozie orbitoare de lumină, ca şi cum s-ar fi declanşat bliţul unui uriaş aparat de fotografiat; o bufnitură puternică zgudui elicopterul. Wolgast o apucă pe Amy de talie şi o ţinu bine. Când se uită iar pe geam, tot ce mai rămăsese din Chevrolet era o groapă fumegândă în pământ, destul de mare ca să încapă o casă înăuntru. Îl auzi în căşti pe Richards râzând. Apoi elicopterul se înclină încă o dată, forţa acceleraţiei îi apăsă în scaune şi-i duse pe toţi de-acolo.

12

Moartea lui era inevitabilă. Wolgast o accepta, aşa cum accepta orice fapt al naturii. Când totul avea să se termine – indiferent în ce fel s-ar întâmpla –, Richards avea să-l ia undeva într-o cameră, avea să-i arunce aceeaşi ultimă privire, rece, pe care le-o aruncase lui Price şi Kirk – ca un om care îndeplinea un simplu test de precizie, cum ar fi să alinieze o bilă de biliard sau să arunce o bucată de hârtie mototolită la gunoi – şi acesta avea să fie sfârşitul.

Era posibil ca Richards să-l ducă afară ca s-o facă. Wolgast spera s-o facă, undeva unde să vadă copaci şi să simtă atingerea soarelui pe piele înainte ca Richards să-i trimită un glonţ în cap. Poate chiar o să-i ceară. Ai avea ceva împotrivă? i-ar spune. Dacă nu-i prea greu. Mi-ar plăcea să mă uit la copaci.

Se afla la complex de douăzeci şi şapte de zile. După socoteala lui, era a treia săptămână a lui aprilie. Nu ştia unde erau Amy sau Doyle. Fuseseră despărţiţi în clipa în care aterizaseră, Amy dusă de Richards şi de un grup de soldaţi înarmaţi, Wolgast şi Doyle cu o trupă numai pentru ei – apoi însă fuseseră şi ei separaţi. Nimeni nu-l interogase, ceea ce la început i se păruse ciudat, dar după ce trecu destul timp, Wolgast înţelese motivul. Nimic din toate astea nu se petrecuse din punct de vedere oficial. Nimeni n-avea să-l interogheze pentru că povestea lui era doar atât, o poveste. Singura întrebare care mai rămânea să-l surprindă era de ce Richards nu-l împuşcase de la început.

Camera în care-l închiseseră semăna cu ceva dintr-un motel ieftin, deşi mai simplu: fără covor pe jos, fără perdele la singura fereastră, mobilier greu de instituţie fixat în podea. Un dulap minuscul într-o baie cu pardoseala rece ca gheaţa. O încâlceală de sârme pe perete, în locul unde fusese cândva un televizor. Uşa către hol era groasă şi se deschidea cu un bâzâit din afară. Singurii lui vizitatori erau oamenii care-i aduceau mesele: siluete tăcute,

mătăhăloase care purtau salopete maro fără însemne şi îi lăsau tăvi cu mâncare pe măsuţa unde Wolgast îşi petrecea în fiecare zi cea mai mare parte din timp, stând şi aşteptând. Probabil că Doyle făcea acelaşi lucru, presupunând că Richards nu-l împuşcase deja.

Priveliştea nu era mare lucru, doar pădure pustie de pini, dar uneori Wolgast stătea în picioare şi se uita afară ore întregi. Se apropia primăvara. Pădurile erau îmbibate de zăpadă topită şi de peste tot se auzea sunetul de apă care curge – picură de pe acoperişuri şi de pe ramuri, se scurge prin jgheaburi. Dacă se ridica pe vârfuri, Wolgast abia putea distinge linia unui gard printre arbori şi siluete mişcându-se de-a lungul lui. Într-o noapte, la începutul celei de-a patra săptămâni a captivităţii lui, răbufni o furtună violentă. Forţa ei fu aproape biblică; tunetele zguduiră munţii toată noaptea, iar dimineaţă se uită pe fereastră şi văzu că iarna se sfârşise, spălată de ploaie.

O vreme încercă să stea de vorbă cu cei care-i aduceau mâncarea şi, la fiecare două zile, o uniformă chirurgicală curată şi papuci. Voia măcar să ştie cum îi cheamă. Dar niciunul nu-i răspunsese nici măcar cu un cuvânt. Se mişcau greoi, cu gesturi stângace şi imprecis, cu expresii inerte şi nepăsătoare, ca morţii vii din cine ştie ce film vechi. Cadavre adunate în jurul unei ferme, gemând şi călcându-se pe picioare, purtând uniformele zdrenţuite ale vieţilor lor uitate; îi plăceau la nebunie asemenea filme când era mic, fără să înţeleagă cât de adevărate erau de fapt. Ce erau morţii vii, se gândi Wolgast, dacă nu o metaforă pentru marşul bastard al vârstei mijlocii?

Era posibil, înţelegea el, ca viaţa unei persoane să devină doar un lung şir de greşeli, iar sfârşitul, când sosea, nu era decât un exemplu în plus dintr-un lanţ de alegeri proaste. Problema era că cele mai multe dintre aceste greşeli erau de fapt împrumutate de la alţii. Le adoptai ideile proaste şi, dintr-un motiv oarecare, le făceai ale tale. Acesta era adevărul pe care-l aflase în carusel cu Amy, deşi gândul creştea înăuntrul lui de la o vreme, de fapt, de mai mult de un an. Wolgast avusese timp mai mult decât

suficient să se gândească la asta. Nu puteai să te uiţi în ochii unui om ca Anthony Carter şi să nu-ţi dai seama cum merg lucrurile. Era ca şi cum, în noaptea aceea în Oklahoma, avusese prima idee adevărată după mulţi ani. Prima de la Lila, de la Eva. Dar Eva murise, cu trei săptămâni înainte de prima ei aniversare, şi din ziua aceea păşise pe pământ ca un mort viu sau ca un om ducând o fantomă, locul gol din braţele sale unde stătuse Eva. De aceea se descurcase atât de bine cu Carter şi cu ceilalţi: era exact ca ei.

Se întreba unde ajunsese Amy, ce se întâmpla cu ea. Spera că nu era singură şi speriată. Mai mult decât o speranţă; se agăţa de idee cu îndârjirea unei rugăciuni, încercând să facă să i se îndeplinească dorinţa cu puterea minţii. Se întreba dacă avea s-o mai întâlnească vreodată, iar gândul îl făcea să se ridice de pe scaun şi să se ducă la fereastră, ca şi cum s-ar fi putut s-o găsească afară, printre umbrele înşelătoare ale arborilor. Şi multe alte ore treceau pe lângă el, iar trecerea timpului era marcată numai de schimbarea luminii de la fereastră şi de venirile şi plecările oamenilor ce-i aduceau masa, de care abia se atingea. Toată noaptea avea un somn fără vise care-l lăsa ameţit dimineaţa, cu braţele şi picioarele grele ca de plumb. Se întreba cât mai avea.

Apoi, în dimineaţa celei de a treizeci şi patra zi, veni să-l vadă cineva. Era Sykes, dar arăta altfel. Bărbatul pe care-l cunoscuse cu un an în urmă era mereu la patru ace. Acesta, deşi purta aceeaşi uniformă, arăta de parcă ar fi dormit sub o pasarelă de pe autostradă. Avea uniforma şifonată şi pătată; obrajii şi bărbia erau acoperite de o barbă ţepoasă, căruntă; ochii îi erau la fel de injectaţi ca ai unui boxer după câteva runde ale unui meci foarte dezechilibrat. Se aşeză greoi la masa la care stătea Wolgast. Încrucişă braţele, îşi drese glasul şi vorbi:

— Am venit să-ţi cer o favoare.

Wolgast nu rostise nicio vorbă de zile-ntregi. Când încercă să răspundă, îşi simţi gâtlejul pe jumătate închis, îngroşat de nefolosire; vocea îi ieşi ca un croncănit.

— Am terminat cu favorurile.

Sykes inspiră prelung. Dinspre el se înălţa un miros stătut, sudoare uscată şi poliester vechi. O clipă, îşi plimbă privirea prin camera minusculă.

— Probabil că toate astea seamănă puţin a… ingratitudine. Recunosc.

— Du-te dracului!

Wolgast simţi o satisfacţie enormă să spună asta.

— Am venit pentru fetiţă, domnule agent.

— Numele ei, replică Wolgast, e Amy.

— Ştiu cum o cheamă. Ştiu foarte multe despre ea.

— Are şase ani. Îi plac clătitele şi căluşeii de la bâlci. Are un iepure de jucărie pe nume Peter. Eşti o jigodie fără inimă, ştii asta, Sykes?

Sykes scoase un plic din buzunarul hainei şi-l puse pe masă. Înăuntru se aflau două fotografii. Una era o poză a lui Amy, luată, bănuia Wolgast, la mănăstire. Probabil era aceeaşi care fusese difuzată cu sistemul Amber Alert. A doua era o fotografie pentru un album de liceu. Femeia din poză era evident mama lui Amy. Acelaşi păr de culoare închisă, aceeaşi conformaţie delicată a oaselor feţei, aceiaşi ochi melancolici, adânciţi în orbite, deşi inundaţi, în clipa în care se declanşase aparatul, de o lumină caldă, plină de aşteptări. Cine era fata asta? Avea prieteni, familie, un iubit? O materie favorită la şcoală? Un sport care-i plăcea şi la care era bună? Avea secrete, o poveste personală despre care nu ştia nimic? Ce spera să se aleagă din viaţa ei? Era puţin întoarsă de la aparatul de fotografiat, uitându-se peste umărul drept, îmbrăcată cu o rochie albastru-deschis, pentru balul de absolvire; avea umerii goi. În partea de jos a fotografiei era o inscripţie: Liceul Mason, Mason, IA.

— Mama ei era prostituată. În noaptea dinainte s-o lase pe Amy la mănăstire, a împuşcat un client în faţa casei unei fraternităţi. Ca să ştii.

Wolgast ar fi vrut să întrebe *Ei şi?* De ce-ar fi asta vina lui Amy? Dar imaginea femeii din fotografie – nici măcar femeie, ci doar o fată şi ea – îi potoli furia. Poate că Sykes

nici măcar nu spunea adevărul. Puse jos fotografia.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Sykes ridică dintr-un umăr.

— Nu ştie nimeni. A dispărut.

— Şi călugăriţele?

O umbră fugară traversă chipul lui Sykes. Wolgast îşi dădea seama că nimerise un punct sensibil fără măcar să vrea. Iisuse, gândi. Şi călugăriţele? Fusese Richards sau altcineva?

— Nu ştiu, răspunse Sykes.

— Uită-te la tine, zise Wolgast. Da, uită-te!

Sykes nu mai spuse nimic despre asta, iar tăcerea lui îi comunică lui Wolgast: *Acest subiect de conversaţie s-a încheiat.* Se frecă la ochi, puse la loc pozele în plic şi-l dădu deoparte.

— Unde e?

— Domnule agent, problema e…

— *Unde-i Amy?*

Sykes şi drese din nou glasul.

— Vezi tu, ăsta-i motivul pentru care am venit, continuă el. Favoarea. Credem că Amy s-ar putea să fie pe moarte.

Lui Wolgast nu i se permise să pună nicio întrebare. Nu i se permise să vorbească nimănui, nici să se uite în jur, nici să iasă din câmpul vizual al lui Sykes. O echipă de doi soldaţi îl escortară prin complex, în lumina înceţoşată a dimineţii. Aerul mirosea a primăvară. După aproape cinci săptămâni în camera lui, Wolgast se surprinse trăgând adânc aer în piept, cu lăcomie. Soarele era dureros pentru ochii lui.

Odată ajunşi în Chalet, Sykes îl duse patru etaje în jos cu un ascensor. Ieşiră pe un coridor pustiu, spartan şi alb, ca de spital. Wolgast ghici că se aflau la cincisprezece metri sub nivelul solului, poate mai mult. Orice-ar fi ţinut oamenii lui Sykes aici jos, voiau cel puţin această cantitate de pământ pentru a-i separa de lumea de deasupra. Ajunseră la o uşă pe care scria LABORATOR PRINCIPAL, dar Sykes trecu de ea fără să încetinească pasul. Alte uşi,

şi apoi ajunseră la cea pe care-o voia Sykes. Trecu un card prin cititor şi o deschise.

Wolgast se trezi într-un fel de cameră de observaţie. Pe partea cealaltă a geamului lat, în lumina slabă, albastră, silueta mică a lui Amy zăcea pe un pat de spital, singură. Era conectată la o perfuzie, dar asta era tot. Lângă pat se afla un scaun de plastic, gol. De nişte şine de pe tavan atârna un snop de tuburi codificate pe bază de culori, înfăşurate ca furtunurile pneumatice dintr-un garaj. Altfel, încăperea era pustie.

— Ăsta e?

Wolgast se întoarse şi zări un bărbat pe care nu-l observase mai devreme. Purta halat de laborator şi uniformă chirurgicală verde, la fel ca a lui Wolgast.

— Agent Wolgast, acesta este doctorul Fortes.

Se salutară din cap fără să-şi strângă mâna. Fortes era tânăr, nici treizeci de ani. Wolgast se întrebă dacă era doctor în medicină sau altceva. La fel ca Sykes, Fortes părea istovit, epuizat fizic. Avea pielea unsuroasă şi i-ar fi prins bine un tuns şi un bărbierit. Ochelarii îi arătau de parcă n-ar mai fi fost şterşi de o lună.

— Are un cip implantat. Transmite date vitale panoului de-aici.

Fortes îi arătă: ritmul cardiac, respiraţia, tensiunea arterială, temperatura. A lui Amy era 39,2.

— Unde e?

— Unde e ce?

Ochii doctorului rătăciră, fără să înţeleagă.

— Unde e cipul?

— Ah…

Fortes se uită la Sykes, care încuviinţă. Fortes arătă la propria lui ceafă.

— Subcutanat, între a treia şi a patra vertebră cervicală. Sursa de energie e destul de frumuşică, de fapt, o baterie nucleară minusculă. La fel ca acelea de la sateliţi, numai că mult mai mică.

Frumuşică. Wolgast se cutremură. O sursă frumuşică de energie nucleară în gâtul lui Amy. Se întoarse către Sykes,

care se uita la el cu un aer precaut.

— Asta s-a întâmplat cu ceilalţi? Carter şi restul.

— Ei au fost… premergători, răspunse Sykes.

— Premergătorii cui?

Sykes şovăi.

— Ai lui Amy.

Fortes explică situaţia: Amy era în comă. Nimeni nu se aşteptase la asta, iar febra era prea mare şi dura de prea multă vreme. Nivelul de funcţionare a rinichilor şi a ficatului era foarte scăzut.

— Speram să poţi vorbi cu ea, continuă Sykes. Asta ajută uneori în cazul pacienţilor aflaţi într-o stare prelungită de inconştienţă. Doyle ne spune că e destul de… legată de tine.

O ecluză pneumatică în două etape îi lega de camera lui Amy. Sykes şi Fortes îl conduseră în prima cameră. Pe perete atârna un costum portocaliu de protecţie biologică, având casca aplecată în faţă, ca un om cu gâtul frânt. Sykes explică modul de funcţionare.

— Trebuie să-ţi pui ăsta pe tine, apoi să acoperi toate cusăturile cu bandă de lipit ţevi. Valvele de la baza căştii se conectează la furtunurile din tavan. Sunt codificate pe culori, aşa că ar trebui să fie evident. Când te întorci pe-aici, trebuie să faci duş cu costumul, apoi încă un duş fără el. Sunt instrucţiuni pe perete.

Wolgast se aşeză pe banchetă să-şi scoată papucii. Apoi se opri.

— Nu! vorbi el.

Sykes se uită la el şi se încruntă.

— Ce nu?

— Nu, nu mi-l pun.

Se întoarse şi-l privi pe Sykes drept în faţă.

— N-o să fie de niciun folos dacă se trezeşte şi mă vede într-un costum spaţial. Dacă vrei să intru acolo, atunci intru aşa cum sunt.

— Asta nu-i o idee prea bună, domnule agent, îl preveni Sykes.

Wolgast era hotărât.

— Fără costum sau nu facem nicio înţelegere.

Sykes îi aruncă o privire lui Fortes, care ridică din umeri.

— Ar putea fi… interesant. În teorie, virusul ar trebui să fi devenit inert până acum. Pe de altă parte, poate că nu.

— Virusul?

— Bănuiesc c-o să afli, zise Sykes. Lăsaţi-l să intre, pe răspunderea mea. Şi, domnule agent, odată intrat, ai intrat. Nu pot garanta nimic dincolo de asta. E limpede?

Wolgast răspunse că era; Sykes şi Fortes ieşiră din ecluză. Wolgast îşi dădu seama că nu se aşteptase ca ei să fie de acord. În ultima clipă, Wolgast îi chemă înapoi.

— Unde-i rucsacul ei?

Fortes şi Sykes schimbară încă o privire confidenţială.

— Aşteaptă aici, îi ceru Sykes.

Se întoarse după câteva minute cu rucsacul lui Amy. Fetiţele Powerpuff; Wolgast nu se uitase niciodată la el, nu cu atenţie. Trei la număr; imaginile lor erau făcute dintr-un fel de cauciuc lipit pe pânza aspră a rucsacului, cu pumnii ridicaţi şi zburând. Wolgast desfăcu fermoarul; unele dintre lucrurile lui Amy lipseau, cum ar fi peria de cap, dar Peter era încă înăuntru.

Îşi aţinti privirea asupra lui Fortes.

— De unde-o să ştiu dacă nu e… inert?

— O, o să ştii, răspunse Fortes.

Închiseră ermetic uşa în urma lui. Wolgast simţi cum scade presiunea. Deasupra celei de-a doua uşi, lumina se schimbă din roşu în verde. Wolgast răsuci clanţa şi păşi înăuntru.

O a doua încăpere, mai lungă decât prima, cu o scurgere largă pe podea şi un duş cu rozetă mare, pus în funcţiune de un lanţ de metal. Lumina de aici era altfel; avea o nuanţă albăstruie, ca un amurg de toamnă. O inscripţie de pe perete enumera instrucţiunile pe care le indicase Sykes: un lung şir de paşi care se sfârşeau cu dezbrăcarea completă, stând deasupra scurgerii, clătirea gurii şi ochilor şi apoi curăţarea gâtului şi scuipatul. O cameră de luat vederi se uita la el dintr-un colţ al tavanului.

Se opri în faţa celei de-a doua uşi. Lumina de deasupra ei era roşie. Pe perete era fixată o tastatură numerică. Cum avea să treacă? Apoi lumina se făcu din roşie verde, la fel ca prima – Sykes, de afară, preluase comenzile sistemului.

Se opri o clipă înainte de a deschide uşa. Arăta grea, făcută din oţel lucitor. Ca un seif de bancă sau ca ecluza unui submarin. N-ar fi putut spune de ce insistase să nu poarte costumul de protecţie biologică, o decizie care acum părea pripită. Pentru Amy, aşa cum spusese? Sau ca să extragă nişte informaţii, oricât de sărace, de la Sykes? Oricum ar fi fost, hotărârea i se păruse corectă.

Apăsă clanţa, simţi pocnindu-i urechile când presiunea scăzu din nou. Îşi umplu plămânii cu aer, reţinându-l în piept, şi păşi dincolo.

Grey n-avea nici cea mai mică idee ce se petrecea. Zi de zi la fel: se prezenta pentru schimb, lua liftul până la N4 – nu se întâmplase nimic după prima noapte; Davis nu-l trădase – se schimba la vestiar şi-şi făcea treaba, spălând holurile şi băile, apoi intra la Izolare şi ieşea şase ore mai târziu.

Totul perfect normal, mai puţin faptul că acele şase ore erau un spaţiu pustiu, ca un sertar gol din creier. Evident, făcuse ceea ce trebuia să facă, îşi completase rapoartele şi copiase înregistrările, băgase şi scosese cuştile cu iepuri, schimbase chiar câteva cuvinte cu Pujol sau cu ceilalţi tehnicieni care veniseră pe-acolo. Şi totuşi nu-şi amintea nimic din toate astea. Îşi trecea cartela prin cititor ca să intre în camera de observaţie şi următorul lucru pe care-l ştia era acela că se terminase schimbul şi ieşea pe partea cealaltă.

În afară de unele mărunţişuri; lucruri trecătoare, flash-uri, frânturi mici de date înregistrate care păreau să reflecte lumina ca nişte confetti când cădeau plutind în mintea lui pe parcursul zilei. Nu erau imagini, nici pe departe ceva atât de limpede şi de simplu ca asta, şi nimic de care să se agaţe. Dar stătea la popotă sau în camera lui

sau traversa curtea spre Chalet, iar din gât răbufnea un gust, o senzaţie piperată între dinţi. Uneori îl izbea atât de tare încât chiar îl făcea să încremenească pe neaşteptate. Şi când se întâmpla, se gândea la lucruri ciudate, nelegate între ele, dintre care multe aveau de-a face cu Urs-Brun. Ca şi cum gustul din gură apăsa un buton care îl stârnea să se gândească la fostul lui câine, la care, adevărul fie spus, nu se gândise prea mult până de curând, nu vreme de ani şi ani, până în noaptea aceea în care avusese visul acela de la Izolare şi vărsase pe podea.

Urs-Brun şi răsuflarea lui puturoasă. Urs-Brun târând ceva mort, un oposum sau un raton, pe treptele din faţă. Atunci dăduse peste un cuib de iepuraşi sub rulotă, mingi micuţe cu piele de culoarea piersicii, nici măcar acoperite încă de blană, şi îi ronţăise unul câte unul, craniile lor mărunte trosnindu-i între molari, ca un copil care stă la film cu o cutie de bomboane învelite în ciocolată.

Nostim; n-ar fi putut spune cu siguranţă dacă Urs-Brun chiar *făcuse* asta.

Se întrebă dacă era bolnav. Inscripţia de deasupra postului de pază de la N3 îl neliniştea, într-un fel în care n-o făcuse înainte. ORICARE DINTRE URMĂTOARELE SIMPTOME… Într-o dimineaţă, întorcându-se de la micul dejun, simţise un gâdilat în gât, cam ca atunci când îl apuca o răceală; înainte să-şi dea seama, strănutase cu putere în palmă. De atunci îi curgea puţin nasul. Pe de altă parte, venise primăvara, încă era frig noaptea, dar urcând până spre cincisprezece sau chiar douăzeci de grade în timpul după-amiezii, şi toţi arborii înmugureau, un văl de un verde-pal, ca nişte stropi de vopsea împroşcaţi peste munţi. Fusese întotdeauna alergic.

Şi apoi era tăcerea. Îi luă un timp lui Grey să observe ce era. Nimeni nu spunea nimic – nu doar măturătorii, care din capul locului nu vorbeau prea mult, dar nici tehnicienii, soldaţii sau doctorii. Nu era ca şi cum s-ar fi întâmplat totul dintr-odată, într-o zi sau chiar într-o săptămână. Dar încet, cu timpul, o linişte se aşternuse peste complex, înăbuşindu-l ca un capac. Grey se pricepuse întotdeauna

mai mult să asculte – asta spusese despre el Wilder, psihiatrul închisorii: „Eşti un bun ascultător, Grey.” Avusese intenţia să-i facă un compliment, dar Wilder era mai degrabă îndrăgostit de sunetul propriei sale voci şi încântat să aibă un public. Şi totuşi, lui Grey îi era dor de sunetul vocilor umane. Într-o noapte, la popotă, numără treizeci de oameni aplecaţi deasupra tăvilor. Unul nu scotea o vorbă. Unii nici măcar nu mâncau, stăteau doar pe scaune, trăgând de o ceaşcă de cafea sau de ceai şi uitându-se în gol. Ca şi cum ar fi fost pe jumătate adormiţi.

Un lucru: Grey stătea bine la capitolul somnului. Dormea, dormea şi nu se mai oprea, iar când pornea soneria ceasului deşteptător, la cinci dimineaţa sau la prânz dacă, foarte probabil, fusese în schimbul de noapte, se rostogolea în pat, aprindea o ţigară din pachetul de pe noptieră şi stătea liniştit câteva minute, încercând să se hotărască dacă visase sau nu. Nu credea că visase.

Apoi, într-o dimineaţă, se aşează la o masă de la popotă ca să mănânce – pâine prăjită unsă cu unt, două ouă, trei cârnaţi şi un castron cu terci de porumb alături; dacă era bolnav, cu siguranţă nu-i tăiase câtuşi de puţin pofta de mâncare – şi când înălţă capul ca să ia prima îmbucătură, cu felia picurând la câţiva centimetri de buze, îl văzu pe Paulson. Aşezat acolo, chiar vizavi de el, la două mese depărtare. Grey îl mai zărise o dată sau de două ori de la discuţia pe care o avuseseră, dar nu de aproape, nu aşa. Paulson avea în faţă o farfurie cu ouă de care nu se atinsese. Arăta ca naiba, cu pielea atât de întinsă pe faţă încât i se vedea conturul oaselor. Pentru o clipă – doar una – ochii li se întâlniră.

Paulson întoarse privirea.

În noaptea aceea, prezentându-se pentru schimb, Grey îl întrebă pe Davis:

— Îl cunoşti pe tipul ăla, Paulson?

Davis nu era în dispoziţia lui obişnuită, jovială. Dispăruseră glumele, revistele pornografice şi căştile cu muzica bâzâind din ele. Grey se întrebă ce naiba făcea Davis toată noaptea la birou; deşi era la fel de adevărat că

Grey nu ştia nici ce făcea el însuşi toată noaptea.

— Ce-i cu el?

Dar întrebarea lui Grey rămase în suspensie; nu-i veni în minte ce să mai întrebe.

— Nimic. Mă întrebam doar dacă-l ştii, asta-i tot.

— Spre binele tău îţi spun: ţine-te departe de nemernicul ăla.

Grey coborî şi se apucă de treabă. Abia mai târziu, când freca un scaun de toaletă de la N4 cu o perie, se gândi la întrebarea pe care ar fi vrut s-o pună.

De ce-i e atât de frică?

De ce le e tuturor atât de frică?

Pe el îl numeau Numărul Doisprezece. Nu Carter, nici Anthony sau Tone, deşi era acum atât de bolnav, zăcând singur în întuneric, încât acele nume şi persoana la care se refereau i se păreau altcineva, nu el. O persoană care murise, lăsând în locul ei numai această făptură bolnavă care se zvârcolea.

Boala părea veşnică. Ăsta era cuvântul la care-l făcea să se gândească. Nu că avea să dureze veşnic; mai degrabă că era bolnav chiar de timp. Ca şi cum ideea de timp ar fi fost înăuntrul lui, în fiecare celulă a corpului său, iar timpul nu era un ocean, cum îi spusese cineva odată, ci un milion de minuscule fitiluri aprinse care n-aveau să se stingă niciodată. Cea mai rea senzaţie din lume. Cineva îi spusese că avea să se simtă curând mai bine, mult mai bine. Se agăţase de aceste cuvinte pentru o vreme. Acum însă ştia că erau o minciună.

Era conştient, vag, de mişcări în jurul lui, de sosiri şi plecări, de ghionturi şi înţepături din partea oamenilor în costume spaţiale. Voia apă, doar o înghiţitură de apă, ca să-şi stingă setea, dar când ceru, nu auzi niciun sunet de pe propriile sale buze, nimic în afară de vuietul şi de clinchetele din urechi. Îi luaseră o mulţime de sânge. Avea senzaţia că fuseseră litri întregi. Omul pe nume Anthony îşi vânduse sângele din când în când; strângea mingea şi se uita cum se umple punga, uimit de densitatea lui, de

culoarea roşie intensă, de cât de viu arăta. Niciodată mai mult de jumătate de litru înainte să-i dea fursecurile şi bancnotele împăturite şi-i dădeau drumul. Acum însă oamenii în costume umpleau pungă după pungă, iar sângele era altfel, deşi n-ar fi putut spune exact în ce fel. Sângele din corpul său era viu, dar nu credea că mai era numai al lui; aparţinea altcuiva sau de altceva.

Ar fi fost bine să moară acum.

Doamna Wood, ea ştiuse. Şi nu numai despre ea însăşi, ci şi despre Anthony, iar când se gândea la asta, o clipă *era* din nou Anthony. Era bine să moară. Era o uşurare, o eliberare, ca dragostea.

Încercă să se agaţe de acest gând, de gândul care-l făcea să fie încă Anthony, dar aluneca încetul cu încetul, ca o frânghie trasă încet din mâinile sale. N-ar fi putut spune câte zile trecuseră; se întâmpla ceva cu el, dar nu se întâmpla destul de repede pentru oamenii aceia în costume. Vorbeau fără încetare despre asta, înghiontindu-l, împungându-l şi luându-i şi mai mult sânge. Şi mai auzea şi altceva acum: un murmur slab, ca nişte voci, dar nu venea de la oamenii în costume. Sunetul părea să vină de departe şi dinăuntrul lui în acelaşi timp. Nu cuvinte pe care le ştia, dar cu toate aceste cuvinte; era o limbă pe care o auzea, avea ordine şi sens şi o minte, şi doar o singură minte: douăsprezece. Şi totuşi una era mai mult decât celelalte, nu mai puternică, ci *mai însemnată.* Acea singură voce şi în spatele ei celelalte, douăsprezece în total. Şi îi vorbeau, chemându-l; ştiau că era acolo. Erau în sângele lui şi erau şi ele veşnice.

Ar fi vrut să le răspundă.

Deschise ochii.

— Coborâţi poarta! strigă o voce. Se transformă!

Legăturile nu mai erau nimic, parcă erau de hârtie. Niturile ieşiră pocnind din masă şi zburară prin încăpere. Mai întâi braţele şi apoi picioarele. Camera era întunecoasă, dar nu ascundea nimic de ochii lui, pentru că întunericul făcea parte din el acum. Iar înăuntrul lui, foarte adânc, creştea o foame imensă, devoratoare. De a mânca

lumea însăşi. De a o lua pe toată înăuntrul lui şi de a fi umplut de ea, de a deveni întreg. De a face lumea eternă, aşa cum era el.

Un bărbat alerga către uşă.

Anthony se năpusti iute asupra lui, de sus. Un ţipăt şi apoi bărbatul rămase tăcut, în bucăţi umede, pe podea. Minunata căldură a sângelui! Bău fără oprire.

Cel care-i spusese că avea să se simtă curând mai bine nu se înşelase, la urma urmei.

Anthony Carter nu se simţise niciodată în viaţa lui mai bine.

Pujol, tăntălăul ăla, era mort.

Treizeci şi şase de zile; atât îi luase lui Carter să se transforme; cel mai mult de când începuseră. Dar Carter trebuia să fie cel mai rău dintre toţi, ultimul stadiu înainte ca virusul să atingă forma finală. Cea pe care o căpătase fetiţa.

Lui Richards, personal, nu-i păsa, într-un fel sau altul, de fetiţă. Avea să supravieţuiască sau nu. Avea să trăiască veşnic sau avea să moară în următoarele cinci minute. Undeva pe drum fetiţa devenise irelevantă, în ceea ce privea Armele Speciale. Acum îl aveau pe Wolgast înăuntru cu ea, vorbindu-i, încercând s-o pună pe picioare. Până acum n-avea nimic, dar dacă fetiţa murea, asta n-ar fi contat câtuşi de puţin.

Ce naiba avusese Pujol în cap? Ar fi trebuit să coboare poarta de câteva zile. Dar măcar acum ştiau de ce erau în stare chestiile astea. Raportul din Bolivia dăduse nişte indicii, dar era altceva să vezi cu propriii tăi ochi, să urmăreşti materialul video despre Carter, omul ăsta cât o nuia, cu un coeficient de inteligenţă nu mai mare de 80 într-o zi bună şi speriat şi de propria lui umbră, cum se lansează şapte metri prin aer, atât de repede ca şi cum s-ar fi mişcat nu prin spaţiu, ci în jurul lui, şi cum sfâşie un om apucându-l de picioare şi despicându-l până la fălci ca pe o scrisoare pe care n-are răbdare s-o deschidă cum trebuie. Până să se termine totul – cam în două secunde – trebuiseră să-l orbească pe Carter cu luminile, să-l împingă

înapoi în colţ ca să poată coborî poarta.

Îi aveau acum pe cei doisprezece, treisprezece dacă-l numărau pe Fanning. Treaba lui Richards era încheiată sau era foarte aproape de încheiere. Ordinul tocmai sosise. Proiectul NOE devenea Operaţiunea Pornire Forţată. Într-o săptămână, aveau să mute beţele luminoase la White Sands. După asta, nu-l mai privea pe Richards.

Ultimul cuvânt în materie de bombe antibuncăr. Aşa-i numise Cole, cu multă vreme în urmă, când totul era doar o teorie – înainte de Bolivia, de Fanning şi de tot restul. Închipuiţi-vă doar ce-ar fi putut face una dintre chestiile acestea, să zicem, în peşterile montane din nordul Pakistanului sau în deşerturile din estul Irakului sau în clădirile ciuruite de gloanţe din Zona Liberă Cecenă. Gândeşte-te la o clismă, Richards; o curăţenie zdravănă din interior.

Poate Cole ar fi priceput până la urmă. Dar, în absenţa lui, ideea căpătase o viaţă proprie. Nu conta că încălca vreo cinci-şase tratate internaţionale de care-şi aducea aminte Richards. Nu conta că era poate cea mai tâmpită idee de care auzise vreodată în viaţă. Probabil o cacealma; dar cacealmalele aveau modul lor de a fi date în vileag. Şi se gândea cineva serios, pentru o singură afurisită de secundă, că era posibil să arunci una dintre chestiile astea în peşterile din nordul Pakistanului?

Îi părea rău pentru Sykes, era destul de îngrijorat. Tipul era o epavă, abia mai ieşise din birou de când veniseră veşti de la Armele Speciale. Când Richards îl întrebase dacă Lear ştia, Sykes izbucnise într-un râs jalnic. *Bietul de el!* îşi spusese. *El încă mai crede că încearcă să salveze lumea. Care, aşa cum merg lucrurile, s-ar putea să aibă nevoie să fie salvată până la urmă. Nu-mi vine să cred că se discută măcar despre asta.*

Camioane blindate aveau să transporte beţele la Grand Junction; de acolo, aveau să fie transportate cu trenul la White Sands. Cât despre Richards, odată ce totul avea să fie dus la capătul cuvenit, se gândea serios să cumpere o proprietate, să zicem, în nordul Canadei.

Măturătorii aveau să plece primii. La fel şi tehnicienii şi cei mai mulţi dintre soldaţi, începând cu cei mai zdruncinaţi, cum era Paulson. După ziua aceea de la platforma de încărcare, Richards îi verificase dosarul. Paulson, Derrick G. Vârsta: douăzeci şi doi de ani. Înrolat imediat după liceu, în Glastonbury, Connecticut; un an în deşert, apoi înapoi în State. N-avea cazier şi era deştept; avea un coeficient de inteligenţă de 136. Cu siguranţă ar fi putut merge la colegiu sau la şcoala de ofiţeri. Trecuseră treizeci şi trei de luni de când se afla aici. Fusese sancţionat de două ori pentru că dormea în post şi o dată pentru folosirea neautorizată a e-mailului, dar asta era tot.

Ceea ce-l sâcâia era faptul că Paulson *ştia* sau credea că ştie; Richards îşi dăduse seama imediat. Nu din ceea ce făcuse sau vorbise Paulson, ci din privirea lui Carter când Richards deschisese portiera dubei – ca şi cum bietul om văzuse o fantomă sau şi mai rău. Nimeni în afară de personalul ştiinţific şi de măturători nu punea piciorul la Nivelul 4. Fără altceva de făcut decât să se învârtă prin zăpadă, un număr oarecare de bănuieli fără temei printre soldaţi era inevitabil, trăncăneală fără rost în jurul mesei de la popotă. Dar Richards avea sentimentul că, indiferent ce-ar fi spus Paulson, era mai mult decât simplă bârfă.

Poate că Paulson visa. Poate că *toţi* visau.

Dacă Richards visa ceva zilele astea, era despre călugăriţe. Nu-i plăcuse deloc partea aceea. Cu multă vreme în urmă, atât de multă încât părea o cu totul altă viaţă, mersese la o şcoală catolică. O ceată de scorpii bătrâne şi ofilite cărora le făcea plăcere să plesnească şi să lovească, dar le respectase; vorbeau serios şi făceau ce spuneau. Aşa că împuşcarea călugăriţelor era împotriva firii. Cele mai multe nu făcuseră decât să doarmă în timpul acela. Dar era una care se trezise. Felul în care deschisese ochii îl făcuse să creadă că-l aşteptase. Terminase deja cu două; ea era a treia. Deschisese ochii în pat, iar el văzuse, în lumina palidă care intra pe fereastră, că nu era cine ştie ce morsă stafidită precum celelalte, ci tânără, şi nici nu arăta prea rău. Apoi închisese ochii şi murmurase ceva,

probabil o rugăciune, iar Richards o împuşcase prin pernă.

O călugăriţă nu ieşise la socoteală. Lacey Antoinette Kudoto, cea nebună. Îi citise evaluarea psihiatrică la episcopie. Nimeni n-ar crede povestea ei şi, chiar dacă ar crede-o, lanţul era întrerupt în vestul Oklahomei, cu câţiva poliţişti morţi împuşcaţi de agenţi FBI dezertori şi un Chevrolet Tahoe pentru care ai avea nevoie de pensetă şi de vreo mie de ani ca s-o asamblezi la loc.

Totuşi, nu-i plăcuse s-o împuşte pe călugăriţa aceea.

Richards stătea în biroul lui, urmărind monitoarele de securitate. Ora afişată era 22:26. Măturătorii intrau şi ieşeau de la Izolare cu cărucioarele cu iepuri, dar subiecţii nu-i mai mâncau. Postul începuse cu Zero, dar se răspândise la ceilalţi de când apăruse Carter sau poate câteva zile mai târziu. Ăsta era un mister, dar în orice caz, dacă pentru Armele Speciale mergea totul aşa cum voiau, toate beţele aveau să mănânce destul de curând. Până atunci Richards spera să pescuiască la copcă în golful Hudson sau să sape în zăpadă ca să-şi facă un iglu.

Urmărea pe monitor camera lui Amy. Acolo se afla Wolgast, aşezat pe marginea patului ei. Aduseseră înăuntru o mică toaletă portabilă şi un pat de campanie în care să doarmă. Dar nu dormise deloc, stătea doar pe scaunul de lângă patul ei zi după zi, atingându-i mâna, vorbind cu ea. Ce spunea Richards nu ţinea să ştie. Şi totuşi se surprinse privindu-i ore în şir, aproape la fel de mult cât îl privea pe Babcock.

Îşi întoarse atenţia către încăperea lui Babcock. Giles Babcock, Numărul Unu. Babcock atârna cu susul în jos de bare, cu ochii, de culoarea aceea ciudată, portocalie, aţintiţi drept în camera de luat vederi, şi cu fălcile mişcându-se fără zgomot, mestecând aerul. *Sunt al tău şi tu eşti al meu, Richards. Cu toţii suntem meniţi cuiva, iar eu sunt menirea ta.*

Mda, gândi Richards. Iar pe tine să te ia dracu'!

Comunicatorul lui Richards îi bâzâi la încheietura mâinii.

— Aici poarta din faţă, rosti vocea de la capătul celălalt. Avem o femeie aici, afară.

Richards cercetă monitorul care arăta postul de pază. Două santinele, unul cu emiţătorul la ureche, celălalt cu arma scoasă. Femeia stătea imediat în afara cercului de lumină din jurul gheretei.

— Şi? întrebă el. Scapă de ea.

— Asta-i problema, domnule, zise soldatul. Nu vrea să plece. Nici nu pare să aibă o maşină. Cred că a venit *pe jos.*

Richards se uită insistent la monitor. Văzu santinela scăpând emiţătorul pe jos şi scoţându-şi arma.

— Hei! îl auzi Richards exclamând. Treci înapoi! Opreşte-te sau trag!

Richards auzi pocnetul armei. Al doilea soldat o luă la fugă în întuneric. Încă două focuri, al căror zgomot era înăbuşit prin emiţător acolo unde zăcea în noroi. Trecură zece secunde, douăzeci. Apoi apărură din nou la lumină. Richards îşi dădea seama după limbajul trupului că o pierduseră.

Primul soldat îşi recuperă emiţătorul şi ridică ochii către cameră.

— Îmi pare rău. Nu ştiu cum a scăpat. Vrei să ne ducem s-o căutăm?

Iisuse! Asta-i tot ce-i mai lipsea lui Richards.

— Cine era?

— O negresă, cu un soi de accent, explică santinela. Zicea că-l caută pe cineva pe nume Wolgast.

Nu muri. Nu imediat şi nici pe măsură ce zilele treceau. Iar în a treia, îi spuse povestea.

— *A fost odată o fetiţă,* îi istorisi Wolgast. *Chiar mai mică decât tine. O chema Eva, iar mama şi tatăl ei o iubeau foarte mult. În noaptea după ce s-a născut, tatăl ei a luat-o din pătuţul din salonul de la spital unde dormeau toţi nou-născuţii şi a ţinut-o în braţe, cu pielea goală lipită de a lui, şi din clipa aceea ea a pătruns înăuntrul lui, sincer şi adevărat. Fetiţa lui era în el, în inima lui.*

Cineva probabil că privea, asculta. Camera de luat vederi era peste umărul lui. Nu-i păsa. Fortes venea şi

pleca. Îi lua sânge şi-i schimba perfuziile fetiţei, iar Wolgast vorbea, de-a lungul orelor din cea de-a treia zi, spunându-i totul lui Amy, povestea pe care n-o spusese nimănui.

— Şi apoi s-a întâmplat ceva. Era inima. Inima ei, vezi tu – îi arătă locul de pe piept unde se afla – *a început să se micşoreze. În timp ce în jurul ei corpul creştea, inima nu creştea, iar apoi şi restul s-a oprit. I-ar fi dat inima lui dacă ar fi putut, pentru că era a ei oricum. Fusese întotdeauna şi avea să fie întotdeauna a ei. Dar nu putea face asta pentru ea, nimeni nu putea, iar când ea a murit, el a murit odată cu ea. Omul care fusese a dispărut. Iar bărbatul şi femeia nu s-au mai putut iubi, pentru că dragostea lor nu mai era decât tristeţe acum şi dor de fetiţa lor.*

Îi spuse povestea, i-o spuse pe toată. Iar când povestea se apropie de sfârşit, şi ziua era pe terminate.

— Apoi ai venit tu, Amy, continuă el. *Atunci te-am găsit pe tine. Vezi tu? Era ca şi cum ea s-ar fi întors la mine. Întoarce-te la mine, Amy! Întoarce-te, întoarce-te, întoarce-te…*

Ridică fruntea. Deschise ochii.

Iar Amy îi deschise şi ea pe-ai ei.

13

Lacey în pădure; mergea ghemuită, ţâşnind de la un copac la altul, punând o distanţă cât mai mare între ea şi soldaţi. Aerul era rece şi rarefiat, îţi tăia respiraţia. Se rezemă cu spatele de un copac şi îşi îngădui să răsufle.

Nu se temea. Gloanţele soldaţilor nu însemnau nimic. Le auzise şuierând prin lăstăriş, dar nici măcar pe aproape de ea. Şi atât de mici! Gloanţele – cum puteau gloanţele să rănească o persoană? După distanţa pe care o parcursese, în ciuda atâtor greutăţi, cum puteau ei spera s-o pună pe fugă cu ceva atât de minuscul?

Aruncă o privire pe după trunchiul gros ca un butoi. Vedea printre tufişuri lumina gheretei paznicilor. Îi auzi vorbind pe cei doi bărbaţi; vocile lor se propagau cu uşurinţă prin noaptea fără lună. *Negresă, cu un soi de accent,* iar celălalt repeta la nesfârşit: *Rahat, el o să ne învineţească fundul pentru asta. Cum dracu' ne-a scăpat? Ei? Cum dracu'?! Nici măcar n-ai ţintit!*

Indiferent cu cine-ar fi vorbit la telefon, se temeau de el. Dar omul ăsta – Lacey ştia că era un nimic, un nimeni. Iar soldaţii erau ca nişte copii, nu-şi puneau mintea la contribuţie. La fel cu cei de pe câmp, cu atât de multă vreme în urmă. Îşi amintea cum, de-a lungul orelor nesfârşite, o făcuseră iar şi iar. Crezuseră că-i luau ceva – vedea asta în zâmbetele întunecate întinse pe buzele lor, o simţea în răsuflarea lor acră – şi era adevărat, îi luau. Acum însă îi iertase şi-şi luase înapoi acel lucru, care era Lacey însăşi, dar şi ceva pe deasupra. Închise ochii. *Dar Tu, Doamne, Tu eşti ocrotitorul meu,* gândi ea;

Tu eşti slava mea şi Cel ce înalţi capul meu.

Cu glasul meu către Domnul am strigat şi El m'a auzit din muntele Său cel sfânt.

Eu m'am culcat şi am adormit; sculatu-m'am, că Domnul mă va ocroti.

Nu mă voi teme de miile de popoare care'mprejur mă

împresoară.

Ridică-Te, Doamne, mântuieşte-mă, Dumnezeul meu, că Tu i-ai bătut pe toţi cei ce fără pricină mă duşmănesc, dinţii păcătoşilor i-ai zdrobit.[1]

Pornise iar printre copaci. Omul de la capătul celălalt al telefonului santinelei; el avea să trimită şi mai mulţi soldaţi s-o hăituiască. Şi totuşi, un sentiment asemănător cu veselia o cuprindea – o energie nouă, plină de vioiciune, mai bogată şi mai profundă decât orice simţise până atunci în viaţa ei. Crescuse în aceste ultime săptămâni, în timp ce-şi croise drum către – ei bine, către ce? Nu ştia cum se numea. În mintea ei, era pur şi simplu locul unde se afla Amy.

Mersese cu mai multe autobuze. Călătorise o vreme în spatele camionului cuiva, împreună cu doi labradori şi o lădiţă cu purceluşi. Într-unele zile se trezea, indiferent unde era, şi ştia că era o zi în care să meargă pe jos, doar să meargă. Din când în când mânca sau, dacă simţea că e bine, ciocănea la o uşă şi întreba dacă se putea să doarmă într-un pat. Iar femeia care deschidea uşa – pentru că era întotdeauna o femeie, la orice uşă ar fi bătut Lacey – spunea: Sigur, poftim înăuntru, şi o ducea într-o cameră cu un pat aranjat, care o aştepta, fără să mai spună niciun cuvânt despre asta.

Şi apoi, într-o zi, urca un drum lung de munte, cu toată slava lui Dumnezeu în strălucirea soarelui din jurul ei, şi ştiu că ajunsese.

Aşteaptă, rosti vocea. *Aşteaptă asfinţitul, soră Lacey. Drumul îţi va arăta calea.*

Şi aşa se întâmplă: drumul îi arătă calea. Şi mai mulţi oameni o urmăreau acum; fiecare sunet de paşi, fiecare trosnet de crenguţă, fiecare răsuflare se auzea ca o împuşcătură, extrem de tare, anunţând-o pe Lacey unde erau. Se răspândiseră în urma ei într-un şir lung, erau şase la număr, aţintindu-şi puştile în beznă, către nimic, în

[1] *Biblia sau Sfânta Scriptură,* în traducerea IPS Bartolomeu Valeriu Anania.

direcţia unui loc unde se aflase Lacey, dar acum nu mai era.

Ajunse într-o zonă unde copacii se răreau. Un drum. La stânga, la două sute de metri depărtare, se afla ghereta santinelelor, inundată de haloul ei de lumină. Către dreapta, drumul cotea între arbori şi cobora abrupt. De undeva de departe, de jos, se auzea susurul unui râu.

Nimic legat de acest loc nu-i dezvăluia semnificaţia lui; şi totuşi, ştia să aştepte. Se lăsă jos şi-şi lipi pântecele de solul pădurii. Soldaţii erau în spatele ei, la cincizeci de metri, patruzeci, treizeci.

Auzi zgomotul grav, mecanic, al unui motor diesel, al cărui ton cobora pe măsură ce şoferul decelera ca să urce ultima pantă. Încet, lumina şi zgomotul se apropiau de ea. Se ridică în poziţie ghemuită în timp ce farurile răbufniră peste culmea dealului. Un fel de camion militar. Tonul motorului se schimbă când şoferul începu din nou să prindă viteză.

Acum?

Şi vocea răspunse: *Acum!*

Se ridică şi o luă la fugă din toate puterile, către spatele camionului. O bară de protecţie lată şi, deasupra ei, un compartiment deschis pentru marfă, ascuns de o prelată care flutura. Pentru o clipă, i se păru că pornise prea târziu, că vehiculul avea să treacă de ea, dar cu un ultim efort îl prinse. Mâinile ei găsiră muchia parapetului, un picior gol şi pe urmă al doilea părăsiră drumul. Lacey Antoinette Kudoto se afla în aer; trecu peste margine şi se rostogoli înăuntru.

Cu o bufnitură, se lovi cu capul de podeaua remorcii.

Cutii. Camionul era plin de cutii.

Se târî până la peretele din spate al cabinei, de care se rezemă. Camionul încetini din nou când se apropie de ghereta de pază. Lacey îşi ţinu răsuflarea. Orice s-ar fi întâmplat acum se întâmpla; nu putea face nimic.

Şuieratul frânelor pneumatice; camionul se opri cu o smucitură.

— Arată-mi avizul de expediţie.

Glasul aparţinea primului soldat, cel care-i ceruse lui Lacey să se oprească. Bărbatul-băiat cu puşca lui. Putea distinge, după unghiul din care venea glasul, că stătea pe scară. Aerul se umplu brusc de fum de ţigară.

— N-ar trebui să fumezi.

— Ce, eşti mama?

— Citeşte-ţi avizul, tăntălăule! Duci destul armament ca să ne arunci pe toţi în aer până la jumătatea drumului spre Marte.

Un râs înfundat se auzi din scaunul pasagerului.

— E înmormântarea ta. Ai văzut pe cineva pe şosea?

— Adică un civil?

— Nu, adică îngrozitorul om al zăpezilor. Da, un civil. O negresă, un metru şaizeci şi opt, poartă fustă.

— Glumeşti!

Făcu o pauză.

— N-am văzut pe nimeni. E întuneric. Nu ştiu.

Santinela coborî de pe treaptă.

— Aşteaptă cât controlez în spate.

Nu te mişca, Lacey! zise vocea. *Nu te mişca!*

Clapele prelatei se deschiseră, se închiseră, se deschiseră iar. O rază de lumină ţâşni în spatele camionului.

Închide ochii, Lacey!

Îi închise. Simţi raza de lumină măturându-i faţa: o dată, de două ori, de trei ori.

Tu, Doamne, eşti ocrotitorul meu…

Auzi două bubuituri puternice pe o latură a camionului, chiar deasupra urechii.

— Liber!

Camionul se puse în mişcare.

Richards nu era câtuşi de puţin bucuros. Călugăriţa nebună – ce dumnezeii mă-sii căuta aici?!

Se hotărî să nu-i spună lui Sykes. Nu până când nu afla mai multe. Trimisese şase oameni. Şase! Doar ca s-o împuşte naibii! Dar se întorseseră cu mâna goală. Îi trimisese înapoi după ea, în jurul cazărmii. Nu trebuie

decât s-o găsiţi! Să trageţi un glonţ în ea! E atât de greu?

Afacerea cu Wolgast şi cu fetiţa durase prea mult. Iar Doyle – de ce mai trăia *el?* Richards se uită la ceas. 00:03. Îşi luă arma din sertarul de jos al biroului, îi verifică încărcătura şi-l îndesă la spate. Plecă din birou, o luă pe scara din dos către Nivelul 1 şi ieşi pe la platforma de încărcare.

Doyle era pus la păstrare într-o locuinţă civilă; camera aparţinuse unuia dintre măturătorii morţi. Santinela de la uşă moţăia pe scaun.

— Scoală-te! spuse Richards.

Soldatul se trezi cu o tresărire. Ochii îi rătăceau fără să înţeleagă; nu părea să ştie unde se afla. Când îl văzu pe Richards aplecat deasupra lui, se ridică repede în poziţie de drepţi.

— Iertaţi-mă, domnule!

— Deschide uşa!

Soldatul tastă codul şi se dădu deoparte.

— Poţi să pleci, îi zise Richards.

— Domnule?

— Dacă ai de gând să dormi, fă-o în cazarmă.

Arăta uşurat.

— Da, domnule. Îmi pare rău, domnule.

Soldatul coborî în fugă pasarela şi dispăru. Richards împinse uşa. Doyle era aşezat la capătul patului, cu mâinile strânse în poală, privind pătratul gol de pe perete unde fusese cândva televizorul. O tavă cu mâncare neatinsă stătea pe podea, emanând un miros slab de peşte stricat. Când Doyle ridică fruntea, un surâs palid îi apăru pe buze.

— Richards! Jigodie…

— Să mergem.

Doyle oftă şi-şi plesni genunchii.

— Ştii, avea dreptate în privinţa ta. Wolgast, vreau să spun. Stăteam pur şi simplu aici şi mă gândeam: Când o să-mi facă o vizită vechiul meu prieten Richards?

— Dacă era după mine, aş fi venit mai devreme.

Doyle arăta de parcă era gata să izbucnească în râs. Richards nu văzuse niciodată atâta bună dispoziţie la un

om care trebuia să ştie ce urma să i se întâmple. Doyle clătină melancolic din cap, zâmbind încă.

— Ar fi trebuit să mă duc după puştile alea.

Richards îşi scoase arma şi ridică piedica.

— Da, ar mai fi economisit nişte timp.

Îl conduse pe Doyle prin complex, către luminile de la Chalet. Era posibil ca Doyle s-o ia la fugă, dar cât de departe ar fi ajuns? Şi, se întrebă Richards, de ce nu pusese întrebări despre Wolgast sau despre fetiţă?

— Spune-mi un lucru, vorbi Doyle când ajunseră în parcare.

Mai erau acolo câteva maşini, aparţinând schimbului de noapte de la laboratoare.

— Ea mai e aici?

— Cine să mai fie aici?

— Lacey.

Richards se opri.

— Aşadar, mai este, continuă Doyle şi chicoti ca pentru sine. Richards, ar trebui să-ţi vezi faţa.

— Ce ştii despre asta?

Era ciudat. O lumină rece, albăstruie, părea să radieze din ochii lui Doyle. Chiar şi în strălucirea ambiantă a parcării, Richards reuşea s-o zărească. Parcă s-ar fi uitat într-un aparat de fotografiat în clipa în care se deschidea obturatorul.

— Nostim, dar ştii ceva? adăugă Doyle şi ridică ochii spre formele întunecate ale arborilor. Am auzit-o venind.

Grey!

Era la N4. Pe monitor, forma luminoasă a lui Zero.

Grey, e timpul!

Îşi aduse aminte atunci, îşi aminti totul în sfârşit: visele şi toate nopţile acelea pe care le petrecuse la Izolare, privindu-l pe Zero, ascultându-i vocea, auzind poveştile pe care le spunea. Îşi aminti de New York City şi de fată şi de toate celelalte, în fiecare noapte una nouă, de senzaţia beznei mişcându-se prin el şi de bucuria lină din maxilarul lui în timp ce cobora asupra lor. Era Grey şi nu era Grey,

era Zero şi nu era Zero, era pretutindeni şi nicăieri. Se ridică şi se întoarse cu faţa la geam.

E timpul.

Era nostim, se gândi Grey. Nu nostim în sensul de hazliu, ci în sensul de ciudat, întreaga idee de *timp.* Crezuse că însemna ceva, dar era de fapt altceva. Nu era o linie, ci un cerc, ba chiar mai mult; era un cerc alcătuit din cercuri formate din cercuri, fiecare aşezat deasupra celuilalt, aşa încât fiecare clipă se afla alături de fiecare altă clipă, toate deodată. Şi odată ce ştiai asta, nu puteai să nu mai ştii. Ca acum, felul în care vedea evenimentele aşa cum erau pe cale să se desfăşoare, ca şi cum s-ar fi întâmplat deja, pentru că într-un fel se şi întâmplaseră deja.

Deschise ecluza pneumatică. Pe perete atârna moale costumul. Trebuia să închidă prima uşă pentru a o deschide pe a doua, pe a doua pentru a o deschide pe a treia, dar nimic nu spunea că trebuia să-şi pună costumul sau că trebuia să fie singur.

A doua uşă, Grey!

Păşi în camera interioară. Deasupra capului, duşul era aplecat ca discul unei flori monstruoase. Camera de luat vederi îl urmărea, dar nu era nimeni la capătul celălalt; ştia asta. Şi acum auzea şi alte voci, nu doar a lui Zero, şi ştia şi cine erau acestea.

A treia uşă, Grey!

O, era atâta fericire! gândi el. Atâta uşurare. Să-şi dea frâu liber. Să renunţe şi să se lepede de tot. Zi după zi simţise cum se întâmplă, Grey cel bun şi Grey cel rău unindu-se, alcătuind ceva nou, ceva inevitabil. Următorul, noul Grey, cel care putea să ierte.

Te iert, Grey.

Răsuci mânerul lat. Poarta era deschisă. Zero se descolăci în faţa lui în întuneric. Grey îi simţi răsuflarea pe faţă, pe ochi, pe gură şi pe bărbie; îşi simţi inima bubuind. Grey se gândi la tatăl lui pe zăpadă. Plângea, plângea de fericire, plângea de groază, plângea, plângea, plângea, iar când muşcătura lui Zero îi găsi locul moale de pe gât unde

curgea sângele, ştiu în sfârşit cine era al zecelea iepure.

Al zecelea iepure era el.

14

Se întâmplă repede. Treizeci şi două de minute ca o lume să moară, alta să se nască.

— Ce-ai zis? întrebă Richards.

Şi apoi auzi – auziră amândoi – alarma. Cea care n-ar fi trebuit să sune niciodată, cu niciun chip, un bâzâit puternic, atonal, care se răsfrângea pe deasupra complexului astfel încât părea să vină de peste tot în acelaşi timp.

Încălcare a securităţii. Izolarea Subiecţilor, Nivelul 4.

Richards se întoarse rapid să se uite spre Chalet. O hotărâre grăbită: se răsuci să aţintească pistolul către locul unde se aflase Doyle.

Doyle dispăruse.

La naiba, gândi el, şi apoi rosti cu voce tare:

— La naiba!

Acum erau doi în libertate. Cercetă iute parcarea, sperând să aibă ocazia să tragă un foc de armă. Se aprinseră lumini peste tot, scăldând complexul într-o lumină stridentă, artificială; auzi strigăte dinspre cazărmi, soldaţi alergând.

N-avea timp acum să se ocupe de Doyle.

Urcă în fugă treptele Chaletului, pe lângă santinela care ţipa la el, ceva despre lift, şi o luă pe scări până la L2, cu picioarele abia atingând treptele. Uşa de la biroul lui era deschisă. Examină rapid monitoarele.

Camera lui Zero era goală.

Camera lui Babcock era goală.

Toate camerele erau goale.

Deschise radioemiţătorul.

— Santinele, Nivelul Patru, aici Richards! Raportaţi!

Nimic, niciun cuvânt de răspuns.

— Laboratorul principal, raportaţi! Să-mi zică cineva ce dracu’ se petrece acolo jos.

O voce îngrozită ajunse până la el. Fortes?

— I-au dat drumul!

— Cine? Cine i-a dat drumul?

O explozie de paraziţi şi Richards auzi primele ţipete venind prin receptor, focuri de armă şi din nou ţipete – ţipetele pe care le scoteau oamenii când mureau.

— Pe toţi dracii!

Încă o explozie de paraziţi.

— Au scăpat cu toţii aici jos! Nenorociţii de măturători le-au dat drumul tuturor!

Îndată Richards deschise monitorul pentru postul de pază de la N3. O frescă lată de sânge se întindea pe perete; soldatul, Davis, era prăbuşit pe podea dedesubtul ei, cu faţa lipită de dale, ca şi cum ar fi pipăit pe jos după o lentilă de contact pierdută. Un al doilea soldat apăru în cadru şi Richards văzu că era Paulson, ţinând în mână un pistol de calibrul .45. În spatele lui, uşile ascensorului rămăseseră deschise. Paulson se uită drept în cameră în timp ce punea pistolul în toc şi scotea din buzunar o grenadă, apoi încă două. Trase cuiele, folosindu-şi dinţii, şi le rostogoli în lift. Apoi îi mai aruncă o privire lui Richards, care-i văzu ochii goi, scoase pistolul, îl ridică la tâmplă şi apăsă pe trăgaci.

Richards se întinse către buton să sigileze nivelul, dar era prea târziu. Auzi explozia reverberând prin puţul ascensorului, apoi o a doua răbufnire sonoră când ceea ce mai rămăsese din cabină alunecă până jos şi toate luminile se stinseră.

La început, Wolgast nu-şi dădu seama ce auzea; sunetul alarmei era atât de brusc, atât de complet străin, încât pentru o clipă şterse toate gândurile. Se ridică de pe scaunul de lângă patul lui Amy şi încercă uşa, dar sigur că nu se deschidea; erau închişi ermetic înăuntru. Alarma suna fără încetare. Un incendiu? Nu, chibzui el în zarva din urechi, era altceva, ceva mai rău. Ridică ochii spre camera de luat vederi agăţată în colţ.

— Fortes! Sykes, pe toţi dracii! Deschideţi uşa asta!

Auzi pocnetul unui foc de armă automată, înăbuşit de zidurile groase. O clipă, se gândi plin de speranţă la

salvare. Desigur însă că nici nu putea fi vorba; cine i-ar salva pe ei?

Şi apoi, înainte de a apuca să dea naştere încă unui gând, se auzi o bubuitură violentă, care zgudui totul, şi un huruit teribil care se sfârşi cu o a doua bubuitură, mai puternică decât prima, aducând cu ea o vibraţie profundă, răsunătoare, ca un cutremur, iar camera se cufundă în întuneric.

Wolgast încremeni. Bezna era totală, o absenţă copleşitoare a luminii, care-l dezorienta complet. Alarma se oprise. Simţi un impuls orb să fugă, dar n-avea unde să se ducă. Încăperea părea să se extindă şi să se strângă asupra lui, amândouă deodată.

— Amy, unde eşti? Ajută-mă să te găsesc!

Tăcere. Wolgast trase adânc aer în piept şi-şi ţinu răsuflarea.

— Amy, spune ceva! Orice!

Auzi în spatele lui un geamăt slab.

— Asta e!

Se întoarse, ascultând cu intensitate, încercând să stabilească distanţa şi direcţia.

— Mai fă o dată. O să te găsesc.

Începuse să se dezmeticească, panica iniţială făcând loc scopului, sarcinii pe care o avea de îndeplinit. Cu prudenţă, Wolgast făcu un pas înainte către vocea ei, apoi încă unul. Un al doilea geamăt, abia perceptibil. Camera era mică, nici şase metri pe o latură, aşa încât cum se putea ca Amy să pară atât de departe de el în întuneric? Nu mai auzea focuri de armă, niciun sunet de afară. Numai şoaptele slabe ale respiraţiei lui Amy, chemându-l.

Wolgast ajunsese la picioarele patului şi-şi căuta drumul pe pipăite de-a lungul barelor lui de metal când se aprinseră luminile de avarie, două fascicule care izbucniră din colţurile tavanului de deasupra uşii. Abia de-ajuns ca să vadă ceva, dar destul. Camera era neschimbată; orice s-ar fi întâmplat afară, mai avea până să ajungă la ei. Se aşeză lângă patul lui Amy şi-i puse mâna pe frunte. Caldă încă, dar febra îi scăzuse, iar pielea i se umezise puţin.

Curentul fiind întrerupt, pompa intravenoasă i se oprise. Se întrebă ce să facă şi se hotărî s-o deconecteze. Poate că era o greşeală, dar nu credea. Îi urmărise pe Fortes şi pe ceilalţi de destule ori când schimbau perfuzia, astfel încât cunoştea ritualul. Potrivi clema, întrerupând etanş fluxul de lichid, şi retrase acul lung din dopul de cauciuc de la capătul tubului înfipt în mâna ei. Cu pompa intravenoasă deconectată, n-avea niciun motiv să lase branula; o scoase şi pe ea, trăgând-o cu blândeţe. Rana nu sângeră, dar, ca să fie sigur, o acoperi cu tifon şi plasture din căruciorul medical. Apoi aşteptă.

Minutele treceau. Amy se foia neliniştită pe pat, ca şi cum ar fi visat. Wolgast avea curioasa intuiţie că într-un fel, dacă i-ar putea vedea visele, ar şti ce se petrece afară. Dar o parte a lui se întreba dacă mai conta acum ceva din toate astea. Erau adânc în subteran, închişi ermetic. Ar fi putut la fel de bine să fie închişi într-un mormânt.

Wolgast aproape că se resemnase cu faptul că erau abandonaţi când auzi, în spatele lui, un şuierat provocat de egalizarea presiunii. Speranţele i se treziră; până la urmă venise cineva. Uşa se deschise şi dezvălui o siluetă solitară, luminată din spate, cu chipul ascuns de întuneric, purtând doar haine civile. Când omul păşi sub razele luminilor de urgenţă, Wolgast văzu pe cineva complet nou pentru el. Străinul avea părul lung, zbârlit şi vâlvoi, străbătut de şuviţe cărunte, şi o barbă neîngrijită care urca până la jumătatea obrajilor; halatul de laborator era mototolit şi pătat. Se apropie de marginea patului lui Amy cu aerul preocupat al victimei unui accident sau al martorului vreunei calamităţi groaznice. Nu făcuse nimic până acum să recunoască măcar prezenţa lui Wolgast.

— Ştie, murmură el, privind-o fix pe Amy. De unde ştie?

— Cine naiba eşti? Ce se petrece aici?

Bărbatul încă nu-l băga în seamă. Din întreaga lui persoană părea să radieze o senzaţie ca de pe altă lume, un calm aproape fatalist.

— E ciudat, rosti el după câteva minute.

Oftă adânc şi-şi atinse barba, rotindu-şi ochii prin

camera aproape goală.

— Toate astea… Asta e… ce-am vrut? Voiam să existe unul, vezi tu… Odată ce *am văzut,* odată ce *am ştiut* ce plănuiau, cum avea să se termine totul, am vrut să existe măcar unul.

— Ce tot vorbeşti? Unde-i Sykes?

În sfârşit, străinul păru să-l observe. Îl privi îndeaproape pe Wolgast, cu chipul înăsprit de o încruntătură bruscă.

— Sykes? O, e mort. Prefer să cred că sunt morţi cu toţii, tu nu?

— Cum adică *morţi*?

— Morţi, duşi, făcuţi bucăţi probabil. Cei norocoşi, în orice caz.

Clătină încet din cap în semn de uimire.

— Ar fi trebuit să vezi cum s-au năpustit jos din copaci. Ca liliecii. Chiar ar fi trebuit să ne fi dat seama că urmează aşa ceva.

Wolgast se simţea complet pierdut.

— Te rog… Nu ştiu… despre ce vorbeşti.

Străinul ridică din umeri.

— Păi, o să ştii. Destul de curând, îmi pare rău s-o spun.

Se uită din nou la Wolgast.

— Ah, politeţea! Trebuie să mă ierţi, agent Wolgast. A trecut ceva timp pentru mine. Sunt Jonas Lear.

Afişă un zâmbet jalnic.

— Ai putea spune că sunt şeful pe-aici. Sau nu. În împrejurările date, cred mai degrabă că nu mai e nimeni şeful.

Lear. Wolgast îşi cercetă amintirile, dar numele nu-i spunea nimic.

— Am auzit o explozie…

— Chiar aşa, îl întrerupse Lear. Trebuie să fi fost liftul. Bănuiala mea e că a fost unul dintre soldaţi. Dar eram încuiat în congelator, aşa că n-am văzut partea asta.

Oftă din greu şi-şi aruncă încă o dată ochii prin încăpere.

— N-a fost o clipă de mare eroism, nu-i aşa, agent Wolgast, să mă încui în congelator? Ştii, chiar aş dori să

mai fie un scaun aici. Mi-ar plăcea să stau jos. Nici nu mai ştiu cât a trecut de când am stat pe scaun.

Wolgast ţâşni în picioare.

— Iisuse! Ia-l pe-al meu. Te rog doar, spune-mi ce se petrece.

Dar Lear clătină din cap, legănându-şi părul unsuros.

— Mă tem că n-avem timp. Trebuie să plecăm. Totul s-a sfârşit, nu-i aşa, Amy?

Coborî privirea către silueta adormită a fetiţei şi o atinse cu blândeţe pe mână.

— S-a sfârşit până la urmă.

Wolgast nu mai rezista.

— *Ce s-a sfârşit?*

Lear înălţă chipul; avea ochii plini de lacrimi.

— Totul.

Lear îi conduse pe coridor; Wolgast o ducea pe Amy în braţe. Aerul mirosea a ars, ca plasticul topit. Când cotiră către ascensor, Wolgast văzu primul cadavru.

Era Fortes. Ce mai rămăsese din el. Avea trupul mânjit, ca şi cum ar fi fost lovit şi târât de ceva uriaş. Băltoace de sânge sclipeau sub pulsaţia luminilor de urgenţă. Dincolo de Fortes se afla încă unul, sau aşa credea Wolgast. I-a luat câteva clipe să înţeleagă că se uita la încă ceva din Fortes, doar o altă parte a lui.

Ochii lui Amy erau închişi, dar Wolgast făcu tot posibilul să-i acopere oricum, ţinându-i faţa lipită de pieptul lui. Mai departe de Fortes zăceau încă două, trei cadavre, nu-şi dădea seama. Podeaua era alunecoasă din cauza sângelui, atât de mult sânge încât îşi simţea picioarele derapând pe el şi pe grăsimea rămăşiţelor umane.

Liftul fusese aruncat în aer, nu mai rămăsese decât o gaură, cu interiorul înnegrit luminat de scânteile săltăreţe ale cablurilor electrice rupte. Uşile grele de metal fuseseră azvârlite până în partea cealaltă a holului, săpând urme în peretele opus. Sub lumina oblică a fasciculelor de urgenţă, Wolgast zări încă doi soldaţi morţi, striviţi sub uşi. Un al treilea era proptit de perete, arătând ca un om care-şi face

siesta, cu excepţia faptului că stătea într-o baltă formată din propriul său sânge. Era tras la faţă şi deshidratat; uniforma îi atârna moale pe trup, ca şi cum ar fi fost cu un număr mai mare.

Wolgast îşi întoarse privirea de la el.

— Cum ieşim de-aici?

— Vino! zise Lear.

Ceaţa se risipise din capul lui; acum era plin de hotărâre şi perseverenţă.

— Repede!

Porniră pe alt coridor. Uşile erau deschise de la un capăt la altul – uşi grele de metal, identice cu cele care duceau la camera lui Amy. Iar pe podeaua holului, şi mai multe cadavre, dar Wolgast nu voia – nu putea – să le numere. Pereţii erau presăraţi cu găuri de gloanţe, peste tot pe podea erau împrăştiate cartuşe cu tuburile de alamă lucitoare.

Apoi un bărbat păşi pe una dintre uşi. Nu păşi; se poticni. Un bărbat masiv, molatic, asemenea celor care-i aduceau lui Wolgast mâncarea în cameră, deşi chipul nu-i era familiar. Îşi apăsa cu mâna o tăietură adâncă de la gât, cu sângele curgând printre şi pe lângă degete în locul unde apăsau în carne. Cămaşa, o bluză albă de spital ca a lui Wolgast, sclipea de sângele îmbibat în ea.

— Hei! exclamă el. Hei!

Se uită la cei trei, apoi într-o parte şi în alta a coridorului. Nu părea să observe sângele sau, dacă-l vedea, nu părea să-i pese.

— Ce s-a-ntâmplat cu luminile?

Wolgast nu ştia ce să răspundă. O rană ca asta – omul ar fi trebuit să fie deja mort. Lui Wolgast nu-i venea să creadă că încă se mai ţinea pe picioare.

— Oooof! continuă bărbatul însângerat, clătinându-se pe picioare. Trebuie să stau jos…

Alunecă greoi pe podea, prăbuşindu-se ca un cort cu beţele rupte. Inspiră adânc, ridică ochii spre Wolgast şi fu cuprins de un spasm puternic.

— Sunt… adormit?

Wolgast nu răspunse. Întrebarea n-avea niciun sens pentru el.

Lear îl atinse pe umăr.

— Agent, lasă-l. N-avem timp.

Bărbatul îşi umezi buzele. Pierduse atât de mult sânge, încât începuse să se deshidrateze. Pleoapele începeau să-i tremure; mâinile zăceau moi, ca nişte mănuşi goale, pe podea, de-o parte şi de alta.

— Pentru că am venit să vă zic că am avut cel mai afurisit de urât vis. Mi-am zis: Grey, ai cel mai urât vis din lume.

— Nu cred c-a fost un vis, spuse Wolgast.

Bărbatul cugetă la vorbele lui şi clătină din cap.

— Mi-era frică de asta.

Tresări din nou, un spasm violent, ca şi cum ar fi fost străbătut de un şoc electric. Lear avea dreptate – nu era nimic de făcut pentru el. Sângele de la gât se întunecase până la un vineţiu-închis, aproape negru. Wolgast trebuia s-o ia pe Amy de acolo.

— Îmi pare rău, vorbi Wolgast. Trebuie să plecăm.

— Crezi că *ţie* îţi pare rău… replică omul, şi-şi rezemă capul de perete.

— Agent…

Dar mintea lui Grey părea deja dusă în altă parte.

— N-am fost numai eu, şopti şi închise ochii. Am fost noi toţi.

Se grăbiră mai departe, până într-o încăpere cu dulapuri şi bănci. O fundătură, crezu Wolgast, apoi însă Lear scoase o cheie din buzunar şi deschise o uşă pe care scria SALA MAŞINILOR.

Wolgast păşi înăuntru. Lear stătea în genunchi, folosind un briceag ca să deschidă cu forţa un panou de metal. Acesta pivotă pe două balamale, iar Wolgast se aplecă să se uite înăuntru. Deschizătura nu avea mai mult de un metru pătrat.

— Tot înainte, cam zece metri, şi o să ajungi la o intersecţie. Un tub duce drept în sus. E o scară pe dinăuntru, pentru întreţinere. Merge pe toată distanţa

până sus. Prin halatul subţire, Wolgast încă simţea căldura febrei emanând din pielea fetiţei.

— Adu-ţi aminte ce-am spus. Zece metri.

Wolgast dădu din cap.

— Fii atent!

— Ce i-a omorât pe oamenii ăia?

Dar Lear nu răspunse.

— Ţine-o lângă tine! continuă el. Ea înseamnă totul! Acum pleacă!

Wolgast începu să se strecoare încet, cu o mână strângând-o pe Amy de talie şi ajutându-se cu cealaltă pentru înaintare.

Beţele erau acum peste tot, prin tot complexul. Richards auzea ţipetele şi focurile de armă. Luă nişte încărcătoare suplimentare de pe masă şi urcă în fugă la etaj, către biroul lui Sykes.

Încăperea era goală. Unde era Sykes?

Trebuiau să stabilească un perimetru. Să împingă beţele înapoi în Chalet şi să le izoleze. Richards ieşi din biroul lui Sykes cu arma ridicată.

Ceva se mişca pe hol.

Era Sykes. În momentul în care ajunse Richards la el, era prăbuşit la podea, cu spatele sprijinit de perete. Pieptul îi sălta ca al unui alergător, chipul îi lucea de sudoare. Ţinea o fâşie lată de pânză pe antebraţ, chiar deasupra încheieturii, din care sângele curgea din belşug. Pistolul, un .45, zăcea pe jos lângă mâna cu palma în sus.

— Sunt peste tot, vorbi Sykes cu un nod în gât. De ce nu m-a omorât? Ticălosul s-a uitat drept spre mine!

— Care dintre ei a fost?

— Ce naiba mai contează?

Un tremurat profund îi străbătu trupul.

— Nu mă simt prea bine, continuă el şi apoi vomită.

Richards sări într-o parte, dar prea târziu. Aerul se umplu de duhoarea de fiere şi de încă ceva, metalic, asemănător cu pământul răscolit. Richards simţi umezeala prin pantaloni, prin şosete. Ştia fără să se uite că voma lui

Sykes era plină de sânge.

— La dracu'!

Ridică arma spre Sykes.

— Te rog! spuse bărbatul, însemnând „nu", sau poate „da".

Oricare ar fi fost cazul, Richards îşi închipui că-i făcea o favoare când îndreptă ţeava spre pieptul lui Sykes, punctul nevralgic, şi apoi apăsă pe trăgaci.

Lacey îl zări pe primul ieşind pe o fereastră de sus. Atât de rapid! Ca însăşi lumina! Cum s-ar mişca un om dac-ar fi făcut din lumină! Într-o clipă, sărind în gol de pe acoperiş, plutind prin aer pe deasupra complexului, aterizând într-un pâlc de arbori, la o sută de metri depărtare. O explozie de luminescenţă de mărimea unui om, ca o stea căzătoare.

Auzise alarma când camionul ajunsese în complex. Cei doi bărbaţi din cabină se certaseră câteva clipe – n-ar trebui să plece pur şi simplu? –, iar Lacey profitase de acest moment ca să coboare şi să fugă în pădure. Atunci văzuse demonul zburând pe fereastră. Vârfurile copacilor îi atenuaseră aterizarea cu un freamăt.

Lacey îşi dădu seama ce era pe cale să se întâmple.

Şoferul deschidea uşa din spate a camionului. Armament, spusese paznicul – puşti? Camionul era plin de puşti.

Crengile se mişcară din nou. O dâră verde se îndreptă spre el.

Vai de mine! îşi spuse Lacey.

Apoi apărură mai multe creaturi, revărsându-se din clădire pe ferestre şi pe uşi, sărind în gol. Zece, unsprezece, doisprezece. Şi soldaţi, peste tot, alergând, răcnind şi trăgând cu armele, dar gloanţele nu-şi atingeau ţinta; demonii erau prea rapizi sau gloanţele erau neputincioase împotriva lor; unul câte unul, demonii se năpusteau asupra soldaţilor, omorându-i.

De aceea venise – s-o salveze pe Amy de demoni.

Repede, Lacey! Repede!

Păşi dincolo de lizieră.

— Opreşte!

Lacey încremeni. Ar trebui să ridice mâinile? Soldatul apăruse din pădurea în care el însuşi se ascunsese. Un băiat bun, făcând ceea ce credea că este datoria lui. Încercând să nu-i fie frică, deşi sigur că-i era; simţea teama emanând din fiinţa lui ca nişte valuri de căldură. Nu ştia ce era pe cale să i se întâmple. Lacey simţea pentru el o compătimire plină de tandreţe.

— Cine eşti?

— Nimeni, răspunse Lacey şi apoi demonul se abătu asupra lui, înainte să apuce măcar să aţintească arma, înainte să apuce să termine cuvântul pe care-l rostea în clipa morţii.

Lacey alerga deja spre clădire.

Când ajunse la baza tubului, Wolgast era asudat tot şi respira cu greutate. O lumină slabă cădea asupra lor. Mult deasupra lor, vedea razele gemene ale unei lumini de urgenţă şi, încă şi mai departe, palele imobile ale unui ventilator gigantic. Coloana principală de aerisire.

— Amy, scumpa mea, vorbi el. Amy, trebuie să te trezeşti.

Pleoapele fetiţei se deschiseră tremurând şi se închiseră la loc. El îi puse mânuţele pe după gâtul lui şi se ridică, îi simţi picioruşele strângându-se în jurul taliei. Îşi dădu seama însă că Amy nu avea niciun strop de putere.

— Trebuie să te ţii bine, Amy. Te rog. Trebuie!

Amy îşi încordă trupul în semn de răspuns. Totuşi, el trebuia să-şi folosească unul dintre braţe ca să-i susţină greutatea. Asta îi lăsa o singură mână liberă să-i tragă în sus pe scară. Iisuse!

Se întoarse cu faţa la scară, puse piciorul pe prima treaptă. Era ca o problemă la un test cu subiect unic: *Brad Wolgast ţine în braţe o fetiţă. El trebuie să urce o scară, înaltă de cincisprezece metri, într-un puţ de aerisire prost luminat. Fetiţa este în cel mai bun caz semiconştientă. Cum salvează Brad Wolgast vieţile amândurora?*

Apoi îşi dădu seama cum putea s-o facă. La fiecare

treaptă, avea să-şi folosească mâna dreaptă ca să se tragă în sus, apoi să bage cotul aceleiaşi mâini prin scară, susţinând greutatea lui Amy pe genunchi în timp ce schimba mâinile şi urca încă o treaptă. Apoi mâna stângă, apoi dreapta şi aşa mai departe, mutând greutatea lui Amy între ele, treaptă cu treaptă, până sus.

Cât cântărea fetiţa? Douăzeci şi ceva de kilograme? Toate susţinute, în clipa în care schimba mâinile, de un singur braţ.

Wolgast începu să urce.

Richards îşi dădea seama după strigăte şi împuşcături că beţele erau acum afară.

Ştia ce i se întâmpla lui Sykes. Probabil avea să i se întâmple şi lui, din moment de Sykes îşi vomitase afurisitul de sânge infectat peste el, împroşcându-l din cap până-n picioare, dar se îndoia că avea să trăiască destul de mult ca asta să mai conteze. Hei, Cole! gândi el. Hei, Cole, viezure ce eşti, rahat cu ochi! Asta aveai tu în minte? Asta-i Pax Americana a ta? Pentru că nu văd aici decât un unic rezultat posibil.

Exista un singur lucru pe care-l mai voia Richards acum: o ieşire elegantă, cu un final fericit.

La intrarea din faţă a Chaletului era numai sticlă spartă şi găuri de gloanţe, uşile smulse pe jumătate din balamale, atârnate într-un colţ. Trei soldaţi zăceau morţi pe podea; părea să fi fost împuşcaţi de propriii camarazi în haosul de acolo. Poate chiar se împuşcaseră unii pe alţii intenţionat, doar ca să grăbească lucrurile. Richards ridică mâna şi se uită la Springfield – ce motiv ar avea să creadă că ar fi bun la ceva? Puştile soldaţilor n-ar folosi nici ele la nimic. Avea nevoie de ceva mai mare. Depozitul de arme era în partea cealaltă a complexului, în spatele cazărmilor. Trebuia să încerce să ajungă acolo în fugă.

Se uită afară pe uşă, dincolo de terenul deschis al complexului. Măcar luminile erau încă aprinse. Bine, îşi zise. Mai bine acum decât mai târziu, din moment ce probabil nu va exista mai târziu. O luă la fugă.

Soldaţii erau peste tot, împrăştiaţi, fugind, trăgând aiurea sau unii în alţii. Nici măcar nu mai pretindeau că execută o apărare organizată, cu atât mai puţin un atac asupra Chaletului. Richards alerga cât îl ţineau picioarele, aşteptându-se să fie nimerit de vreun glonţ.

Ajunsese la jumătatea drumului prin complex când văzu camionul de cinci tone. Era tras la marginea parcării, într-un unghi neglijent, cu uşile deschise. Ştia ce se află înăuntru.

Până la urmă, poate că n-avea să fie nevoit să ajungă la capătul celălalt al complexului.

— Agent Doyle…

Doyle zâmbi.

— Lacey…

Se aflau la primul etaj al Chaletului, într-o cameră mică, înţesată de birouri şi dulapuri cu dosare. Doyle aşteptase acolo de când începuseră împuşcăturile, ascuns sub un birou. O aşteptase pe Lacey.

Se ridică în picioare.

— Ştii unde s-au dus?

Lacey se opri. Avea zgârieturi pe faţă şi pe gât şi bucăţi de frunze prinse în păr.

Dădu din cap.

— Da.

— Te-am… auzit, continuă Doyle. Toate săptămânile astea.

Ceva uriaş se dezlănţuia înăuntrul lui. Gâtul i se îneca de lacrimi.

— Nu ştiu cum ai făcut asta.

Femeia îi luă mâinile într-ale ei.

— Nu pe mine m-ai auzit, agent Doyle.

Wolgast nu se putea uita în jos. Asuda rău acum, palmele şi degetele îi alunecau pe trepte în timp ce se agăţau de ele, tot mai sus. Braţele îi tremurau de efort; îşi simţea partea interioară a coatelor, cu care se ţinea de fiecare treaptă când schimba mâinile, julită până la os.

Exista o clipă, ştia, când trupul îşi atingea pur şi simplu limitele, o linie invizibilă care, odată depăşită, nu mai putea fi trecută înapoi. Alungă acest gând şi urcă.

Braţele lui Amy, încrucişate după gâtul lui, se ţineau cu hotărâre. Urcau împreună, treaptă după treaptă după treaptă.

Ventilatorul se apropia. Wolgast simţea o adiere uşoară, răcoroasă, cu miros de noapte, revărsându-i-se pe faţă. Întinse gâtul să examineze laturile tubului în căutarea unei deschizături.

O zări, la trei metri deasupra lui: lângă scară, o conductă deschisă.

Trebuia s-o împingă întâi pe Amy înăuntru. Fu nevoit să-şi balanseze atât propria greutate pe scară, cât şi pe a ei, în timp ce se răsucea s-o mute de pe scară în conductă; apoi se căţără şi el.

Ajunseră la deschizătură. Ventilatorul era mai sus decât crezuse, cel puţin încă zece metri deasupra capului lor. Bănuia că se aflau undeva la primul etaj al Chaletului. Poate că ar fi trebuit să mai urce, ca să găsească o altă ieşire. Dar era aproape sleit de puteri.

Îşi aşeză genunchiul drept în aşa fel încât să susţină greutatea lui Amy şi întinse mâna stângă. Vârfurile degetelor atinseră un perete inform de metal rece, apoi însă găsi marginea. Trase mâna înapoi. Încă trei trepte ar trebui să fie suficient. Trase adânc aer în piept şi urcă până ajunseră amândoi chiar deasupra conductei.

— Amy! rosti el răguşit.

Îşi simţea gura şi gâtul uscate ca iasca.

— Trezeşte-te! Fă tot ce poţi să te trezeşti, scumpa mea!

Simţi răsuflarea fetiţei schimbându-se pe gâtul lui în timp ce încerca să se smulgă din toropeală.

— Amy, o să am nevoie să-ţi dai drumul când spun eu. O să te ţin. E o deschizătură în perete. Vreau să încerci să intri cu picioarele în ea.

Fetiţa nu dădu niciun răspuns. Spera că-l auzise. Încercă să-şi închipuie cum anume aveau să intre în conductă, întâi ea şi apoi el însuşi, dar nu reuşi. Dar nu mai avea de-ales.

Dacă ar mai fi aşteptat, n-ar mai fi avut putere pentru nimic.

Acum.

Împunse cu genunchiul, ridicând-o pe Amy. Braţele ei îi eliberară gâtul şi, cu mâna liberă, o apucă de încheietură, ţinând-o atârnată deasupra tubului ca pe un pendul, şi apoi îşi dădu seama cum să facă: îşi desprinse cealaltă mână, lăsă greutatea ei să-l tragă spre stânga, către gaură, şi apoi picioarele îi intrară în ea şi fetiţa alunecă în tub.

Începu să cadă. Fusese tot timpul în cădere. Dar când îşi simţi picioarele pierzând contactul cu scara, în timp ce mâinile încercau cu disperare să se agaţe de perete, degetele găsiră marginea conductei, o muchie subţire de metal care i se înfipse în piele.

— Uşurel! strigă, şi glasul îi reverberă de-a lungul puţului.

Părea să se ţină de marginea puţului doar prin voinţă pură; picioarele îi atârnau în gol.

— Uşurel!

N-ar fi putut să explice cum a făcut-o. Adrenalina. Amy. Faptul că nu voia să moară, nu acum. Trase cu toată puterea, cu coatele îndoindu-se încet, târându-se inexorabil în sus – mai întâi capul, apoi pieptul, talia şi în sfârşit restul corpului, alunecând în conductă.

Pentru o clipă, zăcu nemişcat, sorbind aerul cu lăcomie în plămâni. Ridică apoi capul şi văzu o lumină în faţă – un soi de gaură în peretele de jos. Se răsuci şi o luă pe Amy în braţe ca înainte, împingându-se pe spate, strângând-o de talie. Lumina se înteţea pe măsură ce se apropiau de ea. Ajunseră la un grilaj.

Era blocat, închis cu şuruburi pe exterior.

Îi venea să urle. Ajunsese atât de aproape! Chiar dacă ar fi putut să se întindă cumva printre gratiile înguste ca să găsească şuruburile cu degetele, nu avea nicio unealtă, niciun mijloc să deschidă grilajul. Iar să se întoarcă – imposibil. Îşi epuizase ultimul strop de vigoare.

Auzi ceva mişcându-se dedesubtul lor.

O apucă strâns pe Amy. Se gândi la oamenii pe care-i

văzuseră – Fortes, soldatul din băltoaca de sânge, cel pe nume Grey. Nu aşa voia să moară. Închise ochii şi-şi ţinu răsuflarea, impunând amândurora tăcere absolută.

Apoi o voce, iscoditoare, abia auzită:

— Şefule?

Era Doyle.

Una dintre lăzi zăcea deja la pământ în spatele camionului. Arăta ca şi cum cineva s-ar fi apucat de descărcat, după care, intrat în panică, o scăpase. Richards căută repede înăuntrul compartimentului de marfă şi găsi un levier.

Balamaua cedă cu un pocnet strident. Înăuntru, cuibărite în straturi spongioase, se afla o pereche de lansatoare de grenade RPG-29. Ridică grătarul despărţitor ca să găsească, dedesubtul lui, rachetele: cilindri cu aripioare, lungi cam de jumătate de metru, având în vârf focoase antitanc duble, capabile să penetreze blindajul unui tanc modern de luptă. Richards văzuse de ce erau în stare.

El impusese achiziţia când venise ordinul să mute beţele. Paza bună trece primejdia rea, se gândise el. *Vampiri, spuneţi aaa!*

Fixă prima rachetă în lansator. Când o roti, scoase murmurul satisfăcător care însemna că focosul era armat. Mii de ani de progres tehnic, întreaga istorie a civilizaţiei umane părea cuprinsă în acel sunet, murmurul unui focos antitanc. RPG-29 era refolosibil, dar Richards ştia că o să aibă prilejul să tragă un singur foc. Puse lansatorul pe umăr, ridică mecanismul de ochire în poziţia de tragere şi se îndepărtă de camion.

— Hei! strigă el şi, exact în clipa aceea, auzindu-şi glasul răspândindu-i-se în întuneric, o senzaţie de greaţă îi bolborosi în măruntaie. Solul de sub picioare se clătină ca puntea unui vas aflat pe mare. Mărgele de sudoare săreau peste tot. Simţi imboldul să clipească, un val întâmplător dinspre creier. Aşa… Se întâmpla mai repede decât crezuse. Înghiţi cu greutate şi mai făcu doi paşi în lumină,

rotind RPG-ul către coroanele copacilor.

— Pis, pis, pis!

Trecu un minut plin de neliniște în timp ce Doyle scotocea prin tot soiul de sertare până să găsească un briceag. Așezat pe un scaun, folosi lama ca să desfacă șuruburile. Wolgast o coborî pe Amy în brațele lui Doyle, apoi se lăsă și el să cadă pe podea.

Nu-și dădu seama la început pe cine vedea.

— Soră Lacey?

Femeia ținea la piept fetița adormită.

— Agent Wolgast…

Wolgast se uită la Doyle.

— Nu…

— Pricepi?

Doyle ridică sprâncenele. Purta uniformă medicală, ca și Wolgast. Era prea largă, îi atârna anapoda pe trup. Râse ușor.

— Crede-mă, nici eu nu pricep.

— Locul ăsta-i plin de morți, continuă Wolgast. Ceva… nu știu. A fost o explozie…

Nu reușea să explice ce voia să spună.

— Știm, replică Doyle dând din cap. E timpul să plecăm.

Trecură din cameră pe hol. Wolgast bănuia că se aflau undeva în spatele Chaletului. Era liniște, deși auzeau de afară pocnituri răzlețe de focuri de armă. Repede, fără să scoată o vorbă, își croiră drum către intrarea din față. Wolgast văzu soldații morți întinși acolo.

Lacey se întoarse spre el.

— Ia-o, zise ea. Ia-o pe Amy.

O luă. Avea brațele încă slăbite de la urcușul pe scară, dar o ținu strâns lipită de el. Ea gemea ușor, încercând să se trezească, luptând cu forța care o ținea în crepuscul. Avea nevoie să ajungă la spital, dar chiar dacă ar fi putut s-o ducă la unul, ce-ar spune? Cum ar explica ceva din toate astea? Aerul din preajma ușilor era rece, de iarnă, și în cămașa subțire Amy tremura la pieptul lui.

— Avem nevoie de un vehicul, anunță Wolgast.

Doyle se strecură afară pe uşă. După un minut se întoarse cu o legătură de chei în mână. Căpătase şi un pistol de undeva, un .45. Îi duse pe Wolgast şi pe Lacey la fereastră şi arătă cu degetul.

— Cel de la capătul celălalt, la marginea parcării. Lexusul argintiu. Îl vezi?

Wolgast îl vedea. Maşina se afla la o sută de metri depărtare, cel puţin.

— Cu o jucărie frumoasă ca asta, comentă Doyle, ai crede că şoferul n-o să lase pur şi simplu cheile sub parasolar.

Doyle i le dădu lui Wolgast.

— Ţine-le pe astea. Sunt ale tale. Pentru orice eventualitate.

Wolgast avu nevoie de o clipă. Apoi înţelese. Maşina era pentru el, pentru el şi pentru Amy.

— Phil…

Doyle ridică mâinile.

— Aşa trebuie să fie.

Wolgast se uită la Lacey, care încuviinţă din cap. Apoi se apropie de el. O sărută pe Amy, o mângâie pe păr, după aceea îl sărută şi pe el, o dată, pe obraz. Un calm profund şi o senzaţie de siguranţă păreau să radieze prin întregul său trup din locul în care îl sărutase ea. Nu mai simţise niciodată ceva asemănător.

Ieşiră pe uşă, cu Doyle deschizând drumul. Se mişcară repede la adăpostul clădirii. Wolgast abia reuşea să ţină pasul. Auzea încă focuri de armă de undeva, dar nu păreau îndreptate spre ei, ci mai degrabă în sus şi către exterior, spre arbori şi acoperişuri; împuşcături întâmplătoare, ca un soi de sărbătoare sinistră. De fiecare dată când se întâmpla, auzea un ţipăt, o clipă de tăcere, apoi împuşcăturile se auzeau din nou.

Ajunseră la colţul clădirii. Wolgast vedea pădurea de dincolo de ea. În cealaltă direcţie, către luminile complexului, se întindea parcarea. Lexusul aştepta la capăt, cu spatele la ei, fără alte maşini în jur care să-i adăpostească.

— O să trebuiască pur şi simplu să alergăm până la ea, zise Doyle. Gata?

Wolgast, gâfâind, făcu tot ce-i stătea în puteri să dea din cap.

Apoi o luară cu toţii la fugă în direcţia maşinii.

Richards îl simţi înainte să-l vadă. Se întoarse, balansând lansatorul de grenade ca pe prăjina unui săritor în înălţime.

Nu era Babcock.

Nu era Zero.

Era Anthony Carter.

Stătea ghemuit cumva, la vreo şase metri depărtare. Îşi înălţă chipul şi-şi răsuci capul, uitându-se cercetător la Richards. Era ceva de câine în atitudinea lui. Pe faţa lui Carter sclipea sângele, pe mâinile ca nişte gheare, pe dinţii ca nişte săbii, şir peste şir. Din gât îi ieşeau un fel de pocnituri. Încet, cu un gest de plăcere apatică, începu să se ridice. Richards prinse gura lui Carter în vizor.

— Deschide-te! rosti Richards şi trase.

Ştiu, chiar când grenada ieşi din tub şi forţa propulsiei sale îl împinse înapoi, că ratase. Locul unde stătuse Carter era gol. Carter era în aer. Carter zbura. Apoi plonjă asupra lui Richards. Grenada explodă, smulgând faţada Chaletului, dar Richards auzi doar vag acest lucru – zgomotul se îndepărtă, se stinse către cine ştie ce distanţă imposibilă – în timp ce trăia senzaţia, complet nouă pentru el, de a fi sfâşiat în două.

Explozia îl izbi pe Wolgast ca o răbufnire de lumină albă, un zid de căldură care-i plesni obrazul stâng ca un pumn; fu ridicat de la sol şi o simţi pe Amy cum cade. Lovi pavajul şi se rostogoli de mai multe ori înainte să se oprească pe spate.

Îi ţiuiau urechile; îşi simţea răsuflarea de parcă ar fi fost blocată într-un tub, undeva foarte jos în piept. Deasupra lui vedea bezna catifelată, adâncă, a cerului nocturn şi stele, sute şi sute de stele, iar unele dintre ele cădeau.

Gândi: stele căzătoare. Gândi: Amy. Gândi: chei.

Înălţă capul. Amy era întinsă pe pământ la câţiva metri depărtare. Aerul era plin de fum. În lumina pâlpâitoare a Chaletului în flăcări, arăta de parcă ar fi dormit – un personaj dintr-o poveste, prinţesa care adormise şi nu se putea trezi. Wolgast se rostogoli în patru labe şi pipăi cu frenezie solul în căutarea cheilor, îşi dădea seama că una dintre urechi era afectată; ca şi cum căzuse o cortină peste partea stângă a feţei, absorbind orice sunet. Cheile. Cheile. Apoi realiză că le ţinea încă în mână; nu le scăpase din capul locului.

Unde erau Doyle şi Lacey?

Se duse către locul unde zăcea Amy. Căderea nu părea s-o fi rănit, nici explozia. Puse mâinile pe sub braţele ei şi o săltă pe umăr, apoi porni către Lexus cât mai repede cu putinţă.

Se aplecă s-o lase pe Amy înăuntru, culcând-o pe bancheta din spate. Intră şi el şi răsuci cheia. Farurile se aprinseră, luminând complexul.

Ceva izbi capota.

Un soi de animal. Nu: un soi de creatură monstruoasă, pulsând cu o lumină verzuie, palidă. Dar când îi văzu ochii şi ceea ce se afla înăuntrul lor, ştiu că această stranie fiinţă de pe capotă era Anthony Carter.

Carter se ridică în timp ce Wolgast găsea schimbătorul de viteze, pornea în marşarier şi ambala motorul. Carter căzu. Wolgast îl văzu în luminile Lexusului cum se rostogoleşte pe pământ şi apoi, într-o serie de mişcări aproape prea rapide pentru ochi, se lansează în aer, dispare.

Ce, pentru numele...

Wolgast trase brusc frâna şi întoarse cu putere volanul către dreapta. Maşina se învârti de mai multe ori şi se opri, cu faţa către drum. Apoi se deschise portiera de pe partea pasagerului: Lacey. Urcă repede, fără o vorbă. Avea dâre de sânge pe faţă, pe bluză. Ţinea un pistol în mână. Se uită la el, uimită, şi-l lăsă să cadă pe podea.

— Unde-i Doyle?

— Nu ştiu, răspunse ea.

Îndreptă din nou maşina şi apăsă pe acceleraţie.

Apoi îl văzu pe Doyle. Alerga pieziş spre Lexus, fluturând pistolul.

— Pleacă! ţipă el. Fugi!

O bufnitură violentă pe capota maşinii şi Wolgast ştiu că era Carter. Anthony Carter se afla pe acoperişul Lexusului. Wolgast apăsă iar pedala de frână, făcându-i pe toţi să se aplece în faţă. Carter căzu pe capotă, dar se ţinu bine. Wolgast îl auzi pe Doyle trăgând trei focuri rapide. Văzu cum o împuşcătură chiar îl lovi pe Carter în umăr, o scăpărare scurtă provocată de lovitură. Carter abia păru să observe.

— Hei! striga Doyle. Hei!

Carter întoarse capul, îl văzu pe Doyle. Cu o încordare bruscă, se lansă în aer în timp ce Doyle trase un ultim glonţ. Wolgast se întoarse la timp să vadă creatura care fusese cândva Anthony Carter căzând asupra partenerului său, învăluindu-l ca o gură uriaşă.

Se termină într-o clipă.

Wolgast apăsă cu putere pe acceleraţie. Maşina ţâşni peste o fâşie de iarbă, cu roţile săpând în pământ şi învârtindu-se în gol, apoi izbi pavajul cu un scrâşnet. Porniră în goană pe aleea lungă care-i ducea departe de Chaletul în flăcări, prin culoarul format de copaci, în timp ce totul se scurgea pe lângă ei. Optzeci, nouăzeci şi cinci, o sută zece kilometri pe oră.

— Ce naiba a fost asta? o întrebă Wolgast pe Lacey. Ce-a fost asta?!

— Opreşte aici, agent!

— Ce? Nu vorbeşti serios!

— O să ne prindă. O să urmărească mirosul de sânge. Trebuie să opreşti maşina acum.

Îi puse mâna pe cot. Îl strângea cu hotărâre, cu insistenţă.

— Te rog, fă ce-ţi cer!

Wolgast trase Lexusul pe marginea şoselei; Lacey se întoarse cu faţa la el. Wolgast zări o rană pe braţul ei, o

împuşcătură precisă, chiar sub deltoid.

— Soră Lacey…

— Nu-i nimic, replică Lacey. Doar carne şi sânge. Dar nu trebuie să merg cu voi. Îmi dau seama acum de asta.

Îi atinse din nou braţul şi zâmbi – un ultim zâmbet de binecuvântare, plin de tristeţe şi de fericire în acelaşi timp. Un zâmbet adresat încercărilor unei lungi călătorii, acum încheiate.

— Ai grijă de ea! Amy e a ta. O să ştii ce să faci.

Apoi coborî din maşină şi trânti uşa înainte ca Wolgast să apuce să mai scoată vreun cuvânt.

Bărbatul ridică ochii spre oglinda retrovizoare şi o văzu alergând pe drumul pe care veniseră, fluturând mâinile în aer. Un avertisment? Nu, îi atrăgea asupra ei. Nu apucă să parcurgă treizeci de metri până când o săgeată de lumină ţâşni din copaci, apoi altul, apoi un al treilea, atât de multe încât Wolgast fu silit să întoarcă privirea, să calce pedala acceleraţiei până la podea şi să se îndepărteze cât de repede putea, fără să se uite înapoi.

PARTEA A II-A

ANUL LUI ZERO

„La temniţă, mai bine.
Cu tine-am să mă simt ca-n colivia
Cu păsări cântătoare. Tu-mi vei cere
Să te blagoslovesc, şi eu-n genunchi
Te voi ruga fierbinte să mă ierţi.”

SHAKESPEARE, *„Regele Lear*[2]

[2] Traducere de Mihnea Gheorghiu.

15

Când se sfârşise timpul şi lumea îşi pierduse memoria, iar omul care fusese odată se pierduse din vedere ca o navă ce se îndepărtează în zare, dând ocol pământului cu viaţa lui cea veche ascunsă în cală; când stelele rotitoare priviseră în jos la nimic, iar luna pe arcul ei nu-şi mai amintea numele lui şi nu mai rămăsese decât uriaşa mare de foame pe care plutea la nesfârşit – înăuntrul lui, în cel mai adânc cotlon, încă se mai afla ceva: un an. Muntele, anotimpurile ce se schimbau şi Amy. Amy şi Anul lui Zero.

Ajunseră la tabără pe întuneric. Wolgast condusese încet pe ultimii kilometri, urmând fasciculele farurilor acolo unde răzbăteau printre copaci, reducând viteza ca să se târască peste cele mai mari gropi, făgaşele adânci lăsate de zăpada scursă la dezgheţ. Ramuri răsfirate de pe care picura apa zgâriau capota şi geamurile la trecerea lor. Maşina era o rablă, o Toyota Corolla veche cu jante enorme şi ţipătoare şi o scrumieră plină de chiştoace îngălbenite; Wolgast o furase dintr-o parcare de rulote de lângă Laramie, lăsând Lexusul cu cheia în contact şi cu un bileţel pe bord: *Păstreaz-o, e a ta. O* potaie bătrână legată în lanţ, prea ostenită ca să mai latre, îl urmărise lipsită de interes cum forţase maşina să pornească fără cheie, apoi o dusese pe Amy de la Lexus la Toyota, unde o întinsese pe bancheta din spate plină de ambalaje de fast-food şi pachete goale de ţigări.

O clipă, Wolgast îşi dorise să fie de faţă când proprietarul avea să se trezească de dimineaţă şi să-şi găsească vechitura înlocuită cu o berlină sport de optzeci de mii de dolari, ca bostanul Cenuşăresei prefăcut într-o caleaşcă. Spera că noul proprietar, oricine-o fi fost el, avea să-şi ofere o plimbare la volanul maşinii o dată, înainte să găsească o cale să o facă dispărută pe nesimţite.

Lexusul îi aparţinea lui Fortes. *Aparţinuse,* îşi aminti Wolgast, pentru că Fortes era mort. James B. Fortes. Wolgast nu-i aflase de fapt numele de botez până când nu

citise talonul. O adresă de Maryland, ceea ce însemna probabil ICMASUBI sau poate INS[3]. Aruncase talonul de înmatriculare pe fereastră, într-un lan de grâu pe undeva prin apropiere de graniţa dintre Colorado şi Wyoming. Păstrase însă conţinutul portofelului pe care-l găsise pe podea sub scaunul şoferului: puţin peste şase sute de dolari şi un card Visa Titanium.

Dar toate astea se întâmplaseră cu ore în urmă; trecerea timpului se amplificase pe măsură ce distanţa parcursă creştea. Colorado, Wyoming, Idaho, ultimul dintre ele străbătut numai pe întuneric, văzut doar la lumina farurilor Corollei. Trecuseră în Oregon în zorii celei de-a doua dimineţi şi traversaseră podişurile încreţite din interiorul arid al statului când ziua se sfârşea. În jurul lor, numai câmpuri pustii şi dealuri aurii bătute de vânt, pline de salvie violetă în floare. Ca să rămână treaz, conducea cu geamurile deschise, lăsând să intre un parfum dulce, mirosul copilăriei, mirosul de acasă. Pe la jumătatea după-amiezii simţise că motorul Toyotei trăgea mai greu: începuseră, în sfârşit, să urce. La căderea întunericului, se înălţară în întâmpinarea lor Munţii Cascadelor, un masiv posomorât care lăsa să treacă prin dinţii lui de fierăstrău razele soarelui ce apunea şi lumina cerul apusului cu un mozaic aprins de nuanţe de roşu şi violet, ca un perete de sticlă colorată. Sus de tot, vârfurile stâncoase sclipeau, acoperite de gheaţă.

— Amy! o chemase el. Trezeşte-te, scumpo! Uite!

Amy stătea culcată pe bancheta din spate, acoperită cu o pătură de bumbac. Era încă slăbită şi dormise mai tot timpul în ultimele două zile. Dar ce era mai rău părea să fi trecut. Pielea îi arăta mai bine, dispăruse paloarea de ceară dată de febră. În dimineaţa aceea reuşise chiar să ia câteva îmbucături dintr-un sendviş cu ou şi câteva înghiţituri de lapte cu ciocolată pe care i le cumpărase Wolgast de la un drive-in. O chestie ciudată: era extrem de sensibilă la lumina soarelui. Părea să-i provoace durere

[3] Institutele Naţionale de Sănătate (National Institutes of Health în original) – centru de cercetare în domeniul medical.

fizică, şi nu numai la ochi. Se ferea de ea cu tot corpul, ca de o descărcare electrică. Îi cumpărase de la o benzinărie o pereche de ochelari de soare – roz, aşa cum purtau vedetele de cinema, singura destul de mică pentru faţa ei – şi o şapcă de camionagiu cu sigla John Deere, ca să şi-o tragă pe ochi. Chiar şi cu şapca şi ochelarii, abia scosese capul de sub pătură toată ziua.

Auzindu-i vocea, fetiţa se împotrivise atracţiei neîncetate a somnului şi-i urmase privirea prin parbriz. Cu ochelarii roz de soare încă pe nas, făcuse ochii mici din cauza lumini, umbrindu-i cu palmele făcute streaşină la tâmple. Curentul din maşină îi răsfira şuviţele lungi pe faţă.

— E… multă lumină, spusese ea încetişor.

— Munţii, îi explicase el.

Condusese ultimii kilometri mai mult din instinct, luând-o pe drumuri nemarcate care-l duseseră şi mai adânc în faldurile împădurite ale munţilor. O lume ascunsă: acolo unde se duceau nu existau oraşe, nici case, nici ţipenie de om. Cel puţin aşa îşi amintea el. Aerul era rece şi mirosea a pin. Indicatorul de benzină arăta că rezervorul era aproape gol. Trecuseră pe lângă un magazin universal întunecat pe care Wolgast şi-l amintea vag, chiar dacă numele nu-i suna cunoscut – MAGAZINUL DE MĂRFURI INDUSTRIALE MILTON/PERMISE VÂNĂTOARE, PESCUIT – şi-şi începuseră urcuşul final. Trei răspântii mai încolo ajunsese în pragul panicii, crezând că se rătăciseră, când un şir de mici detalii păruseră să-i apară înaintea ochilor din trecut: o anumită pantă a drumului, un petic de cer înstelat după o curbă şi apoi, sub roţile Toyotei, acustica difuză a aerului liber când traversaseră râul. Totul exact ca atunci când era mic, cu tatăl său alături, care-l ducea cu maşina în tabără.

Câteva clipe mai târziu ajunseră la o deschidere între copaci. Pe marginea drumului era un semn decolorat de soare pe care scria TABĂRA MUNTELE URSULUI şi sub el, atârnată de o pereche de lanţuri ruginite, o plăcuţă pe care scria „DE VÂNZARE”, denumirea unei agenţii imobiliare şi un număr de telefon care aparţinea de o

centrală din Salem. Semnul, ca multe altele pe care le văzuse Wolgast pe drum, era ciuruit de gloanţe.

— Aici e, zise el.

Aleea taberei, lungă de un kilometru şi jumătate, era construită pe creasta unui rambleu care domina râul, după care înconjura un afloriment şi se continua printre copaci. Locul, din câte ştia, era închis de ani buni. Or mai fi fost măcar clădirile acolo? Ce aveau să găsească? Ruinele carbonizate ale unui incendiu devastator? Acoperişuri putrezite şi prăbuşite sub greutatea zăpezii din timpul iernii? În acel moment însă, printre copaci se ivi tabăra: construcţia căreia băieţii îi spuneau Cabana Veche – pentru că era deja veche chiar şi atunci – şi, dincolo de ea şi în jurul ei, anexele mai mici şi căsuţele, cam vreo douăsprezece cu toate. În spatele lor se afla încă o întindere de pădure şi o cărare ce cobora până la lac, peste optzeci de hectare de apă ca oglinda, ţinută pe loc de un dig în formă de bob de fasole. Când se apropiară de cabană, lumina farurilor Toyotei se reflectă în ferestrele din faţă, creând pentru o clipă iluzia de lumini aprinse înăuntru, ca şi cum sosirea lor ar fi fost aşteptată – ca şi cum nu ar fi călătorit de-a latul ţării, ci chiar înapoi în timp, peste prăpastia de treizeci de ani ce-l despărţea de copilărie.

Trase maşina în dreptul verandei şi opri motorul. Simţi, într-un mod straniu, nevoia să spună o rugăciune, ca să mulţumească cumva pentru sosirea lor. Numai că trecuseră mulţi ani de când făcuse aşa ceva – prea mulţi. Ieşi din maşină în frigul paralizant. Răsuflarea i se transforma în fuioare de abur. Era începutul lui mai, dar aerul tot părea să păstreze amintirea iernii. Se duse la portbagaj şi-l descuie. Când îl deschisese pentru prima oară, în parcarea unui Walmart la vest de Rock Springs, îl găsise plin de cutii goale de vopsea. Acum conţinea provizii: haine pentru ei doi, mâncare, obiecte de toaletă, lumânări, baterii, un aragaz de voiaj şi butelii de propan, câteva unelte obişnuite, o trusă de prim-ajutor, doi saci de dormit cu umplutură de puf. Suficient cât să se instaleze,

deşi avea să fie nevoit să coboare de pe munte destul de curând. La lumina becului din portbagaj, găsi ce căuta şi urcă pe verandă.

Încuietoarea de la intrare cedă la o singură smucitură cu levierul Toyotei. Wolgast aprinse lanterna şi păşi înăuntru. Dacă Amy se trezea singură, s-ar fi putut speria; totuşi, voia să se uite repede prin jur, să se asigure că nu era nicio primejdie. Încercă întrerupătorul de lângă uşă, dar nu se întâmplă nimic; nu era curent, desigur. Probabil că exista un generator de rezervă pe undeva, deşi avea să fie nevoit să-l alimenteze cu combustibil ca să pornească, şi chiar şi atunci cine ştie dacă avea să meargă. Roti lanterna prin încăpere: o adunătură dezordonată de mese şi scaune din lemn, o sobă cu lemne, din fontă, un birou metalic împins la perete şi, deasupra lui, un avizier, gol cu excepţia unei singure foi de hârtie, scorojită de veche ce era. Ferestrele nu erau acoperite, dar sticla rezistase; spaţiul era bine închis şi uscat şi, odată soba pornită, avea să se încălzească repede.

Puse lumina lanternei pe avizier. Pe hârtie scria BUN VENIT PARTICIPANŢILOR LA TABĂRA DE VARĂ 2014, iar dedesubtul ei, pagina era umplută cu o listă de nume – obişnuiţii Jacob, Joshua şi Andrew, dar şi un Sacha şi chiar un Akeem –, fiecare urmat de numărul căsuţei în care fusese repartizat. Wolgast venise în tabără trei ani; ultima oară – în vara în care împlinise doisprezece ani – lucrase ca îndrumător-adjunct şi dormise într-o căsuţă cu un grup de băieţi mai mici, mulţi dintre ei copleşiţi de un dor de casă atât de istovitor, încât devenise mai curând o boală. Cu cei care plângeau sub pătură şi cu poznele din miez de noapte ale celor care-i chinuiau, Wolgast abia dacă închisese un ochi toată vara. Şi totuşi nu fusese niciodată mai fericit; zilele acelea fuseseră, în multe privinţe, cele mai fericite din copilăria lui, epoca lui de aur. Chiar în toamna următoare, părinţii îl duseseră în Texas şi aşa începuseră toate problemele lor.

Tabăra îi aparţinuse unui om căruia i te adresai cu *Domnul Hale* – profesor de biologie la liceu, cu voce gravă

şi cutie toracică de fundaş la fotbal american, ceea ce şi fusese cândva. Era prieten cu tatăl lui, chiar dacă nu arătase niciodată această prietenie prin vreun tratament special, din câte îşi amintea Wolgast.

Domnul Hale locuia la etaj pe timp de vară, împreună cu soţia lui, într-un soi de apartament. Asta căuta acum Wolgast. Ieşi din sala comună pe o uşă şubredă şi se trezi în bucătărie: dulapuri rustice din lemn de pin, un panou din lemn găurit de care erau agăţate oale şi cratiţe pe care începuse să le prindă rugina, o chiuvetă cu o pompă de modă veche, un aragaz şi un frigider cu uşa întredeschisă, toate în jurul unei mese late cu tăblia din scânduri de pin. Totul era acoperit cu un strat gros de praf. Aragazul era unul de serie, din oţel alb, cu ceas, ale cărui limbi înţepeniseră la ora trei şi şase minute. Răsuci unul dintre butoane şi auzi şuierat de gaz.

Din bucătărie, o scară îngustă urca la etaj, un labirint de încăperi micuţe, îngrămădite sub streaşină. Cele mai multe erau goale, dar în două dintre ele găsi două paturi cu saltelele întoarse cu faţa la perete. Şi încă ceva: într-una dintre camere, pe o masă rustică de lângă fereastră, un aparat cu rotiţe şi butoane, despre care socoti că era un radio pe unde scurte.

Se întoarse la maşină. Amy încă dormea, ghemuită sub pătură. O trezi scuturând-o cu blândeţe.

Fetiţa se ridică şi se frecă la ochi.

— Unde suntem?

— Acasă, îi răspunse.

În acele prime zile pe munte se pomeni gândindu-se la Lila. Încă nu era curios să afle ce se petrecea cu restul lumii. Zilele îşi făcea de lucru prin casă, avea grijă de Amy; mintea însă, liberă să se îndrepte încotro dorea, prefera să se întoarcă în trecut, stăruind asupra lui ca o pasăre deasupra unei întinderi de apă al cărei ţărm nu se zărea, având drept companie doar propria-i reflexie pe suprafaţa lucitoare.

Nu o iubise pe Lila încă din prima clipă. Dar se poate

spune ca se îndrăgostise de ea din întâmplare. O cunoscuse într-o duminică de iarnă, când ajunsese la Urgenţă, susţinut de doi prieteni care duhneau a transpiraţie din sala de sport. Wolgast nu era mare jucător de baschet, nu mai jucase deloc din liceu, dar se lăsase convins să facă parte dintr-o echipă la un turneu de binefacere – trei la trei, la un singur coş, pe cea mai mică miză posibilă. În mod miraculos, făcuseră faţă două reprize când Wolgast executase o aruncare din săritură şi la coborâre auzise un mic pocnet în tendonul lui Ahile de la piciorul stâng şi apoi, când se prăbuşise la podea – mingea ricoşase jalnic de marginea coşului, punându-i sare pe rană –, o explozie de durere care-l făcuse să-i dea lacrimile.

Doctorul de la Urgenţă care-l consultase declarase că făcuse ruptură de tendon şi-l trimisese sus la ortoped. Acesta fusese Lila. Intrase în încăpere, băgând în gură ultima linguriţă dintr-un pahar de iaurt pe care-l aruncase la gunoi şi se întorsese spre chiuvetă să se spele pe mâini, fără să-i arunce nici măcar o privire.

— Aşa…

Se şterse pe mâini şi se uitase repede la fişa lui, după care la el, aşa cum stătea aşezat pe masa de consult. Nu era ceea ce Wolgast ar fi descris imediat drept o frumuseţe clasică, deşi ceva la ea îl surprinsese, un sentiment de *déjà-vu.* Părul de culoarea ciocolatei era susţinut într-un coc de un soi de beţişor. Purta o pereche de ochelari negri, foarte mici, care alunecau pe nasul subţire.

— Sunt doctoriţa Kyle. Te-ai lovit la baschet?

Wolgast încuviinţase din cap, cu jenă.

— Nu sunt ceea ce s-ar numi un mare sportiv, recunoscuse el.

În acel moment, mobilul ei începuse să bâzâie la brâu. Se uitase fugar la obiect, încruntându-se, după care, cu o precizie calmă, îi pusese degetul întins pe locul moale din dreptul celui de-al treilea deget de la piciorul stâng.

— Apasă aici!

Apăsase, sau cel puţin încercase. Durerea fusese atât de

puternică, încât crezuse că i se face rău.

— Cu ce te ocupi?

Lui Wolgast i se puse un nod în gât.

— Aplicarea legii, reuşise el să rostească. Iisuse, ce-a mai durut!

Ea scria ceva pe fişă.

— Aplicarea legii, repetase. Adică poliţie?

— FBI, de fapt.

Îi căutase o licărire de interes în ochi, dar nu văzuse niciuna. Pe mâna stângă, observase el, nu purta verighetă. Asta nu însemna neapărat ceva – poate şi-o scotea când examina pacienţii.

— Vă trimit la RMN, dar sunt nouăzeci la sută sigură că aveţi ruptură de tendon.

— Adică?

Ridicase din umeri.

— Operaţie. N-am să vă mint, nu e plăcut. Orteză opt săptămâni, şase luni până la recuperarea completă.

Îi zâmbise compătimitor.

— S-au dus zilele dumneavoastră de baschet, îmi pare rău să vă zic.

Îi dăduse ceva pentru durere care-l făcuse să se simtă imediat somnoros. Abia dacă se trezise când îl duseseră cu căruciorul la RMN. Când deschisese din nou ochii, Lila stătea la piciorul patului său. Cineva trăsese o pătură pe el. Se uitase la ceas şi văzuse că se făcuse nouă seara. Era la spital de aproape şase ore.

— Prietenii tăi mai sunt aici?

— Mă îndoiesc.

Îl programase pentru operaţie a doua zi de dimineaţă la ora şapte. Erau formulare de semnat, după care avea să fie dus într-un salon pe noapte. Îl întrebase dacă avea nevoie să sune pe cineva.

— Nu chiar.

Încă i se învârtea capul de la Vicodin.

— Cam jalnic, nu? Nici măcar pisică n-am.

Îl privise ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să mai zică ceva. Wolgast era pe punctul de o întreba dacă se mai

întâlniseră, când femeia întrerupsese tăcerea cu un zâmbet brusc şi luminos.

— Bine, atunci, zisese ea.

Prima lor întâlnire, la două săptămâni după operaţie, fusese o cină la cantina spitalului. Wolgast, în cârje, cu piciorul stâng ascuns într-un dispozitiv de plastic încheiat cu arici de la genunchi până la degete, fusese nevoit să aştepte la masă ca un invalid în timp ce ea aducea mâncarea. Purta uniformă – era de gardă în noaptea aceea, îi explicase ea, şi avea să doarmă la spital –, dar se dăduse cu un pic de ruj şi de rimel, observase el, şi se pieptănase.

Familia Lilei era tocmai din Est, din apropiere de Boston. După facultatea de medicină la Universitatea din Boston – oribilă, îi spusese ea, cei mai urâţi patru ani din viaţa ei, din viaţa oricui, ca şi cum ai fi târât de-o maşină – se mutase în Colorado pentru rezidenţiatul în ortopedie. Crezuse c-o să deteste acest oraş uriaş, anonim, departe de casă, dar se dovedise a fi exact opusul: nu simţise nimic altceva decât uşurare. Întinderea nepăsătoare a Denverului, încâlceala haotică de subdiviziuni şi de autostrăzi; lărgimea câmpiilor înalte şi munţii indiferenţi; felul în care oamenii vorbeau între ei, fără prefăcătorie, şi faptul că aproape toată lumea venea de prin alte meleaguri: exilaţi ca şi ea.

— Adică, părea aşa de *normal* aici.

Întindea cremă de brânză pe o chiflă – pentru ea era micul dejun, deşi era aproape opt seara.

— Cred că n-am ştiut niciodată ce înseamnă să fii normal. Aveam tot ce-i trebuie unei fete înţepate de la Wellesley, îi explicase.

Wolgast se simţise iremediabil depăşit şi i-o spusese. Ea râsese cu vioiciune, jenată, şi-i atinsese repede mâna.

— N-ar trebui.

Ea lucra foarte mult, de aceea era imposibil să iasă la întâlniri, să meargă la restaurant sau la film. Wolgast era în concediu medical şi îşi petrecea zilele tăind frunză la câini în apartament, fără să-şi găsească astâmpărul; apoi

se ducea cu maşina la spital şi mâncau împreună la cantină. Ea îi povestise totul despre cum crescuse la Boston, ca fiică a unor profesori de colegiu, despre şcoală, despre prietenii ei şi despre studii; despre un an pe care-l petrecuse în Franţa, cochetând cu meseria de fotograf. Wolgast avea impresia că aştepta să apară în viaţa ei cineva pentru care toate astea să fie noi. El era cât se poate de mulţumit să asculte, să fie acea persoană.

Nici măcar de mână nu se ţinuseră aproape o lună. Tocmai îşi terminaseră cina când Lila îşi scosese ochelarii, se aplecase peste masă şi-l sărutase îndelung şi tandru, cu răsuflarea păstrând gustul portocalei pe care tocmai o mâncase.

— Poftim, zisese ea. E în regulă?

Aruncase o privire teatrală prin încăpere şi coborâse vocea:

— Mă refer la faptul că sunt, tehnic vorbind, doctoriţa ta.

— Piciorul mi-e deja mai bine, replicase Wolgast.

El avea treizeci şi cinci de ani, Lila treizeci şi unu când se căsătoriseră. Într-o zi de septembrie; ceremonia avusese loc la Cape Cod, la un club mic de iahting situat într-un golf liniştit cu ambarcaţiuni ce săltau pe ape sub un cer albastru şi senin, de toamnă. Aproape toţi cei care veniseră erau din partea Lilei, o familie uriaşă, ca un soi de trib enorm – atâţia unchi, mătuşi şi veri, încât Wolgast le pierduse şirul, nici nu spera să ţină minte numele tuturor. Jumătate din femeile participante păreau să fi fost colege de cameră cu Lila într-un moment sau altul, nerăbdătoare să-i povestească lui tot felul de escapade tinereşti care, până la urmă, păreau să repete aceeaşi istorie. Wolgast nu fusese nicicând mai fericit. Băuse prea multă şampanie şi se urcase pe un scaun ca să ţină un toast lung, sentimental, complet sincer, încheiat cu cântatul, înfiorător de fals, al unei strofe din „Embraceable You”. Toată lumea râsese şi aplaudase înainte să-i petreacă sub o ploaie îmbelşugată de orez. Dacă ştia cineva că Lila era

însărcinată în patru luni, lui nu-i spusese nimic. Wolgast pusese asta pe seama discreţiei tipice pentru Noua Anglie, după care îşi dăduse seama că nimănui nu-i păsa; toţi se bucurau sincer pentru ei.

Cu banii Lilei – venitul ei îl făcea pe al lui să pară ridicol – îşi cumpăraseră o casă în Cherry Creek, un cartier mai vechi, cu arbori, parcuri şi şcoli bune, şi aşteptaseră sosirea copilului. Ştiau că avea să fie fată. Eva fusese numele bunicii Lilei, un personaj aprig care, potrivit poveştilor familiei, călătorise *pe Andrea Doria*[4] şi avusese o relaţie cu un nepot de-al lui Al Capone. Lui Wolgast îi plăcuse pur şi simplu numele şi, în orice caz, odată propus de Lila, rămăsese bine stabilit. Planul era ca ea să lucreze până când îi venea sorocul; după naşterea Evei, Wolgast urma să stea cu fetiţa acasă un an, apoi Lila avea să treacă la jumătate de normă la spital când el se întorcea la FBI. Un plan nebunesc, plin de posibile probleme pe care le prevăzuseră amândoi, dar asupra cărora nu stăruiseră. Aveau să rezolve ei cumva.

În cea de-a treizeci şi patra săptămână, Lilei îi crescuse tensiunea şi obstetricianul ei îi recomandase odihnă la pat. Lila îi spusese lui Wolgast să nu-şi facă griji – n-avea tensiunea atât de mare încât să-i dăuneze copilului. Era doctoriţă, la urma urmei; dacă apărea vreo problemă serioasă, avea să-i spună. Era îngrijorat că ea muncise prea mult, stătuse prea multe ore în picioare la spital şi se bucura să o aibă acasă, întinsă în pat ca o regină, strigând de la etaj să i se aducă mesele, filmele şi ceva de citit.

Apoi, într-o seară, cu trei săptămâni înainte de soroc, venise acasă şi o găsise plângând în hohote, aşezată pe marginea patului şi ţinându-se cu mâinile de capul care o durea îngrozitor de tare.

— Ceva nu e bine, îi spusese.

La spital, îl anunţaseră pe Wolgast că tensiunea ei era de 160 cu 95, o problemă cunoscută drept preeclampsie,

[4] Navă de pasageri italiană care s-a scufundat în apropiere de Nantucket, de pe coasta statului american Massachusetts în anul 1956, în urma ciocnirii cu o altă navă (n.tr.).

care era sursa durerii de cap. Erau îngrijoraţi de apariţia convulsiilor, de rinichii Lilei şi de pericolul în care se afla copilul. Toată lumea era foarte gravă, mai ales Lila, pământie la faţă de grijă. Aveau să fie nevoiţi să-i inducă naşterea, îi spusese doctorul ei. Naşterea naturală era cea mai indicată în asemenea cazuri, dar, dacă nu năştea în şase ore, aveau să fie nevoiţi să-i facă cezariană.

Îi puseseră o perfuzie cu oxitocină şi încă una cu sulfat de magneziu, pentru oprirea convulsiilor. Se făcuse deja miezul nopţii. Magneziul, spusese asistenta cu o veselie enervantă, avea să fie neplăcut. Neplăcut în ce fel? întrebase Wolgast. Păi, răspunsese asistenta, e greu de explicat, dar nu are să-i placă. O conectaseră la un monitor fetal şi după aceea aşteptaseră.

Fusese groaznic. Lila, în pat, gemea de durere. Sunetul nu semăna cu nimic auzit vreodată de Wolgast; îl zguduise până în măduva oaselor. Se simţise ca străbătută peste tot de mici flăcări, îi povestise Lila. Ca şi cum propriul ei corp o ura. În viaţa ei nu se simţise atât de îngrozitor. Wolgast nu ştia dacă era din cauza magneziului sau a oxitocinei şi nimeni nu voise să-i răspundă la întrebări. Începuseră contracţiile, puternice şi dese, dar obstetricianul spusese că nu era suficient de dilatată, nici pe departe. Maximum doi centimetri. Cât putea să dureze? Fuseseră la cursuri, făcuseră tot ce trebuia. Nimeni nu le spusese că avea să fie astfel, ca şi cum te-ai fi uitat la un accident de maşină filmat cu încetinitorul.

În cele din urmă, chiar înainte de ivirea zorilor, Lila anunţase că trebuia să împingă. *Trebuia.* Nimeni nu crezuse că era gata, dar doctorul verificase şi descoperise că, în mod miraculos, se dilatase la zece centimetri. Toată lumea începuse să alerge de colo până colo, rearanjând obiectele pe roţi din încăpere, trăgându-şi repede pe mâini mănuşi noi şi pliind o parte a patului de sub bazinul Lilei. Wolgast se simţise inutil, o navă fără cârmă în largul mării. O ţinuse pe Lila de mână când împinsese, o dată, de două ori, de trei ori. Apoi se terminase totul.

Cineva îi întinsese o pereche de foarfeci curbate ca el să

taie cordonul ombilical. Asistenta o aşezase pe Eva pe o masă radiantă şi-i făcuse testul Apgar, după care îi puse o căciuliţă pe căpşor, o înfăşurase într-o pătură şi i-o dăduse lui Wolgast. Ce uimitor! Brusc toate rămăseseră în urmă, toată durerea, panica şi grija, iar în încăpere se afla această fiinţă nouă şi strălucitoare. Nimic din viaţa lui nu-l pregătise pentru asta, pentru senzaţia de a ţine în braţe un bebeluş, fiica lui. Eva era micuţă, abia puţin peste două kilograme. Avea pielea caldă şi roz, de un roz ca de piersici coapte la soare – şi, când îşi apropiase faţa de a ei, simţi un miros ca de fum, de parcă ar fi fost scoasă dintr-un foc. O coseau pe Lila, încă ameţită de la medicamente. Wolgast fusese surprins să descopere că era sânge pe jos, o pată latră şi întunecată sub ea; în toată zăpăceala nu văzuse când se întâmplase. Lila era însă bine, zisese doctorul. Wolgast îi arătase bebeluşul, după care o ţinuse pe Eva multă, multă vreme, rostindu-i numele de nenumărate ori, înainte să i-o ducă în salonul pentru nou-născuţi.

Amy prindea puteri pe zi ce trece, dar sensibilitatea la lumină nu-i scădea. Wolgast găsi, într-una dintre anexe, teancuri de placaj, o scară, un ciocan, un fierăstrău şi cuie. Fu nevoit să măsoare şi să taie plăcile singur, după care să le urce pe scară şi să le ţină cât timp bătea cuiele, ca să acopere ferestrele de la etaj. Însă după lungul urcuş de la complex – o realizare care, privind în urmă, părea complet incredibilă – această treabă măruntă, obişnuită, nu mai părea mare lucru.

Amy se odihnea în cea mai mare parte a zilei, trezindu-se la asfinţit ca să mănânce. Îl întrebă unde se aflau – în Oregon, îi explică el, la munte, într-o tabără unde mergea când era mic –, dar niciodată de ce; fie ştia deja, fie nu-i păsa. Rezervorul de propan al cabanei era aproape plin. Gătea mese simple şi uşoare pe aragaz, supe şi tocăniţe din conservă, pesmeţi şi cereale înmuiate în lapte praf. Apa din tabără era uşor sulfuroasă, dar altfel potabilă, şi curgea de la pompa de bucătărie atât de rece că-l furnicau plombele. Îşi dădu seama imediat că nu adusese destulă

mâncare; în curând avea să fie nevoit să coboare de pe munte. În subsol găsise cutii cu cărţi vechi – romane clasice legate în set, mucegăite de vechime şi umezeală –, iar noaptea îi citea la lumina slabă a lumânărilor: *Comoara din insulă, Oliver Twist, 20.000 de leghe sub mări.*

Uneori, Amy ieşea afară în timpul zilei, dacă era înnorat, şi se uita la el cum făcea treabă – tăia lemne, repara o gaură în acoperiş, sub streaşină, încerca să-i dea de capăt unui vechi generator pe benzină pe care-l găsise într-una dintre magazii. Stătea la umbră pe o buturugă, purtându-şi ochelarii şi şapca, şi un prosop lung îndesat pe sub marginea şepcii ca să-i acopere gâtul. Aceste vizite însă nu durau mult; o oră, şi pielea i se făcea de un roz foarte aprins, ca opărită cu apă fierbinte, iar el o trimitea din nou în casă.

Într-o seară, la aproape trei săptămâni de când ajunseseră în tabără, o dusese pe cărarea spre lac ca să se scalde. În afară de orele petrecute afară uitându-se la el cum făcea treabă, fetiţa nu se aventurase în afara cabanei, şi niciodată atât de departe. La capătul cărării se afla un debarcader şubred, care se întindea pe zece metri dincolo de malul ierbos. Wolgast se dezbrăcă în lenjeria de corp şi-i zise şi ei să facă la fel. Adusese prosoape, şampon şi o bucată de săpun.

— Ştii să înoţi?

Amy clătină din cap.

— Bine, am să te învăţ eu.

O luă de mână şi o conduse în lac. Apa era înfiorător de rece. Păşiră împreună într-o zonă mai adâncă, până ce apa îi ajunse lui Amy la piept. Wolgast o ridică şi, ţinând-o la orizontală, îi spuse să-şi mişte mâinile şi picioarele, uite-aşa.

— Acum lasă-mă singură.

— Eşti sigură?

Fetiţa respira repede.

— Îhî.

Îi dădu drumul; se duse ca un bolovan la fund. Prin apa limpede ca gheaţa, Wolgast vedea că încetase să mai

mişte; avea ochii deschişi şi privea în jurul ei, ca un animal care studiază un nou habitat. Apoi, cu o graţie surprinzătoare, îşi întinse braţele şi le roti pe lângă corp, răsuci umerii şi se împinse înainte prin apă cu o mişcare abilă, ca de broască. O zvâcnire perfectă din picioare şi, într-o clipă, alunecă pe fundul nisipos, dispărând. Wolgast fu cât pe ce să se ducă după ea, când Amy ieşi la suprafaţă la vreo trei metri mai încolo, într-un loc unde apa îi trecea bine de cap, zâmbind voioasă.

— Uşor, zise ea călcând apa. Parcă aş zbura.

Consternat, lui Wolgast nu-i rămase altceva de făcut decât să râdă.

— Ai grijă… spuse el, dar înainte să apuce să termine, fetiţa trăsese deja o gură de aer în plămâni şi se scufundă la loc.

O spălă pe cap şi-i explică atât de bine pe cât putea cum să facă restul. Până să termine, cerul se întunecase deja, făcându-se din violet, negru. Apăruseră stele cu sutele, cu lumina lor pâlpâitoare dedublată pe luciul lacului; niciun sunet, în afară de propriile lor voci şi de pulsaţia adâncă a valurilor care se loveau de mal. Urcară înapoi pe cărare la lumina lanternei. În bucătărie, la cină, mâncară o supă şi pesmeţi, după care o duse sus în camera ei. Ştia că ea avea să stea trează ore în şir; noaptea era acum domeniul ei şi devenea şi al lui. Uneori stătea treaz jumătate de noapte, citindu-i.

— Mulţumesc, îi spuse Amy când se aşeză lângă ea cu o carte, „Anne de la Green Gables”[5].

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai învăţat să înot.

— Parc-ai fi ştiut deja. Trebuie să-ţi fi arătat cineva.

Fetiţa îi cântări afirmaţia cu o expresie nedumerită.

— Nu prea cred, replică ea.

El nu mai pricepea nimic. Amy ascundea atâtea mistere. Părea să se simtă bine – mai mult decât bine, de fapt. Orice i s-ar fi întâmplat la complex, oricare-ar fi fost

[5] *Anne of Green Gables* – roman al scriitoarei canadiene Lucy Maud Montgomery (1874-1942), publicat în anul 1908 (n.tr.).

virusul, părea să-i fi rezistat; şi totuşi, treaba cu lumina era stranie. Mai erau şi alte lucruri: de ce, de exemplu, părul lui Amy părea să nu crească? Lui Wolgast deja i se ondula mai jos de guler şi totuşi, când se uita la ea, al ei arăta exact la fel. Nu-i tăiase niciodată unghiile şi n-o văzuse nici pe ea făcând-o. Şi, bineînţeles, misterele mai profunde: Ce-i omorâse pe Doyle şi pe toţi ceilalţi în Colorado? Cel de pe capota maşinii era sau nu Carter? La ce se referise Lacey când îi spusese că Amy era a lui, că o să ştie ce să facă? Aşa se şi părea, ştiuse ce să facă. Şi totuşi nu era în stare să-şi explice nimic din toate acestea.

Mai târziu, când termină cu cititul pentru noaptea aceea, îi spuse că de dimineaţă avea să coboare de pe munte. Ea se simţea destul de bine, credea el, încât să stea singură la cabană. N-avea să dureze decât o oră sau două. El avea să se întoarcă înainte ca ea să-şi dea seama, înainte chiar să se trezească.

— Ştiu, îi răspunse ea, iar Wolgast nu ştiu ce să înţeleagă nici de data asta.

Plecă puţin după ora şapte. După atâtea săptămâni de stat degeaba şi de adunat polen din copaci, Toyota scoase un protest îndelung şi hârâit când încercă s-o pornească, dar în cele din urmă, motorul se urni şi nu se mai opri. Ceaţa de dimineaţă de pe lac abia începea să se risipească. Băgă maşina în viteză şi-şi începu lunga alunecare pe drumeagul de acces.

Cel mai apropiat oraş adevărat era la cincizeci de kilometri depărtare, dar Wolgast nu voia să meargă atât de departe. Dacă se strica Toyota, avea să rămână izolat, la fel şi Amy. Oricum, indicatorul de benzină era aproape de zero. Refăcu drumul de la sosire, oprindu-se la fiecare bifurcaţie ca să verifice dacă ţinea bine minte. Nu mai văzu alte vehicule, ceea ce nu era surprinzător într-un loc atât de retras; totuşi, absenţa lor îl neliniştea. Lumea în care se întorcea, pentru oricât de puţin timp, îi părea complet diferită de cea pe care o părăsise cu doar trei săptămâni în urmă.

Atunci văzu firma pe care scria MAGAZINUL DE

MĂRFURI INDUSTRIALE MILTON/ PERMISE VÂNĂTOARE, PESCUIT. Pe întuneric, în acea primă noapte, i se păruse mai mare decât în realitate; de fapt, nu era decât o casă cu etaj, mică şi acoperită cu şindrilă bătută de vreme. O căsuţă în pădure, ca desprinsă dintr-un basm. Nu mai erau alte maşini în parcare, deşi pe iarba din spate era parcată o dubiţă veche de la mijlocul anilor nouăzeci. Wolgast ieşi din Toyota şi se îndreptă către uşa din faţă.

Pe verandă se aflau şase casete pentru vândut ziare, toate goale cu excepţia uneia: *USA Today.* Îi vedea titlul mare pe prima pagină prin uşiţa prăfuită, proptită să stea deschisă. Când scoase un exemplar, constată că acesta nu avea decât două foi. Rămase pe verandă să citească.

HAOS ÎN COLORADO

Statul din Munţii Stâncoşi cotropit de virusul ucigaş. S-au închis graniţele. 7

S-a raportat apariţia bolii în Nebraska, Utah, Wyoming.

Preşedintele pune armata în stare de alertă, cere naţiunii să rămână calmă în faţa „ameninţării teroriste nemaivăzute.”

WASHINGTON, 18 mai – Preşedintele Hughes a promis în această seară că va lua „toate măsurile necesare” pentru a limita răspândirea aşa-numitului virus al febrei Colorado şi pentru a-i pedepsi pe cei responsabili, declarând: „Furia îndreptăţită a Statelor Unite ale Americii se va abate rapid asupra celor care urăsc libertatea şi asupra guvernelor criminale care le oferă adăpost.”

Preşedintele a vorbit din Biroul Oval, în prima sa alocuţiune către naţiune de la începutul acestei crize, acum opt zile.

„Există dovezi neîndoielnice că această epidemie devastatoare nu este o întâmplare naturală, ci opera

unor extremişti antiamericani, care acţionează în interiorul graniţelor noastre, dar susţinuţi de duşmanii din afara lui”, i s-a adresat Hughes naţiunii neliniştite. „Aceasta este o crimă nu numai împotriva poporului Statelor Unite, ci şi împotriva întregii umanităţi.”

Discursul a avut loc la o zi după ce s-au raportat primele cazuri de îmbolnăvire în statele vecine, la câteva ore după ce Preşedintele Hughes a ordonat închiderea graniţelor statului Colorado şi punerea armatei în stare de alertă. Toate zborurile naţionale şi internaţionale au fost reţinute la sol, de asemenea prin ordin prezidenţial, ceea ce a provocat tulburări în principalele centre de transport ale ţării, mii de călători apelând la alte mijloace de a ajunge acasă.

Căutând atât să liniştească ţara, cât şi să contracareze criticile potrivit cărora administraţia prezidenţială a reacţionat încet la criză, Hughes a cerut naţiunii să se pregătească pentru o luptă formidabilă.

„Vă cer în această seară să-mi acordaţi încrederea, hotărârea şi rugăciunile. Vom căuta şi în gaură de şarpe. Justiţia va fi promptă.”

Preşedintele nu a precizat care grupări sau naţiuni fac obiectul investigaţiilor federale şi a refuzat să dea detalii cu privire la natura dovezilor pe care administraţia sa le-a descoperit în sprijinul ipotezei că epidemia este opera unor terorişti.

Purtătorul de cuvânt prezidenţial, Tim Romer, le-a declarat reporterilor atunci când a fost întrebat despre posibilitatea unei reacţii militare: „Nu excludem nimic în acest moment.”

Conform unor relatări ale funcţionarilor locali din statul Colorado, este posibil ca cincizeci de mii de persoane să fi murit deja. Nu se ştie clar câte dintre victime s-au datorat bolii propriu-zise şi câte au fost ucise în atacurile violente ale celor infectaţi. Primele semne de contaminare includ ameţeală, stări de

vomă şi febră puternică. După o perioadă scurtă de incubaţie – chiar şi şase ore – boala pare, în unele cazuri, să provoace o creştere pronunţată a forţei fizice şi agresivităţii.

„Pacienţii înnebunesc şi omoară pe toată lumea”, a declarat un funcţionar de la serviciul de sănătate din Colorado, care a dorit să rămână anonim. „Spitalele sunt ca nişte zone de război.” Shannon Freeman, purtătoarea de cuvânt a Centrului pentru Controlul Bolilor din Atlanta, a minimalizat aceste relatări, calificându-le drept „isterie”, dar a recunoscut întreruperea comunicaţiilor cu reprezentanţii autorităţii aflaţi în zona de carantină.

„Ceea ce ştim este că această boală are o rată foarte ridicată de mortalitate, de până la cincizeci la sută”, a declarat aceasta. „În plus, nu putem spune cu adevărat ce se petrece acolo. Cel mai bun lucru pe care toată lumea îl poate face deocamdată este să rămână în casă.”

Freeman a confirmat rapoartele despre izbucnirea bolii în Nebraska, Utah şi Wyoming, dar a refuzat să dea detalii.

„Asta pare să se întâmple”, a zis ea, adăugând: „Oricine crede că a fost expus ar trebui să se prezinte la cel mai apropiat membru al forţelor de aplicare a legii sau la cea mai apropiată cameră de gardă. Aşa îi sfătuim pe oameni să procedeze în acest moment.” Oraşele Denver, Colorado Springs şi Fort Collins, puse marţi sub legea marţială, erau aproape pustii în această seară, ca urmare a faptului că locuitorii lor au ignorat ordinele guvernatorului statului Colorado, Fritz Millay, de „evacuare pe loc” şi au fugit în număr mare din aceste localităţi. Zvonurile că forţele de Securitate Internă au primit ordinul de a face uz de forţă letală pentru a-i întoarce pe refugiaţi de la graniţă nu s-au confirmat, nici relatările despre faptul că unităţi ale Gărzii Naţionale din Colorado au început evacuarea

bolnavilor din spitale şi mutarea lor într-un loc neprecizat.

Articolele continuau; Wolgast citi fără oprire. Adunau bolnavii şi îi împuşcau – părea limpede, chiar dacă trebuia citit printre rânduri. 18 mai, îşi zise. Ziarul era vechi de trei – nu, de patru – zile. El şi cu Amy ajunseseră în tabără în dimineaţa zilei de 2 mai. Toate cele scrise în ziar se întâmplaseră în doar optsprezece zile. Auzi o mişcare în magazin, în spatele lui – destul cât să-şi dea seama că era privit. Băgă ziarul sub braţ, se întoarse şi trecu de uşa de plasă. Un spaţiu mic, mirosind a praf şi a vechi, plin până la grinzi cu tot felul de mărfuri: provizii pentru camping, îmbrăcăminte, unelte, conserve. Un cap mare de căprior era suspendat deasupra unei uşi cu perdea din mărgele care dădea în spate. Wolgast îşi aminti de vremea când obişnuia să vină în acest loc cu prietenii să-şi cumpere bomboane şi reviste de benzi desenate. Pe atunci, lângă uşa de la intrare se afla un stand rotativ de sârmă: *Povestiri din criptă, Cei patru fantastici,* seria *Cavalerul Negru,* preferata lui.

Pe un taburet după tejghea stătea un bărbat solid, chel, îmbrăcat cu o cămaşă de flanel în carouri şi cu blugii susţinuţi de o pereche de bretele roşii. La brâu purta un revolver de calibrul .38 într-un toc îngust de piele. Se salutară atenţi din cap.

— Ziarul e doi dolari, vorbi omul.

Wolgast scoase două bancnote din buzunar şi le puse pe tejghea.

— Ai ceva mai nou decât ăsta?

— E ultimul pe care l-am văzut, replică bărbatul, băgând bancnotele în sertarul casei de marcat. Tipul care le livrează n-a mai venit de marţi.

Ceea ce însemna că în acea zi era vineri. Nu că ar fi contat.

— Am nevoie de ceva provizii, spuse Wolgast. Muniţie.

Bărbatul îl măsură din priviri, încruntând din sprâncenele groase şi cărunte.

— Ce armă ai?

— Springfield. Calibrul .45.

Bărbatul bătu darabana în tejghea.

— Să vedem. Ştiu că-l ai la tine.

Wolgast scoase pistolul din locul lui de la spate. Era cel pe care îl lăsase Lacey pe podeaua Lexusului. Încărcătorul era gol; nu ştia dacă trăsese ea sau altcineva. Poate că-i spusese ea ceva, dar nu-şi aducea aminte. În haosul de atunci era şi greu să-ţi dai seama ce se petrecea. Oricum, arma era familiară; intra în dotarea standard a FBI-ului. Scoase încărcătorul şi blocă închizătorul ca să-i arate că era goală şi o puse pe tejghea.

Bărbatul luă pistolul în mâna lui mare şi-l examină. Wolgast îşi dădu seama că se pricepea la arme, după cum îl întorcea şi-l ţinea în lumină.

— Cadru de tungsten, orificiu de evacuare teşit, percutor din titan, cursă scurtă de revenire a trăgaciului. Marfă de lux.

Se uită la Wolgast ca şi cum ar fi aşteptat ceva.

— Dacă aş şti mai bine, aş zice că ai fost în FBI.

Wolgast se strădui cât putu de bine să-şi ia o înfăţişare nevinovată.

— Ai putea spune că am fost. Într-o viaţă anterioară.

Bărbatul surâse compătimitor şi trist. Puse arma pe tejghea.

— O viaţă anterioară, făcu el clătinând abătut din cap. Bănuiesc că toţi avem aşa ceva. Stai să mă uit.

Trecu prin perdea în încăperea din spate şi se întoarse o clipă mai târziu cu o cutiuţă de carton.

— Asta e tot ce am de calibrul .45 pentru Colt automat. Mai ţin câteva pentru un tip care a fost la ATF[6]. Îi place să se ducă în pădure cu câte un set de douăsprezece cutii de bere şi să tragă în ele pe măsură ce le goleşte. O numeşte ziua lui de reciclat. Numai că nu l-am mai văzut de ceva vreme. Eşti prima persoană care a venit de aproape o săptămână. Ai putea foarte bine să le iei tu.

Puse cutiuţa pe tejghea: cincizeci de gloanţe expansive.

[6] Biroul american pentru Alcool, Tutun, Arme de foc şi Explozivi.

Făcu semn din cap către ele şi zise:

— Hai, nu folosesc la nimic în cutie! Dă-i drumul şi încarcă-l, dacă vrei.

Wolgast scoase încărcătorul şi începu să-l umple cu gloanţe.

— E vreun loc de unde pot să mai iau?

— Nu, dacă nu vrei să cobori la Whiteriver.

Bărbatul se bătu cu arătătorul de două ori în osul pieptului.

— Se zice că trebuie să-i loveşti chiar aici. Un singur foc. Cad ca bolovanii dacă o faci cum trebuie. Dacă nu, aia e, s-a zis cu tine.

Afirmase acest lucru sec, fără satisfacţie sau frică; la fel de bine i-ar fi putut spune lui Wolgast cum era vremea.

— Nu contează dacă a fost bunicuţa ta bătrână şi drăguţă. O să-ţi bea tot sângele înainte să apuci tu s-o iei la ţintă a doua oară.

Wolgast umplu încărcătorul, trase manşonul ca să urce un glonţ pe ţeavă şi verifică piedica.

— Unde-ai auzit asta?

— Pe Internet. E peste tot, răspunse bărbatul ridicând din umeri. Teorii ale conspiraţiei, muşamalizări ale guvernului. Chestii cu vampiri. O nebunie în cea mai mare parte. E greu de zis care-s prostii şi care nu.

Wolgast vârî arma la loc la spate. Se gândi să-l întrebe pe bărbat dacă poate să-i folosească computerul, ca să vadă cu ochii lui ştirile. Ştia însă deja mai mult decât suficient. Era foarte posibil, îşi dădu el seama, ca să ştie mai mult decât orice alt om în viaţă. Îi văzuse pe Carter şi pe ceilalţi, văzuse ce pot să facă.

— Să-ţi zic o chestie. E un tip care-şi spune „Ultima redută din Denver”. Postează pe un blog video aflat pe o clădire înaltă din centru. Zice că s-a baricadat acolo cu o puşcă de competiţie. A surprins nişte imagini bune, ar trebui să vezi cum se mişcă nenorociţii ăştia.

Se bătu din nou cu degetele pe osul pieptului.

— Ţine minte ce ţi-am spus: un singur foc! Nu apuci să tragi două. Se mişcă noaptea, prin copaci.

Îl ajută pe Wolgast să-şi adune proviziile şi să le ducă la maşină: conserve, lapte praf şi cafea, baterii, hârtie igienică, lumânări, combustibil. Două undiţe şi o cutie cu scule. Soarele strălucea sus pe cer; în jurul lor, aerul părea îngheţat într-o linişte imensă, ca aceea de dinainte să înceapă orchestra să cânte.

În spatele maşinii dădură mâna.

— Stai la Bear Mountain, nu? întrebă bărbatul. Dacă nu te deranjează că te întreb.

Nu părea să aibă motiv s-o ascundă.

— Cum ţi-ai dat seama?

— După drumul pe care ai venit.

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu mai e nimic acolo în afară de tabără. Nu ştiu de ce n-au reuşit s-o vândă.

— Am fost acolo când eram copil. Ciudat e că nu s-a schimbat deloc. Cred că ăsta e şi rostul unor asemenea locuri.

— Ei bine, eşti deştept. E un loc bun. Nu-ţi face griji, n-am să spun nimănui.

— Şi tu ar trebui s-o întinzi. Du-te mai în sus pe munte sau spre nord.

Wolgast citi în ochii bărbatului că acesta lua o decizie.

— Vino! zise el în cele din urmă. Am să-ţi arăt ceva.

Îl duse în magazin şi trecură prin perdeaua de mărgele. Dincolo de ea se afla mica lui locuinţă. Aerul era cald şi închis, iar obloanele trase bine. La fereastră bâzâia un aparat de aer condiţionat. Wolgast se opri în cadrul uşii, ca să i se obişnuiască ochii. În mijlocul camerei se afla un pat mare de spital pe care dormea o femeie. Capul patului era ridicat la patruzeci şi cinci de grade, lăsând să i se vadă faţa trasă, aplecată într-o parte spre lumina care pulsa în ferestrele acoperite. Avea trupul acoperit cu o pătură, însă Wolgast putu să vadă cât era de slabă. Pe o măsuţă se aflau zeci de sticluţe cu pastile, tifon şi alifii, un lighean cromat, seringi sigilate în folie de plastic; lângă pat se afla un tub de oxigen de un verde pal. Un colţ al păturii era tras, dându-i la iveală picioarele goale. Între degetele

îngălbenite avea mici bucăţele de vată. La piciorul patului fusese tras un scaun şi pe el Wolgast văzu o pilă de unghii şi sticluţe de ojă colorată.

— Mereu i-a plăcut să aibă picioare frumoase, zise bărbatul moale. Tocmai îi făceam unghiile când ai venit tu.

Ieşiră din încăpere. Wolgast nu ştia ce să zică. Situaţia era evidentă: bărbatul şi soţia lui nu plecau nicăieri. Se întoarseră afară, în parcarea puternic luminată de soare.

— Are scleroză multiplă, îi explică acesta. Speram s-o ţin acasă cât mai mult cu putinţă. Aşa ne-am înţeles iarna trecută, când a început să se simtă mai rău. Ar fi trebuit să trimită o infirmieră, dar n-am mai văzut una de ceva vreme.

Răscoli pietrişul cu picioarele şi-şi drese glasul:

— Bănuiesc că nu mai face nimeni vizite la domiciliu.

Wolgast îi spuse cum îl chema. Bărbatul se numea Carl; pe soţia lui o chema Martha. Aveau doi băieţi mari, unul în California şi celălalt în Florida. Carl fusese electrician la Universitatea de Stat din Oregon din Corvallis, până când cumpăraseră magazinul şi se retrăseseră aici.

— Cu ce te-aş putea ajuta? întrebă Wolgast.

Mai dăduseră mâna, dar o făcură din nou.

— Doar să rămâi în viaţă, răspunse Carl.

Wolgast se întorcea cu maşina spre tabără când, brusc, se gândi la Lila. Amintiri din altă vreme, din altă viaţă. O viaţă care acum se încheiase – pentru el, pentru toată lumea. Gândindu-se la Lila în felul ăsta: că îşi lua rămas-bun.

16

Venise luna august, cu zile lungi şi uscate, când apărură incendiile.

Wolgast simţi mirosul de fum într-o după-amiază, pe când lucra în curte; până dimineaţă, aerul se umpluse de o ceaţă înţepătoare. Se urcă pe acoperiş să se uite, dar nu văzu decât copacii, lacul şi munţii care se întindeau în valuri până departe. N-avea cum să-şi dea seama cât de aproape era focul. Ştia că vântul putea sufla fumul pe sute de mile.

Nu mai coborâse de pe munte de peste două luni, de la drumul făcut la Milton. Îşi găsiseră o rutină: Wolgast dormea în fiecare zi până la prânz, lucra afară până la asfinţit; apoi, după cină şi o partidă de înot, stăteau amândoi treji jumătate din noapte, citind sau jucând jocuri, ca nişte pasageri într-o călătorie lungă pe mare. Găsise o cutie cu jocuri într-una dintre căsuţe: *Monopoly, Nu te supăra, frate!,* dame. O vreme o lăsase pe Amy să câştige, apoi însă constatase că nu era nevoie; fetiţa era o jucătoare iscusită, mai ales de Monopoly, unde cumpăra proprietăţi una după alta, calcula repede chiriile pe care aveau să le aducă şi-şi număra banii veselă. Boardwalk, Park Place, Marvin Gardens. Ce însemnau numele acestor locuri pentru ea? Într-o noapte se apucase să-i citească – *20.000 de leghe sub mări,* pe care o mai citiseră, dar ea dorise să o audă din nou – când îi luase cartea din mână şi, la lumina pâlpâitoare a lumânării, începuse să i-o citească cu glas tare. Nici măcar nu făcea pauză la cuvintele mai grele din carte, la sintaxa întortocheată, demodată. „Când ai învăţat?” o întrebase el, nevenindu-i să creadă, în momentul în care fetiţa se oprise să dea pagina. „Păi, am mai citit-o. Cred că pur şi simplu mi-am adus aminte.”

Lumea din josul muntelui devenise o amintire, din ce în ce mai îndepărtată pe zi ce trecea. Nu reuşise să facă generatorul să meargă – sperase să folosească staţia radio pe unde scurte – şi încetase de mult să mai încerce. Dacă

se întâmpla ceea ce credea el, îşi zisese, atunci mai bine să nu ştie. Ce-ar fi putut să facă cu informaţia? Unde altundeva s-ar fi putut duce?

Acum însă pădurea ardea, împingând un val de fum sufocant dinspre apus. Până în după-amiaza zilei următoare deveni clar că trebuiau să plece; focul se îndrepta spre ei. Dacă trecea peste râu, nu mai era nimic altceva care să-l oprească. Wolgast încărcă bagajele în Toyota şi o puse pe Amy, înfăşurată într-o pătură, pe scaunul din dreapta şoferului. Avea câte o cârpă udă pentru fiecare, ca s-o ţină pe gură şi pe ochii care-i înţepau.

Abia făcuseră trei kilometri când văzură flăcările. Drumul era blocat de fum, aerul de nerespirat, un zid toxic. Bătea un vânt puternic, ce mâna focul în susul muntelui, către ei. Trebuiau să se întoarcă.

Nu ştia cât timp mai aveau până să-i ajungă incendiul. Nu avea cum să ude acoperişul cabanei – erau nevoiţi să aştepte pur şi simplu să treacă. Ferestrele închise etanş îi apărau oarecum de fum, dar la căderea nopţii amândoi tuşeau şi scuipau.

Într-una dintre anexe se afla o canoe veche de aluminiu. Wolgast o trase până la mal, după care o aduse pe Amy de sus. Vâsli până în mijlocul lacului, urmărind cu privirea focul care urca pe munte spre tabără, o privelişte de o frumuseţe năprasnică, de parcă s-ar fi deschis porţile iadului. Amy stătea întinsă pe fundul canoei, sprijinită de el. Dacă se temea, nu lăsa să se vadă. Nu mai aveau ce face. Toată energia din timpul zilei îl părăsi şi, în ciuda eforturilor, adormi.

Când se trezi de dimineaţă, tabăra era încă în picioare. Până la urmă, incendiul nu trecuse de râu. Vântul îşi schimbase direcţia la un moment dat în timpul nopţii, împingând flăcările spre sud. Aerul încă era încărcat de fum, dar îşi dădu seama că pericolul trecuse. Mai târziu, în după-amiaza acelei zile, auziră huruitul asurzitor al unui tunet, ca o foaie uriaşă de tablă scuturându-se deasupra lor, şi turnă cu găleata până la căderea nopţii. Nu-i veni să

creadă ce noroc aveau.

De dimineaţă se hotărî să folosească ultimii stropi de benzină ca să coboare muntele, să vadă ce mai făceau Carl şi cu Martha. Avea s-o ia şi pe Amy de data asta – după incendiu, n-avea intenţia s-o mai scape din ochi. Aşteptă până la asfinţit şi porni.

Focul ajunsese până aproape de ei. La mai puţin de doi kilometri de intrarea în tabără, pădurea se redusese la resturi fumegânde, iar pământul era pârjolit şi dezgolit, ca după o cumplită bătălie. De pe drum, Wolgast vedea cadavrele animalelor, nu numai ale unora mici, ca oposumi sau ratoni, ci şi de căprioare şi antilope, ba chiar şi un urs, făcut ghem la poalele unui copac, unde căutase în pământ un gol de aer respirabil şi-şi aflase sfârşitul.

Magazinul era încă în picioare, neatins. Nu erau aprinse luminile, dar, desigur, căzuse curentul. Wolgast îi ceru lui Amy să aştepte în maşină, luă o lanternă şi păşi pe verandă. Uşa era închisă. Bătu tare, de nenumărate ori, strigându-l pe Carl, dar nu primi niciun răspuns. În cele din urmă sparse geamul cu lanterna.

Carl şi cu Martha erau morţi. Erau îmbrăţişaţi în patul de spital al Marthei, Carl lipit de spatele ei, cu o mână pe umăr, ca şi cum ar fi tras amândoi un pui de somn. Se poate să fi fost fumul, dar aerul din încăpere îi indică lui Wolgast că erau morţi de mult mai multă vreme. Pe o noptieră se afla o sticlă de whisky pe jumătate goală şi, lângă ea, un ziar împăturit, la fel ca primul pe care-l văzuse, neliniştitor de subţire, cu un titlu uriaş, de la care-şi întoarse ochii, hotărând în schimb să-l bage în buzunar ca să-l citească mai târziu. Rămase o clipă la piciorul patului în care zăceau trupurile, apoi închise uşa încăperii şi, pentru prima dată, îl podidi plânsul.

Dubiţa lui Carl era încă parcată lângă magazin. Wolgast tăie o bucată de furtun şi trase Toyota în spate, ca să toarne conţinutul rezervorului dubiţei în cel al maşinii lui. Nu se ştia unde-ar fi putut să fie nevoiţi să meargă, dar sezonul incendiilor încă nu se încheiase. Fusese o greşeală, aproape fatală, să se lase prins cu garda jos. Găsise o

canistră goală de benzină într-o magazie din spatele casei şi, după ce făcu plinul Toyotei, umplu şi canistra. Apoi Amy îl ajută să caute prin magazin după provizii. Luă câtă mâncare, baterii şi propan crezu că ar încăpea, le puse în cutii şi le duse la maşină, după care se întoarse în camera unde zăceau cadavrele şi scoase, cu băgare de seamă, pistolul de calibrul .38 din tocul de la brâul lui Carl.

În primele ore ale dimineţii, după ce Amy adormi în sfârşit, Wolgast scoase ziarul din buzunarul hainei. O singură foaie de data asta, ce purta data de 10 iulie – aproape cu o lună în urmă. Cine ştie de unde făcuse Carl rost de el. Probabil se dusese cu maşina până la Whiteriver şi apoi, la întoarcere, din cauza celor citite şi văzute, sfârşise cu toate. Casa era plină de medicamente; i-ar fi fost uşor s-o facă. Wolgast băgase ziarul în buzunar de frică, dar şi cu o certitudine fatalistă că ştia ce avea să găsească scris acolo. Numai detaliile aveau să fie noi pentru el.

A CĂZUT CHICAGO

Virusul „vampir” ajunge pe Coasta de Est; milioane de morţi

Linia de carantină se deplasează către est, spre centrul statului Ohio

California iese din Uniune, jură să se apere singură

India îşi arată puterea nucleară, ameninţă cu un atac „limitat” împotriva Pakistanului

WASHINGTON, 10 iulie – Preşedintele Hughes a ordonat forţelor armate ale SUA să abandoneze astăzi teritoriul oraşului Chicago, după o noapte cu pierderi grele în care unităţile Armatei şi ale Gărzii Naţionale au fost copleşite de un grup mare de Persoane Infectate care au ocupat oraşul.

„Am pierdut un mare oraş american”, a afirmat Preşedintele Hughes într-o declaraţie scrisă.

„Rugăciunile noastre se îndreaptă spre oamenii din Chicago şi spre bărbaţii şi femeile care şi-au dat viaţa în luptă pentru apărarea lor. Amintirea lor ne va sprijini în această mare bătălie.”

Atacul a avut loc imediat după căderea nopţii, când forţele SUA poziţionate în jurul cartierului South Loop au raportat un grup de o mărime necunoscută care se masa în afara zonei centrale de afaceri a oraşului.

„Acest atac a fost clar organizat”, a declarat generalul Carson White, comandantul Zonei Centrale de Carantină, care l-a numit „un eveniment neliniştitor”.

„S-a stabilit un nou perimetru de apărare pe Autostrada 75, de la Toledo la Cincinnati”, le-a declarat White reporterilor marţi dimineaţă. Acesta este noul nostru Rubicon.”

Întrebat despre relatările potrivit cărora un număr mare de soldaţi şi-au părăsit postul, White a replicat că „nu am auzit aşa ceva” şi a calificat zvonurile drept „iresponsabile”.

„Aceştia sunt cei mai curajoşi bărbaţi şi femei alături de care am avut onoarea să slujesc”, a afirmat generalul.

S-au raportat noi focare ale molimei în localităţi de la Tallahassee, Florida şi Charleston, Carolina de Sud, până la Helena, Montana şi Flagstaff, Arizona, precum şi în sudul provinciei Ontario şi nordul Mexicului. Numărul victimelor, conform datelor oferite de Casa Albă şi CDC, depăşeşte acum treizeci de milioane. Pentagonul a estimat numărul Persoanelor Infectate la alte trei milioane.

Zone întinse din St Louis, abandonat duminică, ardeau în această seară, ca şi zone din Memphis, Tulsa şi Des Moines. Observatorii de la sol au raportat că au văzut avioane zburând la mică înălţime peste celebrul arc al oraşului cu câteva clipe înainte de izbucnirea focului care a cuprins

rapid zona centrală. Nimeni din administraţie nu a confirmat zvonurile că incendiile fac parte dintr-un efort federal de a dezinfecta oraşele mari din Zona Centrală de Carantină.

Benzina se găsea greu sau deloc în aproape toată ţara, din cauza gâtuirii coridoarelor de transport de către oamenii care fug din calea epidemiei. Nici mâncarea nu era uşor de procurat şi nici materialele medicale, de la bandaje la antibiotice.

Mulţi dintre refugiaţii împotmoliţi pe drum ai naţiunii s-au trezit că n-au unde să se ducă şi nici cum să ajungă acolo.

„Suntem blocaţi, la fel ca toată lumea”, a declarat David Callahan, în faţa unui restaurant McDonald’s de la est de Pittsburgh. Callahan a venit cu maşina din Akron, Ohio, cu familia: soţia şi doi copii mici – un drum care, în mod normal, ar fi trebuit să dureze doar două ore, dar în acea noapte a durat douăzeci. Cu benzina pe sfârşite, Callahan s-a oprit la un popas din zona suburbană a oraşului Monroeville, constatând însă că pompele de benzină erau goale, iar restaurantul rămăsese fără mâncare de două zile.

„Ne duceam la mama mea în Johnstown, dar am auzit acum că a ajuns şi acolo”, a declarat Callahan, în timp ce un convoi de cincizeci de vehicule al Armatei trecea pe sensul liber de circulaţie al şoselei, spre vest.

„Nimeni nu ştie încotro s-o apuce”, a zis el. „Chestiile astea sunt peste tot.”

Deşi boala încă nu s-a extins în afara teritoriului Statelor Unite, al Canadei şi al Mexicului, statele lumii par să se pregătească pentru această eventualitate. În Europa, Italia, Franţa şi Spania şi-au închis graniţele, iar alte state au făcut provizii de articole medicale sau au interzis deplasările între oraşe. Adunarea Generală ONU, reunită la Haga pentru prima oară de la evacuarea sediului central

din New York la începutul săptămânii trecute, a adoptat o rezoluţie pentru carantină internaţională, interzicând oricărui vas sau avion să se apropie la mai puţin de 200 de mile de continentul nord-american.

Bisericile şi sinagogile de pe întregul teritoriu al SUA au anunţat cifre record de prezenţă, după ce milioane de credincioşi s-au adunat la rugăciune. În Texas, unde virusul este acum larg răspândit, primarul din Houston, Barry Wooten, scriitor de mare succes şi fost cap al Bisericii Biblice Slava Divină, cea mai mare din ţară, a declarat oraşul „o Poartă spre Rai”, îndemnându-i pe locuitori şi pe refugiaţii din alte zone ale statului să se adune la Stadionul Reliant pentru a se pregăti pentru „înălţarea noastră la Tronul Domnului, nu ca monştri, ci ca bărbaţi şi femei ai lui Dumnezeu”.

În California, unde infecţia nu a apărut încă, legislativul statal s-a reunit într-o şedinţă de urgenţă seara trecută şi a adoptat rapid Primele Articole de Secesiune a Californiei, tăind legăturile statului cu Statele Unite şi declarându-l naţiune suverană. Prima acţiune a preşedintei Republicii California, fosta guvernatoare Cindy Shaw, a fost să ordone trecerea sub comanda Gărzii Naţionale a Californiei a tuturor resurselor forţelor armate şi de aplicare a legii ale SUA de pe teritoriul său.

„Ne vom apăra, aşa cum fiecare naţiune are dreptul să o facă”, a declarat Shaw în aplauzele furtunoase ale legislativului. „California şi tot ceea ce reprezintă ea va rezista.”

Ca răspuns la veştile de la Sacramento, purtătorul de cuvânt al administraţiei Hughes, Tim Romer, le-a declarat reporterilor: „E absurd. E limpede că acum nu e momentul ca oricare stat sau administraţie locală să ia în propriile-i mâini siguranţa poporului american. Noi considerăm, în continuare, California ca făcând parte din Statele Unite.”

De asemenea, Romer a avertizat că orice membru al personalului militar sau de aplicare a legii care împiedică eforturile federale de remediere a problemei este pasibil de sancţiuni dure.

„Vă asigur”, a adăugat Romer. „Vor fi priviţi ca luptători inamici ilegali.”

Până miercuri, California a fost deja recunoscută de guvernele Elveţiei, Finlandei, al minusculei Republici Palau din Pacificul de Sud şi al Vaticanului.

După cât se pare, ca reacţie la părăsirea Asiei de Sud de forţele armate ale SUA, guvernul Indiei a repetat ieri ameninţările cu folosirea armelor nucleare împotriva forţelor rebele din estul Pakistanului.

„Acum e momentul să limităm răspândirea extremismului islamic”, a declarat prim-ministrul Suresh Mitra în faţa Parlamentului. „Câinele de pază doarme.”

Deci asta era, îşi zise Wolgast în gând. Asta era până la urmă. Exista un termen pe care-l cunoştea şi la care se gândea acum; îl auzise folosit doar în aviaţie, pentru a explica în ce fel, într-o zi senină, un avion poate cădea atât de repede din cer. DDE. Depăşit de evenimente. Asta se petrecea în prezent. Lumea – rasa umană – fusese depăşită de evenimente.

Ai grijă de Amy! îi spusese Lacey. *Amy ea ta.* Se gândi la Doyle, cum îi pusese în mână cheile de la Lexus, la sărutul lui Lacey pe obraz; la Doyle cum alergase după ei şi fluturase din mână, strigând: „Pleacă! Fugi!”, la Lacey sărind din maşină ca să cheme stelele – căci aşa îi vedea Wolgast, ca pe nişte stele umane care ardeau cu o strălucire letală – asupra ei.

Trecuse vremea dormitului, a odihnei. Avea să stea treaz toată noaptea, păzind uşa cu pistolul de calibru .38 al lui Carl într-o mână şi cu Springfieldul în cealaltă. Era o noapte rece, temperatura coborâse spre zece grade, iar el

făcuse focul în sobă când se întorseseră de la magazin. Luă ziarul şi-l împături în patru, apoi în opt şi în şaisprezece şi deschise uşa sobei. Îl puse pe foc, urmărind cu uimire cât de repede era mistuit.

17

Vara se sfârşi şi veni toamna, iar lumea îi lăsă în pace.

Prima zăpadă căzu în ultima săptămână a lui octombrie. Wolgast spărgea lemne în curte când văzu cu coada ochiului primii fulgi căzând, mari şi pufoşi. Muncea îmbrăcat doar în cămaşă şi, când privi în sus şi simţi frigul pe pielea umedă, îşi dădu seama ce se petrecea: sosise iarna.

Înfipse toporul într-un buştean, se întoarse în casă şi strigă de la picioarele scărilor:

— Amy!

Fetiţa apăru pe treapta de sus. Pielea ei văzuse atât de puţin lumina soarelui încât era albă ca porţelanul.

— Ai văzut vreodată zăpadă?

— Habar n-am. Cred că da.

— Ei bine, acum ninge, zise el râzând şi-şi auzi încântarea din glas. Doar nu vrei să pierzi momentul. Vino!

Până s-o îmbrace – cu palton şi cizme, dar şi cu ochelari de soare, cu căciulă şi cu un strat gros de loţiune de protecţie solară pe fiecare centimetru de piele neacoperită – începuse să ningă serios. Fetiţa păşi afară în albul învolburat cu mişcări solemne, ca un explorator care pune piciorul pe o nouă planetă.

— Ce crezi?

Amy dădu capul pe spate şi scoase limba, un gest instinctiv, ca să prindă fulgii de zăpada şi să-i guste.

— Îmi place, declară ea.

Aveau adăpost, mâncare, căldură. În cursul toamnei, mai făcuse două drumuri până jos la magazinul Milton, ştiind că, odată cu venirea iernii, drumul avea să fie impracticabil, şi luase toată mâncarea rămasă acolo. Credea că dacă raţionalizau conservele, laptele praf, orezul şi fasolea uscată, proviziile ar fi durat până la primăvară. Lacul era plin de peşte, iar într-una dintre căsuţe găsise o freză pentru gheaţă. Era prin urmare destul de simplu să instaleze undiţe. Rezervorul de propan

era încă pe jumătate plin. Aşadar, sosise iarna. O întâmpinase cu bucurie, mintea destinzându-se în ritmul ei. Nu venise nimeni, până la urmă; lumea uitase de ei. Aveau să fie izolaţi împreună, în siguranţă.

Până dimineaţă, în jurul cabanei se aşternuseră treizeci de centimetri de zăpadă. Wolgast îşi petrecu după-amiaza destroienind grămada de lemne, tăind o cărare care s-o lege de cabană şi apoi o a doua cărare până la căsuţa cea mică pe care plănuia s-o folosească drept gheţărie, acum că venise vremea rece. Ducea deja o viaţă aproape nocturnă – era cel mai uşor să treacă pur şi simplu la programul lui Amy –, iar lumina soarelui pe zăpadă i se părea orbitoare, ca o explozie la care era forţat să se uite. Probabil, se gândi el, aşa percepea ea tot timpul chiar şi lumina obişnuită. La căderea întunericului ieşiră amândoi afară.

— Am să-ţi arăt cum să faci îngeri pe zăpadă, îi zise el.

Se întinse pe spate. Deasupra lui, un cer plin de stele strălucitoare. La Milton găsise un borcan de cacao, de care nu-i spusese lui Amy, căci plănuia să-l păstreze pentru o ocazie specială. În seara aceea aveau să-şi usuce hainele pe sobă şi să stea să bea o cacao la lumina slabă a focului.

— Mişcă-ţi mâinile şi picioarele aşa!

Fetiţa se întinse în zăpadă lângă el. Trupuşorul ei mic era uşor şi agil ca al unei gimnaste. Îşi mişca membrele vioaie înainte şi înapoi.

— Ce-i acela un înger?

Wolgast stătu pe gânduri o clipă. Aşa ceva nu apăruse niciodată în discuţiile lor.

— Păi, un fel de fantomă, cred.

— O fantomă. Ca Jacob Marley.

Citiseră *Poveste de Crăciun* – sau mai degrabă Amy i-o citise lui. Din acea noapte de vară când aflase că ea ştia să citească – nu doar să citească, ci să o facă expresiv şi cu emoţie – Wolgast se mulţumise doar să stea şi să asculte.

— Presupun că da. Dar nu la fel de înfricoşătoare ca Jacob Marley.

Încă stăteau întinşi unul lângă altul în zăpadă.

— Îngerii sunt… ei bine, presupun că sunt ca nişte fantome bune. Fantome care veghează asupra noastră, din cer. Sau cel puţin aşa cred unii.

— Tu crezi?

Wolgast fu luat prin surprindere. Nu se obişnuise niciodată pe de-a-ntregul cu felul ei direct de-a fi. Lipsa de inhibiţie al lui Amy îl izbea, ca fiind, pe de o parte, destul de copilăroasă, dar era deseori adevărat că lucrurile pe care le spunea şi întrebările pe care le punea vădeau o francheţe care părea cumva înţeleaptă.

— Nu ştiu. Mama mea credea. Era foarte bisericoasă, foarte cucernică. Tatăl meu probabil că nu. Era un om bun, dar era inginer. Nu gândea în felul ăsta.

Rămaseră tăcuţi pentru o clipă.

— E moartă, zise Amy încetişor. O ştiu.

Wolgast se ridică în capul oaselor. Fetiţa stătea cu ochii închişi.

— Cine e moartă, Amy?

Dar îndată ce puse întrebarea îşi dădu seama la cine se referea: *Mama mea. Mama mea e moartă.*

— Nu mi-o amintesc, spuse fetiţa.

Glasul îi suna indiferent, ca şi cum i-ar fi spus ceva ce ar fi trebuit, cu siguranţă, să ştie deja.

— Dar ştiu că e moartă.

— De unde ştii?

— O simt.

Îl privi în ochi în întuneric.

— Pe toţi îi simt.

Uneori, în orele de dinainte de răsărit, Amy visa; Wolgast îi auzea ţipetele slabe din camera alăturată, scârţâitul arcurilor patului în care se foia agitată. Nu chiar ţipete, ci murmure, ca nişte voci care vorbeau prin intermediul ei, în somn. Uneori se dădea jos din pat şi cobora în camera mare a cabanei, cea cu ferestre largi ce dădeau spre lac, iar Wolgast o urmărea de pe scări. Întotdeauna stătea tăcută câteva clipe, în lumina vie şi la căldura sobei, cu faţa spre geam. Se vedea că încă dormea,

iar Wolgast avea atâta minte cât să n-o trezească. Apoi se întorcea, urca scările şi se băga la loc în pat.

— Cum îi simţi, Amy? o întreba el. Ce simţi?

— Nu ştiu, răspundea ea. Nu ştiu. Sunt trişti. Sunt aşa de mulţi. Au uitat cine erau.

— *Cine erau, Amy?*

— Toţi. Toată lumea.

Wolgast dormea acum la parterul cabanei, într-un fotoliu aşezat cu faţa spre uşă. Pornesc la drum noaptea, îi spusese Carl, prin copaci. Ai o singură şansă să-i nimereşti. Ce erau aceste chestii din copaci? Erau oare oameni, aşa cum fusese cândva şi Carter? Ce deveniseră? Şi Amy… Amy care visa voci, căreia nu-i creştea părul, care rareori părea să doarmă – era adevărat, îşi dăduse seama că se prefăcea doar – sau să mănânce, care ştia să citească şi să înoate ca şi cum şi-ar fi amintit vieţi şi experienţe care nu-i aparţineau; era şi ea de-a lor? Virusul era inert, îi spusese Fortes. Şi dacă nu era? N-ar fi fost şi el, Wolgast, bolnav? Numai că nu era; se simţea cum se simţise întotdeauna, adică, pur şi simplu consternat, ca un om într-un vis, pierdut într-un peisaj de semne fără sens; lumea avea cu el o treabă pe care n-o înţelegea.

Apoi, într-o noapte de martie, auzi un motor. Zăpada se aşternuse grea, într-un strat gros. Era lună plină. Adormise în fotoliu. Îşi dădu seama că auzise în somn zgomotul unui motor care se apropia pe aleea lungă către cabană. În visul lui – un coşmar – zgomotul devenise vuietul incendiilor din vară, care mistuiau muntele înspre ei; alergase cu Amy în braţe prin pădure, cu focul şi fumul pretutindeni în jur, şi o pierduse.

O explozie de lumină la ferestre şi paşi pe verandă – greoi, poticniţi. Se ridică repede, cu simţurile trezite într-o clipă. Ţinea Springfieldul în mână. Trase manşonul şi eliberă piedica. Uşa fu zguduită de trei bătăi puternice.

— E cineva afară.

Era vocea lui Amy. Wolgast se întoarse şi o văzu stând la picioarele scării.

— Sus! îi şopti Wolgast cu asprime. Du-te, repede!

— E cineva înăuntru? întrebă o voce de bărbat pe verandă. Văd fumul! O să mă dau la o parte!

— Amy, sus, acum!

Iar bătăi în uşă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dacă mă auziţi, deschideţi uşa!

Fetiţa se retrase sus pe scări. Wolgast se duse la fereastră şi privi afară. Nu era o maşină sau camionetă, ci un snowmobil, cu nişte recipiente legate de caroserie. În lumina farurilor, la picioarele verandei, se afla un bărbat într-o canadiană de iarnă şi cu bocanci în picioare. Stătea pe vine, cu mâinile pe genunchi.

Wolgast deschise uşa.

— Nu te apropia! îl avertiză el. Să-ţi văd mâinile!

Bărbatul ridică, slăbit, mâinile.

— Nu sunt înarmat, zise el.

Gâfâia, şi atunci văzu Wolgast sângele, o panglică roşie pe o parte a canadienei. Avea o rană la gât.

— Sunt bolnav, vorbi bărbatul.

Wolgast făcu un pas în faţă şi ridică arma.

— Pleacă de-aici!

Bărbatul căzu în genunchi.

— Iisuse! gemu el. Iisuse Hristoase!

Apoi îşi lăsă capul în jos şi vomită pe zăpadă.

Wolgast se întoarse şi o văzu pe Amy stând în cadrul uşii.

— Amy, intră în casă!

— Aşa e, scumpo, zise bărbatul, ridicând o mână însângerată într-un salut apatic.

Se şterse la gură cu dosul palmei.

— Fă ce zice tăticul tău!

— Amy, am spus să intri, *acum!*

Fetiţa închise uşa.

— Bine, spuse bărbatul.

Stătea în genunchi, cu faţa la Wolgast.

— N-ar trebui să vadă asta. Iisuse, mă simt ca un rahat!

— Cum ne-ai găsit?

Bărbatul clătină din cap şi scuipă pe zăpadă.

— Nu v-am căutat, dacă asta vrei să zici. Ne-am ascuns, şase dintre noi, la vreo şaizeci şi cinci de kilometri vest de-aici. Tabăra de vânătoare a unui prieten. Am stat acolo din octombrie, după ce-au ras Seattle-ul.

— Cine? întrebă Wolgast. Ce s-a întâmplat cu Seattle?

Bărbatul ridică din umeri.

— Acelaşi lucru ca peste tot. Toţi sunt bolnavi, pe moarte, se sfâşie unii pe alţii în bucăţi, apare Armata şi – pac! – locul sare în aer. Unii zic că e ONU sau ruşii. Din partea mea, ar putea să fie şi Omul din Lună. Am luat-o spre sud, în munţi, ne-am gândit să trecem peste iarnă şi pe urmă să încercăm să ajungem în California. Apoi au venit jivinele alea. N-am apucat să tragem nici măcar o dată. Mi-am luat picioarele la spinare de-acolo, dar unul dintre ei m-a muşcat. Jigodia s-a năpustit asupra mea din senin. Nu ştiu de ce nu m-a omorât ca pe ceilalţi, dar se zice că aşa fac ei.

Zâmbi slab.

— Bănuiesc că a fost ziua mea norocoasă.

— Ai fost urmărit?

— Să mă ia naiba dacă ştiu! Am simţit mirosul fumului vostru de la cel puţin doi kilometri. Habar n-am cum am reuşit. Ca pe slănina din tigaie.

Ridică faţa cu o expresie de nefericire jalnică.

— Pentru numele lui Dumnezeu, te implor! Aş face-o singur dac-aş avea o armă.

Wolgast avu nevoie de o clipă ca să înţeleagă ce-i cerea omul.

— Cum te cheamă? îl întrebă.

— Bob, răspunse acesta, trecându-şi limba uscată şi grea peste buze. Bob Saunders.

Wolgast arătă cu Springfieldul.

— Trebuie să ne îndepărtăm de casă.

Intrară în pădure, Wolgast la cinci paşi în urma lui Bob. Acesta înainta încet prin zăpada adâncă. La fiecare câţiva paşi se oprea cu mâinile pe genunchi să-şi adune puterile, cu răsuflarea greoaie.

— Ştii ce-i nostim? zise el. Am fost analist de asigurări.

Asigurări de viaţă şi accidente. Fumezi, conduci fără centură de siguranţă, mănânci Big Mac la prânz în fiecare zi, puteam să-ţi spun când ai să mori cu aproximaţie de nu mai mult de o lună.

Se agăţase de un copac ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Presupun că nimeni n-a luat vreodată în calcul chestia asta, nu?

Wolgast nu spuse nimic.

— Ai s-o faci, nu? întrebă Bob. Se uita în depărtare, printre copaci.

— Da, răspunse Wolgast. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Nu-ţi bate capul pentru asta.

Răsufla greu, trecându-şi limba peste buze. Se întoarse şi-şi atinse pieptul, aşa cum făcuse Carl cu luni în urmă, ca să-i arate lui Wolgast unde să tragă.

— Chiar aici, bine? Poţi să mă împuşti mai întâi în ţeastă, dacă vrei, dar ai grijă să tragi un glonţ şi aici.

Wolgast nu putu decât să dea din cap, luat pe nepregătite de francheţea bărbatului, de tonul lui sec.

— Poţi să-i zici fetiţei tale că te-am tras după mine, adăugă acesta. N-ar trebui să afle despre asta. Şi arde cadavrul când termini. Benzină, kerosen, ceva care arde puternic, de genul ăsta.

Se apropiau de malul râului. În lumina lunii, scena avea o linişte nepământească, scăldată în albastru. Wolgast auzea susurul lin al râului, pe sub zăpadă şi gheaţă. Un loc la fel de bun ca oricare altul, îşi zise el în gând.

— Întoarce-te, îi ceru el. Cu faţa la mine!

Însă bărbatul, Bob, nu părea să-l fi auzit. Mai făcu doi paşi înainte prin zăpadă şi se opri. Începuse, inexplicabil, să se dezbrace, scoţându-şi canadiana însângerată şi lăsând-o să cadă pe zăpadă, apoi desfăcându-şi bretelele pantalonilor-salopetă matlasaţi ca să-şi tragă tricoul cu mânecă lungă peste cap.

— Am zis să te întorci.

— Ştii ce-i nasol? întrebă Bob.

Îşi scosese bluza de corp şi îngenunchease ca să-şi dezlege şireturile de la bocanci.

— Câţi ani are fiica ta? Mereu am vrut să am copii. De ce oare n-am făcut-o?

— Nu ştiu, Bob.

Wolgast ridică Springfieldul.

— Scoală-te şi întoarce-te cu faţa la mine, acum!

Bob se ridică. Se întâmpla ceva. Îşi pipăia tăietura însângerată de la gât. Îl zgudui încă un spasm, dar expresia de pe chipul lui era plăcută, aproape senzuală. În lumina lunii, pielea părea aproape să lumineze. Îşi arcui spinarea ca o pisică, aproape închizând ochii de plăcere.

— Oho, e bine! zise el. Chiar e… ceva.

— Îmi pare rău, vorbi Wolgast.

— Hei, stai!

Cu o tresărire, Bob deschise ochii; întinse mâinile în faţă.

— Stai o clipă!

— Îmi pare rău, Bob, repetă Wolgast şi apăsă pe trăgaci.

Iarna se sfârşi cu ploi. Zile în şir ploaia se revărsă, inundând pădurea, făcând să se umfle râul şi lacul, ducând la vale ce mai rămăsese din drum.

Arsese cadavrul, aşa cum îl instruise Bob, aruncând benzină peste el, şi, după ce se stinseseră flăcările, udase cenuşa cu înălbitor de rufe şi o îngropase sub o movilă de pietre şi pământ. În dimineaţa următoare căută prin snowmobil. Recipientele legate de cadru se dovediră a fi canistre de benzină, toate goale, dar într-o borsetă de piele agăţată de ghidon găsi portofelul lui Bob. Un permis de conducere cu poza lui şi o adresă din Spokane, obişnuitele cărţi de credit, câţiva dolari şi un permis de bibliotecă. Mai era şi o fotografie, făcută într-un studio foto: Bob într-un tricou de vacanţă, împreună cu o blondă drăguţă, vizibil însărcinată, şi doi copii, o fetiţă în colanţi şi o rochiţă verde de catifea şi un bebeluş în pijama. Zâmbeau cu toţii larg, chiar şi bebeluşul. Pe spatele fotografiei era scris de o mână de femeie: „Primul Crăciun al lui Timothy”. De ce zisese Bob că n-a avut niciodată copii? Fusese oare silit să-i privească murind, iar experienţa fusese atât de

dureroasă, încât mintea lui pur şi simplu îi şterse din memorie? Wolgast îngropă portofelul în coasta dealului, marcând locul cu o cruce încropită din două beţe legate cu sfoară. Nu părea mare lucru, dar atât îi dăduse prin cap să facă.

Aşteptă să vină şi alţii; presupunea că Bob nu era decât primul. Părăsea cabana doar ca să facă treburile de strictă necesitate şi numai pe timpul zilei; ţinea Springfieldul tot timpul la el, iar pistolul de calibrul .38 al lui Carl, încărcat, în torpedoul Toyotei. O dată la câteva zile pornea motorul şi-l lăsa să meargă ca să menţină bateria încărcată. Bob zisese ceva de California. Oare mai era un loc sigur? Era vreun loc sigur? Ar fi vrut s-o întrebe pe Amy: *Îi auzi venind? Ştiu unde suntem?* N-avea nicio hartă pe care să-i arate unde era California. În schimb, o luă într-o seară pe acoperişul cabanei, imediat după asfinţit. „Vezi lanţul ăla de munţi?" o întrebase, arătând către sud. „Uită-te în direcţia mâinii mele, Amy! Munţii Cascadelor. Dacă mi se întâmplă ceva", îi spuse el, „ţine-te după lanţul acela. Fugi şi nu te opri!"

Dar lunile treceau şi tot singuri erau. Ploile încetară şi Wolgast ieşi într-o dimineaţă din cabană simţind gustul şi mirosul vremii senine, cu sentimentul că se schimbase ceva. Cântecul păsărilor învăluia copacii; se uită spre lac şi văzu o întindere de apă acolo unde înainte fusese un disc solid de gheaţă. O pâclă verzuie, înmiresmată, împânzea aerul, iar la poalele cabanei, un şir de brânduşe scoteau capul din pământ. Lumea putea să sară în aer, totuşi rămânea darul primăverii, al primăverii la munte. De peste tot veneau sunetele şi mirosurile vieţii. Wolgast nici măcar nu ştia în ce lună erau. Să fi fost aprilie ori mai? Dar nu avea calendar, iar bateria de la ceas, pe care nu-l mai purtase din toamnă, se terminase de mult.

În noaptea aceea, aşezat pe fotoliul lui de lângă uşă, cu Springfieldul în mână, o visă pe Lila. O parte din el ştia că era un vis despre sex, despre cum făceau dragoste, şi totuşi nu părea astfel. Lila era însărcinată, iar ei doi jucau *Monopoly.* Visul nu se petrecea într-un decor anume – zona

din spatele locului în care stăteau amândoi era învăluită în întuneric, ca porţiunile ascunse ale unei scene. Îl cuprinsese frica iraţională că ceea ce făceau îi dăuna bebeluşului. „Trebuie să ne oprim”, îi spunea el cu insistenţă. „E periculos.” Ea însă nu părea să-l audă. El dăduse cu zarul şi mutase piesa până când ajunsese pe pătratul cu poza unui poliţist care sufla în fluier. „Du-te la închisoare, Brad!” spusese Lila şi izbucnise în râs. „Du-te direct la închisoare!” Apoi se ridicase şi începuse să-şi scoată hainele. „E în regulă, poţi să mă săruţi dacă vrei. Bob n-o să se supere.” „De ce n-o să se supere?” întrebase Brad. „Pentru că e mort”, răspunsese Lila. „Cu toţii suntem morţi.”

Se trezi brusc, simţind că nu era singur. Se răsuci în fotoliu şi o văzu pe Amy cu spatele la el şi cu faţa la ferestrele mari care dădeau spre lac. La lumina slabă a sobei, o urmări cum ridică mâna şi atinge geamul. Se ridică în picioare.

— Amy? Ce-i?

Tocmai făcea un pas înainte când o lumină orbitoare, imensă şi pură, inundă geamul şi în clipa aceea mintea lui păru să oprească timpul în loc: ca diafragma unei camere, creierul lui captă şi păstră o imagine a lui Amy cu mâinile ridicate în faţa luminii, cu gura larg deschisă într-un ţipăt de groază. O rafală de vânt zgudui cabana, apoi, cu o bufnitură puternică, ferestrele se sparseră spre interior, iar Wolgast se simţi ridicat de la podea şi azvârlit cu spatele prin încăpere.

O secundă mai târziu – sau cinci sau zece – timpul se aşează la loc. Wolgast se trezi în patru labe, lipit de peretele opus. Era sticlă peste tot, mii de cioburi pe podea, cu marginile sclipind ca nişte steluţe spulberate în lumina stranie care scălda încăperea. Afară, un bulb incandescent umplea orizontul către apus.

— Amy!

Se duse până unde fetiţa stătea întinsă pe podea.

— Te-ai ars? Te-ai tăiat?

— Nu văd, nu văd!

Se zbătea violent, fluturându-şi mâinile în faţa ochilor, cuprinsă de o panică nedefinită. Peste tot pe corpul fetiţei sclipeau cioburi, lipite de pielea feţei şi a braţelor. Şi sânge, care se îmbiba în tricou în timp ce se apleca deasupra ei şi încerca s-o liniştească.

— Amy, te rog, stai cuminte! Lasă-mă să mă uit dac-ai păţit ceva!

Fetiţa se relaxă în braţele lui. Îi scutură cu blândeţe cioburile de sticlă. Nu se vedeau tăieturi pe nicăieri. Sângele, îşi dădu el seama, era al lui. De unde venea? Coborî privirea şi descoperi un ciob lung, curbat ca un iatagan, care i se înfipsese în coapsa stângă, la jumătatea distanţei dintre genunchi şi şold. Trase de el; sticla ieşi uşor, fără durere. Opt centimetri de sticlă în piciorul lui. De ce n-o simţise? Adrenalina? Dar imediat ce se gândi la asta, veni şi durerea, ca un tren întârziat care intră vijelios în gară. Firicele de lumină îi înceţoşară vederea şi fu străbătut de un val de greaţă.

— Nu văd, Brad! Unde eşti?

— Aici, aici.

Capul îi era inundat de durere. Puteai să sângerezi de moarte de la o tăietură ca asta?

— Încearcă să deschizi ochii!

— Nu pot! Mă doare!

Arsuri de la lumina prea puternică. Arsuri pe retină, pentru că se uitase în inima exploziei. Nu la Portland, Salem sau chiar Corvallis. Explozia era drept către vest. O rachetă nucleară rătăcită, dar a cui? Şi câte mai erau? Ce se putea realiza cu ea? Răspunsul, o ştia, era nimic; nu era decât încă un spasm violent al nimicirii chinuitoare a lumii. Când ieşise afară la soare şi simţise gustul primăverii, îşi închipuise că partea cea era mai rea trecuse şi că aveau să răzbată cu bine. Cât de nerod fusese!

O duse pe Amy în bucătărie şi aprinse lampa. Sticla ferestrei de deasupra chiuvetei rezistase cumva. O aşeză pe un scaun, găsi o cârpă de vase şi şi-o legă repede în jurul piciorului rănit. Amy plângea, apăsând palmele peste ochi. Pielea de pe faţă şi braţe, acolo unde fusese expusă

exploziei, era de un roz-aprins şi începuse deja să se jupoaie.

— Ştiu că doare, îi zise el, dar trebuie să-i deschizi pentru mine. Trebuie să văd dacă e vreo aşchie de sticlă în ei.

Avea o lanternă pe masă, gata să-i examineze ochii în clipa în care îi deschidea. O ambuscadă, dar ce altceva putea face?

Fetiţa clătină din cap, trăgându-se de lângă el.

— Amy, trebuie. Vreau să fii curajoasă. Te rog.

Încă un minut de luptă, dar în sfârşit se dădu bătută. Îl lăsă să-i dea mâinile la o parte şi deschise ochii, doar cât nişte liniuţe subţiri de tot, înainte să-i închidă la loc.

— E prea multă lumină! ţipă ea. Mă doare!

Ajunse la o înţelegere cu ea: el avea să numere până la trei; ea avea să deschidă ochii şi să-i ţină aşa cât număra el încă o dată până la trei.

— Unu, începu el. Doi. Trei!

Amy deschise ochii. Fiecare muşchi al feţei îi era încordat de frică. El începu să numere iar, trecându-i fasciculul lanternei peste faţă. Nicio bucăţică de sticlă, nicio rană vizibilă; avea ochii limpezi.

— Trei!

Fetiţa închise ochii la loc, tremurând şi plângând în hohote.

Îi unse pielea cu cremă pentru arsuri din trusa de prim-ajutor, îi înfăşură un bandaj în jurul ochilor şi o duse sus în pat.

— Ochii o să ţi se facă bine, o linişti el, chiar dacă nu era sigur. Cred că e doar ceva temporar, de la uitatul la lumină.

Rămase cu ea o vreme, până când respiraţia i se linişti şi se asigură că adormise. Ar trebui să încerce să plece de-aici, îşi zise el în gând, să se îndepărteze de locul exploziei, dar unde să se ducă? Mai întai incendiile şi apoi ploaia, iar drumul care cobora de pe munte fusese luat de ape aproape în întregime. Puteau încerca pe jos, dar cât de departe sperau să ajungă, când el abia era în stare să se

ţină pe picioare, conducând o fată oarbă prin pădure? Cel mai bun lucru pe care-l putea spera era ca explozia să fi fost mică sau mai departe decât credea el sau ca vântul să împingă radiaţiile în direcţia opusă.

În trusa de prim-ajutor găsi un ac mic de cusut şi un ghem de aţă neagră. Mai era doar o oră până la ivirea zorilor când coborî în bucătărie. La masă, la lumina lămpii, îşi scoase cârpa înnodată şi pantalonii îmbibaţi de sânge. Tăietura era adâncă, dar remarcabil de curată, cu pielea ca o hârtie ruptă de ambalaj pe o bucată sângerie de carne de la măcelărie. Mai cususe nasturi, iar odată îşi tivise o pereche de pantaloni. Cât de greu putea să fie? Scoase din dulăpiorul de deasupra chiuvetei sticla de whisky pe care o găsise la Milton, cu atâtea luni în urmă. Îşi turnă un pahar. Se aşeză şi dădu repede whisky-ul pe gât, lăsând capul pe spate ca să nu-i simtă gustul, îşi mai turnă unul şi-l bău şi pe acesta. Apoi se sculă, se spălă pe mâini la chiuveta din bucătărie, fără grabă, şi se şterse cu o cârpă. Se aşeză la loc, făcu cârpa ghemotoc şi şi-o îndesă în gură; luă sticla de whisky într-o mână şi acul cu aţă în cealaltă. Era bine dacă ar fi avut mai multă lumină. Trase adânc aer în piept şi-şi ţinu răsuflarea. Apoi turnă whisky pe tăietură.

Aceasta, după cum se dovedi, fu partea cea mai grea. Cusutul rănii nu mai însemnă aproape nimic.

Se trezi descoperind că dormise cu capul pe masă; încăperea era rece ca gheaţa, iar în aer plutea un miros ciudat de chimicale, ca de cauciuc ars. Afară cădea o zăpadă cenuşie. Cu piciorul bandajat, pulsând de durere, Wolgast şchiopătă din casă până pe verandă. Nu zăpadă, îşi dădu el seama; cenuşă. Coborî scările. Cenuşa îi cădea pe faţă, pe păr. Straniu, nu-i era frică, nici pentru el, nici măcar pentru Amy. Era o minune. Îşi lăsă capul pe spate ca să primească cenuşa pe faţă. Cenuşa era de oameni, ştia bine. Ploua cu cenuşă de suflete.

S-ar fi putut muta amândoi la subsol, dar nu părea să aibă vreun rost. Radiaţiile aveau să fie peste tot, în aerul pe care-l respirau, în mâncarea pe care o mâncau, în apa

care venea din lac până la pompa din bucătărie. Rămaseră la etaj, unde măcar ferestrele bătute în scânduri le ofereau ceva protecţie. Trei zile mai târziu, în ziua în care îi scoase bandajul lui Amy – fetiţa vedea, aşa cum îi promisese el – Wolgast începu să vomite şi nu se mai putu opri. Continuă să verse mult după ce singurul lucru care mai ieşea era o mucozitate neagră şi subţire ca smoala pentru acoperiş. Piciorul era infectat sau îi făcuseră radiaţiile ceva. Din rană curgea un puroi verde care murdărea bandajele. Emana un miros urât, pe care-l simţea în gură, în ochi şi în nas. Părea să fie în fiecare părticică a lui.

— Am să mă fac bine, îi zise lui Amy, care era neschimbată după toate cate se întâmplaseră. Pielea opărită se curăţase, dând la iveală un strat nou, alb ca laptele în lumina lunii.

— Câteva zile în pat şi-o să fiu ca nou.

Se întinse în patul lui, sub streaşină, în camera de lângă cea a lui Amy. Simţea zilele trecând în jurul lui, prin el. Ştia că moare. Celulele care se divizau rapid – căptuşeala gâtului şi stomacului, părul, gingiile care-i ţineau dinţii – erau primele ucise, pentru că nu asta făceau radiaţiile? Iar acum îi găsiseră nucleul, pătrundeau în el ca o mână mare, mortală, neagră şi cu oase subţiri ca de pasăre. Simţea cum se dizolvă, ca o pastilă în apă, un proces ireversibil. Ar fi trebuit să încerce să coboare de pe munte cu ea, dar momentul trecuse de mult. La hotarele lucidităţii, era conştient de prezenţa lui Amy, de mişcările ei prin cameră, de ochii ei atenţi, prea înţelepţi, aplecaţi asupra lui. Fetiţa îi ducea căni de apă la buzele crăpate; se străduia cât putea să bea, dorindu-şi umezeala, dar şi mai tare dorind să-i facă ei pe plac, s-o asigure cât de cât că avea să se facă bine. Însă nu reuşea să ţină nimic în stomac.

— Eu n-am nimic, îi spunea ea, de nenumărate ori, deşi poate el doar visa.

Vocea era şoptită, aproape de urechea lui. Îi ştergea fruntea cu o cârpă. Îi simţea respiraţia uşoară pe faţă în camera întunecată.

— Eu n-am nimic.

Era doar un copil. Ce-avea să se aleagă de ea după moartea lui? Fetiţa care abia dacă mânca sau dormea, al cărei trup nu cunoştea boala sau durerea?

Nu, ea nu avea să moară. Asta era partea cea mai rea, lucrul îngrozitor pe care-l făcuseră. Timpul se despica pe lângă ea, ca valurile în jurul unui debarcader. Trecea pe lângă ea, în timp ce Amy rămânea neschimbată. *Iar de toate, zilele lui Noe au fost nouă sute cincizeci de ani.* Indiferent ce-i făcuseră, Amy nu avea, nu putea să moară.

„Îmi pare rău", îşi zise el în gând."Am făcut tot ce-am putut şi n-a fost destul. Mi-a fost prea teamă de la început. Dacă a existat vreun plan, eu nu l-am văzut. Amy, Eva, Lila, Lacey. N-am fost decât un om. Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău."

Apoi, într-o noapte, se trezi singur, cuprins de o senzaţie de părăsire, de absenţă şi de fugă. Simpla ridicare a păturii îi solicită toate puterile pe care fusese în stare să şi le adune; simţea ţesătura în mână ca pe glaspapir, ca pe nişte ghimpi de foc. Se sculă în capul oaselor, cu un efort monumental. Trupul lui era ceva uriaş, muribund, pe care mintea abia de mai putea să-l ţină sub control. Şi totuşi, era încă al lui – acelaşi trup în care îşi trăise toate zilele vieţii. Ce ciudat era să moară, să-l simtă părăsindu-l. Şi totuşi, o altă parte a lui o ştiuse mereu. *Să murim,* îi spunea trupul. *Să murim. De aceea trăim, ca să murim.*

— Amy, vorbi, şi-şi auzi vocea, un croncănit moale.

Un sunet slab şi inutil, fără formă, rostind un nume în faţa nimănui într-o încăpere.

— Amy…

Reuşi să-şi croiască drum pe scări până în bucătărie şi aprinse lampa. La lumina sa pâlpâitoare, totul arăta la fel ca înainte, deşi locul părea cumva schimbat – aceeaşi încăpere unde el şi cu Amy locuiseră împreună vreme de un an şi totuşi un loc complet nou. N-ar fi putut spune cât era ceasul, ce zi, ce lună. Amy plecase.

Ieşi împleticindu-se din cabană şi coborî treptele verandei, spre pădurea întunecată. Ochiul ostenit al Lunii atârna deasupra copacilor, ca o jucărie de copil agăţată de

o sârmă, o lună zâmbitoare legănându-se deasupra unui pătuţ de copil. Lumina ei se revărsa peste un peisaj de cenuşă, în care totul murea, suprafaţa lumii se scorojea, dând la iveală miezul stâncos. Ca un decor, gândi Wolgast, un decor pregătit pentru sfârşitul tuturor lucrurilor, al tuturor amintirilor lucrurilor. Se mişca prin praful alb sfărâmat, fără ţintă, strigând, strigându-i numele.

Ajunsese acum între copaci, în pădure, cabana rămăsese la o distanţă nedefinită în urma lui. Se îndoia că ar fi fost în stare să găsească drumul înapoi, dar nu conta. Se terminase, el era terminat. Chiar şi plânsul era mai presus de puterile lui. La urma urmei, îşi zise, totul se rezuma la alegerea unui loc. Dacă aveai noroc, asta apucai să faci.

Ajunsese deasupra râului, sub lună, printre copacii goi, fără frunze. Căzu în genunchi, se rezemă cu spatele de unul dintre ei şi închise ochii obosiţi. Ceva se mişca deasupra lui printre crengi, dar nu-l simţea decât neclar. Un foşnet de trupuri în copaci. Ceva ce i se spusese odată, cu multe vieţi în urmă, despre mersul noaptea prin copaci. Dar ca să-şi aducă aminte de sensul acelor vorbe, i-ar fi trebuit o putere a voinţei pe care n-o mai avea; gândul îl părăsi, lăsându-l în pace.

Îl străbătu o senzaţie nouă, rece şi finală, ca un curent pe o uşă deschisă în toiul iernii, către spaţiul liniştit dintre stele. La ivirea zorilor, el n-avea să mai fie. *Amy,* gândi, în timp ce stelele începură să cadă peste tot în jur, şi încercă să-şi umple mintea numai cu numele ei, numele fiicei lui, ca să-l ajute să iasă din această viaţă.

Amy, Amy, Amy!

PARTEA A III-A

ULTIMUL ORAŞ

2 D.V.

Când vocile suave amuţesc,
Muzica lor vibrează în amintire;
Când violetele pălesc,
Parfumul lor persistă în simţire.

Când trandafirul se ofileşte,
Petalele lui devin iubitei aşternut;
La fel, când viaţa te părăseşte,
Pe-ale tale gânduri dragostea sprijin îşi găseşte.

PERCY BYSSHE SHELLEY, *Music,*
When Soft Voices Die

********** **AVIZ DE EVACUARE** **********

Comandamentul Forţelor Armate ale S.U.A.
Zona Estică de Carantină, Philadelphia, PA

La ordinul generalului Travis Cullen, general interimar al Armatei şi Comandant Suprem al Zonei Estice de Carantină şi al Onorabilului George Wilcox, Primar al oraşului Philadelphia:

Tuturor copiilor minori cu vârste cuprinse între patru (4) şi treisprezece (13) ani, domiciliaţi în zonele neinfectate MARCATE CU VERDE („Zonele sigure”) din oraşul Philadelphia şi din cele trei comitate de la vest de fluviul Delaware (Montgomery, Delaware, Bucks), li se ordonă să se prezinte la GARA AMTRAK de pe Strada 30 pentru îmbarcare imediată.

Fiecare copil **TREBUIE** să aducă:

Un certificat de naştere, card de asigurări sociale sau paşaport valabil emis de Statele Unite ale Americii.

Dovada domiciliului, cum ar fi o factură de utilităţi pe numele părintelui sau tutorelui legal ori un card valabil de refugiat.

Carnetul de vaccinări.

Un adult responsabil care să ajute la desfăşurarea evacuării.

Fiecare copil **POATE** să aducă:

UN SINGUR bagaj pentru efecte personale, nu mai mare de 56 x 36 x 23 cm. NU LUAŢI ALIMENTE ŞI BĂUTURI PERISABILE. Mâncarea şi apa vor fi asigurate în tren.

Un set de aşternuturi sau un sac de dormit.

Următoarele lucruri **NU** sunt permise în trenuri sau în zona de TRANZIT A EVACUAŢILOR:

Arme de foc

Orice cuţit sau armă ascuţită mai lungă de 8 centimetri

Animale de casă

Nu este permisă intrarea părinţilor sau a tutorilor în Gara Amtrak de pe Strada 30.

Orice persoană care se amestecă în buna desfăşurare a evacuării va fi ÎMPUŞCATĂ.

Orice persoană neautorizată care încearcă să se urce în trenuri va fi ÎMPUŞCATĂ.

Dumnezeu să apere Poporul Statelor Unite şi al oraşului Philadelphia!

18

Din Jurnalul Idei Jaxon („Cartea Mătuşicăi”)

Prezentat la cea de-A Treia Conferinţă Globală despre Perioada de Carantină din America de Nord

Centrul pentru Studiul Culturilor şi Conflictelor Umane

Universitatea din New South Wales, Republica Indo-Australiană

16-21 aprilie, 1003 D.V.

[Începutul fragmentului]

…şi era haos. Au trecut atâţia ani, dar o asemenea privelişte n-o uiţi niciodată, miile de oameni, cu toţii atât de înfricoşaţi, împingându-se în garduri, soldaţii şi câinii care încearcă să menţină, calmul, focurile trase în aer. Şi eu, nu mai mare de opt ani, cu valijoara mea, cea pe care mămica mi-o pregătise în seara dinainte, văitându-se tot timpul, pentru că-şi dădea seama ce făcea, că mă trimitea de lângă ea pentru totdeauna.

Săritorii cuceriseră New Yorkul, Pittsburghul, Districtul Columbia. Mai toată ţara, din câte-mi aduc aminte. Cunoşteam lume în toate locurile astea. Erau multe lucruri pe care nu le ştiam. Cum ar fi ce se întâmplase cu Europa, cu Franţa sau China, deşi îl auzisem pe tăticul vorbind cu alţi oameni de la noi de pe stradă despre cum virusul era diferit acolo, pur şi simplu omorâse pe toată lumea, aşa că bănuiesc că se putea ca, la acel moment, Philadelphia să fi fost ultimul oraş cu oameni în el care mai rămăsese în toată lumea. Eram o insulă. Când am întrebat-o pe mămica despre război, mi-a explicat că săritorii erau oameni ca mine şi ca tine, doar că bolnavi. Fusesem şi eu bolnavă, aşa că m-am speriat rău de tot când mi-a spus asta. Am început să plâng în hohote, gândindu-mă că o să mă trezesc

într-o bună zi şi o s-o omor pe ea şi pe tăticul şi pe verii mei, aşa cum le plăcea săritorilor să facă. Ea m-a strâns tare la piept şi mi-a zis: „Nu, nu, Ida, e altceva, nu-i acelaşi lucru, taci acum şi nu mai plânge!” şi am tăcut. Dar chiar şi-aşa, pentru o vreme n-am priceput de ce era război şi de ce erau soldaţi peste tot, dacă oamenii doar îşi trăgeau nasul sau aveau ceva în gât.

Aşa le ziceam, săritori. Nu vampiri, deşi auzeai şi cuvântul ăsta. Asta spunea vărul meu Terrence că sunt. Îmi arătase într-o revistă de benzi desenate, care era ca un soi de carte cu poze din câte-mi aduc eu aminte, dar, când îl întrebasem pe tăticul şi îi arătasem imaginile, îmi explicase că nu, vampirii sunt ceva dintr-o poveste inventată, bărbaţi arătoşi în costume şi pelerine, cu maniere elegante, iar ăştia de-aici sunt adevăraţi, Ida. Nu-i nicio poveste. Sunt o mulţime de nume pentru ei acum, desigur, zburători, fumuri, băutori şi virali şi altele asemănătoare, dar noi le spuneam săritori pentru ceea ce făceau când te prindeau. Săreau. Tăticul spunea că oricum le-am zice, ei tot sunt nişte javre ordinare. „Stai în casă, cum zice Armata, Ida!” Mă şoca să-l aud că vorbeşte aşa, pentru că tăticul era diacon la Biserica Episcopală Metodistă Africană şi nu-l auzisem niciodată să vorbească în felul ăsta, cu asemenea cuvinte. Noaptea era cel mai rău, mai ales în iarna aceea. Nu aveam lumini, cum avem acum. Nu prea era mâncare, în afară de ce ne dădea Armata, nici căldură, în afară de ce găseai de pus pe foc. Soarele apunea şi simţeai frica aceea care se trântea ca un capac peste toate. Putea fi noaptea când aveau să intre săritorii. Tăticul bătuse scânduri la ferestrele casei şi ţinea şi o armă, o ţinea cu el toată noaptea în timp ce stătea la bucătărie la lumina lumânărilor şi asculta la radio, poate şi lua câte o duşcă. Fusese ofiţer de comunicaţii în marină şi se pricepea la asemenea lucruri. Într-o noapte am

intrat şi l-am găsit plângând. Stătea cu faţa în palme, tremura şi suspina, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Nu ştiu ce mă trezise, poate zgomotul pe care-l făcea. Tăticul meu era om puternic şi mi-era ruşine să-l văd în asemenea hal. L-am întrebat: „Tăticule, ce este, de ce plângi aşa, te-ai speriat de ceva?" La care el a clătinat din cap şi-a zis: „Dumnezeu nu ne mai iubeşte, Ida. Poate c-am făcut noi ceva. Dar nu ne mai iubeşte. A terminat cu noi şi ne-a părăsit." Atunci a intrat mămica şi i-a zis: „Taci din gură, Monroe, eşti beat!". Şi m-a trimis înapoi în pat. Aşa îl chema pe tăticul, Monroe Jaxon al Treilea. Mămica era Anita. Pe atunci nu ştiam, dar cred că noaptea în care plânsese fusese poate noaptea în care aflase de tren. Sau poate că era alt motiv.

Numai bunul Dumnezeu ştie de ce a cruţat Philadelphia atât cât a făcut-o. Abia dacă mi-o mai amintesc acum, în afară de senzaţia pe care mi-o dădea, din când în când. Lucruri mărunte, ca atunci când ieşeam seara cu tăticul la colţ să luăm o îngheţată cu fructe sau cu prietenii mei de la şcoala „Joseph Pennel" sau cu o fetiţă pe nume Sharise, care locuia după colţ; ne ţineam de vorbă una pe alta ore în şir. Am căutat-o în tren, dar n-am găsit-o.

Mi-aduc aminte adresa mea: West Laveer, nr 2121. Erau un liceu în apropiere, magazine şi străzi aglomerate şi tot felul de oameni care mergeau încoace şi-ncolo, zi de zi. Mai ţin minte şi cum m-a dus tăticul odată în centru cu autobuzul, afară din cartierul nostru, să ne uităm la vitrine, de Crăciun. N-aveam mai mult de cinci ani la vremea aceea. Autobuzul ne-a dus pe lângă spitalul unde lucra tăticul, care făcea radiografii, adică fotografii cu oasele oamenilor; avea slujba asta de când ieşise din armată şi o cunoscuse pe mămica şi zicea mereu că era slujba perfectă pentru un om ca el, avea ocazia să se uite la ce e înăuntrul lucrurilor. Ar fi vrut să fie

doctor, radiografiile erau cea mai bună alegere după asta. În faţa magazinului mi-a arătat vitrinele, decorate frumos pentru Crăciun cu luminiţe şi zăpadă, un brad şi figurine care se mişcau, spiriduşi, reni şi altele. Nu mai fusesem niciodată atât de fericită, în toată viaţa mea, doar când vedeam o privelişte atât de frumoasă, stând aşa în frig, împreună. Urma să alegem un cadou pentru mama, mi-a zis el, cu mâna mare pe capul meu: un fular sau poate mănuşi. Străzile erau pline de oameni, aşa de mulţi oameni, de vârste diferite şi fiecare cu altă înfăţişare. Încă îmi place să mă gândesc la asta, chiar şi acum, să mă întorc cu mintea la ziua aceea. Nimeni nu-şi mai aduce aminte de Crăciun, dar era un pic cam cum e Întâia Noapte acum. Nu mai ţin minte dacă am luat fularul şi mănuşile sau nu. Probabil că da.

Toate astea s-au dus acum, toate. Şi stelele. Când şi când mă gândesc că de asta mi-e cel mai tare dor din Vremea Dinainte. De la fereastra dormitorului puteam să mă uit peste acoperişurile clădirilor şi caselor şi le vedeam, punctele acestea de lumină pe cer, atârnate acolo ca şi cum Dumnezeu însuşi le făcuse betealã pe cer pentru Crăciun. Mămica mi-a spus numele unora dintre ele şi cum puteai să stai cu ochii aţintiţi la ele o vreme şi să începi să vezi desene acolo sus, lucruri simple cum ar fi linguri, oameni şi animale. Obişnuiam să cred că te puteai uita la stele şi că Dumnezeu era chiar acolo. Ca şi cum l-ai fi privit drept în faţă. Aveai nevoie de întuneric ca să-l vezi limpede. Poate că a uitat de noi sau poate că nu. Poate că noi eram cei care uitaseră, când n-am mai putut să vedem stelele. Şi, ca să fiu sinceră, ele sunt singurul lucru pe care aş vrea să-l mai văd o dată înainte să mor.

Au fost şi alte trenuri, cred. Auziserăm despre trenuri care plecau de peste tot, că alte oraşe le trimiseseră înainte să ajungă săritorii în ele. Poate

că oamenii vorbeau doar aşa, cum vorbesc ei când sunt speriaţi, agăţându-se de orice fărâmă de speranţă care trece pe lângă ei. Nu ştiu câte au ajuns până în locurile spre care au plecat. Unele au fost trimise în California, altele în locuri ale căror nume nu mi le amintesc. Noi am auzit însă numai de unul singur, în primele zile. Înainte de Peregrini şi de Legea Unică, când mai era permis radioul. Cred că a fost undeva în New Mexico. Dar s-a întâmplat ceva cu luminile lor şi n-am mai auzit de ei după aceea. Din ce-mi spun Peter, Theo şi ceilalţi, cred că numai noi am mai rămas.

Dar despre tren şi despre Philadelphia şi despre tot ce s-a întâmplat în iarna aceea voiam să scriu. Oamenii erau în cea mai rea situaţie posibilă. Armata era peste tot, nu doar soldaţi, ci şi tancuri şi altele de soiul ăsta. Tăticul zicea că au venit acolo ca să ne apere de săritori, dar pentru mine nu erau decât oameni mari cu arme, majoritatea albi şi tăticul îmi zicea „să vezi partea bună a lucrurilor, Ida, dar să n-ai încredere în omul alb!" – aşa zicea el, ca şi cum erau cu toţii un singur om – deşi, desigur, acum pare caraghios, cu oamenii amestecaţi aşa cum sunt. Probabil că oricine citeşte asta nici măcar nu ştie despre ce vorbesc. Ştiam că un tip din susul străzii fusese împuşcat doar pentru că încercase să prindă un câine. Bănuiesc că s-a gândit că şi un câine era mai bun de mâncare decât nimic. Numai că Armata l-a împuşcat şi l-a atârnat de un stâlp de iluminat de pe Olney Avenue cu o inscripţie agăţată pe piept pe care scria „jefuitor". Nu ştiu ce încercase el să jefuiască, poate doar un câine care era pe jumătate mort de foame şi oricum avea să moară.

Apoi, într-o noapte, am auzit o bubuitură asurzitoare, apoi încă una şi încă una, şi avioane care urlau pe deasupra noastră, iar tăticul mi-a zis că au aruncat podurile în aer. În ziua următoare am

văzut şi mai multe avioane, am simţit miros de foc şi fum şi am ştiut că săritorii erau aproape. Părţi întregi din oraş erau în flăcări. M-am dus la culcare şi m-a trezit mai târziu un zgomot de ceartă. Casa noastră avea doar patru camere şi vocile se auzeau bine, nu puteai să strănuţi într-o cameră fără să-ţi ureze cineva sănătate dintr-alta. Am auzit-o pe mămica plângând şi pe tata spunându-i: „Nu poţi, aşa trebuie, fii puternică, Anita!”, lucruri de felul ăsta, după care uşa camerei mele s-a trântit de perete şi l-am văzut pe tăticul în cadrul ei. Avea în mână o lumânare şi nu-l mai văzusem în viaţa mea cu o asemenea expresie pe chip. De parcă ar fi văzut o fantomă, iar fantoma era chiar el. M-a îmbrăcat repede pentru vreme rece şi mi-a zis: „Să fii cuminte acum, Ida, du-te şi ia-ţi rămas-bun de la mama!”, iar când m-am dus, m-a ţinut în braţe multă, multă vreme, plângând aşa de tare că şi acum mă doare să mă gândesc la asta, chiar şi acum, când au trecut atâţia ani. Am văzut valijoara de lângă uşă şi am întrebat: „Mămico? Plecăm?” Ea însă nu mi-a răspuns, a continuat doar să plângă şi să mă ţină în braţe, până când tăticul a făcut-o să-mi dea drumul. Apoi am plecat, eu şi cu tăticul. Numai noi doi.

Abia când am ajuns afară mi-am dat seama că era încă în toiul nopţii. Era frig şi bătea vântul. Cădeau fulgi din cer şi am crezut că era zăpadă, dar când am lins unul de pe mână mi-am dat seama că era cenuşă. Se simţea mirosul fumului, mă înţepa în ochi şi în gât. A trebuit să mergem mult pe jos, aproape toată noaptea. Singurele care circulau pe stradă erau camioanele Armatei, unele dintre ele cu difuzoare pe capotă, din care se auzeau voci care le spuneau oamenilor să nu fure, să stea liniştiţi şi vorbeau despre evacuare. Mai umblau şi câţiva oameni, dar nu prea mulţi, deşi am văzut tot mai mulţi pe măsură ce înaintam; nimeni nu scotea nicio vorbă, toţi se îndreptau în aceeaşi direcţie ca şi noi,

ducând lucruri cu ei. Nu cred că-mi dădusem măcar seama că plecau numai Micuţii.

Era încă întuneric când am ajuns la gară. Am povestit deja câte ceva despre asta. Tata mi-a spus că am ajuns devreme ca să scăpăm de cozi, a detestat întotdeauna cozile, dar se părea că jumătate de oraş avusese aceeaşi idee. Am aşteptat multă vreme, dar treaba se împuţea, se simţea în jur. Parcă ar fi venit furtuna, aerul şuiera şi trosnea din cauza ei. Lumea era prea speriată. Focurile se stingeau, veneau săritorii, asta ziceau oamenii. Auzeam bubuituri puternice în depărtare, ca nişte tunete, şi avioane care zburau pe deasupra noastră, repede şi la mică înălţime. Şi, de fiecare dată când vedeai unul, îţi pocneau urechile şi auzeai o detunătură în secunda următoare şi-ţi tremura pământul sub picioare. Unii aveau Micuţi cu ei, dar nu toţi. Tata mă ţinea strâns de mână. În gard era o deschizătură pe unde soldaţii lăsau oameni să intre şi pe acolo trebuia să trecem şi noi. Era aşa o înghesuială, cu oamenii băgaţii unii într-alţii, că abia dacă puteam să respir. Unii dintre soldaţi aveau câini. „Orice s-ar întâmpla, să te ţii bine de mine, Ida!" mi-a zis tăticul. „Ţine-te strâns!"

Am ajuns destul de aproape cât să vedem trenul, jos, sub noi. Eram pe un pod, cu liniile dedesubt. Am încercat să-i măsor lungimea din ochi, dar n-am reuşit, aşa de lung era. Părea să se întindă la nesfârşit, o sută de vagoane. Nu semăna cu niciun tren pe care-l văzusem vreodată. Vagoanele n-aveau ferestre şi pe fiecare parte erau nişte prăjini lungi de care atârnau nişte plase, ca aripile unei păsări. Pe acoperiş erau soldaţi cu arme mari, băgaţi în colivii de metal, ca acelea în care bagi un canar. Cel puţin bănuiesc că erau soldaţi, pentru că purtau costume argintii lucioase care să-i apere de foc.

Nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat cu tatăl meu. Anumite lucruri nu ţi le poţi aminti, căci mintea nu

le mai acceptă odată făcute şi duse. Mi-aduc aminte de o femeie care avea o pisică într-o cutie şi un soldat a întrebat-o: „Doamnă, ce faceţi cu pisica aia?" după aceea s-a întâmplat ceva, repede, şi, mă credeţi sau nu, soldatul acela a împuşcat-o pe loc. Au urmat apoi şi alte împuşcături, iar oameni care se împrăştiau ca potârnichile se îmbrânceau şi ţipau, iar eu şi cu tăticul ne-am pierdut unul de altul. Când am întins mâna după tăticul, mâna lui nu mai era acolo. Mulţimea se revărsa ca un fluviu, trăgându-mă după ea. Era oribil. Oamenii strigau că trenul nu era plin, dar tot pleca. Dacă vă puteţi închipui, îmi pierdusem valiza şi nu mă gândeam decât că „Mi-am pierdut valiza şi tăticul o să fie supărat foc pe mine din cauza asta." Mereu îmi spunea: „Ai grijă de lucrurile tale, Ida, nu fi neglijentă. Muncim din greu pentru lucrurile pe care le avem, aşa că nu le trata ca şi cum nu înseamnă nimic." Aşa că eu tocmai mi-am dat seama că mă aflam în cea mai mare încurcătură din viaţa mea din cauza valizei, când ceva m-a trântit la pământ, iar când m-am ridicat am văzut oamenii morţi din jurul meu. Unul dintre ei era un băiat pe care-l ştiam de la şcoală. Vincent Gum, aşa-l strigam mereu, pe amândouă numele şi, ce să vezi, băiatul ăsta dădea tot timpul de belea pentru că-i plăcea să mestece gumă şi avea mereu o bucată în gură la şcoală. Acum însă avea o gaură în mijlocul pieptului şi zăcea pe spate, pe jos, într-o baltă de sânge. Încă îi mai curgea sânge din gaura din piept, cu clăbuci mici, ca săpunul în cadă. Mi-aduc aminte că m-am gândit: „Ăsta de zace mort pe jos este chiar Vincent Gum. I-a trecut un glonţ prin corp şi l-a omorât. N-o să se mai mişte niciodată, nici să vorbească, nici să mestece gumă, absolut nimic, şi-o să rămână acolo, în locul ăla, pe vecie, cu expresia aia uitucă pe faţă."

Eram încă pe podul de deasupra trenului şi oamenii începeau să sară pe el. Toată lumea ţipa. O

mulţime de soldaţi trăgeau în ei, ca şi cum cineva le spusese să tragă în orice, indiferent ce. M-am uitat peste margine şi am văzut cadavrele adunate grămadă acolo ca nişte buşteni pe foc şi sânge peste tot, aşa de mult că te gândeai că lumii i se spărsese o ţeavă.

Atunci m-a luat cineva în braţe. Am crezut că era tăticul, că a venit până la urmă să mă caute, dar nu, era doar un bărbat oarecare. Un bărbat alb, mare şi gras, cu barbă. M-a apucat de mijloc şi a alergat către capătul celălalt al podului, unde era un soi de cărare ce ducea jos, prin nişte bălării. Ne găseam pe creasta unui zid deasupra liniilor şi mi-am zis: „O să mă arunce şi-o să mor ca Vincent Gum." Îl priveam fix pe omul acela şi n-am să-i uit niciodată ochii. Erau ochii unui om care ştia că era ca şi mort. Când ai expresia aceea pe chip, nu mai eşti nici tânăr, nici bătrân, nici alb, nici negru şi nici măcar bărbat sau femeie. Ai trecut dincolo de toate astea. Striga: „S-o ia cineva, s-o ia cineva pe fetiţa asta de-aici!" Şi apoi cineva m-a apucat de picioare şi m-a tras în jos, după care m-am trezit în tren, care se pusese în mişcare. Şi la un moment dat, acolo, m-am gândit că n-am să-i mai văd niciodată pe niciunul, nici pe mămica, nici pe tăticul şi nici pe altcineva cunoscut până atunci.

Ce-mi amintesc după aceea este mai mult o senzaţie decât ceva real. Mi-aduc aminte de copiii care plângeau de foame, de întuneric, de căldură şi de mirosul de trupuri înghesuite. Auzeam afară focuri de armă şi simţeam arşiţa incendiilor trecând prin pereţii trenului ca şi cum toată lumea ar fi fost în flăcări. Ajunseseră atât de fierbinţi că nici nu puteai să pui mâna pe ei fără să-ţi arzi pielea. Unii dintre copii n-aveau mai mult de patru ani, erau aproape bebeluşi. Aveam doi Paznici cu noi în vagon, un bărbat şi o femeie. Oamenii cred că Paznicii ţineau de Armată, dar nu, erau de la

A.R.S.U., Agenţia pentru Rezolvarea Situaţiilor de Urgenţă. Mi-aduc aminte pentru că asta scria cu litere mari şi galbene pe spatele gecilor lor. Tăticul avea rude la New Orleans, crescuse acolo înainte să se înroleze şi mereu spunea că numele însemna „Ăia care Rasolesc Situaţiile de Urgenţă”. Nu mai ţin minte ce s-a ales de femeie, dar bărbatul a ajuns în Primele Familii, un Chou. S-a însurat tot cu o femeie dintre Paznici şi, după ce aceasta a murit, a mai avut două neveste. Una dintre ele a fost Mazie Chou, bunica Bătrânului Chou.

Problema era că trenul nu se oprea. Pentru nimic. Din când în când, auzeam o bubuitură puternică şi vagonul tremura ca o frunză în vânt, dar mergeam mai departe. Într-o zi, femeia a plecat din vagon să dea o mână de ajutor cu ceilalţi copii şi s-a întors plângând. Am auzit-o cum îi spunea bărbatului că celelalte vagoane de după noi nu mai erau. Construiseră trenul în aşa fel încât, dacă săritorii intrau într-un vagon, să-l poată lăsa în urmă, şi de-aici veneau bubuiturile pe care le auziserăm, vagoanele care se împuţinau unul câte unul. Nu voiam să mă gândesc la vagoanele alea şi la copiii din ele, şi nici în ziua de azi n-o fac. Aşa că n-am să scriu mai multe despre asta aici.

Ceea ce o să vreţi să aflaţi este despre cum a fost când am ajuns aici, şi mi-aduc aminte câte ceva despre asta, pentru că aşa l-am găsit pe Terrence, vărul meu. Nu ştiam că venise în tren cu mine, era într-unul dintre celelalte vagoane. Norocul a făcut să nu fie într-unul din vagoanele din spate, pentru că până să ajungem mai rămăseseră doar trei, două dintre ele mai mult goale. Ne aflam în California, ne-au spus Paznicii. California nu mai era un stat, ca altădată, ne-au zis ei, ci o cu totul altă ţară. Aveau să ne întâmpine autobuze, să ne ducă sus pe munte, la loc sigur. Trenul a încetinit şi s-a oprit, toată lumea era înfricoşată, dar şi bucuroasă să coboare

din tren după atâtea zile, apoi uşa s-a deschis şi lumina era atât de puternică, încât ne-am acoperit cu toţii ochii cu mâinile. Unii dintre copii plângeau pentru că se gândeau că sunt săritorii, că veneau săritorii să pună mâna pe noi, iar altcineva a zis: „Nu fiţi proşti, nu-s săritorii!" Şi când am deschis ochii, am văzut, spre uşurarea mea, un soldat. Eram undeva în deşert. Ne-au dat jos din tren, erau mult mai mulţi soldaţi în jur şi un şir de autobuze parcate pe nisip şi elicoptere care plesneau aerul deasupra capetelor noastre, răscolind praful şi scoţând tot felul de zgomote.

Ne-au dat să bem apă, apă rece. N-am fost niciodată atât de bucuroasă doar să gust apa rece. Lumina era aşa de orbitoare, încât mă dureau încă ochii când mă uitam în jur, însă atunci l-am văzut pe Terrence. Stătea în praf ca noi toţi şi ţinea în mână o valiză şi o pernă murdară. În viaţa mea n-am mai strâns în braţe un băiat aşa de tare şi aşa de mult; amândoi râdeam şi plângeam şi ziceam: „Ia uită-te la tine!" Nu eram veri primari, ci mai degrabă de-al doilea, din câte mi-aduc aminte. Tatăl lui, Carleton Jaxon, era nepotul tatălui meu. Carleton era sudor la şantierul naval, iar Terrence mi-a zis mai târziu că tăticul lui era unul dintre oamenii care construiseră trenul. Cu o zi înainte de evacuare, unchiul Carleton îl dusese pe Terrence la gară şi-l pusese în locomotivă, aproape de Mecanic şi-i spusese să stea acolo. „Stai cuminte, Terrence! Fă ce-ţi zice Mecanicul!" Aşa ajunsese Terrence să fie alături de mine acum. Avea doar cu trei ani mai mult decât mine, dar diferenţa de vârstă părea mai mare atunci, aşa că l-am întrebat: „O să ai grijă de mine, nu-i aşa, Terrence? Zi că da!" Iar el a dat din cap şi a răspuns că da şi asta a şi făcut, până în ziua în care a murit. A fost primul Jaxon din Gospodărie, şi de atunci un Jaxon a făcut mereu parte din ea.

Ne-au urcat în autobuze. Totul mi se părea altfel

acum, cu Terrence lângă mine. Mi-a împrumutat perna lui şi am adormit cu capul rezemat de el. Aşa că n-aş putea spune cât am mers cu autobuzele, deşi nu cred că mai mult de-o zi. Nici nu ştiu când m-am pomenit cu Terrence că-mi zice: „Trezeşte-te, Ida, am ajuns, trezeşte-te odată!" şi imediat am simţit cât de diferit mirosea aerul din locul în care ne aflam. Ne-au dat jos alţi soldaţi şi, pentru prima oară, am văzut zidurile şi becurile deasupra noastră, sus pe stâlpi – deşi era încă ziuă, aşa că nu erau aprinse. Aerul era proaspăt şi curat şi atât de rece, încât cu toţii tropăiam din picioare şi tremuram. Armata era peste tot, la fel şi camioane de toate dimensiunile de la A.R.S.U. cu tot felul de lucruri, alimente, arme, hârtie igienică şi haine, iar unele cu animale în ele, oi, capre, cai şi găini în cuşti, ba chiar şi nişte câini. Paznicii ne-au pus în şiruri, ca înainte, ne-au scris numele pe liste, ne-au dat haine curate şi ne-au dus la Refugiu. Încăperea în care ne-au pus era cea pe care mai toată lumea o ştie, unde dorm toţi Micuţii şi în ziua de azi. Mi-am ales un pat de campanie alături de Terrence şi i-am pus întrebarea care-mi stăruia în minte, şi anume: „Ce e locul ăsta, Terrence? Tăticul tău trebuie să-ţi fi spus dacă a construit trenul." La care el a rămas tăcut pentru o clipă, apoi a zis: „Locul ăsta e locul în care locuim noi acum. Luminile şi zidurile ne vor apăra. De săritori, de orice, până se termină războiul. E ca povestea lui Noe, iar asta e arca." L-am întrebat: „Ce arcă şi ce tot spui acolo? O să-i mai văd pe mămica şi pe tăticul?", şi el a răspuns: „Nu ştiu, Ida, dar o să am grijă de tine aşa cum am promis." Pe patul de vizavi era aşezată o fată, cam de vârsta mea, care plângea fără-ncetare, iar Terrence s-a dus la ea şi i-a vorbit încetişor: „Cum te cheamă? O să am grijă şi de tine dacă vrei", ceea ce a făcut-o să se potolească. Fetiţa aceea era o frumuseţe, se vedea limpede, chiar şi aşa murdari şi obosiţi cum eram cu

toţii. Un chip cât se poate de drăgălaş şi un păr atât de fin şi diafan, că părea de bebeluş. Fata a încuviinţat din cap la vorbele lui şi a răspuns: „Da, te rog, şi dacă nu e prea mare necazul, poţi să ai grijă şi de fratele meu?” Şi ce să vezi, fata aceea, Lucy Fisher, mi-a devenit cea mai bună prietenă şi cu ea s-a însurat Terrence. Fratele ei era Rex, un năpârstoc la fel de drăguţ ca Lucy, doar că în felul unui băiat, şi bănuiesc că ştiţi probabil că de-atunci familiile Fisher şi Jaxon s-au tot amestecat într-un fel sau altul.

N-a zis nimeni că e treaba mea să-mi aduc aminte de toate lucrurile astea, dar mi se pare că, dacă n-aş fi eu să le aştern pe hârtie, ar fi dispărut toate până acum. Nu doar de cum am ajuns noi aici, dar şi de lumea aceea, lumea veche a Vremii Dinainte. Cum cumpăram mănuşi şi fular de Crăciun, cum mergeam pe stradă cu tăticul la o îngheţată şi cum stăteam noaptea la fereastră ca să ne uităm cum apar stelele. Au murit cu toţii acum, desigur, Cei Dintâi. Cei mai mulţi sunt morţi de-atâta vreme – sau luaţi că nimeni nu le mai ţine minte numele. Când mă gândesc la zilele acelea, nu tristeţea mă încearcă. Un pic de tristeţe, pentru cei dispăruţi, ca Terrence, care a fost luat la douăzeci şi şapte de ani; ca Lucy, care a murit la naştere nu mult după aceea, şi Mazie Chou, care a trăit destul de mult, dar s-a dus într-un fel pe care nu mi-l amintesc în clipa asta. Pendicită, cred că era, sau cancer. Cel mai greu mi-e să mă gândesc la cei care s-au dat bătuţi, aşa cum au făcut mulţi de-a lungul anilor. Cei care şi-au luat singuri zilele, de tristeţe, de grijă sau pur şi simplu pentru că nu mai voiau să ducă povara acestei vieţi. Ei sunt cei pe care-i visez mereu, de parcă ar fi părăsit lumea cumva neterminaţi, şi nici măcar nu ştiu că s-au dus. Presupun însă că aşa te simţi la bătrâneţe, pe jumătate într-o lume şi pe jumătate într-alta, amestecate în minte. N-a mai rămas nimeni

care să-mi ştie numele. Lumea mă striga Mătuşica, pentru că n-am putut avea niciodată propriii mei copii. Şi cred că mi se potriveşte. Uneori parcă aş avea atâţia oameni înăuntrul meu încât nu mă simt niciodată singură. Iar când o să mă duc, o să-i iau cu mine.

Paznicii ne-au spus că Armata o să se întoarcă, să mai aducă soldaţi şi copii, dar n-a mai venit niciodată. Autobuzele şi camioanele au plecat, iar când s-a aşternut întunericul, au ferecat porţile, apoi s-au aprins becurile, strălucitoare ca lumina zilei, atât de puternice încât ascundeau stelele. Era o privelişte minunată. Terrence şi cu mine am ieşit să ne uităm, tremurând amândoi de frig, şi am ştiut atunci că avea dreptate în ceea ce spusese. Aici aveam să trăim de atunci înainte. Ne aflam acolo, împreună, în Întâia Noapte, atunci când s-au aprins luminile şi s-au stins stelele. Şi în toţi anii care au trecut de-atunci, mulţi, foarte mulţi ani, n-am mai văzut stelele, nici măcar o dată.

PARTEA A IV-A

NUMAI OCHI

PRIMA COLONIE
MUNŢII SAN JACINTO
REPUBLICA CALIFORNIA
92 D.V.

„O, somn, o dulce somn,
Balsam al firii, rău te-am speriat
De nu mai vrei pleoapa să-mi închizi
Şi să-mi îneci simţirea, în uitare!”

SHAKESPEARE, *Henric al IV-lea, Partea a II-a,*
traducere de Leon Leviţchi, Shakespeare,
Opere Complete, Vol. 4, Ed. Univers, 1985

Prima colonie, 92 D.V.

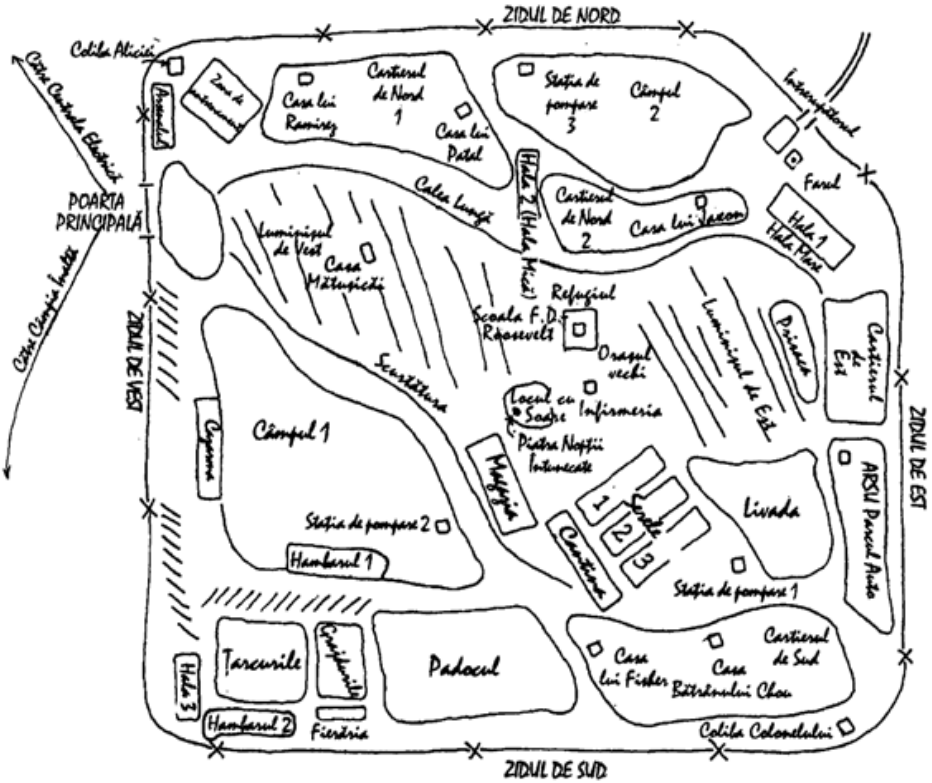

Diapozitivul nr. 1: Reconstituirea amplasamentului
Primei Colonii (33°74’ N, 116°71’ W)
Prezentat la cea de-A Treia Conferinţă Globală pe tema
Perioadei de Carantină din America de Nord
Centrul pentru Studiul Culturilor şi Conflictelor Umane
Universitatea din New South Wales,
Republica Indo-Australiană
16-21 aprilie, 1003 D.V.

DOCUMENTUL LEGII UNICE

PRIN PREZENTA SE ADUCE LA CUNOŞTINŢA TUTUROR COLONIŞTILOR:

Noi, GOSPODĂRIA, pentru a garanta ORDINEA INTERNĂ, pentru a asigura PARTE EGALĂ, pentru a promova PROTECŢIA REFUGIULUI, pentru a stabili IMPARŢIALITATEA în toate chestiunile ce ţin de MUNCĂ şi de COMERŢ şi pentru a asigura APĂRAREA COMUNĂ a COLONIEI, BUNURILOR sale MATERIALE şi a tuturor SUFLETELOR care locuiesc între ZIDURILE sale până în ZIUA ÎNTOARCERII, adoptăm şi statornicim prezentul DOCUMENT AL LEGII UNICE.

GOSPODĂRIA

GOSPODĂRIA va fi alcătuită din cel mai vârstnic dintre membrii fiecărei PRIME FAMILII supravieţuitoare (Patal, Jaxon, Molyneau, Fisher, Chou, Curtis, Boyes, Norris), fără a-i exclude pe cei care au intrat, prin căsătorie, într-o a doua familie, inclusiv în FAMILII de UMBLĂTORI; sau, în cazul în care acesta refuză, un altul cu acelaşi nume de familie.

GOSPODĂRIA va acţiona prin consultare cu CONSILIUL BRESLELOR pentru a veghea asupra tuturor chestiunilor ce ţin de apărare, producţie, iluminat şi distribuţie a

PĂRŢILOR EGALE, autoritatea finală revenindu-i însă GOSPODĂRIEI în toate chestiunile în dispută şi în cazuri de URGENŢĂ CIVILĂ.

GOSPODĂRIA îl va alege pe unul dintre membrii săi drept CAP AL GOSPODĂRIEI, aceasta fiind singura persoană căreia i se permite să-şi îndeplinească funcţia fără obligaţii faţă de o BREASLĂ secundară.

CELE ŞAPTE BRESLE

Toate îndatoririle de muncă din interiorul COLONIEI şi din afara ZIDURILOR, inclusiv CENTRALA ELECTRICĂ, TURBINELE, PĂŞUNILE şi ARENELE, se vor împărţi în ŞAPTE BRESLE: Pază, Muncă Grea, Lumină şi Curent, Agricultură, Creşterea animalelor, Comerţ şi Manufactură şi Refugiu-Infirmerie.

Fiecare dintre cele ŞAPTE BRESLE („Munci”) se vor gospodări singure, iar ŞEFII BRESLELOR vor forma CONSILIUL BRESLELOR, răspunzător în faţa GOSPODĂRIEI în felul în care hotărăşte aceasta şi la discreţia sa.

PAZA

PAZA va fi de acum înainte cunoscută drept una dintre cele ŞAPTE BRESLE, egală cu toate celelalte şi având în componenţă nu mai puţin de un PRIM CĂPITAN, trei CĂPITANI SECUNZI, cincisprezece PAZNICI TITULARI şi un număr de ştafete ce va fi stabilit.

Toate ARMELE DE FOC şi ARMELE DE STRĂPUNGERE (arcuri, arbalete, cuţite mai lungi de 10 cm) dintre ZIDURILE COLONIEI se vor depozita şi păstra în ARSENAL, sub protecţia PAZEI.

REFUGIUL

Fiecare copil va rămâne la adăpostul REFUGIULUI (Şcoala Gimnazială „F.D. Roosevelt”), fără a părăsi niciodată incinta lui, până la vârsta de opt ani, urmând a ieşi din cadrul acestuia în ziua în care va împlini această vârstă, moment în care va alege o BREASLĂ în funcţie de

nevoile COLONIEI şi de aprobarea GOSPODĂRIEI şi a CONSILIULUI BRESLELOR.

PARTEA EGALĂ a acelui copil va reveni, la eliberarea sa din REFUGIU, familiei din care face parte şi va intra în posesia lui în momentul CĂSĂTORIEI.

Copiii din REFUGIU nu trebuie să ştie nimic despre lume în înfăţişarea sa prezentă din afara zidurilor COLONIEI, incluzând orice menţiune despre VIRALI, îndatoririle PAZEI şi evenimentul cunoscut drept MARELE CATACLISM VIRAL. Orice persoană descoperită că oferă cu bună ştiinţă asemenea informaţii oricărui COPIL MINOR este pasibilă de pedeapsa cu SCOATEREA ÎN AFARA ZIDURILOR.

DREPTURILE PEREGRINILOR

PEREGRINII, sau sufletele care nu fac parte din PRIMELE FAMILII, primesc PĂRŢI EGALE, de care nu trebuie privaţi de către nicio persoană, excepţie făcând bărbaţii necăsătoriţi care aleg să locuiască în CAZARMĂ şi să pună la comun părţile ce le revin, în cadrul BRESLELOR lor.

LEGEA CARANTINEI

Orice suflet, fie el dintr-o PRIMĂ FAMILIE sau PEREGRIN, care intră în contact fizic direct cu un VIRAL trebuie ţinut în carantină pentru o perioadă de nu mai puţin de 30 de zile.

Orice suflet, aflat în carantină sau în libertate, care manifestă simptome de INFECŢIE VIRALĂ, ce includ, fără a se limita la: CONVULSII, VOMĂ, AVERSIUNE faţă de LUMINĂ, SCHIMBĂRI ÎN COLORITUL OCHILOR, POFTĂ DE SÂNGE sau DEZBRĂCARE SPONTANĂ, poate fi pasibil de detenţie imediată şi/sau EXECUŢIE MILOASĂ de către PAZĂ.

Orice suflet care deschide porţile, total sau parţial, din greşeală sau cu intenţie, singur sau în compania altora, între AL DOILEA CLOPOT DE SEARĂ şi PRIMUL CLOPOT DE DIMINEAŢĂ este pasibil de pedeapsa cu SCOATEREA

ÎN AFARA ZIDURILOR.

Orice suflet care deţine, utilizează sau încurajează folosirea unei STAŢII RADIO sau a oricărui DISPOZITIV DE SEMNALIZARE este pasibil de pedeapsa cu SCOATEREA ÎN AFARA ZIDURILOR.

Orice suflet care comite infracţiunea de a ucide alt suflet, definită drept cauzarea intenţionată a morţii fizice a altuia fără suficientă provocare din cauza infectării, este pasibil de pedeapsa cu SCOATEREA ÎN AFARA ZIDURILOR.

_____

ADOPTAT CA ATARE ŞI RATIFICAT ÎN ANUL AŞTEPTĂRII NOASTRE,
17 D.V.

Devin Danforth Chou
Agenţia pentru Rezolvarea Situaţiilor de Urgenţă
Administrator regional-adjunct al Zonei Centrale de Carantină
CAP AL GOSPODĂRIEI

Terrence Jaxon
Lucy Fisher Jaxon
Porter Curtis
Liam Molyneau
Sonia Patal Levine
Christian Boyes
Willa Norris Darrell
PRIMELE FAMILII

19

Într-o seară târzie de vară, spre finalul ultimelor ore din vechea sa viaţă, Peter Jaxon – fiu al lui Demetrius şi Prudence Jaxon, Primă Familie; descendent al lui Terrence Jaxon, semnatar al Legii Unice; stră-strănepot al celei cunoscute drept Mătuşica, Ultima dintre Cei Dintâi; Peter al Sufletelor, Omul Zilelor şi Cel Care A Rămas În Picioare – îşi luă locul pe pasarela de deasupra Porţii Principale, aşteptând să-şi ucidă fratele.

În vârstă de douăzeci şi unu de ani, era Paznic Titular, înalt, deşi nu se considera astfel, cu o faţă îngustă, cu frunte înaltă, dinţi puternici şi pielea de culoarea mierii de toamnă. Avea ochii mamei lui, verzi, cu mici pete aurii; părul, care era părul familiei Jaxon, aspru şi închis la culoare, era pieptănat pe spate în stilul Pazei şi prins într-un coc strâns la ceafă cu un şnur de piele. Un păienjeniş de cute nu prea adânci forma un evantai la colţurile ochilor, mijiţi în lumina tot mai galbenă; la tâmpla stângă avea o singură şuviţă căruntă, cu greu câştigată. Purta o pereche de pantaloni de doc rămaşi de la altcineva, peticiţi pestriţ la genunchi şi la şezut, şi, legat în jurul taliei subţiri, un jerseu de lână moale, sub care simţea stratul de transpiraţie murdară al zilei furnicându-i pielea. Luase pantalonii de la Magazie în urmă cu trei anotimpuri, la împărţeală; îl costaseră o optime – se târguise cu Walt Fisher să-i reducă de la un sfert, un preţ ridicol pentru o pereche de pantaloni de doc, dar aşa lucra Walt, preţul cerut nu era niciodată preţul plătit – şi erau cu o palmă prea lungi, sumecaţi la glezne. Avea sandale din pânză de prelată şi cauciuc vechi. Purta mereu sandale în sezonul fierbinte al anului sau chiar mergea în picioarele goale, păstrându-şi singura pereche bună de bocanci pentru iarnă. Rezemată de marginea parapetului se afla arma, o arbaletă; la brâu, în teaca de piele moale, o lamă.

Peter Jaxon, douăzeci şi unu de ani, Paznic Titular înarmat. Stând pe Zid, la fel cum făcuse şi fratele său, şi

tatăl lui, şi tatăl acestuia înainte de el. Ca să ofere Îndurarea.

Era a şaizeci şi treia zi de vară, zilele încă lungi şi secetoase sub cerul senin şi vast, aerul proaspăt, cu miresme de ienupăr şi pin „Jeffrey". Soarele coborâse la două palme pe cer; Primul Clopot de Seară tocmai sunase din Refugiu, convocând schimbul de noapte la Zid şi chemând turma de pe Câmpia Înaltă. Platforma pe care stătea – una dintre cele cincisprezece distribuite de-a lungul meterezelor care înconjurau Zidul – era cunoscută drept Platforma de Tragere Unu. Era de obicei rezervată pentru Prim Căpitanul Pazei, Soo Ramirez, dar nu şi în seara aceea; în acea seară, ca în fiecare dintre ultimele şase, îi aparţinea numai lui Peter. Cu o suprafaţă de cinci metri pătraţi, avea pe margine o plasă din cabluri de oţel. În stânga lui Peter, mai sus cu încă treizeci de metri, se afla una dintre cele douăsprezece instalaţii de iluminat, şiruri de becuri cu vapori de sodiu aranjate în grilă, cu lumină slabă acum, când ziua era pe sfârşite; la dreapta, suspendată deasupra plaselor, se înălţa macaraua cu schelăria, scripeţii şi funiile. Pe aceasta urma s-o folosească Peter ca să coboare la baza Zidului, în caz că s-ar fi întors fratele său.

În spatele lui, alcătuind un amalgam liniştitor de zgomot, mirosuri şi activitate, se întindea Colonia propriu-zisă, casele, grajdurile, câmpurile, serele şi viroagele ei. Acesta era locul în care Peter îşi petrecuse toată viaţa. Chiar şi acum, întors cu spatele la ea ca să se uite la turma care venea acasă, îşi putea închipui fiecare metru al ei, un inventar mental în trei dimensiuni, însoţit de toate senzaţiile: Calea Lungă de la poartă la Oraşul Vechi, pe lângă Arsenal, cu muzica lui de metal ciocănit şi cotloanele umbroase ale Luminişului de Vest unde locuia Mătuşica; lanurile cu şiruri de porumb şi fasole, spinările muncitorilor aplecaţi până aproape de pământul negru, arând şi prăşind; piaţa largă, semicirculară, cunoscută drept Locul cu Soare, unde se ţineau zilele de târg şi şedinţele publice ale Gospodăriei; Refugiul, cu clopotniţa şi

ferestrele astupate cu cărămidă şi cu spiralele de sârmă ghimpată răsucită, baricade care, cumva, nu reuşeau să înăbuşe vocile Micuţilor ieşiţi la joacă în curte; ţarcurile, hambarele, păşunile şi coteţele, însufleţite de sunetul şi de mirosul animalelor; cele trei sere, cu interiorul ascuns de o ceaţă umedă şi, alături, imensa comoară recuperată din Magazie, unde Walter Fisher prezida peste compartimentele cu haine, unelte, mâncare şi combustibil; sectoarele de case mai mult sau mai puţin întreţinute, de la cocioabe ruinate, de mult abandonate, la cele care, ca a lui Peter, fuseseră ocupate continuu din Ziua aceea; livada şi prisaca zumzăitoare şi vechea parcare de rulote, unde nu mai locuia nimeni, iar dincolo de ea, pe lângă ultimele case din Cartierul de Nord şi Hala Mare, la baza colţului retezat dintre zidul nordic şi cel estic, într-o zonă de veşnică umbră răcoroasă, ansamblul de acumulatori, trei corpuri masive de metal cenuşiu, vibrând fără încetare, înconjurate de cabluri şi ţevi, aşezate încă pe roţile afundate ale remorcilor cu ajutorul cărora fuseseră trase sus pe munte în Vremea Dinainte.

Turma ajunsese pe culmea urcuşului; Peter o privea cum se apropie, o cireadă de animale care se înghionteau şi behăiau, revărsându-se ca un lichid la deal, urmată de călăreţi, şase cu totul, drepţi în şeile lor. Turma se deplasa la unison spre el prin deschizătura din linia de tragere; copitele stârneau un nor de praf. Când trecură pe sub postul lui, fiecare călăreţ îl salută din cap pe Peter, la fel ca în fiecare dintre ultimele şase seri.

Nu schimbară nicio vorbă cu el. Aducea ghinion, Peter ştia, să vorbeşti cu cineva care aştepta Îndurarea.

Unul dintre călăreţi se desprinse de grup: Sara Fisher. Sara era asistentă medicală de profesie; chiar mama lui Peter o instruise. Dar, ca mulţi alţii, nu avea o singură slujbă. Iar Sara era făcută să călărească – zveltă, dar puternică, cu o prezenţă agilă în şa şi un stil iute şi flexibil cu hăţurile. Purta, la fel ca toţi călăreţii, o jachetă tricotată largă, încinsă în talie, peste colanţi din denim peticit. Părul blond, de nuanţa caldă a soarelui, tuns scurt până la

umeri, era strâns, având o singură şuviţă răzleaţă care îi flutura peste ochii negri, profunzi. O apărătoare de piele pentru tras cu arcul îi acoperea braţul stâng, de la cot la încheietura mâinii; arcul propriu-zis, lung de un metru, atârna în diagonală pe spate ca o aripă unică, săltăreaţă. Calul, un animal castrat de cincisprezece ani pe nume Dash, o prefera pe ea tuturor, zicea lumea, ciulind urechile şi plesnind din coadă la oricine altcineva încerca să-l călărească. Nu şi la Sara; la ordinele Sarei se mişca graţios, cal şi călăreaţă părând să-şi împărtăşească gândurile, să devină o singură fiinţă.

Sub privirea lui Peter, Sara se întoarse scurt prin poartă, împotriva curentului, înapoi în câmp deschis. Văzu ce anume o atrăsese acolo: un miel singuratic, îndrăgit de toţi, născut în primăvară, se rătăcise, atras de un petic de iarbă de vară, chiar în interiorul liniei de tragere. Îndreptându-şi calul drept către micuţul animal, Sara se aplecă la pământ şi, cu o mişcare rapidă şi îndemânatică, îl rostogoli pe spate şi-i legă picioarele de trei ori. Ultimele animale din turmă tocmai treceau prin poartă în acel moment, un val agitat de cai, oi şi călăreţi care se îndreptau către ţarcuri pe cărarea care urma curba zidului vestic. Sara se îndreptă şi ridică faţa spre locul unde stătea Peter pe meterez; ochii li se întâlniră peste distanţa care-i despărţea. În orice altă ocazie, îşi zise el, i-ar fi zâmbit. Sub privirile lui, trase mielul la piept şi-l aşeză pe spinarea calului, ţinându-l pe loc cu o mână fermă în timp ce se ridica la loc în şa. Privirile li se întâlniră iar, destul timp cât să conţină o propoziţie: *Şi eu sper ca Theo să nu vină.* Apoi, înainte ca Peter să apuce să se gândească la asta, Sara bătu din călcâie, intră sprintenă pe poartă şi-l lăsă singur.

„De ce-o făceau?” se întrebă Peter – la fel ca în toate nopţile în care stătuse la post. „De ce se întorceau acasă cei care fuseseră răpiţi? Ce forţă trezea misteriosul impuls de a se întoarce? O ultimă amintire melancolică a oamenilor care fuseseră? Veneau acasă să-şi ia rămas-bun?” Un viral, se spune, era o fiinţă fără suflet. Când

Peter împlinise opt ani şi fusese eliberat din Refugiu, Profesoara îi explicase toate astea, căci se număra printre îndatoririle ei. În. Sângele viralului se afla o creatură minusculă, numită virus, care fura sufletul. Virusul intra printr-o muşcătură, de obicei la gât, dar nu totdeauna şi, odată ajuns înăuntrul unui om, sufletul dispărea, lăsa trupul în urmă ca să cutreiere la nesfârşit pământul; persoana care fusese nu mai era. Acestea erau faptele lumii, adevărul unic din care se trăgeau toate adevărurile; Peter ar fi putut la fel de bine să se întrebe ce anume făcea ploaia să vină din cer; şi totuşi, stând pe metereze în amurgul care lăsa loc întunericului – a şaptea şi ultima noapte a îndurării, după care fratele lui avea să fie declarat mort, numele lui gravat în Piatră şi lucrurile lui duse cu căruciorul la Magazie ca să fie reparate şi redistribuite la împărţeală – se gândea la asta. De ce-ar veni acasă un viral dacă n-are suflet?

Soarele ajunsese acum doar la o palmă deasupra orizontului, alunecând rapid spre linia şerpuită unde colinele de la poalele munţilor coborau către fundul văii. Chiar şi în toiul verii, zilele păreau să se termine astfel, cu un fel de cufundare bruscă. Peter îşi umbri ochii cu mâinile ca se apere de strălucirea orbitoare. Undeva acolo – dincolo de linia de tragere, cu încâlceala dezordonată de arbori doborâţi, de păşunea de pe Câmpia Înaltă, de groapa de gunoi cu grămezile lui şi de pădurea pipernicită de după dealuri – se întindeau ruinele Los Angelesului şi, încă şi mai departe, oceanul de neînchipuit. Când Peter era Micuţ şi locuia încă la Refugiu, învăţase despre asta la bibliotecă. Chiar dacă se hotărâse, cu mult timp în urmă, că cele mai multe dintre cărţile lăsate în urmă de Constructori nu aveau nicio valoare şi puteau chiar să-i bulverseze pe Micuţi, care nu trebuiau să ştie nimic despre virali sau despre ce se întâmplase cu lumea din Vremea Dinainte, câteva putuseră să rămână. Uneori Profesoara le citea poveşti cu copii, zâne şi animale vorbitoare care trăiau într-o pădure de dincolo de uşile unui dulap sau îi lăsa să-şi aleagă singuri o carte, să se uite la poze şi să

citească atât cât puteau. *Oceanele din jurul nostru* fusese preferata lui Peter, cartea pe care o alegea mereu. Un volum decolorat, cu paginile cu miros de umezeală şi reci la atingere şi cu legătura ruptă lipită cu scotch galben care se decojea. Pe copertă stătea scris numele autorului, Ed Time-Life, iar înăuntru, nenumărate pagini minunate cu desene, fotografii şi hărţi. Una dintre hărţi se intitula „Lumea" şi cuprindea totul, iar cea mai mare parte din Lume era apă. Peter o rugase pe Profesoară să-l ajute să citească denumirile: Atlantic, Pacific, Indian, Arctic. Stătuse ore-n şir pe salteaua lui din Camera Mare cu cartea în poală, dând paginile, cu ochii aţintiţi pe spaţiile albastre de pe hărţi. Lumea, presupunea el, era rotundă, o minge mare de apă – o picătură de rouă care se alerga prin cer – şi toate apele erau legate între ele. Ploile de primăvară şi zăpezile din iarnă, apa care curgea de la pompe, chiar şi norii de deasupra lor, toate făceau şi ele parte din oceane. „Unde e oceanul?" o întrebase Peter într-o zi pe Profesoară. Putea să-l vadă şi el? Profesoara se mulţumise doar să râdă, aşa cum făcea mereu când îi punea prea multe întrebări, alungându-i preocupările cu un clătinat din cap. *Poate că există un ocean sau poate că nu. E doar o carte, Micuţule Peter. Nu-ţi bate tu capul cu oceane şi chestii din astea!*

Numai că tatăl lui Peter văzuse oceanul; tatăl acestuia, marele Demetrius Jaxon, Cap al Gospodăriei, şi unchiul lui Peter, Willem, Prim Căpitan al Pazei. Conduseseră împreună Cursele Lungi mai departe decât oricine altcineva, dinainte de Ziuă. Înspre răsărit, către soarele de dimineaţă şi spre apus, până la linia orizontului şi chiar mai departe, în oraşele pustii ale Vremii Dinainte. Tatăl lui se întorcea mereu cu poveşti despre priveliştile măreţe şi groaznice pe care le văzuse, dar niciuna dintre ele nu era mai minunată decât oceanul, într-un loc pe care-l numea Long Beach. „Închipuiţi-vă", le spunea tatăl lor – pentru că era şi Theo de faţă, cei doi fraţi Jaxon aşezaţi la masa din bucătărie, în căsuţa lor, la momentul întoarcerii acestuia, ascultând vrăjiţi şi sorbindu-i cuvintele ca pe apă,

„închipuiţi-vă un loc unde pământul se termină pur şi simplu, iar dincolo de locul acela, o albăstrime nesfârşită, veşnic frământată, ca bolta cerească întoarsă cu susul în jos. Scufundate în ea, coastele ruginite ale unor nave măreţe, de o mie de ori o mie la număr, ca un întreg oraş înecat, ieşit din apele oceanului până unde vezi cu ochii.” Tatăl lor nu era un om vorbăreţ; comunica numai cu cele mai scurte fraze posibile şi-şi drămuia la fel şi afecţiunea; o mână pusă pe umăr, o încruntare la momentul potrivit sau, în momentele de satisfacţie, o scurtă încuviinţare din cap. Însă poveştile din Cursele Lungi îi stârneau glasul. Stând pe marginea oceanului, le spunea tatăl lor, puteai simţi cât de mare era lumea, cât de tăcută şi goală, cât de singură era fără vreun bărbat sau femeie care s-o privească sau să-i rostească numele atâţia ani.

Peter avea paisprezece ani când tatăl lui se întorsese de la ocean. Ca toţi bărbaţii Jaxon, inclusiv fratele lui mai mare, Theo, Peter îşi făcuse ucenicia la Pază, sperând ca într-o bună zi să se alăture tatălui şi unchiului său în Cursele Lungi. Acest lucru însă nu se mai întâmplase niciodată. În vara următoare, grupul de cercetaşi fusese prins în capcană într-un loc pe care tatăl său îl numea Milagro, adânc în deşerturile răsăritene. Trei suflete pierdute, printre care Unchiul Willem, după care Cursele Lungi încetaseră. Lumea zicea că fusese vina tatălui lui, că mersese prea departe, că riscase prea mult, şi pentru ce? De ani buni nu se mai auzise nimic despre celelalte Colonii; ultima dintre ele, Colonia Taos, căzuse cu aproape optzeci de ani în urmă. Ultima lor transmisiune, înainte de Separarea Breslelor şi de Legea Unică, când încă mai erau permise staţiile radio, cei de acolo spuseseră că centrala electrică se deteriora şi că luminile se stingeau. Fuseseră cu siguranţă cotropiţi, ca toţi ceilalţi. Ce spera să realizeze Demo Jaxon părăsind siguranţa luminilor luni în şir? Ce spera să găsească acolo, în întuneric? Mai erau unii care încă vorbeau de Ziua Întoarcerii, când Armata avea să vină înapoi să-i caute, dar, în toate călătoriile lui, Demo Jaxon nu o găsise. Armata nu mai exista. Atâţia oameni morţi

acum, ca să afle ceea ce ştiau deja.

Într-adevăr, din ziua în care tatăl lui Peter se întorsese din ultima Cursă Lungă, ceva se schimbase la el. O mare tristeţe istovită, ca şi cum ar fi făcut un salt brusc în vârstă. Ca şi cum o parte din el rămăsese în deşert alături de Willem, pe care Peter ştia că îl iubea cel mai mult, mai mult decât pe el sau pe Theo sau chiar decât pe mama lor. Tatăl său demisionă din Gospodărie, lăsându-i locul său lui Theo; începu să călărească singur, plecând cu turmele la prima geană de lumină şi întorcându-se cu numai câteva minute înainte de Al Doilea Clopot de Seară. Nu zicea nimănui unde se ducea, din câte ştia Peter. Când o întreba pe mama lui, tot ce-i putea spune ea era că tatăl lui trăia acum în propriul lui timp. Când avea să fie pregătit, avea să se întoarcă la ei.

În dimineaţa ultimului drum călare al tatălui său, Peter, deja ştafetă la Pază, stătea pe metereze lângă Poarta Principală când îl văzu pregătindu-se de plecare. Tocmai se stinseseră luminile; urma imediat să sune Clopotul de Dimineaţă. Fusese o noapte liniştită, fără niciun incident, şi ninsese uşor cam o oră înainte de ivirea zorilor. Ziua se apropia încet, cenuşie şi rece. În timp ce turma se aduna la poartă, apăruse tatăl lui Peter pe iapa mare, tărcată, pe care o călărea mereu, de-a lungul potecii. Iapa se numea Nestemata, datorită semnului din frunte, o pată izolată de alb sub masca elegantă a zulufului lung de pe frunte; nu era deosebit de iute, spunea mereu tatăl lui, dar era credincioasă, neobosită şi ageră când era nevoie să fie. Uitându-se la tatăl lui cum ţinea hăţurile şi aştepta la coada turmei să se deschidă poarta, Peter o văzu pe Nestemată bătând repede pasul pe loc şi bătătorind zăpada. Din nări îi ieşeau vălătuci de aburi, ca o cunună de ceaţă în jurul chipului ei prelung şi calm. Tatăl lui se aplecase şi o mângâiase pe gât, iar Peter îi văzuse buzele mişcându-se ca şi cum i-ar fi şoptit ceva, o încurajare blândă, la ureche.

Când se gândea la acea dimineaţă, cu cinci ani în urmă, Peter încă se întreba dacă tatăl lui ştiuse că el era acolo,

observându-l de pe metereze. Acesta însă nu-şi ridicase nicio clipă ochii să-l caute, dar nici el nu făcuse nimic să-i atragă atenţia asupra lui. Privindu-l cum vorbea cu Nestemata şi o mângâia pe gât cu mâna lui liniştitoare, Peter se gândise la cuvintele mamei lui şi-şi dăduse seama că erau adevărate. Tatăl lui trăia în propriul lui timp. Mereu, în ultimele clipe dinainte de Clopotul de Dimineaţă, Demo Jaxon îşi scotea busola din trăistuţa de la brâu şi o deschidea ca s-o cerceteze, apoi o închidea cu o pocnitură în timp ce striga către Pază numărătoarea oamenilor: „Unul afară!”, anunţa el cu vocea gravă, ieşită din pieptul amplu. „Unul înapoi!” răspundea portarul. Întotdeauna acelaşi ritual, respectat cu meticulozitate. Dar nu şi în acea dimineaţă. Abia după ce se deschiseseră porţile şi tatăl lui trecuse, ducând-o pe Nestemată pe drumul spre centrala electrică, departe de păşuni, îşi dăduse Peter seama că acesta nu luase cu el nici măcar un arc şi că teaca de la brâu îi era goală.

În acea seară, Al Doilea Clopot sunase fără el. Aşa cum avea să afle nu peste multă vreme, tatăl lui luase apă de la centrala electrică la ora prânzului şi fusese văzut ultima oară plecând pe sub turbine către deşert. Se considera că o mamă nu putea sta la pândă pentru unul dintre propriii ei copii, nicio soţie pentru soţul ei; deşi nu era nimic scris, sarcina Îndurării cădea în mod firesc asupra unui lanţ de taţi, fraţi şi fii mai mari, îndeplinind această datorie din Ziua aceea. Prin urmare, Theo stătuse pentru tatăl lor, la fel cum Peter stătea acum pentru Theo – la fel cum cineva, poate un fiu al lui, avea să stea pentru Peter dacă avea să vină ziua.

Pentru că dacă omul nu era mort, dacă fusese răpit, se întorcea mereu acasă. Puteau să treacă trei zile sau cinci sau chiar o săptămână, dar niciodată mai mult. Cei mai mulţi erau Paznici, răpiţi pe când mergeau să recupereze diverse lucruri sau în drumurile la centrala electrică, ori călăreţi care însoţeau turma ori echipele de Muncă Grea care ieşeau să taie lemne, să facă reparaţii sau să ducă gunoiul la groapă. Chiar şi în plină zi, oamenii erau ucişi

sau luaţi; nu erai niciodată în siguranţă atâta vreme cât viralii aveau umbră în care să se deplaseze. Cel mai mic despre care ştia Peter că se întorsese fusese micuţa Boyes – Sharon? Shari? – care avea nouă ani când fusese răpită în Noaptea Întunecoasă. Membrii familiei ei fuseseră ucişi pe loc, fie în timpul cutremurului, fie în atacul care urmase; cum nu mai avea pe nimeni care să stea pentru ea, unchiul lui Peter, Willem, în calitate de Prim Căpitan, fusese cel care se achitase de această îngrozitoare însărcinare. Mulţi, precum micuţa Boyes, erau complet absorbiţi la momentul în care se întorceau; alţii apăreau când erau în toiul însufleţirii, bolnavi şi tremurând, şi-şi sfâşiau hainele de pe ei când apăreau, clătinându-se. Cei la care transformarea avansase cel mai mult erau cei mai periculoşi; destui taţi, fii sau unchi fuseseră ucişi astfel. Dar, în general, nu opuneau rezistenţă. Majoritatea stăteau pur şi simplu la poartă, clipind în lumina reflectoarelor, aşteptând să se tragă în ei. Peter presupunea că o părticică din ei încă îşi mai amintea de existenţa umană, destul cât să-şi dorească să moară.

Tatăl lui nu se întorsese niciodată, ceea ce însemna că era mort, ucis de virali în Ţinuturile Întunecate, într-un loc numit Milagro. Susţinuse că văzuse un Peregrin acolo, o siluetă solitară care ţâşnise prin umbra lunii chiar înainte să atace viralii. La acel moment însă, cum Gospodăria şi chiar şi Bătrânul Chou se întorseseră împotriva Curselor Lungi, iar tatăl lui căzuse în dizgraţie, resemnându-se să-şi continue misterioasele lui expediţii solitare în afara Zidurilor – deplasându-se pe o orbită tot mai largă care, chiar şi atunci, i se păruse lui Peter o repetiţie pentru ceva definitiv –, nimeni nu-l crezuse. Ce afirmaţie îndrăzneaţă; cu siguranţă nu era vorba decât de dorinţa lui Demo Jackson de a-şi continua drumurile călare care-l făcuse să susţină ceva atât de absurd. Ultimul Peregrin care venise la ei fusese Colonelul, cu aproape treizeci de ani în urmă, iar el era bătrân acum. Cu barba lui mare, albă, şi faţa bătută de vânt, cafenie şi aspră ca pielea tăbăcită, părea aproape la fel de bătrân ca Bătrânul Chou sau chiar ca

Mătuşica, Ultima dintre Cei Dintâi. Un Peregrin singur, după atâţia ani? Imposibil.

Nici măcar Peter nu ştiuse ce să creadă, până în urmă cu şase zile.

Acum, stând pe metereze în lumina care pălea, Peter se trezi dorindu-şi, aşa cum îşi dorea adeseori, ca mama lui să mai fi trăit, ca să discute despre aceste lucruri. Femeia se îmbolnăvise la doar un anotimp după ultimul drum călare al tatălui lui, iar boala se instalase atât de treptat, că el nu observase la început tusea aspră din adâncul pieptului şi nici cum slăbea. Ca asistentă medicală, probabil că înţelegea foarte bine ce se petrecea, cum cancerul care-i răpise pe atâţia se cuibărise letal în ea, dar preferase să ascundă informaţia de Peter şi de Theo cât putuse de mult. Până la urmă, din ea nu mai rămăsese mare lucru, doar un înveliş de carne pe oase, care lupta pentru o gură de aer. O moarte bună, toată lumea fusese de acord, să mori acasă în pat ca Prudence Jaxon. Numai că Peter îi stătuse alături în ultimele ore şi ştia cât de îngrozitor fusese pentru ea, cât de mult suferise. Nu, moartea bună nu exista.

Soarele se cufunda la orizont, parcurgând ultima parte a drumului său de aur peste valea de dedesubt. Cerul se făcuse negru-albăstrui-închis, absorbind întunericul ce se revărsa dinspre est. Peter simţea cum scade temperatura, un strop de răcoare rapidă şi clară; pentru o clipă totul păru cuprins de o linişte zumzăitoare. Bărbaţii şi femeile din schimbul de noapte urcau pe scări în acel moment – Ian Patal, Ben Chou, Galen Strauss, Sunny Greenberg şi toţi ceilalţi, cincisprezece cu totul, cu arbaletele şi arcurile în spinare – strigând unii la alţii în timp ce bufneau şi zăngăneau de-a lungul meterezelor către posturile de tragere; Alicia răcnea ordine de jos, punând ştafetele la treabă. O mică alinare, dar destul de reală, sunetul vocii Aliciei; căci ea fusese cea care stătuse alături de Peter în toate aceste nopţi de aşteptare, lăsându-l în pace, dar niciodată prea departe, pentru ca el să ştie că era acolo. Dacă s-ar fi întors Theo, Alicia ar fi alergat pe Zid cu Peter, ca să facă ceea ce trebuia făcut.

Peter trase adânc în piept aerul serii şi-şi ţinu răsuflarea. Ştia că în curând aveau să răsară stelele. Mătuşica vorbise adesea despre stele, la fel ca tatăl lui – răspândite pe cer ca nişte grăunţe luminoase de nisip, mai multe decât toate sufletele care trăiseră vreodată, imposibil de numărat. Ori de câte ori vorbise tatăl lui de stele, povestind despre peripeţiile din Cursele Lungi şi despre priveliştile pe care le văzuse, avusese în ochi sclipirea lor.

Dar Peter nu apucă să vadă stelele în acea noapte. Clopotul începu să sune iar, două dangăte puternice, şi o auzi pe Soo Ramirez strigând de jos:

— Plecaţi de lângă poartă! Plecaţi de lângă poartă pentru Al Doilea Clopot!

Un tremur profund dedesubt care-i zgâlţâi oasele în momentul în care se acţionară greutăţile şi, cu un zgomot strident de metal, porţile, înalte de douăzeci de metri şi groase de jumătate începură să alunece din locaşele din zid. Ridicându-şi arbaleta de pe platformă, Peter îşi dori în sinea lui ca dimineaţa să o găsească nefolosită. Şi atunci se aprinseră luminile.

20

Jurnalul Pazei
Vara 92

Ziua 41: Niciun semn.
Ziua 42: Niciun semn.
Ziua 43: 23:06. Un singur viral observat la 200 m, PT 3. Nu s-a apropiat.
Ziua 44: Niciun semn.
Ziua 45: 02:00 Ceată de 3 la PT 6. Una dintre ţinte se desprinde şi încearcă să urce Zidul. Săgeţi lansate de la PT 5 + 6. Ţinta se retrage. Fără contact ulterior.
Ziua 46: Niciun semn.
Ziua 47: 01:15. Ştafeta Kip Darrell raportează mişcare la linia de tragere nord-vest între PT 9 şi PT 10, neconfirmate de Paznicul de la post, consemnat în jurnal drept niciun semn.
Ziua 48: 21:40. Ceată de 3 la PT 1,200 m. Una dintre ţinte se apropie la 100 m, dar se retrage fără să atace.
Ziua 49: Niciun semn.
Ziua 50: 22:15: Ceată de 6 la PT 7. La vânătoare de animale mici, nu se apropie. 23:05. Ceată de 3 la PT 3. 2 masculi, 1 femelă. Atac total, 1 KO. Ucidere la plase de către Arlo Wilson, asistând-o pe Alicia Donadio, Căpitan Secund. Îndepărtarea cadavrului repartizată MG-ului. Notă către echipa MG să repare îmbinarea plesnită care serveşte drept priză pentru picioare la PT 6. Recepţionată de Finn Darrell în numele MG.
În această perioadă: 6 contacte, 1 neconfirmat, 1 KO. Niciun suflet ucis sau luat.

Prezentată cu respect Gospodăriei,
S.C. Ramirez, Prim Căpitan

În măsura în care orice întâmplare izolată poate fi încadrată într-un context local de evenimente, se poate

spune că dispariţia lui Theo Jaxon, membru de Primă Familie şi al Gospodăriei, Căpitan Secund al Pazei, a fost declanşată cu douăsprezece zile înainte de a se petrece, în dimineaţa celei de-a cincizeci şi una zile de vară, după o noapte în care un viral fusese ucis în plase de către Paznicul Arlo Wilson.

Atacul avusese loc devreme în cursul serii, dinspre sud, în apropiere de Platforma de Tragere Trei. Peter, aflat la post în partea opusă a perimetrului Coloniei, nu văzuse nimic; abia dis-de-dimineaţă, atunci când echipa de aprovizionare se aduna la poartă, i se povestise totul.

Atacul fusese, în mare parte, unul obişnuit, de felul celor care au loc aproape în fiecare anotimp, deşi cel mai adesea vara. O ceată de trei, doi masculi şi o femelă; Soo Ramirez crezuse – şi alţii avuseseră aceeaşi părere – că fusese, probabil, aceeaşi ceată observată de două ori în cele cinci nopţi anterioare, umblând după pradă în apropierea liniei de tragere. Se întâmpla deseori astfel, în etape separate, pe durata câtorva nopţi. Un grup de virali apărea la limita zonei luminate, ca pentru a cerceta capacitatea de apărare a Coloniei; urmau câteva nopţi fără niciun semn; apoi reapăreau, mai aproape de data aceasta şi, eventual, unul se despărţea de ceilalţi ca să atragă tirul, dar mereu se retrăgeau; după care, în a treia noapte, atacul. Zidul era mult prea înalt chiar şi pentru cel mai puternic viral să-l urce dintr-un salt; singura cale era de-a lungul îmbinărilor de metal dintre plăci, folosind micile crăpături provocate de mişcarea inevitabilă a plăcilor, ca prize pentru picioare. Platformele de tragere, cu plasele de oţel atârnate în afară, erau amplasate în vârful acestor îmbinări. Orice viral care ajungea atât de departe era de obicei orbit de lumini, astfel încetinit şi dezorientat; mulţi se retrăgeau pur şi simplu în acest punct. Cei care nu o făceau se trezeau atârnaţi cu capul în jos sub plase, dându-i Pazniculuide serviciu destule ocazii să-i nimerească în punctul vulnerabil cu arbaleta sau, în caz că nu reuşea, să-i ucidă cu o lamă. Rareori trecea un viral de plasă – Peter văzuse aşa ceva doar o singură dată în cei cinci ani pe Zid –, dar

când reuşea, însemna fără doar şi poate că Paznicul era mort. După care totul era doar o simplă problemă de cât de slăbit era viralul din cauza luminilor, cât de mult îi lua Pazei să-l doboare şi câţi oameni mureau înainte de asta.

În noaptea aceea, ceata ţâşnise drept spre Platforma Şase şi numai unul, o femelă – detaliu care lui Peter i se părea mereu curios de remarcat, de vreme ce diferenţele păreau atât de mici şi nu slujeau niciunui scop, pentru că viralii nu se reproduceau, din câte se ştia – reuşise să ajungă până la plasă. Era mare, de vreo doi metri; extrem de neobişnuit, avea un singur smoc de păr alb pe capul altfel chel. Dacă acest păr indica faptul că era bătrână când fusese răpită sau era un simptom al vreunei schimbări biologice care se petrecuse în anii de când se întâmplase acest lucru – se credea că viralii sunt nemuritori sau aproape –, era imposibil de spus, însă nimeni dintre cunoştinţele lui Peter nu mai văzuse viral cu păr. Căţărându-se pe îmbinare, un şănţuleţ nu mai lat de jumătate de centimetru, urcase repede până sub platformă. Acolo se întorsese, sărind în gol de pe Zid, şi apucase marginea din afară a plasei, în doar câteva secunde. Suspendată la douăzeci de metri deasupra temeliei, îşi legănase corpul ca pe un pendul şi, îndoindu-se rapid, sărise de pe plasă peste ea şi aterizase cu picioarele cu gheare pe platformă, unde Arlo Wilson îi vârâse arbaleta în piept şi trăsese direct în punctul vulnerabil.

În lumina crescândă a dimineţii, Arlo le povestise întâmplările lui Peter şi celorlalţi, cu lux de amănunte. Nimic nu-i plăcea mai mult lui Arlo, la fel ca tuturor bărbaţilor Wilson, decât o poveste frumoasă. Nu era Căpitan, dar aşa arăta: un bărbat masiv, cu barbă stufoasă, braţe puternice şi o jovialitate care transmitea putere şi încredere. Avea un frate geamăn, Hollis, identic în toate privinţele, cu excepţia faptului că era complet bărbierit; nevasta lui Arlo, Leigh, era o Jaxon, verişoară de-a lui Peter şi Theo, ceea ce însemna că erau şi ei veri. Uneori, seara, când nu era de Pază, Arlo stătea sub luminile din

Locul cu Soare şi le cânta tuturor la chitară melodii vechi populare dintr-o carte lăsată de Constructori sau se ducea la Refugiu să le cânte copiilor care se pregăteau de culcare – cântecele amuzante, inventate, despre o purcea pe nume Edna, căreia îi plăcea să se bălăcească în noroi şi să mănânce toată ziua trifoi. Acum, că Arlo avea şi el propria lui Micuţă în Refugiu – un ghemotoc mieunător pe nume Dora –, toată lumea presupunea că avea să mai servească cel mult doi ani pe Zid înainte să se retragă şi să se apuce de o altă îndeletnicire mai sigură.

Faptul că i se recunoscuse meritul pentru uciderea viralului era o chestiune de noroc, după cum Arlo însuşi se grăbea să susţină. Oricare dintre ei ar fi putut să fie postat pe Platforma Şase; lui Soo îi plăcea atât de mult să mute oamenii de colo până colo, încât nu ştiai niciodată unde o să nimereşti într-o anumită noapte. Şi totuşi Peter ştia că aici era vorba despre mai mult decât noroc, chiar dacă modestia îl împiedica pe Arlo s-o afirme. Nu doar o singură dată se întâmplase ca un Paznic să încremenească într-un asemenea moment, iar Peter, care nu doborâse niciodată un viral de atât de aproape – toţi cei pe care-i omorâse moţăiau, în plină zi –, nu era sigur că n-ar fi păţit şi el la fel. Aşa că, dacă era vorba de noroc, atunci fusese norocul tuturor că Arlo Wilson se aflase acolo.

Acum, după aceste evenimente, Arlo făcea parte din grupul care se adunase la poartă, detaşamentul de aprovizionare care avea să meargă la centrala electrică să înlocuiască echipa de întreţinere şi să refacă proviziile. Formaţia standard de şase: câte doi Paznici în faţă şi în spate, iar între ei, călare pe catâri, doi membri de la Muncă Grea – toată lumea le zicea şurubari –, a căror treabă era să asigure întreţinerea turbinelor eoliene care furnizau energia pentru lumini. Un al treilea animal de povară, o măgăriţă, trăgea căruţa cu provizii, mai ales mâncare şi apă, dar şi unelte şi burdufuri cu grăsime. Grăsimea era făcută dintr-un amestec de mălai cu seu topit de oaie; deja se adunase un nor de muşte în jurul căruţei, atras de miros.

În ultimele clipe dinainte de Clopotul de Dimineaţă, cei doi şurubari, Rey Ramirez şi Finn Darrell, verificau proviziile, în timp ce Paznicii aşteptau călare. Theo, ofiţerul aflat la comandă, se aşează în prima poziţie, alături de Peter; la spate se aflau Arlo şi Mausami Patal. Mausami era dintr-o Primă Familie; tatăl ei, Sanjay, era Capul Gospodăriei. În vara anterioară însă, devenise perechea lui Galen Strauss, ceea ce însemna că acum era o Strauss. Peter tot nu reuşea să înţeleagă. Tocmai Galen, dintre toţi; un tip suficient de simpatic, dar, dacă te gândeai mai bine, era ceva neclar la el, ca şi cum o substanţă esenţială din el nu reuşise să se închege în întregime. Ca şi cum Galen Strauss ar fi fost o aproximare a lui însuşi. Poate era felul pieziş de a se uita la tine când vorbeai (toată lumea ştia că avea vederea slabă) sau aerul lui de obicei distrat. Orice-ar fi fost, părea ultimul om pe care l-ar fi ales Mausami. Deşi Theo n-o spusese, Peter credea că fratele său sperase ca într-o zi să devină el perechea lui Mausami – cei doi crescuseră împreună în Refugiu, fuseseră eliberaţi în acelaşi an şi intraseră imediat ucenici la Pază –, iar vestea măritişului ei cu Galen fusese o lovitură grea pentru el. Zile întregi după anunţ fusese abătut, abia dacă scosese o vorbă. Când Peter abordase, în cele din urmă, subiectul, tot ce avusese Theo de zis era că pe el nu-l deranja, că bănuia că aşteptase prea mult. Voia ca Maus să fie fericită; dacă Galen era cel care s-o facă fericită, asta era. Theo nu era genul care să discute asemenea lucruri, nici măcar cu fratele lui, aşa că Peter fusese obligat să-l creadă pe cuvânt. Chiar şi aşa, Theo nu se uitase la el când vorbise.

Aşa era Theo: la fel ca tatăl lor, era un om care se exprima scurt şi comunica prin tăcere la fel de mult ca prin cuvinte. Iar când, în zilele care urmaseră, Peter îşi amintise dimineaţa aceea de la poartă, se trezise întrebându-se dacă fusese ceva schimbat la fratele său, vreun semn că s-ar fi putut să ştie, aşa cum tatăl lor păruse să ştie ce avea să i se întâmple – că pleca pentru ultima oară. Dar nu fusese nimic; totul în dimineaţa aceea era ca de obicei, o misiune de aprovizionare standard, cu Theo

călare pe calul lui, cu nerăbdarea lui obişnuită, jucându-se cu frâiele printre degete.

Aşteptând clopotul care să le anunţe plecarea, cu calul foindu-se neastâmpărat sub el, Peter se lăsa în voia acestor gânduri – abia mai târziu avea să le înţeleagă pe deplin însemnătatea –, când îşi ridică privirea şi dădu cu ochii de Alicia, care se îndrepta spre ei pe jos dinspre Arsenal, cu pas hotărât. Se aştepta ca ea să se oprească în faţa calului lui Theo – doi Căpitani sfătuindu-se, poate ca să discute evenimentele din noaptea trecută şi posibilitatea organizării unei vânători de fumuri, ca să alunge şi restul cetei –, dar nu asta se întâmplase. În schimb, Alicia trecu drept pe lângă Theo către spatele şirului.

— Ia-ţi gândul, Maus! rosti ea tăios. Nu te duci nicăieri.

Mausami aruncă o privire în jur – un gest de nedumerire pe care Peter îl percepu imediat ca fiind fals. Toată lumea spunea că Maus avusese norocul să semene la înfăţişare cu mama ei – acelaşi chip oval şi delicat şi un păr negru şi des, care, atunci când îl lăsa liber, îi cădea pe umeri ca un voal negru. Era mai solidă decât multe alte femei, dar mare parte din greutatea ei era formată din muşchi.

— Ce tot spui acolo? Cum aşa?

Alicia, privind de jos, puse mâinile în şolduri. Chiar şi în lumina rece a zorilor, părul pe care-l purta împletit la spate într-o coadă lungă îi strălucea într-un roşcat de culoarea mierii. Purta, ca întotdeauna, trei lame la brâu. Toată lumea glumea că nu-şi luase încă pereche pentru că dormea cu lamele la ea.

— Pentru că eşti însărcinată, declară Alicia, de-asta.

Grupul rămase mut de uimire pentru o clipă. Peter nu se putu abţine şi, întorcându-se în şa, îşi lăsă ochii să cadă repede pe burta lui Mausami. Ei bine, dacă chiar era gravidă, încă nu se vedea, deşi era greu să-ţi dai seama sub materialul larg al jachetei. Îi aruncă o privire fugară lui Theo, ai cărui ochi nu trădau însă nimic.

— Măi, să fie! exclamă Arlo. Buzele i se destinseră într-un zâmbet larg, la adăpostul bărbii. Mă întrebam eu când o să vă apucaţi şi de asta.

Un stacojiu intens înflori pe obrajii arămii ai lui Mausami.

— Cine ţi-a zis?

— Tu cine crezi?

Mausami întoarse capul.

— *Pe toţi zburătorii!* Am să-l omor, vă jur!

Theo se întoarse în şa, cu faţa la Mausami.

— Galen are dreptate, Maus. Nu pot să te las să călăreşti.

— Ah, ce ştie el? Tot anul a încercat să mă dea jos de pe Zid. Nu poate face aşa ceva.

— Nu Galen o face, interveni Alicia, ci eu. Nu mai eşti în Pază, Maus. Gata, am terminat discuţia.

În spatele lor, turma cobora pe potecă. În alte câteva clipe aveau să fie acoperiţi de haosul zgomotos al animalelor. Uitându-se la Mausami, Peter se strădui să şi-o închipuie ca mamă, dar nu prea reuşi. Se obişnuia ca femeile să se retragă atunci când sosea timpul; chiar şi mulţi bărbaţi o făceau atunci când soţiile lor rămâneau însărcinate. Mausami era însă Paznic până în măduva oaselor. Trăgea mai bine la ţintă decât jumătate dintre bărbaţi şi-şi păstra capul limpede în momente de criză, cu fiecare mişcare calmă şi bine gândită. La fel ca Nestemata, îşi zise Peter. Agilă când era nevoie să fie agilă.

— Ar trebui să te bucuri, zise Theo. E o veste grozavă.

Pe chipul femeii se aşternu o expresie de nefericire profundă; Peter observă că avea ochii scăldaţi în lacrimi.

— Zău aşa, Theo. Tu chiar mă vezi pe mine stând în Refugiu şi croşetând botoşei? Cred că o să-mi pierd minţile.

Theo se aplecă spre ea.

— Ascultă, Maus…

Mausami se smuci înapoi.

— Theo, nu!

Îşi întoarse faţa de la el ca să-şi şteargă lacrimile cu dosul palmei.

— Bine, oameni buni! Gata spectacolul! Eşti mulţumită, Lish? Ţi s-a îndeplinit dorinţa. Plec.

Acestea fiind zise, se îndepărtă pe cal.

Când femeia ajunse prea departe ca să-l mai audă, Theo se rezemă cu mâinile de oblâncul şeii şi se uită la Alicia, care ştergea un cuţit pe tivul jachetei.

— Ştii, ai fi putut să aştepţi până ne întorceam.

Alicia ridică din umeri.

— Un Micuţ e un Micuţ, Theo. Cunoşti regulile la fel de bine ca oricine. Şi, la drept vorbind, mă cam sâcâie că nu mi-a spus. Doar nu putea rămâne secret.

Răsuci lama în jurul degetul arătător şi-o băgă la loc în teacă.

— Aşa e cel mai bine. O să se dea ea pe brazdă.

Theo se încruntă.

— N-o cunoşti cum o cunosc eu.

— N-am să mă cert tu tine, Theo. Am vorbit deja cu Soo. S-a aranjat.

Turma îi împingea din spate. Lumina dimineţii se răspândise pe tot cerul, într-o strălucire egală; peste numai o clipă avea să sune Clopotul de Dimineaţă, iar porţile aveau să se deschidă.

— Avem nevoie de un al patrulea, zise Theo.

Un zâmbet îi lumină chipul Aliciei.

— Nostim că pomeneşti de asta!

Alicia Lame. Era ultima din familia Donadio, dar toată lumea îi spunea Alicia Lame. Cel Mai Tânăr Căpitan După Ziua aceea.

Era doar o Micuţă când părinţii îi fuseseră ucişi în Noaptea Întunecoasă şi de atunci o crescuse Colonelul, care o luase sub aripă ca şi cum ar fi fost fata lui. Poveştile lor erau legate fără putinţă de dezlegare, pentru că, oricine-ar fi fost Colonelul – chestiune asupra căreia erau dispute serioase –, el o transformase pe Alicia într-o imagine a lui.

Propria lui istorie era neclară, mai mult mit decât realitate. Se zicea că apăruse pur şi simplu din senin într-o zi la Poarta Principală, purtând o puşcă descărcată şi un colier lung din obiecte ascuţite şi lucitoare, care se

dovediseră a fi dinţi – dinţi de virali. Dacă mai avusese şi alt nume, nimeni nu i-l cunoştea; era doar Colonelul. Unii ziceau că era un supravieţuitor al Aşezărilor din Baja, alţii că făcuse parte dintr-un grup de vânători de virali. Dacă Alicia cunoştea adevărata poveste, n-o spusese nimănui. Colonelul nu se căsătorise niciodată şi locuia de unul singur într-o mică baracă pe care şi-o construise din rămăşiţe aruncate, la baza zidului estic; refuzase toate invitaţiile de a intra în Pază, preferând să lucreze la prisacă. Se zvonea că avea o ieşire secretă pe care o folosea ca să iasă la vânătoare, strecurându-se afară din Colonie chiar înainte de ivirea zorilor, ca să prindă viralii când răsărea soarele. Nimeni însă nu-l văzuse vreodată făcând aşa ceva.

Mai erau şi alţii ca el, bărbaţi şi femei care, dintr-un motiv sau altul, nu se căsătoriseră niciodată şi rămăseseră singuri, iar Colonelul ar fi putut să alunece în anonimatul pustniciei dacă n-ar fi fost Noaptea Întunecoasă. Peter avea doar şase ani pe atunci; nu ştia sigur dacă amintirile lui erau reale sau doar poveşti auzite de la alţii şi înflorite de imaginaţia lui de-a lungul anilor. Era sigur totuşi că-şi amintea de cutremur. Se petreceau cutremure tot timpul, dar nu asemenea celui care lovise muntele în noaptea aceea, pe când copiii se pregăteau de culcare: o singură zdruncinătură puternică, urmată de un minut întreg de zgâlţâială atât de violentă, încât părea că pământul avea să se spargă în bucăţi. Peter ţinea minte senzaţia de neajutorare în timp ce era ridicat şi aruncat ca o frunză în vânt, apoi strigătele şi urletele, Profesoara ţipând fără oprire, năvala zgomotului şi gustul de praf din gură când se prăbuşise zidul vestic al Refugiului. Cutremurul izbise chiar după apus, scoţând din funcţiune reţeaua electrică; când primii virali pătrunseseră în zona de protecţie, singurul lucru care le mai rămăsese de făcut era să dea foc liniei de tragere şi să se retragă în ce mai rămăsese din Refugiu. Mulţi dintre cei ucişi fuseseră lăsaţi să moară în dărâmăturile caselor lor. Până dimineaţă, se pierduseră 162 de suflete, printre care nouă familii întregi, ca şi

jumătate de turmă, marea parte a găinilor şi toţi câinii.

Mulţi dintre supravieţuitori îşi datorau viaţa Colonelului. El fusese singurul care părăsise siguranţa Refugiului ca să caute supravieţuitori. Cărându-i în spinare pe mulţi dintre răniţi, îi adusese la Magazie, unde organizase o ultimă apărare, ţinând viralii la distanţă toată noaptea. Grupul îi indusese şi pe John şi Angel Donadio, părinţii Aliciei. Din cei peste douăzeci de oameni salvaţi, ei fuseseră singurii care pieriseră. În dimineaţa următoare, Colonelul, plin de sânge şi praf, intrase în ruinele Refugiului, o luase pe Alicia de mână şi declarase simplu: „O să am eu grijă de fetiţa asta” şi ieşise ducând-o după el. Niciunul dintre adulţii prezenţi în încăpere nu fusese în stare să-şi adune puterea de a protesta. Noaptea o lăsase orfană, ca pe atât de mulţi alţii, iar familia Donadio era de Peregrini, nu Primă Familie, aşa că, dacă cineva era dispus să se ocupe de ea, părea un aranjament rezonabil. La fel de adevărat era şi faptul, sau cel puţin aşa spusese lumea la acel moment, că în supunerea fetiţei simţiseră cum lucrase soarta, că fusese nici mai mult, nici mai puţin decât plata unei datorii cosmice. Alicia era menită – sau cel puţin aşa părea – să fie a lui.

În coliba de la baza Zidului şi, mai târziu, după ce mai crescuse, în arenele de antrenament, Colonelul o învăţase toate lucrurile pe care le învăţase el în Ţinuturile Întunecate – nu doar cum să lupte şi să ucidă, ci şi cum să renunţe. Asta şi trebuia să faci: atunci când veneau viralii, o învăţase Colonelul, trebuia să-ţi zici: „Sunt deja mort.” Fetiţa îşi învăţase bine lecţia; la vârsta de opt ani intrase ucenică la Pază, lăsându-i repede în urmă pe ceilalţi prin îndemânarea cu care mânuia arcul şi lamele, iar la vârsta de paisprezece ani era pe meterez pe post de ştafetă, coborând şi urcând printre platformele de tragere. Apoi, într-o noapte, o ceată de şase virali – umblau mereu în multiplu de trei – ajunsese pe zidul sudic tocmai când Alicia se îndrepta spre ei pe metereze. Fiind ştafetă, n-ar fi trebuit să-i atace – doar să fugă şi să dea alarma. În schimb, îi venise de hac primului cu o lamă de aruncat,

drept în punctul vulnerabil, îşi scosese arbaleta şi-l răpusese pe cel de-al doilea din zbor. Pe al treilea îl ucisese de aproape, cu un cuţit, folosindu-se de greutatea lui ca să i-l înfigă sub osul pieptului când acesta se prăbuşise peste ea, cu faţa atât de aproape de a ei încât simţise răsuflarea nopţii peste ea când murise. Ceilalţi trei se împrăştiaseră, fugind înapoi peste Zid, în beznă.

Nimeni nu mai doborâse trei aşa, de unul singur. Cu siguranţă, nu o fată de cincisprezece ani. Alicia intrase în rândul Paznicilor din acea zi; până la douăzeci de ani, gradul de Căpitan Secund al Pazei îi aparţinea. Toată lumea se aştepta ca, atunci când Soo Ramirez avea să se retragă, Lish să-i ia locul ca Prim. Tot din acea noapte, purtase tot timpul la ea trei lame.

Îi povestise lui Peter istoria într-o seară, sub lumini, pe când erau amândoi de Pază. Odată cu cel de-al treilea viral; atunci se întâmplase, atunci fusese momentul în care renunţase. Chiar dacă Alicia era superiorul lui Peter, între cei doi se formase o legătură care părea să scoată din discuţie problema autorităţii. Aşa că el ştia că nu-i povestea ca să-i dovedească ceva; îi povestea pentru că erau prieteni. Nu primul, nici al doilea, îi explicase, ci al treilea. Atunci ştiuse, absolut limpede, că era moartă. Şi lucrul straniu era că, odată ce ştiuse, îi fusese uşor să scoată cea de-a doua lamă. Toată frica dispăruse. Mâna ei găsise cuţitul ca şi cum şi-ar fi dorit să se afle acolo, iar când creatura căzuse peste ea, se gândise doar: *Ei bine, iată-ne! Acum, că tot mă îndrept spre ieşirea din această lume, aş putea foarte bine să te iau cu mine.* De parcă ar fi fost un fapt împlinit, de parcă ar fi făcut-o deja.

Turma plecase până să se întoarcă Alicia călare, cu o traistă mică de pânză şi un bidon de apă atârnate de şa. Alicia nu avea o casă propriu-zis a ei; erau multe case libere, dar prefera să stea într-o mică baracă de metal din spatele Arsenalului, unde ţinea un pat de campanie şi cele câteva lucruri personale. Peter nu ştia să fi dormit mai mult de două ore în şir şi, dacă o căuta, atunci Arsenalul era întotdeauna ultimul loc unde să meargă; ea era mereu

pe Zid. Ducea cu ea un arc, mai uşor decât o arbaletă şi mai confortabil de cărat în şa, dar nu purta apărătoare; arcul era doar de frumuseţe. Theo se oferi să-i lase ei prima poziţie, dar Alicia îl refuză, ocupând poziţia lui Mausami în spate.

— Nu-ţi bate capul cu mine. Eu doar am ieşit să iau un pic de aer, zise ea, mânându-şi calul în locul de lângă Arlo. Asta-i expediţia ta, Theo. N-are rost să dăm ierarhia peste cap. În plus, prefer să merg alături de tipul ăsta mare. Vorbăria mă ţine trează.

Peter îşi auzi fratele oftând; ştia că Theo socotea uneori că Alicia îşi dă aere. *Ar trebui să-şi facă un pic mai multe griji,* îi zisese el lui Peter nu numai o dată, şi era adevărat: încrederea ei în sine era vecină cu nesăbuinţa. Theo se întoarse în şa, privind pe lângă Finn şi Rey, care rămăseseră indiferenţi la toată scena, fără să scoată un cuvânt. Cine lângă cine călărea era treabă de Paznici, ce le păsa lor?

— Eşti de acord, Arlo? întrebă Theo.

— Sigur, vere.

— Ştii ce, Arlo, zise Alicia cu vioiciune în glas. Mereu m-am întrebat: E adevărat că Hollis şi-a ras barba ca să vă poată deosebi Leigh?

Toată lumea ştia că, atunci când erau mai tineri, cei doi fraţi Wilson schimbaseră iubitele între ei de mai multe ori, fără ca să-şi dea cineva seama, din câte se spunea.

Arlo afişă un zâmbet cu înţeles.

— Ar trebui s-o întrebi pe Leigh.

Se terminase timpul de vorbit; erau deja în întârziere. Theo dădu ordinul, dar când se apropiară de poartă auziră un strigăt din urmă:

— Staţi aşa! Staţi la poartă!

Peter se întoarse şi-l văzu pe Michael Fisher venind în fugă spre ei. Michael era Prim Inginer de Lumină şi Curent. Ca şi Alicia, era tânăr pentru slujba asta, doar optsprezece ani. Toţi bărbaţii din familia Fisher fuseseră ingineri, iar Michael fusese instruit de tatăl lui chiar din clipa când părăsise Refugiul. Nimeni nu prea înţelegea ce

făceau inginerii – Lumină şi Curent fiind breasla cea mai specializată dintre toate – dincolo de faptul că ţineau luminile aprinse, acumulatorii zumzăind şi curent care venea de pe munte, o realizare care părea în acelaşi timp remarcabil de asemănătoare cu magia, dar şi complet obişnuită. La urma urmei, luminile se aprindeau în fiecare seară.

— Mă bucur că v-am prins.

Făcu o pauză să-şi tragă sufletul.

— Unde-i Maus? Credeam că vine cu voi.

— Nu-ţi bate tu capul cu asta, Circuit! strigă Alicia din spate.

Calul ei, o iapă roaibă pe nume Omega, tropăia în colb, nerăbdătoare să plece.

— Theo, putem să plecăm, te rog?

Pe chipul lui Michael trecu o licărire de exasperare. În asemenea momente, cu ochii mici pe sub claia de păr blond, cu obrajii palizi înroşindu-se, reuşea să arate şi mai tânăr decât era. Nu scoase o vorbă, ci doar îi întinse lui Theo obiectul pe care-l adusese cu el: un dreptunghi de plastic verde, cu puncte lucitoare de metal care-i decorau suprafaţa.

— Bun, zise Theo, întorcând obiectul în mână ca să-l cerceteze. Mă dau bătut. La ce mă uit?

— Se cheamă placă de bază[7].

— Hei! strigă Alicia. Vezi cum vorbeşti!

Michael se întoarse către ea.

— Ştii ceva, nu ţi-ar strica să fii un pic mai atentă la cum ţinem luminile aprinse.

Alicia ridică din umeri. Duşmănia dintre ea şi Michael era cunoscută; ei doi se ciondăneau din orice.

— Apeşi pe un buton şi pornesc. Ce-i de înţeles?

— Ajunge, Lish! exclamă Theo. Îşi întoarse privirea spre Michael.

— N-o băga în seamă! Ai nevoie de una din chestiile astea?

Michael îi arătă ceva pe placă.

[7] *Motherboard* – „placă de mamă” în traducere mot-à-mot.

— Vezi asta de-aici? Pătrăţelul negru? E microprocesorul. Nu contează ce face. Tu doar caută aceleaşi numere ca aici, pe cât posibil, dar tot ce se termină cu nouă trebuie să meargă. Probabil că ai putea găsi unul exact la fel în aproape orice computer desktop, dar gândacii mănâncă lipiciul, aşa că încearcă să găseşti una care e curată şi uscată, fără excremente. Ai putea încerca la birourile din capătul de sud al mallului.

Theo mai studie încă o dată placa înainte să o bage în desagă.

— Bun. Acesta nu e un drum de recuperat obiecte, dar dacă îi putem găsi loc, o s-o facem. Mai e ceva?

Michael se încruntă.

— Mi-ar prinde bine un reactor nuclear. Sau vreo trei mii de metri cubi de hidrogen încărcat negativ într-un set de pile de combustie cu membrană cu schimb de protoni.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, gemu Alicia, vorbeşte englezeşte, Circuit! Nimeni nu ştie ce naiba tot zici. Theo, putem *să pornim,* te rog?

Michael îi aruncă o ultimă privire iritată Aliciei înainte să se întoarcă spre Theo.

— Doar placa de bază. Ia mai multe dacă poţi şi ţine minte ce ţi-am zis despre lipici. Şi, Peter?

Lui Peter îi zburase atenţia spre poarta deschisă, prin care abia se mai vedeau ultimele animale din turmă, ca un nor de praf în lumina dimineţii, revărsându-se în sus şi peste deal, spre Câmpia Înaltă. Numai că nu la turmă îi era gândul. Se gândea la Mausami, la expresia de panică de pe chipul ei atunci când fratele lui îi întinsese mâna – ca şi cum s-ar fi temut să-l lase s-o atingă, ca şi cum ar fi fost prea mult de suportat.

Alungă imaginea din minte şi coborî privirea spre Michael.

— M-a rugat soră-mea să-ţi transmit un mesaj, continuă Michael.

— Sara?

— Doar, ştii tu, răspunse Michael şi ridică stânjenit din umeri. Să ai grijă!

Erau patruzeci de kilometri până la centrala electrică, aproape o zi de drum. La nicio oră de la plecare, grupul amuţi, chiar şi Arlo, domolit de arşiţă şi de perspectiva zilei care-i aştepta. Porţiuni din drumul care cobora de pe munte fuseseră luate de ape şi trebuiau să se oprească şi să-şi ducă animalele de frâu peste acestea. Grăsimea începuse să pută, iar Peter se bucura că merge în faţă, unde nu-l ajungea dâra de miros. Soarele era sus pe cer şi ardea, aerul înăbuşitor, fără cea mai mică adiere. Solul deşertului strălucea sub ei ca metalul ciocănit.

La amiază se opriră să se odihnească. Echipa MG adăpă animalele, iar ceilalţi luară poziţii pe un afloriment, deasupra căruţei, Theo şi Peter pe o parte, iar Arlo şi Alicia pe cealaltă, ca să cerceteze liziera.

— Vezi acolo?

Theo avea binoclul la ochi şi arăta spre umbra copacilor. Peter îşi apără ochii cu mâna de strălucirea orbitoare.

— Nu văd nimic.

— Ai răbdare!

Atunci văzu şi el. La două sute de metri distanţă, o mişcare abia detectabilă, nu mai mult decât un foşnet în crengile unui pin înalt şi o ploaie lină de ace plutind în jos. Peter trase aer în piept, dorindu-şi să nu fie nimic. Atunci apăru din nou.

— Vânează, se ţine în umbră, zise Theo. Veveriţă, probabil. Nu prea mai e altceva pe aici. Trebuie să fie un nenorocit flămând rău dacă iese aşa, în plină zi.

Theo scoase un fluierat lung, tremurat, printre dinţi, ca semnal pentru ceilalţi. Alicia se întoarse brusc la auzul sunetului; Theo îşi îndreptă două degete spre ochi, după care arătă cu un deget întins spre lizieră. Apoi ridică mâna îndoită în semn de întrebare: *Îl vezi?*

Alicia răspunse cu pumnul strâns: *Da.*

— Să mergem, frate!

Coborâră pe pietre şi se întâlniră la căruţă, unde Rey şi cu Finn stăteau tolăniţi pe burdufurile cu grăsime, molfăind pesmeţi marinăreşti şi trecând de la unul la altul

o cană de plastic plină cu apă.

— Îl putem atrage cu unul dintre catâri, zise Alicia repede.

Începu să deseneze în ţărâna de la picioarele lor cu un băţ lung.

— Înlocuim apa cu grăsime, ducem măgăriţa cu o sută de metri mai aproape de copaci, vedem dacă muşcă momeala. Probabil că deja simte mirosul. Ne postăm în trei poziţii, aici, aici şi aici – făcu ea semn în ţărână – şi îl prindem în foc încrucişat. Pe un asemenea soare o să fie uşor.

Theo se încruntă.

— Asta nu-i vânătoare de fumuri, Lish!

Rey şi cu Finn ridicară pentru prima oară privirile din căruţă.

— Ce naiba, făcu Rey, vorbiţi serios? Câţi sunt acolo?

— Nu vă faceţi griji, plecăm.

— Theo, e doar unul, zise Alicia. Nu-l putem lăsa acolo. Turma e la numai, cât, zece kilometri?

— Putem şi o s-o facem. Şi unde-i unul, sunt şi alţii.

Theo ridică din sprâncene în direcţia lui Rey şi Finn.

— Gata de plecare?

— Cui îi pasă?

Rey se ridică repede din căruţă.

— Pe toţi zburătorii, nimeni nu ne spune nimic niciodată! Hai să plecăm naibii de-aici!

Alicia se uită la ei încă o clipă, cu braţele încrucişate la piept. Peter se întrebă cât era de mânioasă. Însă o spusese ea cu gura ei la poartă: ierarhia.

— Bine, tu eşti şeful, Theo, zise ea.

Îşi continuară drumul. Până să ajungă la poalele muntelui trecuse deja jumătate din după-amiază. În ultima oră coborâseră până unde se vedeau bine turbinele, câteva sute la număr, răspândite pe câmpia din Trecătoarea San Gorgonio, ca o pădure de copaci făcuţi de mâna omului. Pe latura opusă, o a doua linie de munţi licărea în ceaţa uşoară. Bătea un vânt fierbinte şi uscat, smulgându-le vorbele în clipa în care erau rostite, făcând imposibilă

orice conversaţie. Cu fiecare metru coborât, aerul devenea tot mai fierbinte; se simţeau de parcă ar fi intrat într-un furnal. Drumul se încheia la vechiul orăşel Banning. De acolo se îndreptau spre interiorul continentului pe Drumul de Est, încă zece kilometri până la centrala electrică.

— Toată lumea numai ochi! strigă Theo în rafalele de vânt.

Zăbovi o clipă să cerceteze cu binoclul ce se afla înaintea lor.

— Să terminăm! Lish, treci în faţă!

Peter se simţi străbătut de o scânteie scurtă de iritare – el era în poziţia a doua, deci el ar fi trebuit să preia poziţia –, dar lăsă senzaţia să treacă fără să comenteze. Alegerea lui Theo avea să facă pace între el şi Alicia, iar până ajungeau la centrala electrică, aveau să fie iar prieteni cu toţii. Theo îi dădu binoclul; Alicia îmboldi calul şi înaintă în pas vioi încă cincizeci de metri, cu coada roşcată legănându-i-se în soare. Fără să se întoarcă, ridică mâna cu palma deschisă, apoi o lăsă în jos, la orizontală. Un fluierat subţire, ca de pasăre, printre dinţi. *Liber. Înainte.*

— Să mergem! ordonă Theo.

Peter avu în piept o înviorare când simţurile sale, amorţite de monotonia lungului drum pe munte, se treziră, făcându-l să perceapă mai bine împrejurimile, ca şi cum ar fi văzut scena din mai multe unghiuri în acelaşi timp. Continuară drumul într-un ritm egal, cu arcurile pregătite. Nu vorbea nimeni, în afară de Finn, care coborâse din căruţă şi ducea măgăriţa de căpăstru, murmurându-i cuvinte liniştitoare. Calea pe care o apucaseră nu era cu mult mai mult decât un făgaş pe nisip, trasat de căruţele care-l parcurseseră atâţia ani. Peter simţea, ca pe o furnicătură la extremităţi, fiecare sunet şi fiecare mişcare din peisaj: şuieratul şoptit al vântului printr-o fereastră spartă; un petic de pânză care fâlfâia, prins de un stâlp înclinat, de electricitate; scârţâitul unei firme de metal de pe care se şterseseră de mult cuvintele, aruncată încoace şi încolo deasupra pompelor de benzină de la un vechi atelier auto. Trecură pe lângă o grămadă de maşini

ruginite, pe jumătate îngropate şi răsucite într-un morman; un cvartal de case, năpădit de dune de nisip ce le ajungeau până aproape de streşini; un hangar de metal cât o peşteră, decolorat şi plin de găuri, din care se auzea uguit de porumbei şi, când ajunseră în calea vântului, mirosul fetid emanat de excrementele lor.

— Toată lumea, numai ochi! repetă Theo. Să trecem pe aici!

Intrară în tăcere în centrul oraşului. Clădirile erau mai masive, cu două sau trei etaje, deşi multe se prăbuşiseră, deschizând spaţii goale între ele şi umplând strada de movile de dărâmături amestecate. Maşini şi camioane erau parcate la nimereală pe marginea drumului, unele dintre ele cu uşile deschise – momentul fugii şoferilor îngheţat în timp –, dar în altele, sigilate sub soarele nimicitor al deşertului, se găseau cadavrele uscate cunoscute drept slăbănogi: Schelete zdrenţuite, aplecate peste bord sau împinse în geamuri, forme zbârcite, practic de nerecunoscut ca oameni, în afara unui smoc de păr, încă legat cu o fundă, sau metalul licăritor al unui ceas pe o mână fără piele care, după aproape o sută de ani, încă mai strângea volanul unei camionete cufundate până deasupra roţilor. Toate nemişcate şi tăcute ca un mormânt, toate exact aşa cum fuseseră în Vremea Dinainte.

— Mi se face pielea de găină, vere, murmură Arlo. Mereu îmi zic să nu mă uit şi mereu o fac.

Când ajunseră în apropierea pasajului peste autostradă, Alicia se opri brusc. Se întoarse, cu mâna ridicată, şi călări iute către ei.

— Trei moţăitori dedesubt. Atârnă de grinzile din spate, deasupra canalului de scurgere.

Theo primi vestea fără să i se clintească niciun muşchi al feţei. Spre deosebire de viralul pe care-l văzuseră pe drumul de munte, nici nu putea fi vorba de atacarea unei cete întregi, nu atât de târziu în cursul zilei.

— Va trebui să ocolim. Căruţa nu poate trece fără rampă. Lish? De acord?

— Nu te contrazic. Strângem rândurile şi mergem.

Cotiră spre est, urmând autostrada la o distanţă de o sută de metri. Soarele coborâse la patru palme pe cer; începeau să fie în criză de timp. Avea să se meargă încet cu căruţa pe teren deschis. Următoarea rampă de acces pe autostradă se afla la doi kilometri mai departe.

— Nu-mi place să recunosc, îi zise Theo încet lui Peter, dar Lish avea dreptate. Când ne întoarcem, ar trebui să organizăm o partidă de vânătoare şi să curăţăm ceata aceea.

— Dac-o să mai fie acolo.

Theo se încruntă gânditor.

— A, o să fie. Un viral singur care vânează veveriţe e una. Asta-i altceva. Ei ştiu că noi folosim drumul acesta.

Se întrebau mereu ce anume ştiau şi ce nu ştiau fumurile. Erau oare creaturi pur instinctuale sau erau capabile de gândire? Puteau să facă planuri şi strategii? Iar dacă da, atunci nu însemna asta că erau încă, într-o oarecare măsură, oameni? Oamenii care fuseseră înainte să fie răpiţi? Pur şi simplu nu înţelegeau multe lucruri. De ce, de pildă, unii dintre ei se apropiau de Zid, iar alţii nu; de ce câţiva, cum erau cei pe care-i văzuseră pe drum, se aventurau în lumina zilei ca să vâneze; dacă atacurile lor, atunci când veneau, erau pur şi simplu întâmplătoare sau erau declanşate de altceva; felul distinctiv în care se deplasau, mereu în grupuri de câte trei, sincronizându-şi acţiunile trupurilor cu ale celorlalţi, ca versurile într-o poezie cu rimă; şi chiar câţi erau acolo, pândind după lăsarea întunericului. Adevărat, combinaţia de lumini şi ziduri ţinuse Colonia în siguranţă pentru aproape o sută de ani. Constructorii păreau să fi înţeles bine inamicul sau cel puţin destul de bine. Şi totuşi, atunci când vedea o ceată mişcându-se la limita luminilor, ivindu-se din noapte ca să patruleze perimetrul înainte să plece oriunde s-or fi ducând, Peter avea adeseori impresia clară că urmărea o singură fiinţă şi că această fiinţă era vie şi avea suflet, indiferent ce-ar fi zis Profesoara. Moartea avea un sens pentru el, trupul era legat de suflet în viaţă şi încetau împreună în moarte. Ultimele ore ale mamei sale îl

învăţaseră atâta lucru. Sunetul ultimelor sale răsuflări neregulate şi apoi liniştea bruscă: ştia că femeia care fusese nu mai era. Cum putea o fiinţă să continue să existe fără suflet?

Ajunseră la rampă. Spre nord, la poalele dealurilor submontane, Peter putea distinge printr-o pâclă de praf plutitor silueta joasă a Empire Valley Outlet Mall. Mai fusese acolo de multe ori, cu grupuri de recuperatori; locul fusese cercetat palmă cu palmă de-a lungul anilor, dar era atât de mare, încât tot mai găseai lucruri folositoare. Magazinul Gap fusese curăţat, la fel şi J. Crew, precum şi Williams-Sonoma, REI şi majoritatea magazinelor din capătul de sud, de lângă curtea interioară, dar mai era un magazin mare Sears cu vitrine care ofereau o oarecare protecţie şi un JE Penney cu acces uşor spre exterior, aşa că puteai ieşi uşor afară din el, şi amândouă conţineau încă lucruri utile, cum ar fi pantofi, unelte şi tigăi. Îi trecu prin cap că s-ar putea duce să caute ceva pentru Maus, pentru copil şi poate că şi Theo se gândea la acelaşi lucru. N-aveau însă timp de aşa ceva acum.

Ieşit din nisipul de la baza rampei era un indicator îndoit de vânt:

nter sta e 10 E
P lm ings 25
In io 55

Alicia se întoarse călare la ei.

— Drum liber pe dedesubt. Ar fi bine să ne mişcăm.

Drumul era în stare rezonabilă; mergeau din nou repede. Un vânt fierbinte bătea prin trecătoare. Peter îşi simţea pielea şi ochii pârjoliţi, ca vreascurile pe punctul de a lua foc. Îşi dădu seama că nu mai urinase de când se opriseră să adape caii şi-şi aminti să bea din bidon. Theo studia drumul din faţa lor cu binoclul, ţinând frâiele neglijent cu o mână. Erau destul de aproape acum ca Peter să vadă turbinele atât de limpede, cât să-şi dea seama care se învârteau şi care nu. Încercă să le numere pe cele care

funcţionau, dar pierdu repede şirul.

Umbra muntelui începuse să coboare peste vale când ieşiră de pe Drumul de Est. În cele din urmă îşi văzură destinaţia: un buncăr din beton, pe jumătate scufundat în solul văii, înconjurat de un gard înalt încărcat cu destulă energie ca să ia foc orice l-ar fi atins şi, dincolo de el, magistrala electrică principală, un tub uriaş de culoarea ruginii care urca versantul estic al muntelui, un perete de stâncă albă formând o baricadă naturală. Theo descălecă şi scoase şnurul de piele de care atârna cheia de la gât. Cheia deschidea un panou de metal de pe un stâlp; erau două astfel de panouri de o parte şi de alta a gardului. Înăuntru se aflau un comutator pentru controlul curentului şi unul pentru deschis poarta. Theo opri curentul şi se dădu în spate când se deschise poarta.

— Să mergem!

Lângă Centrală se găsea un mic grajd, protejat de un acoperiş de metal şi dotat cu troace pentru cai şi o pompă. Băură toţi cu lăcomie, lăsând apa să se prelingă pe bărbie şi turnându-şi-o cu căuşul palmelor peste părul leoarcă de sudoare, după care îi lăsară pe Finn şi pe Rey să vadă de animale şi se duseră la trapă. Theo scoase iar cheia. Un zgomot înfundat de metal când se retraseră încuietorile, şi păşiră cu toţii înăuntru.

Fură întâmpinaţi de o rafală de aer rece şi de zumzetul ventilatoarelor mecanice. Peter începu să dârdâie. Un singur bec, cu apărătoare de sârmă, lumina scara metalică ce ducea jos, la subsol. La picioarele scării se afla o a doua trapă, întredeschisă. Dincolo de ea se găseau camera de control a turbinelor şi, încă şi mai în adâncime, o cazarmă, o bucătărie şi încăperi pentru depozitare şi echipamente. În spate, accesibil printr-o rampă ce dădea afară, se afla grajdul unde adăposteau peste noapte caii şi catârii.

— E cineva acasă? strigă Theo. Împinse uşa cu piciorul. Alo!

Niciun răspuns.

— Theo… îl atenţionă Alicia.

— Ştiu, zise el. E ciudat.

Păşiră cu băgare de seamă prin trapă. Pe masa lungă din mijlocul camerei de control se afla o amestecătură de lumânări topite din ceară de albine şi de rămăşiţe ale unei mese părăsite în grabă: cutii cu terci, farfurii cu pesmeţi marinăreşti, o oală unsuroasă de fontă ce părea să fi conţinut un fel de tocană cu carne. Nimic nu arăta să fi fost atins de o zi sau chiar mai mult. Arlo flutură lama pe deasupra oalei, din care se împrăştie un nor de muşte. În ciuda ventilatoarelor, aerul era închis şi rânced, încărcat de miros de oameni şi de izolaţii încinse. Singura sursă de lumină, o licărire palidă, gălbuie, venea de la aparatele de măsură de pe panoul de control, care monitorizau fluxul de electricitate dinspre turbine. Deasupra lor, ceasul Centralei arăta ora: 18:45.

— Aşadar, unde naiba sunt? întrebă Alicia. Îmi scapă mie ceva sau e aproape ora celui de-Al Doilea Clopot?

Străbătură cazarma şi zonele de depozitare, constatând ceea ce ştiau deja: Centrala era goală. Urcară scările şi se întoarseră în arşiţa înserării. Rey şi Finn aşteptau la umbra prelatei care apăra intrarea grajdului.

— Aveţi idee unde s-ar fi putut duce? întrebă Theo.

Finn îşi făcuse cămaşa ghem ca s-o ude în troacă şi se ştergea pe piept şi la subraţ.

— Lipseşte unul din cărucioarele de unelte. Şi o măgăriţă.

Înclină capul într-o parte, mutându-şi privirile spre Rey, apoi iar spre Theo ca pentru a spune: *Uite-o ipoteză.*

— S-ar putea să mai fie încă la turbine. Lui Zander îi place să se întindă uneori aproape până-n ultima clipă.

Zander Phillips era Şeful Centralei. N-aveai mare lucru de vorbit cu el, nici de văzut la el. Tot timpul acela petrecut în soare şi vânt îl uscase ca pe-o stafidă, iar zilele de izolare îl făcuseră posac până la muţenie. Se zicea că nimeni nu-l auzise vreodată rostind mai mult de cinci cuvinte în şir.

— Cât de aproape?

Finn ridică iar din umeri.

— Uite ce-i, nu ştiu. Întreabă-l când se întoarce!

— Cine mai e aici?

— Doar Caleb.

Theo ieşi din umbra grajdului, cu faţa spre câmpul de turbine eoliene. Soarele tocmai îşi începuse coborârea în spatele muntelui; în curând, umbra lui avea să se întindă peste vale până la dealurile submontane din depărtare. Când se întâmpla asta, aveau să fie nevoiţi să blocheze trapa. Caleb Jones era doar un puşti, avea numai cincisprezece ani; toată lumea îi spunea Bascheţel.

— Ei bine, mai au o jumătate de palmă, zise Theo în cele din urmă.

O ştiau cu toţii, dar tot trebuia spusă. Le aruncă fiecăruia din grup câte o privire ca să confirme că înţeleseseră vorbele lui.

— Hai să băgăm animalele înăuntru!

Mânară animalele de-a lungul rampei până în grajd şi blocară uşa de acces peste noapte. Până să termine, soarele coborâse dincolo de munte. Peter îi lăsă pe Arlo şi pe Alicia în camera de control şi se duse alături de Theo, care aştepta la poartă, cercetând cu binoclul câmpul de turbine. Peter simţi primul fior de frig pe braţe şi pe pielea pârjolită de soare de pe ceafă. Iar avea gura şi gâtlejul uscate, cu un gust de praf şi de cai.

— Cât aşteptăm?

Theo nu răspunse. Întrebarea era retorică, doar vorbe care să umple liniştea. Se întâmplase ceva, altfel Zander şi Caleb s-ar fi întors până acum. Peter se gândea şi la tatăl lor; credea că la fel făcea şi Theo: Demo Jaxon, dispărut fără urmă în câmpul de turbine eoliene, plecat pe Drumul de Est. Oare cât îl aşteptaseră în acea seară până să închidă trapa?

Peter auzi paşi apropiindu-se, se întoarse şi o văzu pe Alicia venind grăbită dinspre trapă. Se aşeză lângă ei, cu privirea aţintită spre câmpul tot mai întunecat. Rămaseră tăcuţi o vreme, urmărind noaptea mărşăluind peste vale. Când umbra muntelui atinse dealurile din depărtare, Alicia scoase o lamă şi-o şterse de tivul jachetei.

— Nu-mi place s-o spun…

— Nici nu trebuie.
Theo se întoarse cu faţa la ei.
— Bine, am terminat aici. Să încuiem uşa.

De pe-o zi pe alta. Acesta era termenul pe care-l foloseau. Să nu se gândească la un trecut care arăta prea mult a poveste despre pierdere şi moarte, nici la un viitor care s-ar putea să nu se petreacă niciodată. Nouăzeci şi patru de suflete sub lumini, trăind de pe-o zi pe alta.

Şi totuşi pentru Peter lucrurile nu stăteau mereu astfel. În momentele în care nu se întâmpla nimic, stând de Pază când era linişte sau întins în patul lui în aşteptarea somnului, se trezea adesea cu gândul la părinţii lui. Deşi erau în Colonie unii care încă mai vorbeau de Rai – un loc dincolo de existenţa fizică, unde se ducea sufletul după moarte –, lui nu i se păruse niciodată că ideea ar fi avut prea mult sens. Aşa era lumea, un tărâm al simţurilor care putea fi atins, gustat şi simţit, iar lui i se părea că morţii, dacă chiar s-ar duce undeva, ar trece în cei vii. Poate că era ceva ce-i spusese Profesoara; poate ajunsese singur la ideea asta. Dar de când îşi aducea el aminte, de când ieşise din Refugiu şi aflase adevărul despre lume, asta crezuse. Câtă vreme îşi păstra părinţii în minte, o părticică din ei avea să dăinuie în el; iar când el însuşi avea să moară, aceste amintiri aveau să treacă în alţii aflaţi încă în viaţă şi astfel cu toţii – nu numai Peter şi părinţii lui, ci şi toţi cei care se duseseră înaintea lor şi cei care aveau să vină după ei – aveau să dăinuiască.

Nu mai reuşea să evoce chipurile părinţilor săi. Acestea fuseseră primele care dispăruseră, îl părăsiseră în doar câteva zile. Când se gândea la ei nu era o imagine, ci ceva ce simţea – un şuvoi de senzaţii care curgeau prin el ca apa. Sunetul blajin al glasului mamei şi aspectul mâinilor ei, palide şi cu oase fine, dar şi puternice, când pleca la lucru la Infirmerie, oferind alinare; scârţâitul bocancilor tatălui său când urca scara meterezului într-o noapte când Peter alerga între posturi şi felul în care trecea pe lângă el fără să vorbească, recunoscându-i prezenţa doar cu o

mână pe umăr; dogoarea şi energia emanată din sufragerie în zilele Curselor Lungi, când tatăl şi unchiul său şi ceilalţi bărbaţi se adunau să-şi plănuiască traseele, iar mai târziu sunetul vocilor în timp ce beau whisky preparat în casă, stând pe verandă până târziu în noapte, depănând poveşti despre ceea ce văzuseră în Ţinuturile Întunecate.

Asta îşi dorise Peter: să se simtă şi el unul de-al lor. Să fie unul dintre bărbaţii din Cursele Lungi. Şi totuşi ştiuse mereu că n-o să se întâmple niciodată. Ascultând din pat vocile de pe verandă, cu sunetul lor grav, masculin, o ştiuse. Lipsea ceva. Nu cunoştea numele acestui lucru, nici nu era sigur că avea un nume. Era ceva mai mult decât curaj, mai mult decât renunţare, deşi şi acestea făceau parte din acel ceva. Singurul cuvânt care-i venise în minte era *amploare*, asta aveau bărbaţii din Cursele Lungi. Iar când avea să vină vremea ca unul dintre băieţii Jaxon să li se alăture, Peter ştia că Theo avea să fie acela pe care tatăl lor avea să-l cheme la poartă. Iar el însuşi avea să fie lăsat în urmă.

Mama lui ştiuse şi ea. Mama lui, care îndurase cu stoicism dizgraţia tatălui lor şi ultima lui cursă, când toată lumea ştiuse adevărul, dar nu îndrăznise să-l rostească; mama lui, care, la final, chiar şi când cancerul îi răpise orice altceva, nu scosese nici măcar un singur cuvânt de rău împotriva tatălui lor pentru că îi părăsise. *Trăieşte în propriul lui timp acum.* Era vară, ca şi acum, cu zile lungi de arşiţă pârjolitoare, când căzuse la pat. Theo era deja Paznic Plin, dar nu şi Căpitan, deşi asta avea să urmeze curând; îngrijirea mamei lor căzuse în sarcina lui Peter, care stătuse cu ea zile şi nopţi, ajutând-o să mănânce, să se îmbrace şi chiar să se îmbăieze, o apropiere jenantă pe care o îndurau amândoi doar pentru că era pur şi simplu necesară. S-ar fi putut duce la Infirmerie; aşa se proceda de obicei. Numai că mama lui era Prim Asistentă, iar dacă Prudence Jaxon voia să moară acasă în patul ei, nimeni nu avea să i se opună.

Ori de câte ori Peter îşi amintea de acea vară, cu zilele ei lungi şi nopţile fără sfârşit, i se părea o perioadă din

viaţa lui din care nu ieşise niciodată de tot. Îi aducea aminte de o poveste pe care le-o spusese odată Profesoara despre o broască-ţestoasă care se apropia de un zid; de fiecare dată când înainta, reducea distanţa parcursă cu jumătate, dar neajungând nicicând la destinaţie. Aşa se simţise şi Peter în timp ce-şi privise mama murind. Trei zile oscilase între trezie şi un somn febril, abia scoţând o vorbă, răspunzând numai la cele mai simple întrebări necesare pentru îngrijirea ei. Luase câteva înghiţituri de apă, dar atâta tot. Sandy Chou, asistenta de serviciu, venise în vizită în după-amiaza aceea şi îi spusese lui Peter să fie pregătit. Camera era cufundată în semiîntuneric, lumina reflectoarelor fiind filtrată într-o umbră tărcată de copacul de dincolo de fereastră. Un luciu de sudoare licărea pe fruntea ei palidă; mâinile – mâinile pe care i le urmărise ore în şir la Infirmerie, văzându-şi de treaba lor grijulie – zăceau nemişcate pe lângă ea. Peter nu mai ieşise din încăpere de la căderea nopţii, temându-se să nu se trezească singură. Ştia că ea trăgea să moară, mai avea doar câteva ore, Sandy i-o explicase clar. Lui însă i-o spunea nemişcarea mâinilor care se odihneau pe pătură, cu munca lor răbdătoare încheiată.

Se întrebase cum se ia rămas-bun. Ar speria-o oare să-l audă rostind cuvintele? Şi ce anume ar umple liniştea de după? Nu avusese nicio şansă să facă la fel cu tatăl său; în multe privinţe, asta fusese cel mai rău. Pur şi simplu se strecurase în uitare. Ce i-ar fi spus Peter tatălui său dacă ar fi avut şansa s-o facă? O dorinţă egoistă, dar tot se gândise la ea. *Alege-mă pe mine!* i-ar fi spus el. *Nu pe Theo. Pe mine. Înainte să pleci, alege-mă pe mine.* Scena era perfect clară în mintea lui – aşa cum şi-o imagina Peter, soarele răsărea; stăteau pe prispă, numai ei doi, tatăl lui îmbrăcat de drum, cu busola în mână, deschizând şi închizând capacul cu degetul mare, aşa cum obişnuia – şi totuşi scena nu se încheia. Niciodată nu-şi imaginase ce i-ar fi putut răspunde tatăl său.

Acum, iat-o pe mama lui, pe moarte; dacă moartea era o încăpere în care intra sufletul, ea stătea în prag; şi totuşi

Peter nu-şi găsea cuvintele cu care să-i spună ce simţea – că o iubea şi că avea să-i fie dor de ea după ce se va fi stins. Adevărul e că, în familia lor, Peter fusese mereu băiatul ei, iar Theo al tatălui lor. Nu se vorbea niciodată despre asta; era, pur şi simplu, un fapt. Peter ştia că avuseseră loc pierderi de sarcină şi cel puţin un bebeluş prematur, cu nu se ştie ce defect, care murise la câteva ore de la naştere. Credea că acest bebeluş fusese fetiţă. Se întâmplase pe când Peter era Micuţ la Refugiu, aşa că nu ştia prea bine. Aşa că poate asta era ceea ce lipsea – nu ceva înăuntrul lui, ci al *ei* – şi motivul pentru care simţise mereu dragostea mamei lui atât de pătimaşă. El era cel pe care ea avea să-l păstreze.

Prima geană de lumină slabă ajunsese în ferestre când auzise cum i se schimbă răsuflarea, cum i se aduna în piept ca un sughiţ. Pentru o clipă îngrozitoare crezuse că venise clipa, apoi îi văzuse ochii deschizându-se. „Mamă?” întrebase el, luând-o de mână. „Mamă, sunt aici.”

Theo, zisese ea.

Îl vedea oare? Ştia unde se află? „Mamă”, spuse el, „sunt Peter. Vrei să mă duc după Theo?”

Femeia păruse să se uite undeva în adâncul ei, într-un loc infinit şi nemărginit, un loc al eternităţii. *Ai grijă de fratele tău, Theo,* îi zisese ea. *El nu-i puternic, aşa ca tine.* Apoi închisese ochii şi nu-i mai redeschisese.

Nu-i spusese niciodată fratelui său despre asta. Nu păruse să aibă vreun rost. Erau momente când se gândea, dornic să fie aşa, că poate nu auzise el bine sau că putea pune aceste vorbe pe seama delirului bolii. Numai că, oricât încerca el să le dea alt sens, cuvintele şi semnificaţia lor păreau limpezi. După toate câte fuseseră, lungile zile şi nopţi în care avusese grijă de ea, mama tot pe Theo îl crezuse lângă patul ei în ceasurile de pe urmă; lui Theo îi dăruise ultimele vorbe din viaţa ei.

Nu mai zise nimeni nimic despre echipa dispărută a Centralei. Dădură animalelor să mănânce, apoi mâncară şi ei şi se retraseră în cazarmă, o încăpere înghesuită şi urât mirositoare, cu paturi suprapuse şi saltele murdare

umplute cu paie mucegăite. Până să se întindă Peter, Finn şi Rey sforăiau deja. Peter nu era obişnuit să meargă la culcare aşa devreme, dar era treaz de douăzeci şi patru de ore şi aţipi imediat.

Se trezi dezorientat, cu mintea încă plutind printre visele neliniştite. Ceasul interior îi spunea că era miezul nopţii sau chiar mai târziu. Toţi bărbaţii dormeau încă, dar patul Aliciei era gol. Coborî prin holul slab luminat spre camera de control, unde o găsi stând la masa cea lungă, frunzărind o carte la lumina panoului. Ceasul arăta ora 02:33.

Alicia ridică ochii.

— Nu ştiu cum de-ai dormit cu tot sforăitul ăla.

Peter se aşeză pe un scaun de partea cealaltă a mesei.

— Nu prea am dormit. Ce citeşti?

Ea închise cartea şi se frecă la ochi cu vârfurile degetelor.

— Să mă ia naiba dacă ştiu. Am găsit-o în depozit. Sunt o mulţime de cutii acolo.

Împinse cartea pe masă spre el.

— Poftim, uită-te, dacă vrei!

Titlul cărţii era *Unde sunt sălbăticiunile.* Un volum subţire, mai mult cu poze: un băieţel într-un soi de costum de animal, cu urechi şi coadă, agitând o furcă şi fugărind un căţeluş alb. Peter dădu paginile sfărâmicioase, cu miros de praf, una câte una. Camera lui era învăluită treptat de o pădure care creştea ca prin farmec; o noapte cu lună şi o călătorie pe mare până la o insulă cu monştri. Peter citi:

„Şi când a ajuns în locul în care se găseau sălbăticiunile, acestea au răgit înspăimântător, au scrâşnit din dinţi înfricoşător, au rotit ochii teribili şi şi-au scos ghearele cumplite până ce Max a strigat: STAŢI POTOLITE! Apoi le-a îmblânzit folosind trucul magic de a se uita fix în ochii lor galbeni fără să clipească. Ele s-au înfricoşat şi l-au numit cea mai mare sălbăticiune dintre toate…”

— Chestia asta cu băieţelul care li se uită în ochii lor, zise Alicia, căscând în palmă. Nu văd cum ar putea folosi la ceva.

Peter închise cartea şi o dădu deoparte. Habar n-avea cum să o interpreteze, dar aşa se întâmpla cu cele mai multe lucruri din Vremea Dinainte. Cum trăiau oamenii? Ce mâncau, cu ce se îmbrăcau, ce gândeau? Mergeau prin întuneric, ca şi cum n-ar fi fost nimic? Dacă nu existau virali, atunci ce-i speria?

— Cred că-i inventat totul, ridică el din umeri. Doar o poveste. Cred că visează.

Alicia ridică din sprâncene, cu o expresie care zicea: *Cine ştie? Cine poate spune cum era lumea?*

— Chiar speram să te trezeşti, declară ea, sculându-se de pe scaun.

Luă un felinar de pe podea.

— Am ceva să-ţi arăt.

Îl duse prin cazarmă într-una dintre magazii. Pereţii erau acoperiţi cu etajere metalice, pline cu provizii: unelte unsuroase, bobine de sârmă şi cositor, bidoane de plastic cu apă şi alcool. Alicia puse felinarul jos, se duse la una dintre etajere şi începu să-i mute conţinutul pe podea.

— Ei? Nu sta acolo aşa!

— Ce faci?

— Ce ţi se pare că fac? Şi vorbeşte mai încet – nu vreau să-i trezeşti pe ceilalţi!

Când terminară de dat totul jos, Alicia îi ceru să stea la unul dintre capetele etajerei, iar ea se aşeză la celălalt. Peter îşi dădu seama că spatele etajerei era o foaie de placaj care ascundea zidul de după ea. Traseră etajera de la perete.

O uşă ermetică.

Alicia făcu un pas înainte, învârti mânerul în formă de roată şi o deschise. Un spaţiu îngust, ca un tub, cu nişte scări care urcau în spirală. Lăzi de metal erau stivuite la perete. Scările dispăreau în beznă, la o distanţă necunoscută deasupra lui Peter. Aerul era stătut şi plin de praf.

— Când ai găsit-o? întrebă el uimit.

— Anotimpul trecut. Mă plictiseam într-o seară şi am început să-mi bag nasul prin jur. Îmi închipui că e un soi de

ieşire de urgenţă lăsată de Constructori. Scările duc la un spaţiu strâmt pe acoperiş.

Peter arătă cu felinarul spre lăzi.

— Ce-i în ele?

— Asta, replică ea cu un aer ştrengăresc, e partea cea mai tare.

Traseră împreună una din lăzi pe podeaua magaziei. Era o ladă metalică de uz militar, ce purta inscripţia INFANTERIA MARINĂ A STATELOR UNITE pe o parte. Alicia îngenunche să deschidă încuietorile, săltă capacul şi dădu la iveală şase obiecte negre şi lucioase învelite în spumă din polietilenă. Lui Peter îi luă câteva clipe să priceapă ce vedea.

— La naiba, Lish!

Fata îi întinse o armă. O puşcă cu ţeava lungă, rece la atingere şi mirosind slab a ulei. Era şocant de uşoară, ca şi cum ar fi fost confecţionată dintr-o substanţă care sfida gravitaţia. Chiar şi în lumina slabă din magazie, distingea irizarea lucioasă a gurii ţevii. Armele de foc pe care le văzuse el abia dacă erau altceva decât nişte relicve corodate, puşti şi pistoale lăsate de Armată în urma sa. Paza încă mai păstra unele din ele în Arsenal, dar, din câte ştia Peter, toată muniţia se consumase cu ani în urmă. Nu mai văzuse în viaţa lui ceva atât de curat şi de nou, neatins de trecerea timpului.

— Câte sunt?

— Douăsprezece cutii a câte şase puşti, un pic peste o mie de gloanţe. Mai sunt şase lăzi sus, în spaţiul strâmt.

Îi dispăruse toată nervozitatea, înlocuită de o poftă pătimaşă de a folosi acest obiect nou şi minunat din mâinile lui, de a-i simţi puterea.

— Arată-mi cum s-o încarc!

Alicia îi luă arma din mână, trase închizătorul şi încărcătorul. Apoi scoase un încărcător din cutie şi-l băgă în faţa gărzii trăgaciului, împingând-o să intre bine, şi o bătu la bază de două ori tare cu palma.

— Ţinteşte ca la arbaletă, explică ea şi se întoarse într-o parte să-i arate. E cam acelaşi lucru, doar cu un recul mult

mai puternic. Tu numai ţine degetul departe de trăgaci dacă nu eşti pus pe treabă. Ai să vrei, dar n-o face!

Îi înapoie puşca. O armă de foc încărcată! Peter o ridică la umăr, căutând ceva prin încăpere vrednic de luat la ţintă şi, în cele din urmă, alese un colac de sârmă de cupru de pe etajera din capătul opus. Impulsul de a trage, de a simţi forţa explozivă a reculului în braţele lui era atât de puternic, încât se strădui din greu să alunge gândul.

— Ţine minte doar ce ţi-am zis despre trăgaci, îl avertiză Alicia. Ai douăzeci de gloanţe pe încărcător. Acum încarc-o pe asta, ca să văd că ştii cum.

Schimbă puşca încărcată pe una nouă. Se strădui cât putu de bine să-şi amintească paşii: piedică, închizător, încărcător. Când termină, pocni încărcătorul de două ori, aşa cum o văzuse pe Alicia.

— Cum e?

Alicia îl urmărea cu ochi critic, cu puşca rezemată cu patul de şold.

— Nu-i rău. Un pic cam încet. N-o îndrepta în jos aşa, o să-ţi zbori piciorul.

Peter ridică repede ţeava.

— Ştii ce, sunt un pic surprins. Credeam că tu nu crezi în chestiile astea.

Ea ridică din umeri.

— Nu cred, nu cu adevărat. Sunt murdare, fac zgomot mare şi te fac mult prea încrezător.

Îi întinse un al doilea încărcător pentru trăistuţa de la brâu.

— Pe de altă parte, fumurile cred foarte bine în ele, dacă faci treaba cum trebuie.

Îşi ciocăni sternul cu degetul.

— Un foc, prin punctul slab. De la mai puţin de trei metri mai şi stropesc un pic, dar nu te baza pe asta!

— Aşadar, tu ai mai folosit armele de-aici.

— Am zis eu aşa ceva?

Peter ştia că nu e cazul să insiste. Şase lăzi cu puşti de-ale armatei. Cum putea Alicia să li se împotrivească?

— Ale cui sunt?

— De unde să ştiu? Din câte-mi dau eu seama, sunt proprietatea Infanteriei Marine a Statelor Unite, aşa cum scrie pe cutie. Lasă întrebările şi hai să mergem!

Reintrară pe uşa metalică şi începură să urce. Simţea cum creşte temperatura cu fiecare treaptă. După zece metri ajunseră la o mică platformă cu o scară. Pe tavanul de deasupra lor se afla o trapă. Alicia puse felinarul pe platformă, se ridică pe vârfuri, se întinse şi începu să învârtă roata. Amândoi transpirau puternic; aerul era aproape prea dens ca să poată fi respirat.

— E înţepenită.

Ridică şi el mâinile s-o ajute. Cu un scârţâit ruginit, mecanismul cedă. Învârtiră de două ori, de trei ori; trapa se deschise, coborând pe balamale. Aerul răcoros al nopţii se năpusti înăuntru prin deschizătură ca un curent de apă, cu miros de deşert, ienupăr uscat şi mesquite[8]. Deasupra, Peter vedea doar beznă.

— Sunt prima, zise Alicia. O să te chem eu sus.

Îi auzi paşii îndepărtându-se de deschizătură. Îşi încordă auzul, dar nu mai distinse nimic. Se aflau undeva pe acoperiş, fără lumini care să-i protejeze. Numără până la douăzeci, treizeci. Oare să se ducă după ea?

Atunci chipul Aliciei apăru deasupra lui, peste trapa deschisă.

— Lasă felinarul aici. E liber. Vino!

Urcă scara şi se trezi într-un mic spaţiu strâmt, cu ţevi, valve şi alte lăzi stivuite pe lângă perete. Se opri ca să-şi lase ochii să se obişnuiască. Se afla în faţa unei uşi deschise. Trase adânc aer în piept şi păşi înainte.

Păşi în stele.

Îl izbi mai întâi în plămâni, tăindu-i respiraţia. Un sentiment de panică pur fizică, de parcă ar fi păşit pe nimic, pe cerul nopţii însuşi. Îl lăsară genunchii, mâna liberă se agăţă de aer, căutând ceva de care să se ţină, să simtă ceva cu formă şi greutate, dimensiuni ale lumii înconjurătoare. Cerul de deasupra era o boltă neagră – şi peste tot, stelele!

[8] Varietate de salcâm originar din Mexic (n.red.).

— Respiră, Peter! îl îndemnă Alicia.

Stătea în picioare lângă el. Îşi dădu seama că-i pusese mâna pe umăr. În întuneric, vocea Aliciei părea să vină în acelaşi timp de foarte aproape şi de foarte departe. Făcu aşa cum i se spusese, lăsând ca aerul nopţii să-i umple pieptul. Încetul cu încetul i se obişnuiră şi ochii. Acum putea să distingă marginea acoperişului, care se revărsa în nimic. Se aflau în colţul de sud-vest, aproape de gura de evacuare.

— Ei, ce părere ai?

Îşi lăsă ochii să cutreiere cerul preţ de o clipă mută, nesfârşită. Cu cât se uita mai mult, cu atât mai multe stele îi apăreau din beznă. Acestea erau stelele despre care vorbise tatăl lui, stelele pe care le văzuse în Cursele Lungi.

— Theo ştie?

Alicia izbucni în râs.

— Ce să ştie Theo?

— Uşa. Armele, zise Peter, ridicând din umeri neajutorat. Toate astea!

— Nu i-am arătat niciodată, dacă la asta te referi. Bănuiesc că Zander ştie, pentru că el cunoaşte fiecare palmă din locul ăsta. Numai că nu mi-a suflat o vorbă niciodată.

Îi căută din ochi chipul. Părea cumva altfel în întuneric; aceeaşi Alicia pe care o ştia dintotdeauna şi totuşi cineva nou. Pricepu ce făcuse. Păstrase secretul numai pentru el.

— Mulţumesc.

— Acum să nu crezi că suntem prieteni! Dacă se trezea Arlo primul, ar fi stat el aici.

Nu era adevărat, iar el ştia.

— Chiar şi aşa, replică el.

Îl duse la marginea acoperişului. Priveau spre nord, peste vale. Nu sufla nicio adiere de vânt. În partea cealaltă, forma munţilor era gravată pe cer ca o siluetă neagră înălţată pe un fundal licăritor de stele. Se aşezară pe poziţii, întinşi unul lângă altul cu burta pe betonul care mai păstra încă arşiţa zilei.

— Poftim! făcu Alicia, băgând mâna în traistă. O să ai

nevoie de ea.

O lunetă de noapte. Îi arătă cum s-o prindă pe puşcă şi cum să ajusteze înălţătorul. Peter puse ochiul la ocular şi văzu un peisaj de tufişuri şi pietre, scăldate într-o lumină verde, palidă, cu două cursoare în cruce care-i intersectau câmpul vizual. La capătul lunetei văzu scris ceva: 212 METRI. Numerele creşteau şi descreşteau când plimba puşca înainte şi înapoi. Uimitor!

— Crezi că mai trăiesc?

Alicia întârzie o clipă cu răspunsul.

— Nu ştiu. Probabil că nu. N-are ce să strice totuşi dacă aşteptăm.

Zăbovi iar; nu prea mai era mare lucru de discutat despre subiect. Apoi întrebă:

— Crezi că astăzi am fost prea aspră cu Maus?

Întrebarea îl surprinse. De când o cunoştea, Alicia nu se îndoise niciodată de sine.

— Nu la cum s-au rezolvat lucrurile. Ai făcut ce trebuia.

— E o pierdere. Nu poţi să spui că nu e.

— Nu contează. Ai zis-o chiar tu. Maus cunoaşte regulile la fel de bine ca oricine altcineva.

— Aş păstra-o pe ea mai degrabă decât pe Galen.

Oftă.

— Pe toţi zburătorii! Tipul ăla. Ce naiba o fi văzut la el?

Peter ridică ochii de la lunetă. Cerul era atât de plin de stele, încât avea impresia că putea să întindă mâna să le atingă. În viaţa lui nu mai văzuse ceva atât de frumos. Îl făcea să se gândească la oceane, la numele din carte, ca la cuvintele unui cântec – Atlantic, Pacific, Indian, Arctic – şi la tatăl său, stând pe malul mării. Poate că stelele erau ceea ce Mătuşica descrisese drept Dumnezeu. Vechiul Dumnezeu, din Vremea Dinainte. Dumnezeul din Ceruri care veghea asupra Lumii.

— Te gândeşti vreodată… Ştiu şi eu, te gândeşti la chestia aia?

Peter se întoarse cu faţa la ea. Alicia încă mai stătea cu ochiul pe ocularul lunetei.

— La ce să mă gândesc?

Alicia scoase un hohot de râs nervos – un sunet pe care nu-l mai auzise de la ea.

— Vrei să mă faci s-o spun? *Să-ţi iei o pereche,* Peter. Să ai Micuţi.

Se gândise; sigur că se gândise. Aproape toată lumea îşi lua pereche până la vârsta de douăzeci de ani. Dar dacă erai la Pază era dificil – treaz toată noaptea, dormind mai toată ziua sau umblând de colo până colo ameţit de oboseală. Dar când Peter înfrunta direct problema, ştia că nu era singurul motiv. Cumva, ideea nu i se părea pur şi simplu posibilă; li se aplica altora, nu şi lui. Existaseră fete pentru el; apoi câteva despre care ar fi putut spune că erau femei; fiecare dintre ele ocupase câteva luni din timpul lui, aprinzându-l atât de mult încât, pentru scurtă vreme, numai la ele se putuse gândi. Dar, până la urmă, se îndepărtase de ele sau se trezise, în mod inexplicabil, îndreptându-le spre cineva pe care el îl considera mai potrivit.

— Nu chiar, nu.

— Şi cu Sara cum rămâne?

Se pomeni în defensivă:

— Ce-i cu ea?

— Hai, Peter! făcu Alicia, şi îi auzi exasperarea din glas. Ştiu că te vrea ca pereche. Nu e niciun secret. Şi ea e Primă Familie, ar fi o partidă bună. Toată lumea o crede.

— Şi ce legătură are asta?

— Doar ziceam şi eu aşa. E evident.

— Ei bine, pentru mine nu e evident.

Făcu o pauză. Nu mai vorbiseră astfel niciodată.

— Uite ce e, îmi place Sara. Doar că nu sunt sigur că vreau s-o iau de pereche.

— Dar *vrei?* Să iei pe cineva de pereche, adică.

— Într-o bună zi. Poate. Lish, de ce mă întrebi?

Se întoarse iar cu faţa spre ea. Fata se uita prin lunetă în vale, urmărind încet cu puşca linia orizontului.

— Lish?

— Stai puţin. Se mişcă ceva.

Peter se rostogoli înapoi pe poziţia lui.

— Unde?

Alicia ridică repede ţeava armei, arătându-i cu ea.

— La ora două.

Duse ochiul la lunetă: o siluetă singuratică, alergând de la un pâlc de arbuşti la altul, la o sută de metri dincolo de gard. Umană.

— E Bascheţel, zise Alicia.

— De unde ştii?

— E prea mic să fie Zander. Nu mai e nimeni altcineva acolo.

— E singur?

— Nu-mi dau seama. Stai! Nu. Zece grade la dreapta.

Peter se uită şi el: o străfulgerare verde în lunetă, săltând ca o piatră pe solul deşertului. Văzu apoi o a doua, şi o a treia, la două sute de metri, care se apropiau. Nu se apropiau; încercuiau.

— Ce fac? De ce nu-l iau pur şi simplu?

— Nu ştiu.

Atunci o auziră:

— Hei!

Era vocea lui Caleb, piţigăiată, înnebunită şi plină de frică. Alerga spre gard dând din mâini.

— Deschideţi poarta, deschideţi poarta!

— *Pe toţi zburătorii!*

Alicia sări în picioare.

— Haide!

Porniră în fugă spre spaţiul strâmt; Alicia deschise repede una dintre lăzile stivuite lângă trapă. Scoase un soi de pistol – scurt şi cu ţeava groasă. Peter nu avu timp să pună întrebări. Se întoarseră în fugă la marginea acoperişului şi Alicia îl îndreptă în sus pe deasupra câmpului de turbine şi trase.

Racheta de semnalizare ţâşni către cer, târând după ea o dâră şuierătoare de lumină. Peter ştiu din instinct că nu trebuia să se uite, dar nu se putu abţine, se uită, iar vederea îi fu arsă instantaneu de imaginea centrului incandescent al rachetei de semnalizare. Ajunsă la apogeu, aceasta păru să se oprească, suspendată în spaţiu, după

care explodă, scăldând câmpul în lumină.

— I-am câştigat un minut, spuse Alicia. E o scară în spate.

Agăţară armele pe umăr; Alicia coborî prima scara, alunecând doar pe cele două bare verticale, fără să atingă treptele cu picioarele. În timp ce venea şi Peter, trase încă o rachetă, făcând-o să descrie un arc peste Centrală, spre câmp. Apoi o luară la fugă.

Caleb stătea de partea cealaltă a porţii metalice. Viralii se împrăştiaseră, întorcându-se în umbre.

— Vă rog! Daţi-mi drumul!

— Rahat, n-avem cheie! spuse Peter.

Alicia duse puşca la umăr şi ţinti spre panou. O răbufnire de foc şi zgomot; panoul căzu de pe stâlp cu un şuvoi de scântei.

— Caleb, trebuie să sari gardul.

— O să mă prăjesc!

— Nu, n-ai să te prăjeşti, e oprit curentul.

Se uită la Peter.

— Crezi că e oprit?

— De unde să ştiu eu?

Alicia făcu un pas şi, înainte ca Peter să apuce să zică ceva, apăsă gardul cu palma. Nu se întâmplă nimic.

— Grăbeşte-te, Caleb!

Băiatul băgă degetele printre sârme şi începu să se urce. În jurul lor, umbrele se turtiră când a doua rachetă de semnalizare îşi încheie coborârea. Alicia scoase una nouă din traista de la brâu, încărcă pistolul şi trase. Racheta se ridică în aer, tot mai sus, cu o dâră de fum, şi explodă deasupra lor într-un şuvoi de lumină.

— E ultima. Avem vreo zece secunde până se prind că e oprit curentul.

Caleb încălecase pe gard.

— Caleb, strigă ea, mişcă-ţi fundul!

Băiatul se lăsă să cadă pe ultimii cinci metri, rostogolindu-se când atinse pământul şi sărind în picioare. Avea obrajii uzi de atâta plâns, mânjiţi de praf şi muci; era în picioarele goale. În câteva secunde aveau să fie iar pe

întuneric.

— Te-ai lovit? întrebă Alicia. Poţi să alergi?

Caleb făcu semn din cap că da.

O rupseră la fugă spre Centrală. Peter simţi viralii venind înainte să-i zărească. Se întoarse la timp să-l vadă pe unul aruncându-se asupra lor de pe gard. Un foc de armă îi trecu pe lângă ureche; creatura se răsuci în aer şi căzu la pământ, alunecând pe fundaţie. Se întoarse spre Alicia, care aştepta cu puşca la umăr şi ochii aţintiţi pe gard. Trase încă trei focuri rapide unul după altul.

— Ia-l de-aici! strigă ea.

Alergă cu Caleb până la scară. În urma lor, Alicia continua să tragă şi sunetul împuşcăturilor ajungea la el ca nişte pocnete înăbuşite răsunând prin curte. Şi mai mulţi virali care trecuseră de gard. Cu puşca agăţată pe umăr, Peter se căţără pe scară; când ajunse sus, se întoarse să se uite. Alicia mergea cu spatele spre zidul Centralei, trăgând în umbre. Când arma îi tăcu, o aruncă şi începu să urce; Peter luă puşca, ţinti cam în aceeaşi direcţie şi apăsă pe trăgaci. Ţeava se smuci şi gloanţele i se pierdură inutil în întuneric. Tot corpul i se zgudui de forţa sălbatică a împuşcăturii.

— Ai grijă ce faci! ţipă Alicia, lipindu-se de scară sub el. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, ţinteşte!

— Încerc!

Erau trei acum, venind din umbră către baza scării; Peter făcu un pas la dreapta, rezemând bine patul puştii de umăr. *Ţinteşte ca şi cum ar fi o arbaletă!* Avea. Foarte puţine şanse să-i nimerească, dar poate că reuşea să-i sperie. Apăsă pe trăgaci şi viralii se îndepărtară în salturi, rostogolindu-se prin curte şi fugind în întuneric. Câştigase cel mult câteva secunde.

— Taci şi urcă! strigă el.

— Aşa am să fac dacă nu mai tragi în mine!

Alicia ajunse în vârf. Peter îi dibui mâna pe întuneric şi trase tare, săltând-o pe suprafaţa de beton a acoperişului. Caleb le făcea semn cu mâna din buza trapei.

— În spate!

În timp ce Alicia cobora prin chepeng, Peter se întoarse; pe marginea acoperişului stătea un singur viral. Ridică arma şi trase, prea târziu însă. Locul unde stătuse creatura era gol.

— Uită de fumuri! strigă Alicia de jos. Haide!

Se lăsă să cadă prin deschizătură, rostogolindu-se peste Caleb, care se îndoi sub el cu un mormăit. O durere ascuţită îi săgetă glezna când lovi platforma; puşca alunecă zdrăngănind pe lângă el. Alicia păşi peste ei şi întinse mâna să închidă trapa. Ceva însă o apăsa din partea cealaltă. Chipul fetei se crispase de efort; picioarele i se agăţau de scară, se zbăteau să găsească un punct de sprijin.

— Nu… pot… s-o închid!

Peter şi cu Caleb săriră în picioare şi împinseră. Dar forţa de pe partea cealaltă era prea mare. Peter păţise ceva la gleznă când căzuse, dar durerea era difuză şi lipsită de importanţă acum. Cercetă cu privirea platforma de jos în căutarea puştii şi o zări lângă scări.

— Dă-i drumul! zise el. Lasă trapa să cadă. E singura cale.

— Eşti nebun?

Atunci văzu însă în ochii Aliciei că-i înţelesese intenţiile.

— Bine, fă-o!

Se întoarse spre Caleb, care încuviinţă din cap.

— Gata?

— Unu… doi…

— Trei!

Dădură drumul chepengului. Peter căzu pe platformă şi durerea îi explodă în gleznă în clipa impactului; se aruncă după puşcă şi se răsuci, împingând rapid gura ţevii prin deschizătură. N-avea timp să ochească, dar spera că n-o să fie nevoie.

Nici nu fu. Capătul ţevii intră fix în gura deschisă a viralului. Ţeava îl străpunse ca o săgeată, alunecând pe lângă şirurile de dinţi strălucitori şi oprindu-se în creasta osoasă din partea de sus a gâtului, iar Peter îl privi în ochi şi zise în gând: *Stai potolit!*, după care împinse puşca o

dată zdravăn ca să intre bine în gură înainte să-i zboare creierii lui Zander Philips.

21

Exista o singură mare diferenţă între lumea aşa cum era acum şi cea din Vremea Dinainte, socotea Michael Fisher, şi aceea nu o constituiau viralii. Diferenţa era electricitatea.

Viralii reprezentau o problemă, cu siguranţă – vreo patruzeci şi două de *milioane* şi jumătate de probleme, dacă vechile documente din adăpostul MG din spatele Farului erau corecte. O întreagă istorie a epidemiei în ultimele sale ore pe care să o citească Michael Circuit. „CV1-CV13 Sumarul naţional şi regional al componentelor de supraveghere selective", Centrele pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor, Atlanta, Georgia, „Protocoale de strămutare a civililor pentru centrele urbane, Zonele 6-1", Agenţia pentru Rezolvarea Situaţiilor de Urgenţă, Washington, D.C., „Eficacitatea protecţiei după expunere la febra hemoragică CV la primatele non-umane", Institutul de Cercetări Medicale al Armatei Statelor Unite pentru Boli Infecţioase, Fort Derrick, Maryland. Şi tot aşa, în acelaşi stil. Pe unele le înţelegea, pe altele nu, dar toate spuneau acelaşi lucru. O persoană din zece. O persoană din zece răpită la fiecare nouă care mureau. Aşadar, luând în considerare o populaţie umană de 500 de milioane – reunind teritoriile Statelor Unite, Canadei şi Mexicului – şi lăsând deoparte, pentru moment, problema restului lumii, despre care părea să se ştie foarte puţin – şi chiar presupunând o oarecare rată a mortalităţii pentru viralii înşişi, să zicem, un modest 15 la sută – tot mai rămâneau 42,5 milioane de javre însetate de sânge între Istmul Panama şi Frontiera de la Strâmtoarea Bering, înfulecând tot ce are hemoglobină în vene şi semnătură termică între 36 şi 38° C, adică 99,96% din tot regnul mamiferelor, de la şoareci de câmp la urşi grizzly.

Deci, bun. O *problemă.*

Daţi-mi doar suficient curent, se gândea Michael, şi pot ţine viralii la distanţă pe vecie.

Vremea Dinainte: uneori tremura numai când se gândea la ea, la măreaţa reţea electrică zumzăitoare creată de mâna omului. Milioanele de kilometri de cabluri, miliardele de amperi. Marile centrale electrice care transformau energia încapsulată a planetei înseşi în întrebarea etern afirmativă reprezentată de un singur amper de curent ţâşnind printr-un fir, zicând: *Da? Da? Da?*

Şi maşinile. Minunatele, huruitoarele şi dogoritoarele maşini. Nu doar computere, unităţi blu-ray şi tablete – aveau zeci de asemenea dispozitive recuperate de-a lungul anilor în coborârile de pe munte, puse bine în adăpost –, ci şi lucrurile simple, de toate zilele, ca uscătoarele de păr, cuptoarele cu microunde şi becurile incandescente. Toate cuplate, băgate în priză, conectate la reţea.

Uneori avea impresia că electricitatea era încă acolo, aşteptându-l. Aşteptându-l pe Michael Fisher să apese comutatorul şi să repornească totul: însăşi civilizaţia umană.

Îşi petrecea prea mult timp de unul singur la Far. Da, bine, numai el şi cu Elton, ceea ce în cea mai mare parte a timpului însemna că era acelaşi lucru, din punct de vedere social. Din punctul de vedere al lui hai-să-vorbim-despre-vreme şi al lui ce-avem-de-mâncare. El nu spunea că nu.

Mai era o mulţime de energie rămasă, Michael ştia. Generatoare diesel mari cât un oraş întreg. Fabrici de gaz natural lichefiat uriaşe, cu rezervoarele pline şi gata de treabă. Acri întregi de panouri solare privind fără să clipească în soare. Dispozitive nucleare de buzunar care bâzâiau ca nişte muzicuţe atomice, în timp ce căldura din barele de control se acumula de-a lungul deceniilor, până când într-o bună zi toată chestia avea să dea pe-afară, explodând într-o ploaie de abur radioactiv pe care undeva, sus de tot, un satelit de mult uitat, alimentat de o baterie atomică minusculă proprie, avea să o înregistreze drept agonia finală a unui frate muribund – înainte ca şi acesta, cufundat în întuneric, să se avânte cu capul înainte spre Pământ, lăsând în urmă o dâră de lumină neobservată de nimeni.

Ce risipă! Iar timpul se apropia de sfârşit.

Rugină, coroziune, vânt, ploaie. Dinţii rozătoarelor, excrementele corozive ale insectelor şi fălcile devoratoare ale anilor. Războiul naturii împotriva maşinilor, al forţelor haotice ale planetei împotriva operelor omenirii. Energia pe care oamenii o extrăseseră din pământ era absorbită inexorabil înapoi, ca apa printr-o scurgere. Nu peste multă vreme, dacă nu cumva se întâmplase deja, nici măcar un singur stâlp de înaltă tensiune nu avea să mai rămână în picioare pe Pământ.

Omenirea construise o lume căreia să-i ia o sută de ani să moară. Un secol până să se stingă ultimele lumini.

Cel mai rău în toate astea era că el avea să fie de faţă. Acumulatorii se deteriorau. Se deteriorau *rău.* O vedea cu ochii lui, pe monitorul CRT călit în bătălii cu liniile sale verzi pâlpâitoare. Celulele bateriilor fuseseră construite să reziste cât? Treizeci de ani? Cincizeci? Faptul că mai puteau fi încărcate cât de puţin după aproape un secol era un miracol. Turbinele eoliene le puteai ţine să se învârtă la nesfârşit în adierea vântului, dar, fără acumulatorii care să înmagazineze şi să stabilizeze curentul, era suficientă o singură noapte fără vânt.

Era imposibil să le repari. Ele nu fuseseră construite să fie *reparate.* Erau făcute să fie *înlocuite.* Puteai să înlocuieşti câte garnituri doreai, să cureţi ce era afectat de coroziune, să recablezi dispozitivele de control până la întoarcerea turmei. Era o muncă doar ca să te ţină ocupat, pentru că membranele îşi trăiseră traiul. Membranele erau duse, lanţurile lor de polimeri fiind iremediabil saturate cu molecule de acid sulfonic. Asta îi spunea zi de zi monitorul cu sughiţul lui foarte slab. Cu excepţia cazului în care Armata SUA apărea cu un set nou-nouţ de la fabrică – „Hei, ne pare rău, am uitat de voi!” – luminile aveau să se stingă. Un an, cel mult doi. Şi atunci el, Michael Circuit, avea să fie cel nevoit să se ridice şi să spună: *Ascultaţi cu toţii, am nişte veşti nu prea grozave. Prognoza din această seară? Întuneric, cu ţipete pe arie largă. A fost distractiv să ţin luminile aprinse, dar acum trebuie să mor. La fel ca*

voi toţi.

Singurul om căruia îi spusese era Theo. Nu lui Gabe Curtis, care, tehnic vorbind, era şeful de la Lumină şi Curent, dar se retrăsese în mare parte odată ce se îmbolnăvise, lăsându-i pe Michael şi pe Elton să se ocupe de treabă; nu lui Sanjay sau Bătrânului Chou ori altcuiva; nici măcar surorii lui, Sara. De ce-l alesese pe Theo? Erau prieteni. Theo făcea parte din Gospodărie. Sigur, avusese dintotdeauna un oarecare aer de melancolie – Michael, dintre toţi, îl recunoştea atunci când îl vedea – şi era o grea povară să-i spui unui om că el şi toţi cei pe care-i cunoştea erau, practic, morţi. Poate că Michael se gândea doar la ziua în care avea să fie nevoit să explice situaţia, sperând ca Theo să dea vestea în locul lui sau cel puţin să-l susţină, cumva. Şi totuşi, chiar şi pentru Theo, care era mai bine informat decât majoritatea dintre ei, acumulatorii erau mai degrabă o chestie existentă de când lumea în natură decât ceva făcut de mâna omului, guvernat de legile fizicii. Precum soarele, cerul şi zidurile, acumulatorii pur şi simplu *existau.* Ei absorbeau energia de la turbine şi o scuipau afară spre lumini, iar dacă apărea vreo problemă, departamentul Lumină şi Curent avea să o rezolve. *Nu, Michael?* întrebase Theo. *Problema asta cu acumulatorii poţi s-o repari?* Tot ocolise subiectul o vreme, până când Michael, complet exasperat, oftase, clătinase din cap şi descrisese situaţia monosilabic:

— Theo, tu nu mă auzi? Nu auzi ce-ţi zic despre lumini? Mor!

Stăteau pe prispa căsuţei pe care Michael o împărţea cu Sara, care era plecată pe undeva în acea după-amiază, cu turma ori să vegheze la Infirmerie sau să-l viziteze pe unchiul Walt ca să se asigure că mănâncă şi se spăla – rătăcind de colo până colo neobosită, făcând, cu alte cuvinte, ceea ce făcea mereu. Era spre sfârşitul după-amiezii. Casa se afla la marginea pajiştii cu iarbă deasă unde lăsau caii să pască, deşi zilele secetoase ale verii veniseră devreme şi câmpul era de culoarea cojii de pâine, ars până la sol pe alocuri, cu petice golaşe care stârneau

norişori de praf când păşeai pe ele. Toată lumea cunoştea locul drept casa Fisher.

— Se sting, repetase Theo. Luminile.

Michael încuviinţase din cap:

— Se sting.

— În doi ani, zici.

Cercetase faţa lui Theo, urmărind cum începea să priceapă informaţia oferită.

— S-ar putea să dureze mai mult, dar nu cred. S-ar putea să fie chiar mai puţin.

— Şi nu poţi să remediezi situaţia în niciun fel?

— Nimeni nu poate.

Theo expirase tăios, ca şi cum tocmai ar fi încasat un pumn.

— Bine, pricep.

Clătinase din cap.

— Pe toţi zburătorii, pricep! Cui i-ai mai spus?

— Nimănui.

Michael ridicase din umeri.

— Numai ţie.

Theo se ridicase şi se dusese la marginea prispei. O vreme niciunul dintre ei nu scosese o vorbă.

— Va trebui să ne mutăm, spusese Michael. Sau să găsim o altă sursă de energie.

Theo se uita în depărtare spre câmp.

— Şi cum propui s-o facem?

— Nu propun, eu doar prezint faptele. Când acumulatorii coboară sub douăzeci la sută…

— Ştiu, ştiu, gata cu luminile! Mi-ai zis clar asta.

— Ce-ar trebui să facem?

Theo scosese un hohot de râs deznădăjduit.

— De unde naiba să ştiu eu?

— Adică, întreb, să le spunem oamenilor?

Michael făcuse o pauză, cercetând chipul prietenului său.

— Ca să poată, ştii tu, să se pregătească.

Theo stătuse o clipă pe gânduri după care dăduse din cap şi zisese:

— Nu.

Şi asta fusese tot. Nu mai discutaseră subiectul. Când se întâmplase asta? Cu peste un an în urmă, cam pe când Maus şi cu Galen se căsătoriseră – prima nuntă după multă, multă vreme. I se păruse ciudat, atâta lume fericită şi el care ştia ce ştia. Oamenii fuseseră surprinşi să-l vadă pe Galen alături de Mausami şi nu pe Theo; numai Michael cunoştea motivul sau îl putea bănui. Văzuse privirea lui Theo în acea după-amiază pe prispă. Se pierduse ceva din el şi nu era genul de lucru care mai poate fi recuperat.

Nu mai era nimic de făcut acum decât să aştepte. Să aştepte şi să asculte.

Fiindcă aşa era regula: radioul era interzis. Problema, aşa cum o înţelegea Michael, se reducea la numărul prea mare de oameni. Radioul îi condusese pe Peregrini spre Colonie la începuturi, lucru pe care Constructorii nu-l plănuiseră, de vreme ce Colonia nu trebuia să reziste atât de mult. Aşa că se luase hotărârea ca, chiar în acel moment, în anul 17 – cu şaptezeci şi cinci de ani în urmă –, radioul să fie distrus, antena coborâtă de pe munte, piesele făcute bucăţi şi împrăştiate prin groapa de gunoi.

La acel moment poate că avusese logică. Michael înţelegea de ce. Armata ştia unde să-i găsească, iar mâncarea şi combustibilul erau limitate, la fel şi spaţiul de sub lumini. Nu şi acum însă. Nu cu acumulatorii în starea în care erau, cu luminile gata să se stingă. Întunecime, ţipete şi moarte şi aşa mai departe.

Nu la multă vreme după conversaţia cu Theo, la doar câteva zile, din câte îşi amintea Michael, dăduse din întâmplare peste un vechi jurnal – „întâmplare” nu era tocmai corect, după cum se dovedise. Era în orele de linişte, chiar înainte de ivirea zorilor. Michael stătea ca întotdeauna la panoul de comandă de la Far, cu ochii pe monitoare, şi frunzărea exemplarul Profesoarei din *Cum să-ţi botezi bebeluşul* (aşa de disperat devenise după ceva nou de citit; tocmai ajunsese la litera I), când, dintr-un motiv necunoscut, agitaţie, plictiseală sau gândul

descumpănitor că, dacă vântul ar fi bătut puţin altfel, s-ar fi putut ca părinţii lui să-l numească Ichabod (Ichabod Circuit!), ochii îi rătăciseră în sus, spre poliţa de deasupra monitorului său cu tub catodic, şi acolo îl văzuse. Un carneţel cu cotor subţire, negru. Stătea printre fleacurile obişnuite, înghesuit între o bobină de cositor şi un teanc de CD-uri de-ale lui Elton *(Billie Holiday Sings the Blues; Sticky Fingers* – Rolling Stones; *Superstars #1 Party Dance Hits,* cântat de un grup numit Yo Mama, care lui Michael i se părea că sună ca nişte oameni care strigă unii la alţii, nu că el s-ar fi priceput vreun pic la muzică). Trebuie să se fi uitat la carneţel de o mie de ori şi totuşi nu-şi amintea să-l fi văzut mai înainte; curios gândul care-l făcuse să se oprească asupra lui. O carte, ceva ce nu citise. (El citise totul.) Se ridicase şi-l luase de la locul lui de pe raft şi, când îl deschisese, primul lucru pe care-l văzuse fusese un nume pe care-l cunoştea: Rex Fisher. Stră-(stră-stră?)-bunicul lui. Rex Fisher, Prim Inginer de Lumină şi Curent, din Prima Colonie a Republicii California. Ce naiba? Cum de-i scăpase *asta?* Dăduse paginile încreţite de umezeală şi vechime; îi luase numai o clipă să analizeze informaţia, s-o desfacă în părţi componente şi să le reasambleze într-un tot coerent care-i spusese ce era volumul acela subţire completat cu cerneală. Coloane de numere, cu date scrise în stilul vechi, urmate de oră şi de încă un număr pe care Michael îl înţelesese ca fiind frecvenţa transmisiunii şi apoi, în spaţiile din dreapta, scurte notiţe, rareori conţinând mai mult de câteva cuvinte, dar foarte sugestive, cu poveşti întregi cuprinse în ele: „baliză de pericol automată”, „cinci supravieţuitori” sau „armata?” ori „trei pe drum de la Prescott, Arizona”. Mai erau şi alte nume de locuri: Ogden, Utah, Kerrville, Texas, Las Cruces, New Mexico, Ashland, Oregon. Sute de astfel de notiţe, umplând pagină după pagină, până când pur şi simplu încetaseră. Ultima însemnare zicea: „Toate transmisiunile încetează la ordinul Gospodăriei.”

Până să termine de citit, o licărire albea deja ferestrele. Stinsese felinarul, se ridicase de pe scaun când începuse

să bată Clopotul de Dimineaţă – trei dangăte puternice urmate de o pauză de aceeaşi durată, după care încă trei în caz că nu pricepeai mesajul de prima dată (e dimineaţă, eşti viu) – şi traversase talmeş-balmeşul labirintic din încăperea strâmtă, plină de cutiile lui din plastic cu piese, unelte împrăştiate, şi grămezi instabile de vase murdare (Michael habar n-avea de ce Elton nu putea mânca şi el la cazarmă; omul era de-a dreptul dezgustător), făcuse un pas spre panoul de siguranţe şi stinsese luminile. Îl încercase o undă de satisfacţie obosită, ca de fiecare dată la Clopotul de Dimineaţă: încă o noapte de muncă încheiată, toate sufletele în siguranţă şi bine mersi, gata de o nouă zi. S-o vedem pe Alicia şi cuţitele ei făcând *asta!* (Şi nu era oare adevărat că, atunci când ridicase ochii şi dăduse cu ei de jurnal, imaginea Aliciei îl distrăsese? Aşa cum se întâmpla uneori – adesea? Şi nu Alicia pur şi simplu, ci anume imaginea cu lumina soarelui aprinzându-i părul atunci când ieşise din Arsenal chiar în acea seară, iar Michael mergea pe drum spre ea, nevăzut. O imagine care, când se gândise iar la ea, era destul de frapantă. Şi toate astea în ciuda faptului că Alicia Donadio era, în realitate, cea mai enervantă femeie de pe pământ, nu că ar fi existat o gamă chiar atât de largă de concurente.) Se întorsese la tabloul de comandă şi parcursese paşii necesari, punând acumulatorii la încărcat, pornind ventilatoarele şi deschizând gurile de aerisire; contoarele, care arătau toate 28%, începuseră să clipească şi să urce.

Se răsucise să se uite la Elton, care părea să moţăie pe scaun, deşi uneori era greu să-ţi dai seama. Treaz şi adormit, ochii lui Elton erau la fel, două dungi subţiri de gelatină gălbuie, ivindu-se din crăpătura pleoapelor în permanenţă umezite, care nu reuşeau să se închidă niciodată de tot. Îşi ţinea mâinile palide strânse pe burta rotunjoară şi căştile, ca întotdeauna, pe capul lui cu mătreaţă, lăsând să se audă muzica pe care o asculta toată noaptea. Beatles, Boyz-B-Ware. Art Lundgren şi a sa All-Girl Polka-Party Orchestra (singurul care-i plăcea lui Michael).

— Elton?

Niciun răspuns. Michael ridicase puţin glasul.

— *Elton?*

Bătrânul – Elton avea cel puţin cincizeci de ani – tresărise.

— Pe toţi zburătorii, Michael! Cât e ceasul?

— Linişteşte-te! E dimineaţă. Am terminat pentru noaptea asta.

Elton se aşezase mai bine în scaun, făcându-l să scârţâie din încheieturi, şi-şi trăsese căştile jos, în pliurile gâtului.

— Atunci de ce m-ai trezit? Tocmai când ajungeam şi eu la partea frumoasă.

Pe lângă CD-uri, incursiunile nocturne în aventuri sexuale imaginare – vise despre femei în mod convenabil deja moarte de mult – constituiau principala distracţie a lui Elton, care i le povestea lui Michael în cele mai chinuitoare detalii, pretinzând că erau amintiri ale unor lucruri care i se întâmplaseră lui în tinereţe. Toate erau scorneli, Michael îşi dădea seama, de vreme ce Elton abia dacă ieşea vreodată din Far, şi, uitându-se la el acum, cu capul plin de mătreaţă, barba încâlcită şi dinţii cenuşii, cu resturi de mâncare de la o masă pe care probabil o luase cu două zile în urmă, nu vedea cum ar fi fost măcar un pic posibil aşa ceva.

— Nu vrei să auzi şi tu?

Bătrânul ridicase sugestiv din sprâncene.

— A fost visul cu fânul. Ştiu că-ţi place.

— Nu acum, Elton. Am… descoperit ceva. Un carnet.

— Şi m-ai trezit pentru c-ai găsit un carnet?

Michael se trăsese cu scaunul de-a lungul panoului de control şi-i pusese bătrânului jurnalul în poală. Elton îşi trecuse degetele peste copertă, aţintindu-şi ochii fără vedere în sus, după care îl dusese la nas şi-l adulmecase îndelung.

— Aş zice că acesta e jurnalul străbunicului tău. E pe-aici de ani buni.

I-l dăduse înapoi lui Michael.

— N-aş putea spune că l-am citit. Ai găsit ceva bun

acolo?

— Ce ştii despre el, Elton?

— N-aş putea zice. Lucrurile au totuşi un fel de-aţi sări în cale chiar când ai nevoie de ele.

Atunci înţelesese Michael de ce nu mai văzuse carneţelul. Nu-l mai văzuse pentru că nu era acolo.

— Tu l-ai pus pe raft, nu-i aşa?

— Ei, Michael. Radioul e interzis. Ştii doar.

— Elton, ai discutat cu Theo?

— Care Theo?

Michael simţise cum îl apucă nervii. De ce nu putea omul să răspundă la o întrebare?

— Elton…

Bătrânul îl întrerupse ridicând mâna.

— Nu te ambala aşa! Nu, n-am vorbit cu Theo, chiar dacă bănuiesc că tu ai făcut-o. N-am vorbit cu nimeni în afară de tine.

Făcuse o pauză.

— Ştii, semeni mai mult decât crezi cu bătrânul tău, Michael. Nici el nu minţea prea bine.

Cumva, Michael nu fusese surprins. Se lăsase pe spătarul scaunului. Pe undeva se bucura.

— Cât de proastă e starea lor? întrebase Elton.

— Nu-i bună.

Ridicase din umeri şi, dintr-un motiv oarecare, îşi privise mâinile.

— Numărul cinci e cel mai rău, doi şi trei un pic mai bine decât celelalte. Avem încărcare neregulată la unu şi patru. Douăzeci şi opt la sută peste tot azi de dimineaţă, niciodată peste cincizeci şi cinci la Primul Clopot.

Elton clătină din cap.

— Deci în următoarele şase luni se diminuează intensitatea, apoi oprirea completă în treizeci. Mai mult sau mai puţin cum şi-a dat seama şi tatăl tău.

— *Ştia?*

— Bătrânul tău citea acumulatorii ăştia ca pe o carte, Michael. Se aştepta la asta de multă vreme.

Aşa deci. Tatăl lui ştiuse şi, probabil, şi mama lui. Simţi

cum îl cuprinde o panică familiară. Nu voia să se gândească, *nu voia.*

— Michael?

Trăsese adânc aer în piept ca să se liniştească. Încă un secret de păstrat. Dar avea să facă ceea ce făcuse mereu, să împingă informaţia cât mai adânc în sinea lui.

— Aşadar, zisese Michael, cum se construieşte o staţie radio?

Nu staţia radio era problema, îi explicase Elton, ci muntele.

Emiţătorul iniţial fusese instalat pe o antenă de pe vârful muntelui; un cablu izolat, lung de cinci kilometri, fusese tras pe lângă magistrala electrică principală ca să-l conecteze la transmiţătorul din Far. Toate acestea fuseseră demontate şi distruse de Legea Unică. Fără antenă, erau blocaţi fără speranţă la est, iar orice semnal pe care l-ar fi putut recepţiona ar fi fost acoperit de interferenţele electromagnetice de la ansamblul de acumulatori.

Rămâneau astfel două opţiuni: să meargă la Gospodărie să ceară permisiunea de a instala o antenă pe munte sau să nu spună nimic şi să încerce să amplifice cumva semnalul.

În cele din urmă alesese fără să mai stea mult pe gânduri. Michael nu putea cere permisiunea fără să explice motivul, ceea ce însemna să spună Gospodăriei despre acumulatori; iar de aşa ceva nici nu putea fi vorba, pentru că toată lumea ar fi aflat şi, odată ce se întâmpla asta, restul n-ar mai fi contat. Michael nu avea numai acumulatorii în grijă; speranţa era cea care-i ţinea uniţi. Nu puteai să le spui oamenilor aşa, pur şi simplu, că nu aveau nicio şansă. Singurul lucru pe care-l putea face era să găsească pe cineva în viaţă – cu ajutorul unei staţii radio, ceea ce însemna că aceia încă aveau curent şi, prin urmare, lumină – înainte să sufle o vorbă cuiva. Iar dacă nu găsea nimic, dacă lumea chiar era pustie, atunci ceea ce era menit să se întâmple avea să se întâmple oricum şi era

mai bine să nu ştie nimeni.

Se apucase de lucru în acea dimineaţă. În şopron, printre grămezi de monitoare vechi cu tub catodic, procesoare, ecrane cu plasmă şi lăzi cu telefoane celulare şi discuri Blu-ray, se afla un vechi receptor stereo – doar pe unde medii şi ultrascurte, în care putea însă umbla – şi un osciloscop. O sârmă de cupru trasă prin coş le servea drept antenă; Michael rearanjase componentele receptorului într-o carcasă simplă de unitate centrală ca să-l camufleze – singurul om care ar fi putut remarca o unitate centrală în plus pe masă ar fi fost Gabe, iar, din ce-i spusese Sara, bietul om nu avea să se mai întoarcă vreodată – şi-l conectase la panoul de comandă prin portul audio. Sistemul de control al acumulatorilor avea un program media simplu, iar cu puţină muncă reuşise să configureze egalizatorul să elimine zgomotul acestora. Transmisiunea era imposibilă, căci nu aveau transmiţător. Era nevoit să găsească o cale să construiască unul de la zero. Pentru moment însă, cu un pic de răbdare, avea să fie capabil să prindă semnal bunicel dinspre vest.

Nu găsiseră nimic.

Se auzeau destule. O gamă surprinzător de largă de activitate, de la frecvenţe ultralungi la microunde. Câte-o antenă de telefonie mobilă alimentată de un panou solar în stare de funcţionare. Centrale geotermale care încă mai alimentau reţeaua. Chiar şi vreo câţiva sateliţi, încă pe orbită, care transmiteau îndatoritori saluturile cosmice şi se întrebau, probabil, unde-o întinsese toată lumea de pe Pământ.

O întreagă lume ascunsă de zgomot electronic. Şi nimeni, nici măcar un om acasă.

Zi de zi, Elton stătea lângă staţia radio, cu căştile fixate pe urechi şi ochii lipsiţi de vedere întorşi în orbitele lor. Michael izola un semnal, curăţa zgomotul şi îl trimitea la amplificator, de unde era filtrat a doua oară şi trimis în căşti. După un moment de concentrare intensă, Elton dădea din cap, făcea poate şi o pauză de-o clipă ca să-şi frece gânditor barba plină de firimituri, iar apoi declara cu

vocea-i blândă:

— Ceva slab, neregulat. Poate o baliză veche de pericol.

Sau:

— Un semnal terestru. O mină, poate.

Ori cu un clătinat ferm din cap:

— Nimic aici. Să trecem mai departe!

Aşa stăteau zile şi nopţi, Michael la monitor, Elton cu căştile fixate pe urechi şi mintea aparent rătăcită printre rămăşiţele de semnale ale speciei lor aproape dispărute. De câte ori găseau unul, Michael îl trecea în jurnal, notând ora, frecvenţa şi orice alte detalii despre el. După care o luau de la capăt.

Elton se născuse orb, aşa că lui Michael nu-i părea rău pentru el, nu pentru aşa ceva. Faptul că Elton era orb era doar o caracteristică a lui. Radiaţiile fuseseră de vină; părinţii lui fuseseră Peregrini din Al Doilea Val care sosiseră cu mai bine de cincizeci de ani în urmă, când aşezările din Baja fuseseră cucerite. Supravieţuitorii trecuseră drept prin ruinele iradiate ale bătrânului oraş San Diego şi, când ajunsese grupul – douăzeci şi opt de suflete –, cei care se mai ţineau pe picioare îi duceau pe ceilalţi. Mama lui Elton era însărcinată şi aiura de la febră; născuse înainte să moară. Tatăl lui ar fi putut fi oricine. Nimeni nu aflase vreodată cum îi chema.

În general, Elton se descurca bine. Avea un baston pe care îl folosea când pleca de la Far, ceea ce nu se întâmpla prea des, şi părea mulţumit să-şi petreacă zilele la panou, făcându-se util în singurul mod pe care-l ştia. În afară de Michael, el cunoştea cel mai bine acumulatorii – o realizare miraculoasă, dat fiind că nu-i văzuse de fapt niciodată. Însă potrivit lui Elton, acest lucru îi oferea un avantaj, deoarece pe el nu-l păcăleau aparenţele.

— Acumulatorii ăia sunt ca nişte femei, Michael, îi plăcea lui să zică. Trebuie să înveţi să asculţi.

Acum, în seara celei de-a cincizeci şi patra zi de vară, aproape de Primul Clopot de Seară – la patru nopţi după ce un viral fusese ucis în plase de Paznicul Arlo Wilson –, Michael verifică monitorizarea acumulatorilor, un rând de

bare pentru fiecare dintre cele şase celule: 54% la doi şi trei, un pic sub 50% la cinci şi patru, fix 50% la unu şi şase şi temperatura tuturor pe verde, la treizeci şi unu de grade. În josul muntelui, vântul sufla cu o viteză stabilă de treisprezece kilometri pe oră, cu rafale de până la douăzeci. Parcurse toată tabela de verificare, încărcând condensatorii, şi testă toate releele. Ce zisese Alicia? Apeşi pe buton şi se aprind? Asta arăta cât de puţin înţelegea lumea.

— Ar trebui să mai verifici o dată a doua celulă, spuse Elton de pe scaunul lui. Mânca brânză de oaie cu lingura dintr-o cană.

— Celula a doua n-are nimic.

— Tu doar fă-o! Ai încredere în mine!

Michael oftă şi verifică iar monitorizările acumulatorilor de pe ecran. Sigur că da: nivelul de încărcare de la cel de-al doilea scădea: 53, 52%. Şi temperatura urca uşor. Ar fi putut să-l întrebe pe Elton de unde ştiuse, dar răspunsul era mereu acelaşi, un ridicat enigmatic din cap ca şi cum ar fi vrut să zică: *L-am auzit, Michael!*

— Deschide releul! îl sfătui Elton. Mai fă-o o dată şi vezi dacă se potoleşte!

Al Doilea Clopot de Seară venea peste câteva clipe. Puteau rula cu celelalte cinci celule dacă era nevoie, apoi să descopere care era problema. Michael deschise releul, aşteptă o clipă să se ducă orice urmă de gaz şi îl închise la loc. Contorul rămase fixat la 55.

— Electricitate statică, atâta tot, zise Elton când începu să sune Al Doilea Clopot de Seară.

Flutură un pic din linguriţă.

— Releul ăla-i totuşi cam capricios. Ar trebui să-l înlocuim.

În acel moment se deschise uşa de la Far şi Elton înălţă capul.

— Tu eşti, Sara?

Sora lui Michael păşi înăuntru, încă în haine de călărie şi acoperită de praf.

— Bună seara, Elton!

— Ei, a ce miroşi? întrebă el zâmbind cu gura până la urechi. Liliac de munte?

Sara îşi prinse după ureche o şuviţă udă de transpiraţie.

— Miros a oi, Elton. Dar mulţumesc. Apoi i se adresă lui Michael: Vii acasă diseară? Mă gândeam să gătesc.

Michael îşi zise că probabil ar fi trebuit să rămână la muncă, dat fiind că unul dintre acumulatori îşi făcea de cap. Noaptea era, totodată, şi cel mai bun moment pentru comunicaţiile radio.

Numai că nu mâncase toată ziua, iar la gândul mâncării calde îi chiorăi stomacul.

— Te deranjează, Elton?

Bătrânul ridică din umeri.

— Ştiu de unde să te iau dacă am nevoie de tine. Du-te, dacă vrei.

— Vrei să-ţi aduc ceva? întrebă Sara în timp ce Michael se ridica de pe scaun. Avem multă mâncare.

Elton clătină din cap, aşa cum făcea mereu.

— Nu în seara asta, mulţumesc.

Luă căştile de la locul lor de pe masă şi le ţinu în mâna ridicată.

— Îmi ţine companie lumea întreagă.

Michael şi cu sora lui ieşiră sub stâlpii de iluminat. După atâtea ore petrecute în semiîntunericul din baracă, fu nevoit să se oprească în prag şi să clipească pentru a alunga strălucirea orbitoare. O luară pe drumul de lângă magazii, către ţarcuri; aerul era saturat de duhoarea organică a animalelor. Auzea behăitul turmei şi, din mers, nechezatul cailor din grajduri. Mergând mai departe pe drumul îngust de la marginea câmpului, pe sub zidul sudic, Michael vedea ştafetele foindu-se de colo până colo pe metereze, cu siluetele conturate de reflectoare. O văzu şi pe Sara uitându-se spre ele, cu ochii fără ţintă şi îngânduraţi, strălucitori de la lumina reflectată.

— Nu-ţi face griji! zise Michael. El n-are să păţească nimic.

Sora lui nu-i răspunse. Se întrebă dacă-l auzise. Nu mai vorbiră până acasă. Sara se spălă la pompa de la

bucătărie, în timp ce Michael aprinse lumânările, apoi ieşi pe verandă şi se întoarse o clipă mai târziu, legănând de urechi un iepure de mărime potrivită.

— Pe toţi zburătorii! De unde l-ai luat?

Sara era acum binedispusă şi zâmbea cu mândrie. Michael văzu rana unde îl străpunsese săgeata în gât.

— Câmpia Înaltă, chiar deasupra gropilor. Treceam călare pe acolo şi l-am văzut la loc deschis.

Oare de cât timp nu mai mâncase Michael iepure? De când nu mai *văzuse* cineva un iepure? Cele mai multe dintre animalele sălbatice dispăruseră, cu excepţia veveriţelor, care păreau să se înmulţească chiar mai repede decât erau în stare viralii să le ucidă, şi a păsărilor mici, vrăbii şi pitulici, pe care nu voiau sau nu puteau să le prindă.

— Vrei să-l cureţi tu? întrebă Sara.

— Nici nu sunt sigur că mai ţin minte cum se face, mărturisi Michael.

Cu o expresie exasperată pe chip, sora lui scoase cuţitul de la brâu.

— Bine, fă-te util şi aprinde focul!

Gătiră tocană de iepure, cu morcovi şi cartofi aduşi dintr-o ladă din pivniţă, şi mălai ca să îngroaşe sosul. Sara pretindea că ţine minte reţeta tatălui lor, dar Michael îşi dădea seama că mergea pe ghicite. Nu conta, căci în curând aroma savuroasă a cărnii care fierbea se ridică dinspre vatra din bucătărie, umplând întreaga casă cu o căldură tihnită pe care el n-o mai simţise de multă vreme. Sara dusese pielea în curte ca s-o răzuiască, iar Michael supraveghea plita, aşteptând să se întoarcă. Pusese deja pe masă castroane şi linguri când sora lui intră la loc în casă, ştergându-se pe mâini cu o cârpă.

— Ştii, sunt sigură că n-ai să mă asculţi, dar tu şi cu Elton ar trebui să aveţi grijă ce faceţi.

Sara ştia totul despre staţia radio; aşa cum intra şi ieşea din Far, ar fi fost imposibil să nu afle. El însă îi ascunsese restul.

— E doar un receptor, Sara. Nici măcar nu transmitem.

— Şi ce tot ascultaţi acolo?

Stând la masă, ridică din umeri, sperând să încheie conversaţia cât mai repede posibil. Ce era de zis? Căuta Armata. Numai că Armata murise. Toată lumea murise şi luminile se stingeau.

— Mai mult zgomot.

Sara îl privea îndeaproape, cu mâinile în şolduri şi cu spatele la chiuvetă, aşteptând să termine de vorbit. Când nu mai zise nimic, oftă şi clătină din cap.

— Ei bine, să nu te laşi prins!

Mâncară în tăcere la masa din bucătărie. Carnea era uşor aţoasă, dar atât de delicioasă, încât Michael abia se putea abţine să nu geamă în timp ce mesteca. De regulă, nu se ducea la culcare decât după ivirea zorilor, dar ar fi putut să se întindă chiar acolo, la masă, cu capul pe braţele încrucişate, şi să adoarmă instantaneu. Era şi ceva familiar – nu doar familiar, ci şi puţin trist – la mâncatul de tocană de iepure la masă. Numai ei doi.

Ridică privirea şi văzu că şi Sara se uita la el.

— Ştiu, zise ea. Şi mie mi-e dor de ei.

Atunci ar fi vrut să-i spună. Despre acumulatori, despre jurnal, despre tatăl lor şi despre ce ştiuse el, doar ca să mai fie cineva care să aibă aceste informaţii. Ştia însă că era o dorinţă egoistă şi că nu-şi putea permite să facă aşa ceva.

Sara se ridică de la masă şi duse vasele la pompă. Când termină de spălat, umplu o oală de lut cu ce mai rămăsese din tocană şi o înfăşură într-o bucată de pânză groasă ca s-o ţină caldă.

— I-o duci lui Walt? întrebă Michael.

Walt era fratele mai mare al tatălui lor. În calitatea lui de Magazioner, răspundea de Împărţeală, era membru al Consiliului Meseriilor şi al Gospodăriei – fiind cel mai bătrân Fisher în viaţă –, trei responsabilităţi care îl transformaseră într-unul din cei mai puternici cetăţeni ai Coloniei, după Soo Ramirez şi Sanjay Patal. Dar era şi un văduv care locuia singur – soţia lui, Jean, fusese ucisă în Noaptea Întunecoasă – şi căruia îi plăcea cam mult whisky-

ul şi adeseori neglija să mănânce. Când nu era la Magazie, Walt putea fi găsit fie meşterind la alambicul pe care-l ţinea în şopronul din spatele casei, fie zăcând fără cunoştinţă pe undeva înăuntru.

Sara clătină din cap.

— Nu cred c-aş putea să dau ochii cu Walt acum. I-o duc lui Elton.

Michael îi cercetă chipul. Ştia că se gândea iar la Peter.

— Ar trebui să te odihneşti. Sunt sigur că sunt bine.

— Au întârziat.

— Doar o zi. E ceva obişnuit.

Sora lui nu zise nimic. Groaznic, ce putea să facă dragostea din om! îşi spuse Michael. Nu-i vedea rostul.

— Uite ce e, Lish e cu ei. Sunt sigur că n-au păţit nimic.

Sara se încruntă, apoi întoarse privirea.

— Eu din cauza lui Lish îmi fac griji.

O porni mai întâi spre Refugiu, ca de fiecare dată când n-o prindea somnul. Se ducea să-i vadă pe copii în pătuţurile lor. Nu ştia dacă acest lucru o făcea să se simtă mai bine sau mai rău, dar măcar o făcea să simtă *ceva,* pe lângă durerea seacă a grijii.

Îi plăcea să-şi aducă aminte de zilele când era ea însăşi o Micuţă acolo, când lumea părea sigură, fericită chiar, şi singura ei grijă era să aştepte vizita părinţilor sau să afle dacă Profesoara era binedispusă sau nu în acea zi sau cine cu cine era prieten. În majoritatea timpului nu i se păruse ciudat că ea şi cu fratele ei locuiau la Refugiu, iar părinţii lor altundeva – nu cunoscuse o altfel de existenţă – şi seara, când mama sau tatăl ei, sau amândoi, veneau să le spună noapte bună ei şi lui Michael, nu se gândise niciodată să-i întrebe unde se duceau când se termina vizita. *Trebuie să plecăm acum,* spuneau ei, atunci când Profesoara îi anunţa că a trecut timpul şi acel cuvânt, „plecăm”, ajunsese să cuprindă în mintea Sarei şi, probabil, şi a lui Michael întreaga situaţie: părinţii veneau şi stăteau un pic, după care trebuiau să plece. Multe dintre cele mai frumoase amintiri despre părinţii ei veneau din

aceste scurte vizite de la ora mersului la culcare, când le citeau ei şi lui Michael o poveste sau doar îi înveleau.

Într-o noapte stricase totul, din greşeală. *Voi unde dormiţi*? o întrebase pe mama ei care se pregătea de plecare. *Dacă nu dormiţi aici, cu noi, unde vă duceţi?* Când Sara pusese această întrebare, ceva păruse să cadă dincolo de ochii mamei ei, ca o jaluzea trasă repede peste o fereastră. Mama îi răspunsese atunci cu un zâmbet pe care Sara îl detectase ca fals: „Ah, eu nu dorm, nu chiar. Dormitul e ceva pentru tine, Micuţă Sara, şi pentru fratele tău, Michael." În expresia de pe chipul mamei când rostise aceste cuvinte fusese prima oară, credea Sara acum, când întrezărise cumplitul adevăr.

Era adevărat ce spunea toată lumea, că ajungeai s-o urăşti pe Profesoară pentru că-ţi spunea. Cum o iubise Sara pe Profesoară până în ziua aceea! La fel de mult ca pe părinţii ei, poate chiar mai mult. Ziua în care împlinea opt ani: ştia că are să se petreacă ceva, ceva minunat, toţi copiii care făceau opt ani se duceau într-un loc deosebit, dar nimic mai mult. Cei care se întorceau – ca să-şi viziteze un frate mai mic sau ca să aibă propriii lor Micuţi – erau mai mari ca vârstă, trecuse atâta timp încât deveniseră cu totul alţi oameni, iar unde fuseseră şi ce făcuseră devenise un secret pe care nu-l puteai afla. Locul care aştepta în afara zidurilor Refugiului era atât de special tocmai *pentru că* era secret. Un sentiment plăcut de aşteptare creştea în ea pe măsură ce se apropia ziua ei de naştere. Aşa de puternică îi era încântarea, încât nici nu-i trecuse prin minte să se întrebe ce avea să se întâmple cu Michael fără ea; avea să vină şi ziua lui. Erai avertizat de Profesoară să nu vorbeşti despre acest lucru, dar sigur că Micuţii o făceau, atunci când ea nu era prin preajmă. La spălător, în sala de mese sau noaptea în Camera Mare, cu şoapte circulând de-a lungul rândurilor de paturi, se discuta mereu despre eliberare şi despre cine venea la rând. Cum era lumea din afara Refugiului? Trăiau oamenii în castele, ca aceia din cărţi? Ce animale aveau să găsească şi puteau ele să vorbească? (Şoarecii pe care Profesoara îi ţinea în

clasă, într-o cuşcă, erau descurajant de tăcuţi.) Ce mâncăruri minunate erau de mâncat, ce jucării minunate cu care să te joci? Sara nu fusese niciodată mai încântată, aşteptând superba zi în care avea să păşească în lume.

Se trezise în dimineaţa zilei ei de naştere cu sentimentul că plutea pe un nor de fericire. Avea totuşi să fie nevoită să-şi stăpânească această bucurie până la ora de odihnă; abia atunci, când Micuţii dormeau, Profesoara avea s-o ducă la locul acela deosebit. Chiar dacă nimeni nu o spusese, tot timpul la masa de dimineaţă şi la cerc îşi putuse da seama că se bucurau cu toţii pentru ea, în afară de Michael, care nu se străduia să-şi ascundă invidia, refuzând morocănos să-i vorbească. Ei, aşa era el. Dacă nu se putea bucura pentru ea, n-avea să lase acest lucru să-i strice ziua ei specială. Abia după prânz, când Profesoara chemase pe toată lumea să-şi ia rămas-bun, începuse să se întrebe dacă nu cumva Michael ştia ceva ce ea nu ştia. „Ce e, Michael?” întrebase Profesoara. „Nu-ţi poţi lua la revedere de la sora ta, nu poţi să te bucuri pentru ea?” Iar Michael se uitase la ea şi răspunsese: „Nu e ce crezi tu, Sara!”, după care o îmbrăţişase repede şi fugise din încăpere înainte ca ea să apuce să scoată o vorbă.

Ciudat lucru, crezuse ea atunci, şi încă o mai credea, chiar şi acum, după atâţia ani. De unde ştiuse Michael? Mult mai încolo, când rămăseseră iar singuri, îşi amintise scena şi îl întrebase despre ea. „De unde ai ştiut?” Michael nu putuse decât să clatine din cap. „Aşa, pur şi simplu”, zisese el. „Nu amănuntele, dar cum era totul. Felul în care ne vorbeau Mama şi cu Tata seara, când ne băgau în pat. O vedeai în ochii lor.”

Atunci însă, în după-amiaza eliberării ei, când Michael o rupsese la fugă şi Profesoara o luase de mână, nu se mirase prea mult, gândindu-se că aşa era el. Ultimele despărţiri, îmbrăţişările, sentimentul că sosise momentul: Peter era acolo, la fel şi Maus Patal, Ben Chou, Galen Strauss şi Wendy Ramirez şi toţi ceilalţi, atingând-o şi rostindu-i numele. „Să ne ţii minte!” spuneau cu toţii. Ea îşi ţinea săculeţul cu obiectele personale: hainele, papucii

şi păpuşa de cârpă pe care o avea de când era mică – aveai voie să iei o jucărie – şi Profesoara o luase de mână şi o scosese din Camera Mare în curtea mică înconjurată de ferestre, unde copiii se jucau atunci când soarele era sus pe cer, cu leagănele, balansoarul şi grămezile de cauciucuri vechi pentru căţărat, ducând-o printr-o altă încăpere pe care n-o mai văzuse. Era ca o sală de clasă, numai că goală, cu rafturile goale şi fără poze pe pereţi.

Profesoara încuiase uşa în urma lor. O pauză curioasă şi prematură; Sara se aşteptase la ceva mai mult. Unde mergea? o întrebase ea. Avea să fie un drum lung? Venea cineva după ea? Cât avea să aştepte acolo, în încăperea aceea? Profesoara însă părea să nu audă întrebările. Se lăsase pe vine dinaintea ei, apropiindu-şi faţa ei mare şi blajină de cea a Sarei. „Micuţă Sara, ce crezi că e acolo, dincolo de zidurile acestei clădiri, de încăperile unde locuieşti? Şi ce-i cu oamenii pe care îi vezi uneori, cei care vin şi pleacă seara şi te veghează?" Profesoara zâmbea, dar zâmbetul ei era oarecum altfel, îşi zisese Sara, ceea ce o înfricoşa. Nu voise să răspundă, dar Profesoara o privea drept în ochi, cu o expresie răbdătoare pe chip. Sara se gândise la ochii mamei ei, în noaptea în care o întrebase unde dormea. „Un castel?" răspunsese ea, căci în toată agitaţia ei bruscă doar la asta se putuse gândi. „Un castel cu şanţ de apărare?" „Un castel", repetase Profesoara. „Înţeleg. Şi mai ce, Micuţă Sara?" Zâmbetul dispăruse brusc. „Nu ştiu", răspunsese fetiţa. „Ei bine", continuase Profesoara, dregându-şi glasul, „nu e un castel."

Şi atunci îi spusese.

Sara n-o crezuse la început. Nu tocmai. Simţise ca şi cum i s-ar fi crăpat mintea în două, iar una dintre jumătăţi, cea care nu ştia, care credea că ea e încă o Micuţă, care asista la cerc, se juca şi-şi aştepta părinţii să o învelească noaptea, îşi lua rămas-bun de la jumătatea care cumva ştiuse întotdeauna. Ca şi cum şi-ar fi luat rămas-bun de la ea însăşi. O apucaseră ameţeala şi greaţa, apoi începuse să plângă, iar Profesoara o luase încă o dată de mână şi o dusese pe un alt coridor, afară din Refugiu, unde o

aşteptau părinţii ei ca s-o ia acasă – casa în care Sara şi Michael încă mai locuiau, despre a cărei existenţă nu ştiuse până în acea zi. *Nu-i adevărat,* zicea Sara printre lacrimi, *nu-i adevărat!* Iar mama ei, care plângea şi ea, o luase în braţe şi o strânsese la piept, spunându-i: *Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău! Este, este, este!*

Aceasta era amintirea care se derula mereu în mintea ei ori de câte ori se apropia de Refugiu, care părea mult mai mic decât i se păruse pe atunci şi mult mai obişnuit. O şcoală veche de cărămidă cu denumirea de Şcoala Gimnazială „F.D. Roosevelt" gravată în piatra deasupra uşii. De pe drum putea vedea silueta unui singur Paznic care stătea în partea superioară a treptelor de la intrare: Hollis Wilson.

— Salut, Sara!

— Bună seara, Hollis!

Hollis ţinea o arbaletă rezemată de şold. Sarei nu-i plăceau; erau foarte puternice, dar se reîncărcau lent şi, pe deasupra, erau greu de cărat. Toată lumea zicea că era imposibil să-l deosebeşti pe Hollis de fratele lui până când îşi răsese barba, iar ea nu înţelegea de ce; chiar şi când erau Micuţi – fraţii Wilson sosiseră cu trei ani înaintea ei – ştiuse mereu care era unul şi care era celălalt. I-o spuneau lucrurile mărunte, amănuntele pe care cineva s-ar putea să nu le observe la prima vedere, cum ar fi faptul că Hollis era un pic mai înalt şi puţin mai serios în priviri. Numai că pentru ea erau evidente.

Când urca scările, Hollis înclină capul spre oala pe care o căra şi colţurile buzelor i se ridicară într-un zâmbet.

— Ce-mi aduci acolo?

— Tocană de iepure. Mă tem însă că nu e pentru tine.

Faţa lui căpătă o expresie uimită.

— Măi, să fie! Unde l-ai prins?

— Pe Câmpia Înaltă.

Hollis scoase un fluierat uşor şi dădu din cap. Sara îi putu vedea foamea de pe chip.

— Nu pot să-ţi spun ce dor mi-e de tocana de iepure. Pot s-o miros?

Sara dădu pânza la o parte şi scoase capacul. Hollis se aplecă şi trase adânc aer pe nas.

— N-aş putea să te conving s-o laşi aici la mine cât intri tu înăuntru?

— Ia-ţi gândul, Hollis! I-o duc lui Elton.

Un ridicat din umeri degajat; nu vorbise serios.

— Ei, măcar am încercat, zise el. Bun, dă lama încoace.

Sara scoase cuţitul şi i-l întinse. Numai Paznicii aveau voie să poarte arme în Refugiu, însă chiar şi ei trebuiau să le ţină departe de ochii copiilor.

— Nu ştiu dacă ai auzit, spuse Hollis, băgând cuţitul la centură. Avem o locatară nouă.

— Am fost plecată toată ziua cu turma. Cine e?

— Maus Patal. Nu-i o mare surpriză, bănuiesc.

Arătă cu arbaleta spre potecă.

— Galen tocmai a plecat. Mă surprinde că nu l-ai văzut.

Fusese prea dusă pe gânduri. Galen ar fi putut trece chiar pe lângă ea şi n-ar fi observat. Maus, însărcinată. De ce-o surprindea?

— Păi…

Reuşi să zâmbească, întrebându-se ce simţea. Să fi fost invidie?

— E o veste grozavă!

— Fă-mi favoarea şi spune-i-o şi *ei.* Ar fi trebuit să-i auzi certându-se. Probabil că au trezit jumătate dintre Micuţi.

— Nu se bucură?

— Mai mult Galen, cred. Nu ştiu. Tu eşti fată, Sara. Tu să-mi spui!

— N-ajungi nicăieri cu măguliri, Hollis.

Bărbatul râse poznaş. Sarei îi plăcea Hollis, felul lui degajat de a fi.

— Doar îmi omoram şi eu timpul, zise el şi arătă din cap spre uşă. Dacă Dora e trează, salut-o din partea unchiului Hollis.

— Ce mai face Leigh? Acum, că Arlo e plecat?

— A mai trecut ea prin asta. I-am zis că sunt o mulţime de motive pentru care s-ar putea să nu se întoarcă azi.

Înăuntru, Sara lăsă tocana în biroul gol şi se duse în

Camera Mare unde dormeau toţi Micuţii. Cândva, aceasta fusese sala de sport a şcolii. Majoritatea paturilor erau goale; trecuseră ani buni de când Refugiul nu mai funcţiona nici măcar aproape de capacitatea maximă. La ferestrele înalte erau trase jaluzelele; singura sursă de lumină erau dungile înguste ce cădeau peste siluetele adormite ale copiilor. Încăperea mirosea a lapte, a transpiraţie şi a păr încălzit de soare: mirosul copiilor, după o zi. Sara se strecură printre şiruri de paturi şi leagăne de bebeluşi. Kat Curtis, Bart Fisher şi Abe Phillips, Fanny Chou şi surorile ei Wanda şi Susan, Timothy Molyneau, Beau Greenberg, pe care toată lumea îl striga „Bowow”, o pocire a propriului lui nume care se lipise ca scaiul de el, şi cei trei J, Juliet Strauss, June Levine şi Jane Ramirez, fiica cea mai mică a lui Rey.

Ajunse la un pătuţ din capătul ultimului rând: Dora Wilson, fetiţa lui Leigh şi a lui Arlo. Leigh stătea pe un scaun pentru alăptat lângă ea. Proaspetele mămici aveau voie să rămână în Refugiu până la un an. Leigh era încă puţin plinuţă după sarcină; în lumina slabă a încăperii, faţa ei latră părea aproape transparentă, cu pielea palidă de la atâtea luni de stat înăuntru. În poală ţinea un ghem mare de lână şi o pereche de andrele. Când Sara se apropie de ea, ridică ochii de la împletitură.

— Bună! rosti ea încet.

Sara o salută dând tăcută din cap şi se aplecă peste pătuț. Dora care nu avea decât scutecul pe ea, dormea pe spate, cu buzele desfăcute într-un „O” delicat; sforăia uşurel pe nas. Adierea blândă şi umedă a răsuflării ei atinse obrajii Sarei ca un sărut. Când te uiţi la un bebeluş adormit, aproape că poţi să uiţi cum e lumea, îşi zise ea.

— Nu-ţi face griji, n-ai s-o trezeşti, zise Leigh căscând în palmă şi reluându-şi împletitul. Doarme buştean.

Sara se hotărî să n-o caute pe Mausami. Orice s-ar fi petrecut între ea şi Galen nu era treaba ei. Într-un fel îi părea rău pentru el. Mereu o plăcuse pe Maus – era ceva ca o boală de care nu putea scăpa cu totul – şi toată lumea

zicea că atunci când îi ceruse lui Maus să-i fie pereche, ea acceptase numai pentru că Theo o refuzase deja. Ori asta, ori nu apucase niciodată să pună întrebarea, iar Maus încerca să-l îmboldească să treacă la fapte. Nu era câtuşi de puţin prima femeie care să facă greşeala asta.

Mergând pe drum, Sara se întreba: de ce nu puteau să fie oare unele lucruri uşoare? Pentru că era la fel cu ea şi cu Peter. Sara îl iubea, îl iubise dintotdeauna, chiar şi când erau Micuţi în Refugiu. Era inexplicabil; de când se ştia, simţise această dragoste, ca un fir invizibil de aur care-i lega. Era mai mult decât o atracţie trupească; cel mai mult iubea la el acel lucru frânt din sufletul lui, acel loc de nepătruns unde-şi ţinea tristeţea. Pentru că acesta era detaliul despre Peter pe care nu-l ştia nimeni în afară de ea, pentru că îl iubea aşa cum îl iubea: şi anume, cât de înfiorător de trist era. Şi nu era tristeţea de zi cu zi, obişnuită, pe care toţi o purtau înăuntrul lor, faţă de lucrurile şi oamenii pe care îi pierduseră; a lui era mai mult de-atât. Sara credea că, dacă ar fi putut găsi această tristeţe şi i-ar fi alungat-o, atunci ar fi iubit-o şi el.

De aceea şi alesese să devină asistentă. Dacă nu putea să facă parte din Pază – şi chiar nu putea – Infirmeria, condusă de Prudence Jaxon, era cel mai indicat loc pentru ea. Aproape c-o întrebase de o sută de ori: „Ce pot să fac? Ce să fac ca fiul tău să mă iubească?” În cele din urmă însă păstrase tăcerea. Îşi văzuse de învăţatul meseriei cât de bine putuse şi-l aşteptase pe Peter, sperând ca el să observe ce-i oferea ea, doar aflându-se în aceeaşi încăpere.

Peter o sărutase o dată. Sau poate că Sara îl sărutase pe el. Întrebarea cine pe cine sărutase părea neimportantă în faţa faptului însuşi. Se sărutaseră. Era Întâia Noapte, târziu şi frig. Băuseră cu toţii whisky de casă, ascultându-l pe Arlo cum zdrăngănea la chitară sub lumini şi, când grupul se despărţise în ultima oră dinaintea zorilor, Sara se trezise păşind alături de Peter. Era uşor ameţită de la alcool, dar nu credea că era beată şi nu credea nici că el era. Mergeau pe drum într-o tăcere stânjenitoare, nu o absenţă a sunetului sau a vorbirii, ci ceva palpabil şi vag

electric, ca pauzele dintre notele chitarei lui Arlo. Învăluiţi într-o atmosferă de aşteptare, păşiseră împreună pe sub lumini, fără să se atingă, totuşi legaţi, iar când ajunseseră în dreptul casei ei, niciunul neobservând că aceasta le fusese destinaţia – liniştea era o expectativă, dar şi un curent de apă care îi trăgea după el –, părea că nimic nu putea opri ceea ce avea să se întâmple. Stăteau rezemaţi de peretele casei ei, într-un con de umbră, când gura şi apoi tot corpul lui o apăsaseră. Nu ca în jocurile de-a sărutatul pe care le jucaseră toţi la Refugiu sau ca primele stângăcii ale pubertăţii – sexul nu era descurajat, aveai acces cam la toată lumea care te interesa, chiar şi tangenţial, iar regula nescrisă era *asta şi nimic mai mult,* totul părând la urma urmei un soi de repetiţie. Acum era ceva mai profund, plin de promisiuni. Se simţise învăluită de o căldură pe care aproape că n-o recunoscuse: căldura contactului uman, a faptului de a fi cu adevărat cu cineva, de a nu mai fi singură. I s-ar fi dăruit pe dată, ar fi făcut orice voia el.

Apoi însă se terminase; brusc el se trăsese la o parte.

— Îmi pare rău, reuşise el să zică, ca şi cum ar fi crezut că ea îşi dorea să n-o fi făcut, deşi sărutul ar fi trebuit să-i spună contrariul; se schimbase însă ceva în atmosferă, balonul se spărsese şi amândoi fuseseră prea jenaţi, prea tulburaţi ca să mai zică ceva. O lăsase la uşa ei şi se încheiase. Nu mai fuseseră singuri din noapte aceea. Abia dacă-şi mai vorbiseră.

Pentru că ea ştia; ştiuse când el o sărutase şi după aceea, şi din ce în ce în ce mai bine pe măsură ce treceau zilele. Peter nu era al ei, nu putea niciodată să fie, pentru că exista altcineva. O simţise ca pe o fantomă între ei, în acel sărut. Acum totul avea logică, o logică lipsită de speranţă. Cât îl aşteptase ea la Infirmerie, dezvăluindu-i-se, el fusese în tot acest timp pe Zid alături de Alicia Donadio.

Acum, în vreme ce ducea tocana, Sara îşi aminti de Gabe Curtis şi se hotărî să se oprească la Infirmerie. Bietul Gabe, abia făcuse patruzeci de ani şi avea deja cancer. Nu

mai avea nimeni ce să-i facă. Sara bănuia că începuse de la stomac sau de la ficat. Nu conta. Infirmeria, aflată vizavi de Refugiu faţă de Locul cu Soare, era o construcţie mică de lemn din partea de Colonie pe care o numeau Oraşul Vechi – o zonă cu şase clădiri care adăpostiseră cândva diverse magazine mari şi mici. Clădirea care servea drept Infirmerie fusese altădată un magazin alimentar; când soarelele de după-amiază bătea în vitrină în unghiul potrivit, îi mai puteai desluşi denumirea – Mountaintop Provision Co., Mâncăruri şi Băuturi Fine, Est. 1996 – gravată pe sticla mată.

Un singur felinar lumina camera de la stradă, unde Sandy Chou – pe care toată lumea o striga Cealaltă Sandy, deoarece cândva existaseră două Sandy Chou, prima dintre ele fiind nevasta lui Ben Chou, care murise la naştere – stătea aplecată peste biroul asistentelor, pisând seminţe de mărar cu pistilul într-un mojar. Aerul era fierbinte şi apăsător de la umezeală; în spatele biroului, un ceainic scotea un fuior de abur pe plită. Sara puse deoparte tocana şi luă ceainicul de pe foc, aşezându-l pe un trepied. Întorcându-se la masa de lucru, arătă din cap spre mărar, pe care Sandy îl vărsa într-o strecurătoare.

— E pentru Gabe?

Sandy dădu din cap că da. Mărarul era considerat analgezic, deşi îl foloseau ca tratament pentru o varietate de afecţiuni – guturai, diaree, artrită. Sara nu putea afirma sigur că avea vreun efect, dar Gabe susţinea că-l ajută la durere, şi era singurul lucru pe care reuşea să-l păstreze în stomac.

— Cum se mai simte?

Sandy turna apă prin strecurătoare într-o cană de ceramică, cu buza ciobită şi uzată. Pe cană scria PROASPĂT TĂTIC, cu litere formate din ace de siguranţă.

— Dormea. Icterul e mai pronunţat. Băiatul lui tocmai a plecat, Mar e acum înăuntru, cu el.

— Îi duc eu ceaiul.

Sara luă cana şi trecu prin perdea. Salonul avea şase paturi, dar numai unul era ocupat. Mar stătea pe un scaun

cu spătar lângă patul în care zăcea soţul ei, învelit cu o pătură. O femeie subţire, aproape ca o pasăre, Mar luase pe umerii ei îngrijirea lui Gabe de-a lungul lunilor de boală, o povară care se vedea clar în pungile de nesomn de sub ochii ei. Aveau un singur copil, Jacob, de vreo şaisprezece ani, care lucra la lăptărie cu mama lui; un băiat mare şi neîndemânatic, cu o veşnică blândeţe pe chip, care nu ştia nici să scrie, nici să citească şi nici nu avea să ştie vreodată, fiind capabil de treburi simple atâta vreme cât se găsea cineva care să-l îndrume. O viaţă grea, lipsită de noroc, şi acum asta. Trecută de patruzeci de ani şi cu Jacob căruia trebuia să-i poarte de grijă, era puţin probabil ca Mar să se recăsătorească vreodată.

La apropierea Sarei, Mar ridică ochii, ducând un deget la buze. Sara dădu din cap în semn că a înţeles şi-şi trase un scaun lângă ea. Sandy avea dreptate: icterul era mai pronunţat. Înainte să se îmbolnăvească, Gabe fusese un om masiv – pe cât de mărunţică îi era nevasta, pe atât de solid era el –, cu umeri mari şi noduroşi, antebraţe groase, făcute pentru muncă, şi pântece rotunjit de trai bun, care-i atârna peste curea ca un sac de mălai; un om de nădejde pe care Sara nu-l văzuse niciodată la Infirmerie până în ziua în care intrase plângându-se de dureri de spate şi indigestie, cerându-şi scuze pentru asta, ca şi cum ar fi fost un semn de slăbiciune, un defect de caracter mai degrabă decât debutul unei boli grave. (Când îi palpase ficatul şi vârfurile degetelor ei depistaseră prezenţa a ceea ce creştea acolo, Sara îşi dăduse seama că trebuie să fi suferit cumplit).

Acum, jumătate de an mai târziu, Gabe Curtis cel de altădată dispăruse, înlocuit de o coajă care se agăţa de viaţă doar cu puterea voinţei. Faţa lui, cândva plină şi viu colorată ca un măr copt, se ofilise într-o adunătură de linii şi unghiuri, ca un desen schiţat în grabă. Mar îi tunsese barba şi-i tăiase unghiile; buzele crăpate erau date cu un unguent sclipitor dintr-un vas larg la gură de pe căruciorul de lângă pat – o mică alinare, mică şi inutilă ca şi ceaiul.

Stătu o vreme lângă Mar, în tăcere. Era posibil,

înţelegea Sara, ca viaţa să dureze prea mult, dar posibil şi să se încheie prea repede. Poate că doar teama de a o lăsa pe Mar singură îl ţinea pe Gabe în viaţă.

În cele din urmă, Sara se ridică şi puse cana pe cărucior.

— Dacă se trezeşte, vezi dacă nu vrea să bea asta, zise ea.

Lui Mar îi atârnau lacrimi de epuizare la colţurile ochilor.

— I-am spus că e-n regulă, poate să se ducă.

Sara avu nevoie de o clipă ca să priceapă.

— Mă bucur c-ai făcut-o. Uneori asta are nevoie omul să audă.

— E vorba de Jacob, vezi tu. Nu vrea să-l părăsească pe Jacob. I-am zis: „O să fim bine. Tu du-te acum!" Asta i-am zis.

— Ştiu că o să fiţi bine, Mar.

Vorbele i se păreau neînsemnate.

— Şi el o ştie.

— E atât de afurisit de încăpăţânat! Mă auzi, Gabe? De ce trebuie să fii mereu atât de al dracului de încăpăţânat?

Apoi îşi lăsă faţa în palme şi izbucni în plâns.

Sara aşteptă respectuoasă o vreme, ştiind că nu putea face nimic să-i uşureze durerea. Suferinţa în urma pierderii cuiva drag era un loc unde omul se ducea singur. Era ca o încăpere fără uşi, iar ceea ce se întâmpla în acea încăpere – toată mânia şi durerea pe care le simţeai – era menit să rămână acolo, nu era treaba nimănui în afară de tine.

— Îmi pare rău, Sara, vorbi Mar în cele din urmă, clătinând din cap. N-ar fi trebuit să auzi asta.

— Nu-i nimic. Nu mă deranjează.

— Dacă se trezeşte, îi zic că ai fost aici.

Reuşi să zâmbească trist printre lacrimi.

— Ştiu că Gabe te-a plăcut mereu. Ai fost asistenta lui preferată.

Până să ajungă la Far, trecuse deja jumătate din noapte. Deschise încetişor uşa şi păşi înăuntru. Elton era singur şi dormea dus la tablou, cu căştile pe cap.

Tresări şi se trezi când uşa se închise în urma ei, trasă de arcuri.

— Michael?

— E Sara.

Îşi scoase căştile şi se întoarse cu scaunul, adulmecând aerul.

— Ce miroase acolo?

— Tocană de iepure. Probabil însă că e rece ca gheaţa acum.

— Măi, să fie!

Se îndreptă de spate pe scaun.

— Ad-o-ncoace!

I-o puse în faţă. Elton luă o lingură murdară de pe masa din faţa panoului de comandă.

— Aprinde lampa, dacă vrei.

— Îmi place întunericul, dacă nu te deranjează.

— Mie mi-e totuna.

Pentru o vreme, se uită la el cum mănâncă, în lumina slabă a panoului. Era ceva aproape hipnotic în mişcările mâinilor lui Elton care ghidau lingura în oală şi apoi în gura care o aştepta, cu o precizie lină, fără să irosească un singur gest.

— Te uiţi la mine, comentă Elton…

Sara simţi un val de căldură ridicându-i-se în obraji.

— Scuză-mă.

Elton luă şi ultimul dumicat din vasul cu tocană şi se şterse la gură cu o cârpă.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Eşti cel mai bun lucru care calcă pe aici, din punctul meu de vedere. O fată drăguţă ca tine poate să se uite la mine cât vrea.

Sara izbucni în râs – de stânjeneală sau pentru că nu-i venea să creadă, nici ea nu ştia.

— Nu m-ai văzut niciodată, Elton. Cum poţi să ştii cum arăt?

Elton ridică din umeri, dând peste cap ochii inutili sub pleoapele grele, ca şi cum în întunericul minţii sale exista imaginea ei, pe care el putea s-o vadă.

— După voce. După cum vorbeşti cu mine, după cum

vorbeşti cu Michael. După cum ai grijă de el. Eşti o fată drăguţă dacă te porţi ca o fată drăguţă, eu aşa zic mereu.

Sara se auzi oftând.

— Nu mă simt aşa.

— Ai încredere în bătrânul Elton, replică el cu un râs tăcut. Cineva are să te *iubească.*

Avea Elton ceva care o făcea mereu să se simtă mai bine. Flirta fără pic de ruşine, în primul rând, dar nu acesta era motivul. Pur şi simplu părea mai fericit decât oricine altcineva cunoscut. Era adevărat ce spunea Michael despre el; faptul că era orb nu însemna că-i lipsea ceva; doar că era diferit.

— Tocmai m-am întors de la Infirmerie.

— Ei, aşa eşti tu! zise el, dând din cap. Mereu ai grijă de oameni. Ce mai face Gabe?

— Nu prea bine. Chiar arată groaznic, Elton. Şi e foarte greu pentru Mar. Aş vrea să pot face mai mult pentru el.

— Unele lucruri poţi să le faci, altele nu. I-a sosit ceasul lui Gabe. Tu ai făcut tot ce-ai putut.

— Nu-i destul.

— Niciodată nu e.

Elton se întoarse să caute ceva pe masă. Dibui căştile şi i le întinse.

— Acum, de vreme ce mi-ai adus un cadou, am şi eu unul pentru tine. Un flecuşteţ care să te înveselească.

— Elton, habar n-aş avea de ce aud. Totul sună ca nişte paraziţi pentru mine.

Pe faţa lui Elton apăru un zâmbet şmecher.

— Fă cum îţi zic eu! Închide şi ochii!

Căştile erau calde pe urechi. Îl simţi pe Elton mişcând mâinile pe panou, cu degetele alunecând ici şi colo. Apoi auzi: Muzică. Numai că nu semăna cu nicio muzică pe care o cunoştea. Întâi ajunse la ea ca un sunet îndepărtat, sec, ca o adiere de vânt, şi apoi, înălţându-se în urma ei, note acute, ca de păsări, care păreau să-i danseze în cap. Sunetul se înteţi, părând să vină din toate direcţiile, şi-şi dădu seama ce auzea, ştiu că era o furtună. Şi-o putea închipui în minte, o mare furtună de muzică coborând în

forţă. În viaţa ei nu mai auzise ceva atât de frumos. Când ultimele note se stinseră, îşi scoase căştile de pe urechi.

— Nu pricep, zise ea, uluită. Asta aţi recepţionat prin staţia radio?

Elton chicoti.

— Ar fi ceva, nu?

Umblă iar la panou. Se deschise un sertăraş, scoţând un disc argintiu: un CD. Sara nu le acordase niciodată prea multă atenţie; Michael îi spusese că nu era decât zgomot pe ele. Luă discul în mână, ţinându-l de margine. Stravinski, *Sărbătoarea primăverii.* Orchestra Simfonică din Chicago, dirijată de Erich Leinsdorf.

— M-am gândit că ar trebui să auzi cum arăţi, zise Elton.

22

— Ce nu pricep eu, zicea Theo, este de ce voi trei nu sunteţi morţi.

Grupul se aşezase la masa cea lungă din camera de control, cu toţii în afară de Finn şi Rey, care se întorseseră în cazarmă să doarmă. Lui Peter îi trecuse exaltarea dată de adrenalină, iar durerea din gleznă, care nu părea ruptă, se redusese la o pulsaţie surdă; cineva desprinsese de pe unul dintre condensatoare o bucată de gheaţă, pe care el şi-o ţinea învelită într-o cârpă udă pe încheietura afectată. Faptul că tocmai îl ucisese pe Zander Philips, un om pe care-l cunoscuse, încă nu-i produsese nicio emoţie căreia să-i poată da un nume. Informaţia era pur şi simplu prea ciudată ca să o poată prelucra. Însă cheia Centralei încă mai era la gâtul lui Zander, aşa că nu exista nicio îndoială asupra identităţii lui. Nu avusese de ales, desigur; Zander se transformase complet. Strict vorbind, viralul care încercase să intre cu forţa prin chepeng nu mai era Zander Philips. Şi totuşi Peter nu putea alunga sentimentul că, în ultima clipă înainte să apese pe trăgaci, detectase o licărire de recunoaştere în ochii viralului – o expresie chiar de recunoştinţă.

După atac, Theo îl luase atent la întrebări pe Caleb. Povestea lui nu se prea lega, dar era clar că băiatul suferea de epuizare şi de stat prea mult în soare. Avea buzele umflate şi crăpate, o vânătaie mare şi violetă pe frunte, iar labele picioarelor îi erau brăzdate de tăieturi. Cel mai tare părea să-l doară pierderea încălţărilor, nişte bascheţi negri Nike, explicase el, noi-nouţi în cutia lor, de la magazinul Foot Locker de la mall. Îi căzuseră cumva în timp ce străbătuse valea în fugă, dar fusese atât de speriat că abia dacă băgase de seamă.

— O să-ţi luăm o pereche nouă, îi promisese Theo. Tu să-mi povesteşti doar despre Zander.

Caleb mânca în timp ce vorbea, ronţăind bucăţi de pesmeţi marinăreşti pe care le ajuta să alunece pe gât cu

înghiţituri mari de apă. Totul fusese normal, explică el, până cu şase zile în urmă, când Zander începuse să se poarte… ciudat. Foarte ciudat. Chiar şi pentru Zander, ceea ce însemna ceva. Nu voia să se ducă dincolo de gard şi nu mai dormea deloc. Toată noaptea măsura camera de control în lung şi-n lat, bombănind în sinea lui. Caleb crezuse că era din cauză că petrecuse prea mult timp la Centrală, că atunci când avea să vină echipa de schimb, Zander avea să-şi revină.

— Şi, într-o bună zi, anunţă că mergem pe câmp şi-mi zice să pregătesc căruţul. Eu stăteam aici şi mâncam de prânz, iar el a intrat pur şi simplu şi m-a anunţat. Vrea să înlocuiască unul dintre dispozitivele de comandă automată din secţiunea de vest. „Bine”, zic eu, „dar ce-i aşa o mare urgenţă? Nu e un pic cam târziu pe ziua de azi ca să mergi pe câmp?” Avea o privire de nebun şi mirosea urât. Adică *puţea.* „Te simţi bine?” l-am întrebat eu, la care el: „Ia-ţi echipamentul, plecăm.”

— Când s-a întâmplat asta?

Caleb înghiţi.

— Acum trei zile.

Theo se lăsă pe spate pe scaun.

— Ai stat trei *zile* afară?

Băiatul dădu din cap. Terminase ultimele bucăţi de pesmeţi şi trecuse la o farfurie de terci de soia, pe care o culegea cu degetele.

— Şi deci ne pornim noi la drum cu măgăriţa, dar să vezi chestie! Nu ne ducem pe câmpul din vest. Ne ducem în partea de *est.* Acolo nu mai merge nimic de ani; toate-s moarte. Şi durează o veşnicie s-ajungi acolo, cel puţin două ore cu căruţa. Era deja trecut de miezul zilei, şi-aşa eram la limită cu timpul. La care eu: „Zander, vestul e încolo, prietene, ce naiba căutăm noi aici? Vrei să ne omori pe amândoi?” Aşa că ajungem la pilonul pe care zice el că vrea să-l repare şi ăla era ruginit tot. Harcea-parcea. Am văzut asta de jos. Nici vorbă să ajute la ceva schimbatul dispozitivului de comandă automată. Dar asta vrea el să facă, aşa că-mi urc fundul pe scară, montez troliul şi încep

să desfac lagărul vechi, lucrând cât de repede puteam. Îmi zic: „Bine, nu prea are logică, din ce-mi dau eu seama ne punem pielea la bătaie pentru nimic, dar poate o şti el ceva şi eu nu.” Mă rog, atunci am auzit ţipătul.

— A ţipat Zander?

Caleb clătină din cap.

— Măgăriţa. Nu glumesc, exact aşa a sunat. N-am mai auzit niciodată aşa ceva. Când m-am uitat în jos, tocmai se lăsa în genunchi, căzând ca un sac de pietre. Mi-a luat un pic să-mi dau seama ce vedeam. Sânge. O mulţime de sânge.

Se şterse la gura murdară de grăsime cu dosul palmei şi dădu farfuria cu terci la o parte.

— Zander mereu zicea că chestia asta are gust de boaşe. Şi eu: „Când ai mâncat tu boaşe, Zander?” de parcă chiar aş fi vrut să ştiu. Da’ după trei zile, nu-i chiar aşa de rea.

Theo oftă nerăbdător.

— Caleb, te rog. Sângele…

Băiatul sorbi îndelung din apă.

— Aşa, bine, deci. Sângele. Zander îngenunchease lângă ea şi eu am strigat la el: „Zander, ce naiba s-a-ntâmplat?” Când se ridică în picioare, văd că era dezbrăcat până la brâu, avea un cuţit în mână şi era plin de sânge peste tot. Cumva mi-au scăpat semnele. Mai am cam vreo cinci secunde până să se urce pe scară după mine. Dar nu se urcă. Stă pur şi simplu acolo la baza pilonului, la umbra unei traverse unde nu-l puteam vedea. „Zander”, strig eu în jos, „ascultă-mă! Trebuie să te împotriveşti chestiei ăsteia. Sunt singur de tot aici sus.” Mă gândesc că poate dacă reuşesc să-l scot din starea lui suficient de mult, am timp să scap cu fuga.

— Eu nu pricep, zise Alicia. De unde s-o fi infectat?

— Tocmai asta-i, continuă Caleb. Nici eu nu mi-am putut da seama. Fusesem cu el aproape în fiecare minut din ziua aia.

— Şi noaptea? oferi Theo o sugestie. Ai zis că n-a dormit. Poate c-a ieşit afară.

— Presupun că-i posibil, dar de ce-ar fi făcut-o? Şi, în

plus, nu *arăta* deloc altfel, cu excepţia sângelui.

— Şi ochii?

— Nimic. Nici vorbă să se coloreze-n portocaliu, din ce-am văzut eu. Era *aiurea* rău, vă zic. Aşa că eu rămân blocat pe pilon, Zander e jos, poate răpit, poate nu, dar oricum are să se facă întuneric până la urmă. „Zander", strig eu, „vin jos oricum o fi!" Nu sunt înarmat, n-am decât cheia, dar poate reuşesc să-i sparg căpăţâna cu ea şi să scap. Mai trebuie să iau cumva şi cheia de la el. Nu pot să-l văd de pe scară, aşa că atunci când mai am trei metri până jos mă hotărăsc, ce naiba!, o să sar. Deja mi-am arătat cărţile, dar îmi închipui că sunt mort oricum. Mă las să cad şi mă scol cu cheia gata de lovit. Când îmi dispare. Smulsă din mână. Zander e chiar în spatele meu. Şi atunci îmi zice: „Urcă-te la loc!"

— Urcă-te la loc?

Cel care întrebase era Arlo.

Caleb dădu din cap în semn că da.

— Nu glumesc, asta a zis. Tot nu-mi dădeam seama dacă o lua razna. Numai că avea cuţitul într-o mână, cheia în cealaltă, era plin de sânge, şi fără cheie eu n-aveam cum să mă întorc la Centrală. Îl întreb: „Cum adică să mă urc la loc?", la care el răspunde: „Eşti în siguranţă dacă te urci la loc pe pilon." Ceea ce am şi făcut.

Ridică din umeri.

— Acolo am fost în ultimele trei zile până când v-am văzut pe voi pe Drumul de Est.

Peter se uită la fratele lui, a cărui expresie indica faptul că nici el nu ştia cum să interpreteze povestea lui Caleb. Ce intenţii avusese Zander? Fusese deja răpit sau nu? Trecuseră mulţi ani, nimeni în viaţă nu-şi mai amintea, de când cineva fusese martor direct la efectele infecţiei în primele stadii. Erau însă multe istorii, mai ales din zilele de la început, din vremea Peregrinilor, despre comportamente bizare – nu doar foamea de sânge şi dezbrăcarea spontană pe care toată lumea le ştia drept semne. Vorbe ciudate, discursuri în public, performanţe atletice. Un Peregrin, se spunea, pătrunsese prin efracţie

în Magazie şi chiar murise mâncându-se pe sine; un altul îşi omorâse copiii în paturile lor înainte să-şi dea foc; un al treilea se dezbrăcase la pielea goală, se urcase pe meterez sub ochii Pazei şi recitase, cât îl ţineau plămânii, atât întreaga Cuvântare de la Gettysburg – din care exista un exemplar pe peretele uneia din sălile de clasă din Refugiu –, cât şi douăzeci şi cinci de strofe din „Row, Row, Row Your Boat” înainte să se arunce pe fundaţie de la douăzeci de metri.

— Şi cu fumurile cum rămâne? întrebă Theo.

— Ei, păi, asta e chestia ciudată. A fost exact cum a zis Zander. Nu era niciunul. Cel puţin niciunul care să se apropie. Îi vedeam când şi când noaptea, deplasându-se prin vale. Numai că pe mine m-au lăsat în general în pace. Nu le place să vâneze în câmpurile de turbine, Zander a crezut mereu că mişcarea îi zăpăceşte, aşa că poate o fi avut legătură cu asta, nu ştiu.

Făcu o pauză şi Peter observă că greutatea încercărilor prin care trecuse începuse în cele din urmă să-l apese.

— Odată ce m-am obişnuit, a fost chiar linişte. Nu l-am mai văzut pe Zander după aceea. Îl auzeam, dând târcoale cu paşi mărunţi şi repezi la baza pilonului. Numai că mie nu mi-a mai răspuns. Până atunci mi-am dat seama că şansa mea era să aştept să vină echipa de schimb şi să încerc să fug.

— Şi ne-ai văzut pe noi.

— Credeţi-mă, am strigat ca din gură de şarpe, dar îmi închipui că eraţi prea departe ca să mă auziţi. Atunci mi-am dat seama că dispăruse Zander. Şi măgăriţa. Viralii trebuie s-o fi tras de-acolo. Mai aveam cel mult o palmă de lumină în acel moment. Nu mai aveam apă şi nici vorbă să mă caute cineva în câmpul de est, aşa că m-am hotărât să mă dau jos şi s-o rup la fugă. Mă apropiasem la vreo mie de metri, când brusc fumurile au apărut *peste tot.* Mi-am zis: „Asta e, sunt meniul de cină.” M-am ascuns sub baza unuia dintre piloni şi-am aşteptat să mor. Nu ştiu din ce motiv însă, au păstrat distanţa. N-aş putea spune cât am stat băgat acolo dedesubt, dar când m-am uitat afară,

dispăruseră, niciun fum în jur. Ştiam că poarta era închisă, dar mi-am închipuit că o să intru eu cumva.

Arlo se întoarse către Theo.

— N-are logică. De ce să-l lase aşa în pace?

— Pentru că se ţineau după el, interveni Alicia. Îi vedeam de pe acoperiş. Poate că-l foloseau ca momeală să ne atragă afară? De când fac ei aşa ceva?

— Nu fac.

Expresia de pe chipul lui Theo se înăspri; iar el se îndreptă ţeapăn pe scaun.

— Uite ce e, să nu mă înţelegeţi greşit, mă bucur pentru Caleb că e la adăpost. Numai că a fost o vitejie stupidă din partea amândurora. Dacă Centrala asta se opreşte, se sting luminile, s-a zis cu *toată lumea.* Nu ştiu de ce trebuie să explic asta, dar se pare că trebuie.

Peter şi Alicia tăceau; nu era nimic de zis. Era adevărat. Dacă puşca lui Peter s-ar fi deplasat doar cu câţiva centimetri mai la stânga sau la dreapta, probabil că acum ar fi fost morţi cu toţii. Fusese o lovitură norocoasă şi el ştia.

— Nimic dintre astea nu oferă o explicaţie pentru cum s-a infectat Zander, continuă Theo. Sau ce făcea când l-a lăsat pe Caleb pe pilon.

— La naiba! făcu Arlo şi se plesni peste genunchi. Ce vreau eu să ştiu e ce-i cu armele alea. Câte sunt?

— Douăsprezece lăzi sub scări, răspunse Alicia. Şi încă şase în spaţiul gol de pe acoperiş.

— Unde o să şi rămână, spuse Theo.

Alicia izbucni în râs.

— Nu se poate să vorbeşti serios!

— Ba da, se poate. Uite ce era să se întâmple. Poţi să-mi spui mie, sincer, că aţi fi ieşit afară fără armele astea?

— Poate că nu. Dar Caleb e în viaţă datorită lor. Şi nu-mi pasă ce zici tu, mă bucur că am ieşit. Astea nu sunt simple *arme,* Theo. Sunt noi-nouţe.

— Ştiu, replică el. Le-am văzut. Ştiu totul despre ele.

— Da?

Theo dădu afirmativ din cap.

— Bineînţeles că da.

Pentru o clipă nu vorbi nimeni. Alicia se aplecă peste masă.

— Atunci, ale cui sunt?

Theo îi răspunse însă lui Peter.

— Ale tatălui nostru.

Aşa se face că, în ultima oră a nopţii, Theo le spuse povestea. Caleb, care nu mai putea ţine nici măcar un minut ochii deschişi, se dusese la cazarmă să doarmă, iar Arlo scosese whisky-ul, aşa cum făceau uneori după o noapte pe Zid. Le turnă fiecăruia în cană câte două degete şi o dădu mai departe la masă.

La est de locul în care se aflau exista o veche bază a Infanteriei Marine, explică Theo, la vreo două zile de drum călare. Un loc numit Twentynine Palms. Mare parte din ea dispăruse, acoperită de nisip. Abia îţi dădeai seama că era ceva acolo dacă nu ştiai unde să te uiţi. Tatăl lor găsise armele într-un buncăr subteran – toate împachetate frumos şi uscate, şi nu numai puşti. Pistoale şi mortiere. Mitraliere şi grenade. Un garaj întreg de vehicule, chiar şi vreo două tancuri. Nu aveau cum să transporte armele mai grele şi niciunul dintre vehicule nu mergea, dar tatăl lor şi cu Unchiul Willem mutaseră puştile cu căruţa la Centrală, câte una la fiecare drum, făcând în total trei drumuri până să fie ucis Willem.

— Şi de ce n-a spus nimănui? întrebă Peter.

— Păi, a făcut-o. I-a spus mamei noastre şi altora. Ştiţi doar că nu călărea singur. Presupun că ştia Colonelul. Probabil Bătrânul Chou. Zander trebuie să fi ştiut şi el, de vreme ce le dosise aici.

— Dar nu şi Sanjay, se băgă Alicia în vorbă.

Theo clătină din cap, încruntându-se.

— Crede-mă, Sanjay era ultimul om căruia tata i-ar fi spus. Să nu mă înţelegi greşit: Sanjay se descurcă bine la ceea ce face. Numai că el a fost mereu împotriva curselor, mai ales după ce a fost ucis Raj.

— Aşa e, zise Arlo. A fost unul dintre cei trei.

Theo dădu afirmativ din cap.

— Cred că nu i-a picat niciodată bine lui Sanjay faptul că fratele lui voia să meargă în cursă alături de tata. N-am înţeles niciodată prea bine, dar era ceva zâzanie între ei de multă vreme. După ce a fost ucis Raj, a devenit şi mai puternică. Sanjay a întors Gospodăria împotriva tatălui nostru, a votat să nu mai fie el Cap şi a pus capăt curselor. Atunci a demisionat tata şi a început să plece în cursă de unul singur.

Peter ţinu cana de whisky la nas, îi simţi mirosul înţepător cum îi ardea nările şi o puse pe masă. Nu ştia ce era mai descurajator – faptul că tatăl său ţinuse acest secret faţă de el sau faptul că Theo o făcuse.

— Şi atunci de ce să ascundă armele? întrebă el. De ce să nu le aducă sus pe munte?

— Şi ce să facă cu ele? Ia gândeşte-te, frate! V-am auzit cu toţii acolo afară. După numărătoarea mea, voi doi aţi tras treizeci şi şase de gloanţe ca să ucideţi ce, doi virali? Din câţi? Armele astea ar ţine cam un anotimp dacă le-am da Pazei. Oamenii ar trage în propria lor umbră. Drace, jumătate din timp ar trage unii într-*alţii.* Cred că de asta se temea el cel mai tare.

— Câte mai sunt? întrebă Alicia.

— În buncăr? Nu ştiu. Nu l-am văzut niciodată.

— Dar ştii unde este.

Theo sorbi din băutură.

— Înţeleg unde baţi şi poţi să încetezi chiar acum. Tatăl nostru, ei bine, avea idei. Peter, ştii la fel de bine ca mine. Nu putea accepta faptul că numai noi am rămas şi că nu mai e nimeni. Iar dacă putea găsi alţi oameni şi dacă aceştia aveau arme…

Vocea i se stinse.

Alicia se ridică în scaun.

— O armată, zise ea plimbându-şi privirile asupra lor. Asta e, nu? Voia să alcătuiască o armată. Ca să se lupte cu fumurile.

— Ceea ce n-are niciun rost, replică Theo, iar Peter auzi amărăciunea din glasul fratelui său. Niciun rost şi e o

nebunie. Armata *avea* arme şi ce s-a întâmplat cu ea? S-a întors după noi? Cu armele, rachetele şi elicopterele ei? Nu, n-a făcut-o şi-am să vă spun şi de ce. Pentru că e moartă.

Alicia nu se dădu bătută.

— Ei bine, mie îmi place, zise ea. La naiba, cred că e o idee grozavă!

Theo scoase un hohot de râs amar.

— Ştiam eu că *ţie* o să-ţi placă.

— Şi nici nu cred că suntem singuri, insistă ea. Mai *sunt* şi alţii. Pe acolo pe undeva.

— Serios? Şi de unde eşti tu atât de sigură?

Brusc Alicia păru să nu mai ştie ce să spună.

— Fără motiv. Pur şi simplu sunt.

Theo se uită încruntat în cană, învârtind îndelung băutura în ea.

— Poţi să crezi ce vrei, zise el încetişor, dar asta nu înseamnă că e şi adevărat.

— Tatăl nostru o credea, spuse Peter.

— Da, frate, aşa e. Şi asta l-a ucis. Ştiu că nu e o chestie despre care să discutăm, dar astea sunt faptele. Când stai să oferi Îndurarea, îţi dai seama de nişte chestii, crede-mă. Tatăl nostru nu a plecat ca să se desprindă de toate. Oricine crede asta nu l-a înţeles câtuşi de puţin. A plecat pentru că nu suporta să nu *ştie,* nici măcar o clipă. A fost curajos, dar s-a purtat prosteşte şi şi-a primit răspunsul.

— A văzut un Peregrin. La Milagro.

— Poate că da. Dacă mă întrebi pe mine, a văzut ceea ce a vrut să vadă. Şi oricum nu contează. Cu ce schimbă un Peregrin lucrurile?

Peter se simţi puternic zguduit de deznădejdea lui Theo; i se părea nu numai înfrângere, dar şi lipsă de loialitate.

— Unde e unul, mai sunt şi alţii.

— Frate, nu mai sunt decât fumurile. Toate armele din lume n-o să schimbe asta.

O clipă nu mai vorbi nimeni. Ideea plutea în aer, nerostită, dar palpabilă. Cât timp mai aveau până să se stingă luminile? Până când nimeni n-avea să-şi mai aducă

aminte cum să le repare?

— Eu nu cred asta, zise Arlo. Şi nici nu-mi vine să cred că tu crezi. Dacă doar atâta este, atunci care mai e rostul?

— Rostul?

Theo cercetă iar atent conţinutul cănii.

— Aş vrea să ştiu. Cred că rostul este pur şi simplu să rămânem în viaţă. Să ţinem luminile aprinse cât de mult putem.

Duse whisky-ul la gură şi-l termină cu o sorbitură zdravănă.

— Că veni vorba, are să se lumineze curând de ziuă. Lăsaţi-l pe Caleb să doarmă, dar pe restul treziţi-i! Trebuie să ne ocupăm de cadavre.

Erau patru. Găsiră trei în curte şi unul, Zander, pe acoperiş, zăcând cu faţa în sus pe betonul de lângă trapă şi cu membrele goale întinse într-un soi de X, cu înfăţişare surprinsă. Glonţul din arma lui Peter îi zburase creştetul capului, care se mai ţinea doar într-o bucată de piele. Soarele de dimineaţă începuse deja să-l stafidească; din carnea lui, pe cale să se înnegrească, se ridica o pulbere fină, cenuşie.

Peter se obişnuise cu aspectul viralilor, dar vederea unuia de aproape tot îl mai înspăimânta. Felul în care trăsăturile feţei păreau să se fi lustruit, netezite într-o estompare aproape infantilă; lungirea mâinilor şi picioarelor curbate, cu degete apucătoare şi gheare ascuţite ca un brici; musculatura densă a membrelor şi trunchiului, gâtul lung, articulat; dinţii despicaţi, înghesuiţi în gură ca nişte ţepuşe de oţel. Echipat cu cizme şi mănuşi de cauciuc şi cu o cârpă pe faţă, Finn se folosi de o furcă lungă ca să ridice cheia de sfoară şi să-i dea drumul într-o găleată de metal. Stropiră cheia cu alcool şi îi dădură foc, după care o lăsară să se usuce la soare. Ce nu uciseseră flăcările aveau să ucidă razele soarelui. Apoi îl rostogoliră pe Zander, al cărui trup era rigid ca lemnul, pe o folie de plastic, pe care o rulară peste el, formând un tub. Arlo şi cu Rey îl săltară pe marginea acoperişului şi îi

dădură drumul în curtea de jos.

Până să-i târască ei pe toţi patru dincolo de linia gardului, soarele deja se înălţase şi dogorea. Peter, rezemat de o bucată de ţeavă, se uita din direcţia vântului la Theo, care turna alcool pe cadavre. Se simţea inutil, dar fiindcă glezna lui era în starea în care era, nu putea să facă mare lucru ca să-l ajute. Alicia stătea de pază, ţinând una dintre puşti. Caleb se trezise în cele din urmă şi ieşise să se uite şi el alături de ceilalţi. Peter văzu că purta o pereche de cizme înalte de piele.

— Ale lui Zander, explică el, ridicând din umeri cu un aer uşor vinovat. Perechea lui de rezervă. Îmi închipui că n-o să se supere.

Theo scoase din traistă o cutiuţă de tablă cu chibrituri cu sulf şi-şi trase masca pe faţă. În cealaltă mână ţinea o torţă. Cercuri mari de transpiraţie îi pătau cămaşa la gât şi la subsuori. Cămaşa era o vechitură de la Magazie, cu mânecile de mult dispărute şi gulerul zdrenţuit în franjuri; pe buzunarul de la piept era brodat cu un corp de literă ondulat numele de *Armando.*

— Vrea cineva să spună ceva?

Peter îşi zise că ar trebui, dar nu-şi putea găsi cuvintele. Vederea cadavrului pe acoperiş nu reuşise să-i potolească deloc sentimentul neliniştitor că, la final, Zander îi uşurase treaba – că Zander încă mai fusese Zander. Toate cadavrele din grămadă fuseseră însă cineva cândva. Poate că unul dintre ele era Armando.

— Bine, am s-o fac eu, zise Theo şi-şi drese glasul. Zander, ai fost un inginer bun şi un prieten bun. N-ai spus niciodată o vorbă urâtă cuiva şi-ţi mulţumim pentru asta. Odihneşte-te în pace!

Apoi aprinse chibritul şi ţinu flacăra lângă torţă până când aceasta se aprinse, după care atinse grămada.

Pielea dispăru repede, mistuită ca hârtia, după care urmă restul, oasele prăbuşindu-se spre interior şi răbufnind în norişori de cenuşă. Se termină într-un minut. Când se stinseră şi ultimele flăcări, aruncară cu lopata rămăşiţele în groapa puţin adâncă săpată de Rey şi Finn,

acoperind-o cu un strat de ţărână.

Tocmai bătătoreau pământul cu picioarele când Caleb prinse glas.

— Nu vreau decât să zic că eu cred că el s-a împotrivit. Ar fi putut să mă omoare acolo.

Theo lăsă lopata deoparte.

— Să nu mă înţelegi greşit, zise el, dar ce mă îngrijorează pe mine este faptul că n-a făcut-o.

În zilele care urmară, Peter se gândi la întâmplările din acea noapte, derulându-le în minte. Nu numai ceea ce se petrecuse pe acoperiş şi povestea ciudată a lui Caleb de la pilon, ci şi tonul amar al fratelui său atunci când vorbiseră despre arme. Pentru că Alicia avea dreptate, armele *însemnau* ceva. Peter se gândise toată viaţa la Vremea Dinainte ca la ceva dispărut, de parcă o lamă căzuse peste timpul însuşi, retezându-l în jumătatea de dinainte şi jumătatea de după. Între aceste două jumătăţi nu exista nicio punte; războiul fusese pierdut, Armata nu mai era, iar lumea de dincolo de Colonie era un mormânt deschis al unei istorii pe care nici măcar nu şi-o mai amintea nimeni. De fapt, Peter nu stătuse niciodată prea mult să se gândească la ce anume căutase tatăl lor, acolo în întuneric. Bănuia că asta era din cauză că păruse atât de evident: oameni, alţi supravieţuitori. Numai că, ţinând în mână una din puştile tatălui său – şi chiar şi acum, zăcând în cazarmă să i se vindece glezna şi amintindu-şi sentimentul pe care i-l dăduse –, simţise ceva mai mult, cum trecutul şi toate puterile lui păreau să se fi revărsat în el. Aşa că poate asta făcuse tatăl lui tot timpul în Cursele lui Lungi. Încercase să-şi amintească lumea.

Theo o ştiuse, cu siguranţă; asta era amploarea din el, din toţi bărbaţii participanţi la Cursele Lungi. Peter luase de mult hotărârea să nu-i poarte pică lui Theo pentru ceea ce spusese mama lor în dimineaţa în care murise. *Ai grijă de fratele tău, Theo,* îi zisese ea. *El nu-i puternic aşa ca tine.* Adevărul era adevăr, iar odată cu trecerea anilor, Peter descoperise că faptul că ştia acest lucru despre el însuşi era suportabil; uneori era aproape ca o uşurare.

Tatăl lor încercase ceva dificil şi disperat, clădit pe o credinţă care nega orice fapt, iar dacă Theo era să fie acel Jaxon care să ia pe umerii lui această povară – pentru amândoi – Peter putea accepta situaţia. Dar să-i spună lui Arlo că nu avea niciun rost, că singurul lucru care le mai rămânea de făcut era să ţină luminile aprinse cât mai mult cu putinţă – să i-o spună taman lui Arlo, care avea o Micuţă la Refugiu, acesta nu era Theo cel pe care-l ştia el. Ceva se schimbase la fratele lui. Se întrebă ce anume putea să fie.

Rămaseră la Centrală cinci zile. Finn şi cu Rey petrecură prima zi reparând reţeaua de electricitate a gardului, după care trecură la treabă în câmpul de vest, ungând din nou lagărele turbinelor. Arlo, Theo şi Alicia îi însoţiră cu rândul, în schimburi de câte doi, întorcându-se mereu cu mult înainte de asfinţit ca să încuie bine totul. Neavând altceva cu care să-şi ocupe timpul, Peter juca de unul singur cărţi, cu un pachet din care lipseau trei piese, şi frunzărea volumele dintr-o cutie din magazie. O adunătură întâmplătoare de titluri: *Charlie şi fabrica de ciocolată, O istorie a imperiului otoman, Călăreţii din preria purpurie* de Zane Grey *(Clasicii literaturii occidentale).* Pe spatele fiecărei cărţi era un buzunar de carton pe care erau tipărite cuvintele PROPRIETATEA BIBLIOTECII PUBLICE DIN RIVERSIDE COUNTY, iar în interiorul acestuia, un cartonaş cu o listă de date notate cu cerneală decolorată: 7 septembrie 2014, 3 aprilie 2012, 21 decembrie 2016.

— Cine le-a adus pe astea? îl întrebă el pe Theo într-o seară, după ce grupul se întorsese de la câmp. Lângă patul lui Peter se afla o stivă de cărţi pe podea.

Theo se spăla pe faţă în lavoar. Se întoarse, ştergându-şi mâinile de piepţii cămăşii.

— Cred că sunt aici de multă vreme. Nu ştiu dacă lui Zander îi plăcea să citească, aşa că le-a pus deoparte. E ceva bun pe-acolo?

Peter ridică volumul pe care îl citea: *Moby-Dick sau Balena.*

— La drept vorbind, nici nu sunt sigur că asta e engleză, răspunse el. Mi-a luat aproape toată ziua să termin o

pagină.

Fratele lui scoase un hohot de râs obosit.

— Să-ţi vedem glezna aia!

Se aşează pe marginea patului lui Peter. Îi luă cu blândeţe laba piciorului în palme, rotind-o din încheietură. Abia-şi mai vorbiseră din noaptea atacului. De fapt, niciunul dintre ei n-o făcuse.

— Arată mai bine.

Theo îşi mângâie bărbia ţepoasă. Peter văzu că avea ochii afundaţi în orbite de oboseală.

— S-a retras umflătura. Crezi că poţi să călăreşti?

— M-aş şi târî dacă aş fi nevoit, numai să scap de-aici.

Plecară a doua zi după micul dejun. Arlo fusese de acord să rămână cu Rey şi Finn până venea următoarea echipă de schimb. Caleb zisese că voia să rămână şi el, dar Theo îl convinsese să n-o facă – cu Arlo acolo şi, câtă vreme nu ieşeau de după gard, un al patrulea nu era necesar. Iar Caleb trecuse deja prin prea multe.

Cealaltă problemă o reprezentau armele. Theo voia să le lase pe loc; Alicia susţinea că nu avea nicio logică să le lase pe toate. Tot nu ştiau ce se întâmplase cu Zander sau de ce fumurile nu-l uciseseră pe Caleb când avuseseră şansa s-o facă. În cele din urmă, ajunseseră la un compromis. Aveau să se întoarcă ducând cu ei arme, dar aveau să le ascundă în afara Zidului ca să le pună la păstrare. Restul avea să rămână sub scări.

— Mă îndoiesc că o să am nevoie de ele, zise Arlo când grupul încălecă. Dacă vine vreun fum, pot să-l omor cu vorbăria.

Adevărul era însă că purta şi o puşcă pe umăr. Alicia îi arătase cum s-o încarce şi s-o cureţe, şi-l lăsase să exerseze trăgând câteva gloanţe în curte.

— Fir-aş al naibii! strigase el cu vocea lui puternică şi mai apăsase o dată pe trăgaci, doborând de pe butuc cutia de conserve care-i servea drept ţintă. E ceva!

Theo avea dreptate, îşi zise Peter, odată ce aveai o armă de foc, era greu să te desparţi de ea.

— Vorbesc serios, Arlo! îl avertiză Theo.

Caii, după atâtea zile fără mişcare, erau nerăbdători să plece, agitându-se sub ei şi tropăind în colb.

— Ceva nu-i în regulă. Nu ieşiţi dincolo de gard. Încuiaţi bine în fiecare seară înainte să vedeţi prima umbră. Ne-am înţeles?

— Nu-ţi face griji, vere!

Rânjind în barbă, Arlo privi spre Finn şi Rey, ale căror feţe, îşi zise Peter, nu se oboseau să ascundă sentimentul că erau condamnaţi. Blocaţi în Centrală cu Arlo şi poveştile lui; probabil avea să cedeze şi să le cânte, cu chitara sau fără. De gâtul lui Arlo atârna cheia luată de pe cadavrul lui Zander, iar Theo o avea pe cealaltă.

— Ei, hai, oameni buni! strigă Arlo către şurubari, bătând din palme. Învioraţi-vă! O să fie ca o petrecere.

Când păşi însă către calul lui Theo, expresia lui deveni brusc serioasă.

— Pune asta în traistă, îi zise el încet, strecurându-i o foaie de hârtie împăturită. Pentru Leigh şi bebeluş, dacă se întâmplă ceva.

Theo puse hârtia bine, fără să se uite la ea.

— Zece zile. Staţi înăuntru!

Plecară călare prin vale. Fără căruţă de tras, o tăiară peste câmp spre Banning, sărind Drumul de Est ca să mai scurteze distanţa cu câţiva kilometri. Nu vorbea nimeni; îşi economiseau forţele pentru lunga călătorie care-i aştepta.

Când se apropiară de marginea oraşului, Theo se opri.

— Era să uit.

Băgă mâna în desagă şi scoase obiectul curios pe care i-l dăduse Michael la poartă, cu şase zile în urmă.

— Mai ţine minte cineva ce-i ăsta?

Caleb îşi trase calul lângă al lui şi-i luă placa din mână s-o studieze.

— E o placă de bază. Cip Intel, seria Pion. Vezi cifra nouă? Aşa-ţi dai seama.

— Te pricepi la chestiile astea?

— Sunt nevoit.

Ridicând din umeri, Caleb îi înapoie placa lui Theo.

— Comenzile turbinelor folosesc Pion. Ale noastre sunt

din cele militare, rezistente, dar fundamental la fel. Dure şi superrapide. Şaisprezece gigahertzi fără *overclocking.*

Peter urmărea expresia lui Theo: nici el nu avea habar ce însemna asta.

— Ei bine, Michael vrea una.

— Ar fi trebuit să zici: avem o grămadă în plus la Centrală.

Alicia izbucni în râs.

— Trebuie să spun că mă surprinzi, Caleb. Vorbeşti ca Circuit. Nici măcar nu ştiam că voi, şurubarii, ştiţi să citiţi.

Caleb se răsuci în şa cu faţa spre ea, dar nu dădu vreun semn că s-ar fi simţit jignit.

— Glumeşti? Ce altceva să faci acolo? Zander mereu se strecura până la bibliotecă să mai ia cărţi. Sunt o grămadă de cutii stivuite în sculărie. Şi nu numai chestii tehnice. Tipul ăla citea orice. Zicea despre cărţi că sunt mai interesante decât oamenii.

Nimeni nu scoase o vorbă.

— Ce-am zis? întrebă Caleb.

Biblioteca se afla în apropiere de Empire Valley Outlet Mall, în capătul de nord al oraşului, şi era o clădire turtită şi pătrată, înconjurată de fundaţie cu smocuri de buruieni înalte. Se adăpostiră în spatele unei staţii de benzină şi descălecară, iar Theo scoase binoclul din desagă şi o studie.

— E destul de îngropată în nisip. Ferestrele mai sunt intacte deasupra nivelului solului. Clădirea pare ermetică.

— Poţi să vezi înăuntru? întrebă Peter.

— E prea puternic soarele, se reflectă pe sticlă.

Îi întinse binoclul Aliciei şi se întoarse către Bascheţel.

— Eşti sigur?

— Că venea Zander aici?

Băiatul dădu din cap.

— Da, sunt sigur.

— Ai fost vreodată cu el?

— Glumeşti?

Alicia se căţărase pe o ladă de gunoi şi de acolo pe

acoperişul staţiei de benzină, ca să vadă mai bine.

— Ei?

Lăsă binoclul jos.

— Ai dreptate, soarele e prea puternic. Totuşi, nu văd cum ar putea să fie ceva înăuntru cu ferestrele alea.

— Aşa zicea mereu şi Zander, completă Caleb.

— Eu nu pricep, făcu Peter. De ce-ar veni de unul singur aici?

Alicia sări jos. Îşi şterse mâinile de praf pe jachetă şi-şi dădu după ureche o şuviţă năclăită de sudoare.

— Cred că ar trebui s-o cercetăm. Cum tot e miezul zilei acum, altă şansă mai bună n-o s-avem.

Figura lui Theo zicea: *De ce nu mă surprinde?* Se întoarse către Peter:

— Tu cum votezi?

— De când votăm noi?

— De acum. Dacă facem asta, toată lumea trebuie să fie de acord.

Peter încercă să descifreze expresia lui Theo, să ghicească ce voia să facă. În întrebarea care i se pusese simţea greutatea provocării. Îşi zise în sinea lui: „De ce asta? De ce acum?”

Consimţi din cap.

— Bine, Lish, spuse Theo şi se întinse după puşcă. Ţi-ai primit vânătoarea de fumuri.

Îl lăsară pe Caleb cu caii şi se apropiară de clădire într-un şir dezordonat. Nisipul fusese împins sus pe ferestre, dar intrarea din faţă, la capătul câtorva trepte, era liberă. Uşa se deschise uşor şi păşiră înăuntru. Se aflau într-un soi de hol de intrare. Pe peretele cel mai apropiat de uşă era agăţat un avizier acoperit cu hârtii decolorate, dar lizibile. MAŞINĂ DE VÂNZARE, ’14, NISSAN SERATA, PUŢIN RULATĂ. SLĂBEŞTE ACUM, ÎNTREABĂ-MĂ CUM! CĂUTĂM BABYSITTER, DUPĂ-AMIAZA, UNEORI SEARA, OBLIGATORIU MAŞINĂ. ORA POVEŞTILOR PENTRU COPII, MARŢEA ŞI JOIA ÎNTRE 10:30-11:30. Şi, mai mare decât restul, o foaie de hârtie galbenă ce se făcea sul:

RĂMÂNEŢI ÎN VIAŢĂ! STAŢI ÎN ZONE BINE LUMINATE!

RAPORTAŢI TOATE SEMNELE DE INFECŢIE!

NU PRIMIŢI PERSOANE STRĂINE ÎN CASĂ!

PĂRĂSIŢI ZONELE SIGURE NUMAI LA ÎNDEMNUL UNUI OFICIAL AL GUVERNULUI!

Pătrunseră mai departe în interiorul clădirii, într-o încăpere largă, luminată de ferestre care dădeau spre parcare. Aerul era îmbâcsit şi încărcat de arşiţă.

La biroul de la recepţie stătea un cadavru.

Femeia – Peter îşi putu da seama că era femeie – părea să se fi împuşcat. Încă mai ţinea strâns arma, un mic revolver, în mâna care-i căzuse în poală. Cadavrul era maroniu ca pielea tăbăcită, iar carnea uscată a femeii era bine întinsă pe oase, dar gaura de glonţ dintr-o parte a craniului se vedea clar. Stătea cu capul într-o parte, ca şi cum i-ar fi căzut ceva pe jos şi se oprise să caute.

— Mă bucur că nu-i Arlo aici să vadă asta, murmură Alicia.

Se îndreptară în linişte către stive. Cărţile erau aruncate peste tot pe podea, atât de multe că li se părea că merg printre nămeţi. Făcură un ocol ca să se întoarcă în faţă, iar Theo arătă cu ţeava puştii spre scări.

— Numai ochi!

Scările dădeau într-o încăpere mare, inundată de lumina soarelui care se revărsa prin ferestre. Îţi dădea senzaţia de ceva spaţios; rafturile fuseseră împinse la perete ca să facă loc pentru şiruri de paturi.

Pe fiecare pat se afla un cadavru.

— Să tot fie vreo cincizeci, şopti Alicia. O fi oare un soi de infirmerie?

Theo înaintă şi mai mult înăuntrul încăperii, printre rândurile de paturi. În aer persista un iz ciudat de mlaştină. La jumătatea spaţiului dintre rânduri, Theo se opri lângă unul dintre paturi şi se aplecă să ia de pe jos un obiect mic. Ceva moale, făcut dintr-o pânză care se dezintegra. Îl ridică să-l vadă şi Peter cu Alicia. O jucărie de pluş.

— Nu cred că e asta.

În mintea lui Peter începură să se lămurească imaginile, formând un tipar. Micimea trupurilor. Animalele de pluş şi jucăriile ţinute strâns în mânuţe cu oase îmbrăcate în piele. Făcând un pas înainte simţi şi auzi zgomot de plastic zdrobit. O seringă. Erau cu zecile, împrăştiate pe podea.

Semnificaţia lor îl izbi ca un pumn.

— Theo, asta e… astea sunt…

I se opri cuvântul în gât.

Fratele lui era deja în drum spre scară.

— Hai să plecăm dracului de-aici!

Nu se opriră până nu ajunseră afară. Zăboviră pe terasa de la intrare, trăgând aer proaspăt în piept. În depărtare, Peter îl văzu pe Caleb pe acoperişul staţiei de benzină, studiind încă locul cu binoclul.

— Trebuie să fi ştiut ce se întâmpla, vorbi Alicia încet. Şi au decis că aşa era mai bine.

Theo îşi agăţă puşca pe umăr şi luă o înghiţitură prelungă de apă. Avea faţa pământie; Peter văzu că-i tremurau mâinile.

— Afurisitul de Zander! făcu el. Ce mama mă-sii căuta el aici?

— Mai sunt nişte scări în spate, zise Alicia. Ar trebui să cercetăm şi acolo.

Theo scuipă şi dădu ferm din cap.

— Las-o baltă, Lish! spuse Peter.

— Ce rost mai are să cercetăm clădirea dacă nu o cercetăm pe toată?

Theo se întoarse brusc.

— Nu vreau să mai stau o clipă în locul ăsta.

Era hotărât, el avea ultimul cuvânt.

— Îi dăm foc. Fără discuţii.

Traseră cărţi de pe rafturi şi făcură un teanc aproape de biroul de la recepţie. Hârtia se aprinse repede şi flăcările săriră de la o carte la alta. Se retraseră pe uşă şi se dădură înapoi cincizeci de metri ca să se uite cum arde clădirea. Peter bău apă din bidonul lui, însă nimic nu-i putea spăla gustul din gură; gustul de cadavre, de moarte. Ştia că ochii lui văzuseră ceva ce avea să rămână cu el pentru tot restul zilelor. Zander venise aici, dar nu numai pentru cărţi. Venise să vadă copiii.

Şi în acel moment nisipul de la baza clădirii începu să se mişte.

Alicia, care stătea lângă el, văzu prima.

— Peter…

Nisipul se surpă; viralii se năpustiră din el, făcându-şi loc cu ghearele să iasă pe unde acoperise ferestrele subsolului. O ceată de şase, alungată de flăcări în lumina arzătoare a amiezii.

Ţipau. Un plânset puternic şi ascuţit care sfâşia aerul cu durere şi furie.

Biblioteca era complet cuprinsă de flăcări. Peter înălţă puşca şi bâjbâi după trăgaci. Îşi simţea mişcările imprecise, fără concentrare. Întreaga scenă părea doar pe jumătate reală, mintea lui neputând să se agaţe de nimic. Din fumul negru şi gros de la ferestrele de sus ieşiră şi mai mulţi virali, prin sticla care exploda într-o ploaie de cioburi, cu carnea arzând şi târând după ei flăcări ca nişte frunze lichide. Păreau să fi trecut intervale lungi de timp de când îşi luase puşca, intenţionând să tragă. Primul grup se adăpostise într-un petic de umbră unde ieşeau din nisip treptele care duceau la bibliotecă, formând o masă de trupuri ghemuite unul într-altul, cu feţele la pământ ca Micuţii care se jucau de-a v-aţi ascunselea.

— Peter, nu putem rămâne aici!

Se scutură din amorţeală la sunetul vocii Aliciei. Lângă el, Theo părea ţintuit locului, cu ţeava puştii îndreptată inutil spre pământ, faţa destinsă şi ochii mari şi impasibili: *Ce rost are?*

— Theo, ascultă-mă! zise Alicia, zgâlţâindu-l brutal de braţ; o clipă, Peter crezu că avea să-l pocnească.

Viralii de la baza scărilor începuseră să se mişte. Îi străbătu un spasm pe toţi, ca vântul încreţind suprafaţa apei.

— Trebuie să plecăm, *chiar acum!*

Theo îşi întoarse privirea spre Peter.

— Ah, frate! făcu el. Cred c-am pus-o!

— Peter, zise Alicia cu glas rugător, ajută-mă!

Îl luară fiecare de câte un braţ şi, până să ajungă la jumătatea parcării, Theo începuse să alerge singur. Sentimentul de irealitate dispăruse, înlocuit de o singură dorinţă: să se îndepărteze, să scape. O cotiră spre staţia de benzină, unde-l văzură pe Caleb gonind dezordonat pe calul său. Încălecară şi ei şi, îmboldindu-şi caii la galop, porniră în goană după el peste fundaţie. În urma lor, Peter auzi alte explozii de sticlă spartă. Alicia arăta cu degetul, strigând să acopere vântul: mallul. Într-acolo se îndrepta Caleb. Trecură cu toată viteza printr-o creastă de nisip troienit, coborând în parcarea goală tocmai la timp ca să-l vadă pe Caleb sărind de pe cal la intrarea de vest a clădirii. Îi arse una peste fund şi o zbughi prin deschizătură în timp ce calul său se îndepărtă în galop.

— Înăuntru! urlă Alicia.

Ea era la comandă acum; Theo nu zicea nimic.

— Duceţi-vă, lăsaţi caii!

Animalele erau momeală, ofrandă. Nu aveau cum să-şi ia rămas-bun de la ele; descălecară şi intrară în fugă. Cel mai bun loc, ştia Peter, avea să fie atriumul. Acoperişul de sticlă fusese spart, aveau lumina soarelui şi adăpost, puteau să se apere cumva. Alergară pe holul întunecat. Aerul era apăsător şi acru, pereţii umflaţi de mucegai, scoţând la iveală grinzi ruginite, cabluri atârnate şi ţevi scorojite. Majoritatea magazinelor aveau obloanele trase, dar unele erau deschise ca nişte feţe uimite, cu interioarele slab luminate înţesate de deşeuri. Peter îl văzu pe Caleb alergând înaintea lor către razele late, aurii, de lumină.

Ieşiră în atrium, în soarele atât de puternic încât îi făcu să clipească. Încăperea era ca o pădure. Aproape fiecare suprafaţă era plină ochi de liane verzi şi groase; în centru, un pâlc de palmieri se înălţa spre tavanul deschis. De barele expuse atârnau alte liane, ca nişte colaci de funie vie. Se adăpostiră după o baricadă de mese răsturnate la baza copacilor. Caleb nu se vedea pe nicăieri.

Peter se uită la fratele lui, care stătea pe vine lângă el.

— Te simţi bine?

Theo dădu nesigur din cap. Răsuflau cu toţii greu.

— Îmi pare rău. Pentru ce s-a întâmplat acolo. Eu doar… clătină din cap. Nu ştiu.

Îşi şterse sudoarea din ochi.

— Iau eu partea stângă. Tu stai cu Lish.

Se îndepărtă repede în fugă.

Îngenunchind lângă Peter, Lish verifică încărcătura puştii şi trase închizătorul. În atrium se întâlneau patru coridoare; atacul, dacă era să vină, avea să vină dinspre vest.

— Crezi că le-a venit de hac soarele? întrebă el.

— Nu ştiu, Peter. Păreau destul de furioşi. Unora poate că da, dar nu tuturor.

Îşi înfăşură cureaua puştii strâns pe antebraţ.

— Am nevoie să-mi promiţi ceva, zise ea. Nu o să fiu una dintre ei. Dacă se ajunge la asta, vreau să te ocupi tu de problemă.

— Pe toţi zburătorii, Lish! N-o să se ajungă. Nici măcar să nu spui aşa ceva!

— Zic că dacă se ajunge, insistă ea cu fermitate în glas. Să nu şovăi!

Nu mai era timp pentru vorbe; auziră paşi venind în fugă spre ei. Caleb intră grăbit în atrium, ţinând strâns un obiect la piept. Când se refugie după mese, Peter văzu ce avea. O cutie neagră de pantofi.

— Nu-mi vine să cred! exclamă Alicia. Te-ai dus la *căutat?*

Caleb scoase capacul şi-l aruncă într-o parte. O pereche de bascheţi de un galben strălucitor, încă înveliţi în hârtie.

Azvârli cizmele lui Zander din picioare şi se încălţă cu ei.

— Rahat! făcu el cu o încruntătură abătută. Sunt mult prea mari. Nici măcar *pe-aproape.*

Atunci căzu primul viral, într-un vârtej de mişcări, mai întâi deasupra şi apoi în spatele lor, sărit prin acoperişul atriumului; Peter se rostogoli la timp ca să-l vadă pe Theo luat pe sus şi aruncat spre tavan, cu puşca bălăngănindu-se de cureaua încurcată pe braţul lui şi cu mâinile şi picioarele biciuind aerul. Un al doilea viral, atârnat cu capul în jos de una dintre traversele tavanului, îl înşfăcă pe fratele lui Peter de gleznă ca şi cum n-ar fi cântărit nimic. Trupul lui Theo era întors cu picioarele în sus şi Peter îi văzu expresia de pe chip, una de pură uluire. Nu scosese niciun sunet. Puşca îi căzu învârtindu-se pe podeaua de jos, după care viralul îl aruncă pe fratele lui prin acoperişul deschis şi dispăru.

Sări în picioare, găsind trăgaciul cu degetul. Auzi o voce, vocea lui, care striga numele fratelui său, şi sunetul focului de armă dinspre Alicia. Pe tavan erau acum trei virali care săreau din grindă în grindă. Peter o zări cu coada ochiului pe Alicia împingându-l pe Caleb peste tejgheaua restaurantului, în spatele ei, în celălalt capăt al atriumului. Trase în cele din urmă, trase din nou. Viralii erau însă prea rapizi; locul înspre care ţintea era mereu gol. I se păru că jucau un fel de joc, încercând să-i păcălească să-şi consume muniţia. *De când fac ei aşa ceva?* gândi el şi se întrebă unde mai auzise aceste cuvinte.

Când primul dintre ei îşi dădu drumul, Peter văzu cu ochii minţii dimensiunea arcului fatal pe care avea să-l descrie acesta. Alicia stătea cu spatele la tejghea acum. Viralul coborî drept spre ea, cu braţele întinse şi picioarele îndoite ca să absoarbă impactul, o fiinţă numai colţi, gheare şi forţă cu muşchi şlefuiţi. În clipa dinainte să aterizeze, Alicia făcu un pas înainte, aşezându-se drept sub el, cu puşca departe de corp, ca un cuţit.

Trase.

O ceaţă roşie, un amestec nedesluşit de trupuri rostogolindu-se şi puşca alunecând cu zăngănit pe podea.

Până să-şi dea Peter seama că Alicia nu murise, ea se ridicase deja în picioare. Viralul zăcea unde încetase să mai mişte, cu un crater plin de sânge la ceafă. Îl împuşcase în gură. Deasupra lor, ceilalţi doi se opriseră brusc, dezgolindu-şi dinţii, cu capetele clătinându-se spre Alicia ca traşi de un singur fir.

— Ieşi de-aici! strigă ea şi sări peste tejghea. Fugi!

Aşa şi făcu. Fugi.

Se afla acum adânc în interiorul mallului. Nu părea să fie nicio cale de scăpare. Toate ieşirile erau baricadate, blocate de munţi de deşeuri: mobilă, cărucioare de cumpărături, lăzi pline de gunoi.

Iar Theo, fratele lui, dispăruse.

Singura lui opţiune era să se ascundă. Parcurse în fugă un coridor de magazine cu obloanele trase, smucind în sus grilajele, dar niciunul nu se deschise; toate erau bine încuiate. Din ceaţa panicii sale se înălţă o singură întrebare: De ce nu era încă mort? Fugise din atrium fără să se aştepte să facă mai mult de zece paşi. O străfulgerare de durere şi totul s-ar termina. Trecuse cel puţin un minut până să-şi dea seama că viralii nu-l urmăreau.

Pentru că erau ocupaţi, îşi zise el. Fu nevoit să se apuce de unul dintre grilaje ca să se ţină pe picioare. Îşi băgă degetele printre bare şi-şi apăsă fruntea de metal, chinuindu-se să-şi tragă răsuflarea. Prietenii lui erau morţi. Asta era singura explicaţie. Theo era mort, Caleb era mort, Alicia era moartă. Iar când viralii aveau să termine, când vor fi băut pe săturate, aveau să vină după el.

Să-l vâneze.

O luă la fugă. Întâi pe un coridor, apoi pe altul, trecând pe lângă vitrină după vitrină cu obloanele trase. Nici măcar nu se mai deranja să tragă de grilaje, mintea lui era stăpânită de un singur gând: să ajungă afară, la loc deschis. În faţa lui era lumina zilei şi un sentiment de deschidere; coti pe lângă zid şi ieşi, alunecând pe dale într-un spaţiu vast, ca un dom. Un al doilea atrium. În zonă nu

erau rămăşiţe. Lumina soarelui cobora în dâre ceţoase printr-un inel de ferestre, mult deasupra lui.

În centrul încăperii, nemişcat, se afla un grup de căluţi.

Erau adunaţi într-un cerc strâns, sub un soi de adăpost de sine stătător. Peter rămase nemişcat, aşteptându-se să se împrăştie. Cum de intrase un grup de cai într-un mall? Păşi prudent înainte. Acum era evident: caii nu erau adevăraţi. Un carusel. Văzuse unul în poză, într-o carte de la Refugiu. Baza se învârtea şi cânta muzica, iar copiii se învârteau şi ei călare pe cai. Păşi pe platformă. Caii erau învăluiţi într-un strat gros de praf, care le ascundea din trăsături. Îşi îndreptă umerii lângă unul dintre animale şi şterse murdăria de pe el, dând la iveală culorile vii de dedesubt, detaliile precis pictate: genele ochilor, dinţii, panta lungă a nasului şi nările larg deschise.

Atunci o simţi, o conştientizare bruscă a ceva de la extremităţile lui, ca o atingere de metal rece. Tresări şi ridică fruntea.

În faţa lui stătea o fată.

O Peregrină.

N-ar fi putut spune câţi ani avea. Treisprezece? Şaisprezece? Avea părul lung şi negru, plin de smocuri încâlcite şi purta o pereche de pantaloni de doc ponosiţi, tăiaţi la glezne, şi un tricou, ţeapăn de murdărie, ambele prea mari pentru silueta ei băieţească. Pantalonii erau strânşi la brâu cu o bucată de cablu electric; în picioare purta sandale cu margarete de plastic care-i ieşeau dintre degete.

Înainte ca Peter să apuce să scoată o vorbă, fata duse un deget la buze: *Nu vorbi!* Se îndreptă în pas vioi spre centrul platformei şi se întoarse să-i facă semn cu mâna, să-i spună să vină cu ea.

Atunci îi auzi. Un freamăt pe hol, un zăngănit de grilaj de pe vitrinele cu obloane trase.

Veneau viralii. Căutând. Vânând.

Fata făcuse ochii foarte mari. *Grăbeşte-te!* ziceau ei. Îl luă de mână şi-l trase spre centrul platformei. Acolo se lăsă în genunchi şi apucă un inel de metal de pe podea. O trapă

la acelaşi nivel cu platforma de lemn. Coborî înăuntru până nu i se mai văzu decât faţa.

Repede, repede!

Peter o urmă în gaură şi blocă trapa deasupra lui. Se aflau sub carusel acum, într-un soi de spaţiu strâmt. Razele de lumină cu firicele de praf cădeau pieziş printre scândurile platformei de deasupra lor, dând la iveală o maşinărie mare şi întunecată şi, pe podea lângă ea, o saltea de campanie, în neorânduială. Sticle de plastic cu apă şi conserve de hrană cu etichetele de hârtie de mult dispărute erau stivuite în rânduri. Aici locuia?

Platforma se cutremură. Fata se lăsase în genunchi. O umbră trecu pe deasupra lor. Îi arătă ce să facă.

Întinde-te pe jos! Stai nemişcat!

Făcu ce-i spusese. Atunci ea se urcă pe el, pe spatele lui. Îi simţea căldura trupului, a răsuflării în ceafă. Îi acoperea trupul cu al ei. Viralii erau la carusel acum. Le simţea minţile căutând, sondând, le auzea păcănitul uşor din gât. Cât mai avea să dureze până să descopere trapa?

Nu te mişca! Nu respira!

Închise ochii strâns, poruncindu-şi cu puterea voinţei să rămână complet nemişcat, aşteptând să audă sunetul trapei smulse din ţâţâni. Puşca era pe podea lângă el. Ar fi putut să tragă un foc sau două, dar nu mai mult.

Secundele treceau. Mai multe tropăieli deasupra, răsuflarea aţâţată, aspră a viralilor care simţeau miros de om în nări. Gustau sângele în aer. Însă ceva era în neregulă; le simţea nesiguranţa. Fata îl împingea în jos. Ferindu-l, protejându-l. Linişte sus; plecaseră viralii? Trecu un minut, apoi încă unul. Aşteptarea lui se mută de la virali la ceea ce avea să facă ea mai departe. În cele din urmă, se dădu jos de pe el. Peter se ridică în genunchi. Stăteau acum cu feţele la doar câţiva centimetri distanţă. Curba lină a obrazului era ca de copil, dar ochii nu, chiar deloc. Îi simţea răsuflarea; mirosea a ceva dulce, ca mierea.

— Cum de-ai…

Fata clătină din cap ferm ca să-l facă să tacă, arătând spre tavan, după care duse iar degetele la buze.

Au plecat, dar o să se întoarcă.

Se ridică în picioare şi deschise trapa. Îi făcu semn din cap ca să-i arate ce voia.

Vino după mine! Acum!

Ieşiră pe platforma caruselului. Încăperea era goală, dar le simţea prezenţa viralilor plecaţi, aerul care se rotea în vârtejuri nevăzute pe locul unde stătuseră. Fata îl conduse repede la o uşă de cealaltă parte a atriumului, ţinută întredeschisă de o bucată de beton. Păşiră înăuntru şi ea lăsă uşa să se închidă în urma lor, blocându-i acolo; Peter auzi pocnetul unei încuietori.

Beznă.

Îl cuprinse un nou val de panică, un sentiment de dezorientare completă. Atunci o simţi luându-l de mână. Îl ţinea strâns, ca să-l liniştească; îl trase spre interior.

Te ţin eu! E în ordine!

Încercă să-şi numere paşii, dar degeaba. Simţea din strânsoarea ei că voia să meargă mai repede, că nesiguranţa lui îi ţinea pe loc. Se împiedică de ceva pe drum şi-i căzu puşca, pierzându-se în întuneric.

— Stai…

O bubuitură în spatele lor şi geamătul metalului îndoit. Îi găsiseră viralii. Zări în faţă strălucirea luminii naturale; începu să vadă şi ce era împrejur. Se aflau într-un coridor lung cu tavanul înalt; lângă pereţi erau stivuiţi slăbănogi, un cor de schelete rânjitoare, cu membrele contorsionate în ceea ce păreau a fi poziţii de avertizare. O altă izbitură din spate; uşa ceda, prăbuşindu-se din balamale. Coridorul se termina cu o altă uşă, deschisă. O scară. De sus venea o văpaie de lumină a zilei şi sunet şi miros de porumbei. Pe perete era un indicator: ACCES ACOPERIŞ.

Se întoarse. Fata stătea pe coridor, chiar lângă uşa de la scări. Privirile li se întâlniră scurt şi tulburător. Până să mai treacă o clipă, făcu un pas înainte şi, ridicându-se pe vârfuri, îşi apăsă buzele închise – ca o pasăre care a luat apă în cioc – pe obrazul lui.

Doar atât. Îl sărutase pe obraz.

Peter fu prea uimit ca să mai zică ceva. Fata se dădu

înapoi, în coridorul întunecat. *Du-te acum!* spuneau ochii ei.

Apoi închise uşa.

— Hei!

Auzi pocnetul încuietorii. Puse mâna pe clanţă, dar era de neclintit. Bătu în metalul blocat.

— Hei! Nu mă părăsi!

Fata însă nu mai era, un spirit dispărut. Văzu din nou placa: ACCES ACOPERIŞ. Acolo voia ea să ajungă el.

Începu să urce. Aerul era torid şi aproape sufocant din cauza mirosului de porumbei. Pereţii erau murdari de dungi lungi de găinaţ, care formase o crustă pe scări şi pe balustradă, ca nişte straturi de vopsea. Păsările nu părură să-l bage prea mult în seamă, bătând din aripi ici şi acolo în timp ce urca, de parcă prezenţa lui nu era mai mult decât o curiozitate. Trei rampe, patru; gâfâia de epuizare, cu un gust chinuitor de putreziciune în gură, ochii îl usturau ca stropiţi cu acid.

În cele din urmă ajunse sus. O ultimă uşă şi, pe peretele de deasupra ei, prea departe ca să se poată ajunge la ea, o ferestruică mică, cu marginile zimţate de la sticla spartă şi îngălbenită de murdărie şi timp.

Uşa era încuiată cu un lacăt.

O fundătură. După toate câte se petrecuseră, fata îl condusese într-o fundătură. O izbitură furioasă zgudui casa scărilor când primul viral lovi uşa de sub el. Păsările îşi luară zborul şi se împrăştiară peste tot în jur, stârnind vârtejuri cu penele.

În acel moment îl văzu, acoperit atât de bine de găinaţ că se făcuse una cu peretele pe care era agăţat. Lovi cu cotul ca să spargă sticla şi smulse toporul din suportul lui. Încă o izbitură de jos. Una mai trebuia şi viralii aveau să intre pe uşă şi să urce în valuri pe scări.

Peter ridică toporul deasupra capului şi, luându-şi bine avânt, ţinti spre lacăt. Toporul ricoşă, dar îşi putu da seama că reuşise să strice ceva. Trase adânc aer în piept, îşi luă avânt iar, concentrându-şi toată puterea asupra toporului. O lovitură directă: lacătul se despică în bucăţi.

Se lăsă pe uşă cu toată forţa lui, iar aceasta se deschise cu un geamăt de vechime şi rugină, descoperindu-i lumina soarelui.

Se afla pe acoperişul aripii de nord a mallului, care dădea spre munţi. Şchiopătă repede până la margine.

Erau cel puţin cincisprezece metri până jos. Avea să-şi rupă piciorul sau chiar mai rău.

Zăcând nemişcat pe fundaţie, aşteptând să-l ia viralii. Nu aşa voia el să se sfârşească lucrurile. Îi curgea sânge din cot; lăsase o dâră în urma lui de la uşa deschisă. Deşi nu-şi amintea durerea, trebuie să se fi tăiat când spărsese panoul de sticlă. Un pic de sânge nu mai conta. Măcar avea toporul.

Tocmai se întorcea spre uşă, pregătindu-se să-şi ia avânt, când ajunse la el un strigăt de jos.

— Sari!

Alicia şi cu Caleb veneau în goana cailor de după colţul clădirii. Alicia, cu trupul arcuit în faţă, ridicat în scări, îi făcea semn cu mâna.

— Sari!

Se gândi la Theo, luat pe sus. Se gândi la tatăl lui, stând pe malul mării, şi la marea de stele. Se gândi la fată, la cum îi acoperise corpul cu al ei, la căldura şi la dulceaţa răsuflării ei în ceafă şi pe obrazul unde-l sărutase.

Prietenii lui strigau şi făceau semne cu mâna de jos, viralii urcau pe scări, în mână avea toporul.

Nu acum, îşi zise el, *nu încă.* Şi, închizând ochii, sări.

23

Era iar vară şi era singură. Singură, fără nimeni în afară de glasurile pe care le auzea oriunde şi peste tot în jurul ei.

Îşi amintea de oameni. Îşi amintea de Bărbat. Îşi amintea de celălalt bărbat şi de soţia lui, de băiatul lor şi apoi de femeie. Îşi amintea de unii mai bine decât de alţii. Nu-şi amintea nimic de nimeni. Îşi amintea de o zi în care îşi zisese în gând: „Sunt singură. Niciun eu în afară de mine.” Trăia în întuneric. Se învăţase să meargă în lumină, chiar dacă nu era uşor. O vreme îi provocase durere, o îmbolnăvise.

Mersese fără oprire. Se ţinuse după munţi. Bărbatul îi spusese să se ţină după munţi, să fugă şi să tot fugă, dar într-o bună zi munţii se sfârşiseră; munţii nu mai erau. Nu mai putuse să-i găsească din nou, aceeaşi munţi. În unele zile nu mersese nicăieri. Unele zile fuseseră ca anii. Trăise pe ici şi colo, alături de unii şi alţii, alături de bărbat şi soţia lui şi de băiat şi apoi de femeie şi în cele din urmă de nimeni. Unii oameni fuseseră buni cu ea înainte să moară. Alţii nu. Era altfel, îi ziceau. Nu era ca ei, nu era de-a lor. Era diferită şi singură şi în toată lumea nu mai erau alţii ca ea. Oamenii o alungau sau nu, dar la sfârşit mureau întotdeauna.

Visa. Visa glasuri, îl visa pe Bărbat. O vreme, luni sau chiar ani, îl putuse auzi pe Bărbat în vuietul vântului şi în scrâşnetul stelelor dacă asculta, ceea ce o făcea să tânjească după grija lui. Cu trecerea timpului, glasul lui se amestecase în mintea ei cu vocile altora, ale celor care visau, aici şi nu aici, pentru că întunericul era şi nu era un lucru, o prezenţă şi o absenţă îngemănate. Lumea era o lume de suflete visătoare care nu puteau să moară, îşi zicea în gând: „Există pământul sub picioarele mele, există cerul deasupra capului, există clădirile goale, vântul, ploaia şi stelele şi, peste tot, glasurile, glasurile şi întrebarea.”

Cine sunt eu? Cine sunt eu? Cine sunt eu?

Nu se temea de ele, aşa cum se temuseră Bărbatul şi ceilalţi, bărbatul şi nevasta lui şi băieţelul şi apoi femeia. Încercase să-i conducă pe cei visători departe de Bărbat şi reuşise, chiar reuşise. O urmaseră pe ea cu întrebarea lor, pe care o târau după ei ca pe un lanţ, la fel ca acela despre care citise ea în povestea fantomei, a lui Jacob Marley. O vreme crezuse că s-ar putea să fie fantome, dar nu era aşa. Nu avea un nume pentru ei. Nu avea nume nici pentru ea, pentru ceea ce era. Într-o noapte se trezise şi-i privise pe toţi în jur, ochii în care stăruia o nevoie, strălucind ca tăciunii aprinşi în întuneric. Îşi amintea locul pentru că era un hambar şi era frig şi ploua afară. Feţele lor îngrămădite în jurul ei, feţele lor visătoare, atât de triste şi de pierdute, ca lumea singuratică în care umbla. Aveau nevoie să le spună ea, să le răspundă la întrebare. Le simţea mirosul răsuflării asupra ei, răsuflarea nopţii şi a întrebării, un curent în sânge. *Cine sunt eu?* o întrebau ei.

cine sunt eu cine sunt eu

Fugise din acel loc atunci. Fugise şi iar fugise, tot mai departe.

Anotimpurile se schimbau. Se roteau în şir, apoi încă o dată. Acum era rece, acum nu mai era. Acum erau nopţile lungi, acum nu mai erau. Ducea în spate un rucsac cu lucruri de care avea nevoie şi cu lucruri pe care dorise să le aibă pentru că îi aduceau alinare. O ajutau să-şi aducă aminte, să păstreze timpul anilor în minte, cu bune şi cu rele. Lucruri ca povestea fantomei, Jacob Marley.

Medalionul femeii, pe care i-l luase de la gât după ce murise, aşa cum mureau toţi oamenii, cu mare agitaţie. Un os din câmpul de oase şi o piatră de pe plaja unde văzuse nava. Din când în când mânca. Unele dintre lucrurile din conservele pe care le găsea nu mai erau bune. Deschidea o conservă cu unealta din rucsac şi din ea se ridica un miros îngrozitor, ca acela din clădirile unde zăceau oameni morţi în şir sau nu în şir, şi ştia că pe aceea nu putea s-o mănânce, dar că trebuia să mănânce alta. O vreme, avusese alături oceanul, uriaş şi cenuşiu, şi o plajă de pietre netede, lustruite de valuri şi pini înalţi care-şi întindeau braţele lungi deasupra luciului apei. Noaptea privise stelele rotindu-se, privise luna înălţându-se peste mare şi cufundându-se în ea. Era aceeaşi lună peste tot în lume şi fusese fericită în acel loc o vreme. În acel loc văzuse nava. *Salut!* strigase ea, căci nu mai văzuse ţipenie de om de o groază de vreme şi se bucura la vederea ei. *Salut, navă! Salut, barcă mare ce eşti, salut!* Nava însă nu-i răspunsese. În unele zile dispărea, dincolo de marginea oceanului, după care revenea, dusă de mareele lunii, noaptea. Ca un vis despre o barcă, pe care nu mai era nimeni în afară de ea să-l viseze. O urmase de-a lungul zilelor şi nopţilor până în locul cu stânci şi cu podul rupt de culoarea sângelui, unde măreaţa ei provă se oprise, printre altele mari şi mici, iar atunci ştiuse că nava, la fel ca suratele ei de pe stânci, era goală, fără niciun om în ea, şi că marea era neagră cu un miros greu, ca acela care ieşea din conservele care nu mai erau bune. Şi se mutase şi din acel loc.

Ah, putea să-i simtă, să-i simtă pe toţi. Putea întinde mâinile să mângâie întunericul şi să-i simtă în el, peste tot. Uitarea lor plină de amărăciune. Marea şi groaznica lor deznădejde. Nesfârşita lor întrebare izvorâtă din nevoie. O emoţiona, făcând-o să simtă o mâhnire vecină cu iubirea. Ca iubirea pe care o simţise ea pentru Bărbat, care, în grija lui pentru ea, îi spusese să fugă şi să tot fugă.

Bărbatul. Îşi aminti de incendii şi de lumina ca un soare care-i explodase în ochi. Îşi aminti de tristeţea lui şi de

cum îl simţea ea. Însă nu-l mai putea auzi. Bărbatul, credea ea, nu mai era.

Erau alţii pe care-i auzea în întuneric. Şi ştia şi cine erau.

Eu sunt Babcock.

Eu sunt Morrison.

Eu sunt Chávez.

Eu sunt Baffes-Turrell-Winston-Sosa-Echols-Lambright-Martínez-Reinhardt-Carter.

Se gândea la ei ca la Cei Doisprezece, iar Cei Doisprezece erau peste tot, în interiorul lumii şi dincolo de ea, ţesuţi în întunericul însuşi. Cei Doisprezece erau sângele care curgea sub pielea tuturor lucrurilor din lume la acea vreme.

Toate acestea de-a lungul anilor. Îşi amintea de o zi, ziua câmpului de oase, şi de o alta, cea a păsării şi a nevorbirii. Fusese într-un loc cu copaci, atât de înalţi! Iată-l, doar ceva mic, fluturând în aer în faţa ei. Era cu picioarele goale pe iarbă în lumina soarelui prin care învăţase să meargă. Lucrul se mişca de colo până colo, zburând într-un vârtej de aripi. Se uitase şi se tot uitase la el. I se părea că privise acel lucruşor mic multe zile. Cuvântul pentru el, credea ea, era… dar când încercase să-l pronunţe constatase că uitase cum. *Pasăre.* Cuvântul era înăuntrul ei, dar nu exista nicio uşă pe care să poată ieşi. *Pasăre… colibri.* Se gândi la toate cuvintele pe care le ştia şi cu toate era la fel. Toate cuvintele, încuiate înăuntrul ei.

Într-o noapte, în lumina lunii, după ce trecuse multă vreme, se simţise singură, fără niciun prieten pe lume să-i ţină companie, şi spusese în gând: *Veniţi aici!*

Veniseră. Întâi unul şi apoi din ce în ce mai mulţi.

Veniţi la mine!

Ieşiseră din umbre. Căzuseră din cerul de deasupra şi din locurile înalte dimprejurul ei, iar nu peste mult timp se făcuseră o companie fără număr, aşa cum fuseseră în hambar, doar că mai mulţi. Se înghesuiseră în jurul ei cu feţele lor visătoare. Îi atinsese, îi mângâiase şi nu se

simţise singură. Îi întrebase: *Noi suntem toţi? Pentru că nu am mai văzut pe nimeni, nici bărbat şi nici femeie, de atâta amar de ani. Nici un eu în afară de mine?* Oricât întrebase ea, ei nu avuseseră ce răspuns să-i dea, doar întrebarea, aprigă şi arzătoare.

Duceţi-vă acum! Gândise ea şi închisese ochii, iar când îi deschisese iar, se trezise singură.

Aşa învăţase s-o facă.

Apoi, prin anotimpuri de nopţi şi ani de nopţi, ajunsese la locul cu oraşul îngropat, unde, în lumina ce pălea în asfinţit, văzuse oamenii pe cai. Erau şase, călare pe şase cai negri şi musculoşi. Oamenii aveau puşti, la fel ca alţi oameni de care-şi aducea aminte, în vremea de după bărbat şi soţia lui, după băiat şi apoi după cealaltă femeie; şi se ascunsese în umbre, aşteptând căderea nopţii. Ce avea să facă atunci nu ştia, apoi, cei care au uitat veniseră la ea, aşa cum o făceau mereu pe întuneric şi, deşi le spusese să nu, se abătuseră repede asupra oamenilor cu mare zarvă, iar în acest fel oamenii începuseră să moară şi muriseră trei dintre ei până la urmă.

Se dusese unde zăceau trupurile oamenilor şi ale cailor, morţi fără pic de sânge în ei, aşa cum se întâmpla cu toate lucrurile care mureau în acest fel. Trei dintre oameni nu mai erau pe nicăieri, dar sufletul unuia stăruia încă aproape, privind dintr-un loc fără de nume, fără forma lucrurilor solide, când ea se aplecase să-i vadă faţa şi expresia întipărită pe ea. Era aceeaşi expresie pe care o mai văzuse pe feţele bărbatului şi soţiei sale, a băiatului şi apoi a femeii. Frică, durere şi apoi desprindere. Ajunsese la ea faptul că numele bărbatului fusese Willem. Iar celor care-i făcuseră ceea ce-i făcuseră lui Willem le părea rău, atât de rău, iar ea se ridicase şi le spusese: *E în regulă, duceţi-vă acum şi nu mai faceţi asta dacă vă puteţi abţine!* Deşi ştia că nu puteau. Nu se puteau abţine din cauza Celor Doisprezece care le umpleau mintea cu visele lor îngrozitoare de sânge, fără un răspuns la întrebare în afară de:

Eu sunt Babcock.

Eu sunt Morrison.

Eu sunt Chávez.

Eu sunt Baffes-Turrell-Winston-Sosa-Echols-Lambright-Martínez-Reinhardt-Carter.

Eu sunt Babcock.

Babcock.

Babcock.

Îi urmase pe nisip, chiar dacă lumina avea o prea mare strălucire pentru ochii ei şi în unele zile nu se putea ascunde de ea. Se învelise într-o pânză pe care o găsise şi pe faţă avea ochelarii. Zilele erau lungi, soarele cu arcul lui tăia o brazdă pe cer, arând pământul de jos cu lama sa lungă de lumină. Noaptea, deşertul devenea tăcut, numai cu sunetul ei mergând prin el, bătaia inimii ei şi lumea visătoare din jur.

Apoi veni ziua în care apărură iar munţii. Nu-i mai găsise pe oamenii aceia călare şi nici nu aflase de unde veniseră pentru ca unii dintre ei să moară sub ochii ei în oraşul îngropat. Fundul văii dintre munţi era presărat cu copaci care se roteau după cum bătea vântul şi atunci ajunsese la clădirea cu caii dinăuntru; iar când îi privise în tăcerea şi singurătatea lor îşi zisese în gând: „Poate că aceştia sunt caii pe care i-am văzut.” Caii nu erau vii, dar păreau să fie, iar înfăţişarea lor îi aducea pacea în suflet şi o făcea să-l simtă pe Bărbat şi grija lui pentru ea, ceea ce o făcuse să creadă că ar trebui să rămână acolo, că vremea fugii se încheiase. Acela era locul în care venise să se odihnească.

Acum acel timp se sfârşise şi el. Oamenii călare se întorseseră în cele din urmă şi ea îl salvase pe unul din compania lor; îi acoperise trupul cu al ei aşa cum îi dictaseră instinctele în clipa în care le spusese celor ce visau: *Duceţi-vă, duceţi-vă acum şi nu-l omorâţi pe acesta!,* iar pentru o vreme îndemnurile ei avuseseră efect asupra lor, dar cealaltă voce din mintea lor era puternică şi foamea le era puternică şi ea.

În spaţiul ei din întunericul şi praful de sub cai, se gândi la cel pe care-l salvase, sperând să nu fie mort, şi ascultă

sunetele oamenilor, ale cailor şi ale armelor lor care se întorceau. După o anumită perioadă de zile, când nu mai detectase nici urmă de ei, plecase din acel loc, la fel cum plecase din toate celelalte de dinaintea lui şi păşise în noaptea luminată de lună din care făcea parte, una şi indivizibilă.

— Unde sunt? întrebase ea întunericul. Unde sunt oamenii pe caii lor ca să mă duc să-i găsesc? Pentru că am fost singură în toţi aceşti ani, nici un eu în afară de mine.

O voce nouă coborâse la ea din cerul nopţii, zicând: *Du-te în lumina lunii, Amy!*

— Unde? Unde să mă duc?

Adu-i la mine! Drumul îţi va arăta calea.

Avea s-o facă. Avea să se ducă. Pentru că fusese mult prea mult singură, nici un eu în afară de mine şi se simţea plină de regret şi de o dorinţă mare pentru alţii la fel ca ea, ca să nu mai fie singură.

Du-te în lumina lunii şi găseşte oamenii ca să-i cunosc aşa cum te cunosc pe tine, Amy!

— Amy, îşi zise ea în gând. Cine e Amy?

La care vocea spuse: *Tu eşti!*

Povestea lui Amy, fetița părăsită de mama ei și sechestrată pentru un experiment apocaliptic, se desfășoară într-un univers care trece printr-un moment de dramatică schimbare.

Străbătând distanțe lungi și decenii întregi, destinul ei ne poartă într-un viitor întunecat, ce stă sub semnul violenței și al disperării. Și numai Amy poate salva lumea...

„Monștrii din *Transformarea*, roman care te ține cu sufletul la gură, sunt cei mai îngrozitori monștri din literatură după cei din *Salem's Lot* de Stephen King... Iar Cronin este un maestru la construirea suspansului și nu face niciodată risipă de cuvinte."

Library Journal

virtual project

NAUTILUS
science fiction

nemira.ro
ISBN 978-606-758-906-1
9 786067 589061
revistanautilus.ro